&UE|ADiAN S, WAIGHERS,

AIN DTHE

DP IR ITOAKQ OICKEMIMG

O RHUMANITY

Asi Jjngels

Exile

P L E I A0 I A N s, WATC H E RR,

AwD THE

5 P I R IT UA L GtU I C KE N l MG

0 FH \J M AN ITY

T I M 0 T I-I Y W Y L L I E

Bczr 8-: Şirket

RoCJcstRr Vcrrfto£tt ° Toronto, CanAdR

Asi Melekler
IN
Sürgün

"Urantia Vahyi'nin tarih öncesimizi doğru bir şekilde tasvir ettiği doğruysa, serinin önceki iki kitabı gibi bu yeni cilt de başlı başına şaşırtıcı bir vahiydir. Tasvir ettiği yüksek drama ve canlı karakterler, başından sonuna kadar dikkatimi perçinledi."

BYRON BELITSOS, ÖDÜLLÜ *YAYINEVİ* VE ORTAK YAZAR
İNSAN OLMA SERÜVENI

"Timothy, iyi geliştirilmiş, kapsamlı ve dikkatlice düşünülmüş kişisel kozmolojisini birçok kitabında paylaşarak hepimize önemli bir iyilik yapmıştır. Kısmen Urantia çerçevesine dayanarak, onun kavramlarını almış ve bunları hepimiz için uygun ve erişilebilir hale getirmiştir. Kişisel öyküleri ezoterik kavramları olağanüstü şekillerde açıklamaktadır. Sözlerindeki zarif sanatın gücü, yarattığı ve mevcut kültürümüzün bir parçası haline gelen memlere de yansımıştır. Timothy Wyllie, eserlerini okumak için zaman ayıran herkese sunacak çok şeyi olan önemli ve yeterince takdir edilmemiş bir yaşlıdır."

SCOTT TAYLOR, ŞU KITABIN YAZARI
DENIZIN RUHLARI: YUNUSLAR, BALINALAR VE İNSANIN KADERI

TIMOTHY WYLLIE'NİN DİĞER ESERLERİNE ÖVGÜ

"*Bir Asi Meleğin İtirafları* Timothy Wyllie'nin magnum opus'u. Bu destan parlak, çarpıcı ve doyurucu; insan kalbini kemiren ve şimdi insan ruhunu uyandıran ezoterik sırların gerçek bir hikâyesi. Sulu ve esprili bir asi melek olan Georgia, Wyllie'nin sürükleyici ve ilgi çekici nesriyle karşımıza çıkıyor; insanoğlunun evriminin ve karanlık ile aydınlığın güçleriyle mücadelesinin tamamen dengeli bir hikâyesi. Eğer düşmüş melekler hakkındaki gerçekleri öğrenmek istiyorsanız, bu kitabı okuyun!"

BARBARA HAND CLOW, ŞU KITABIN YAZARI
GEZEGENSEL ZIHNI UYANDIRMAK: GEÇMIŞIN TRAVMASININ ÖTESINE
YARATICILIKTA YENI DÖNEM

"*Asi Meleklerin Dönüşü'nü* okuyun! Timothy Wyllie'nin insanoğlunun kalıplaşmış algılarını devasa bir şekilde yeniden yapılandırması, kavramları ve soruları parçalara ayırıyor, gizemli gölge dünyaları ve bilimin iç içe geçmiş alemlerini çözerek, isteksiz ama Çoklu Evren adını verdiği holografik evrenler dizisine yakın teslimiyetini zekice ortaya koyuyor. Akıl bir kez yenildiğinde, Wyllie'nin *Urantia Kitabı'nı* geçmişi ve tüm gelecekleri anlamak için bir mihenk taşı olarak kullanan yazıları neşeyle patlarken eğlence gerçekten başlıyor. Birdenbire önerisi son derece makul görünüyor. Oldukça zihin açıcı... Zihin ve vizyonun lezzetli bir yemeği."

GENESIS BREYER P-ORRIDGE, YAZARI
THEE PSYCHICK BIBLE VE *30 YILLIK KESILME SÜRECI*

"*Asi Meleklerin İsyanı ve* serisi, bir gezegen ve bireyler olarak nerede olduğumuz ve nereye gittiğimizle ilgilenen herkese tavsiye edilir. Orada ne olduğunu biraz olsun açıklayacaktır. Bir kez daha bir sonraki cilt için sabırsızlanıyorum."

YENI ŞAFAK DERGİSİ

Oysa melekler bir zamanlar güzellik
ve iyiliğin timsaliydi,
şimdi, bizim zamanımızda, alakasızlar.
Materyalizm ve bilim onları yokluğa, *araf kadar belirsiz bir*
alana sürgün etmiştir.
Eskiden insanlık meleklere dolaylı olarak, *sezgisel olarak,*
aklımızla değil ruhumuzla inanırdı.
Şimdi kanıta ihtiyacımız var. Malzemeye ihtiyacımız var,
Gerçekliklerini şüpheye yer bırakmayacak şekilde
doğrulayacak bilimsel veriler. *Oysa kanıt mevcut olsaydı*
ne büyük bir kriz yaşanırdı!
Sence ne olur?
meleklerin maddi varlığı doğrulanabilseydi ne olurdu?

DANIELLE TRUSSONI, *ANGELOLOGY*

Gnostikler pekala şöyle diyebilirdi:
Biz bilenler, kendimiz *için düşünenler ve*
sahtekarlığı görenler,
tüm bu imkânsız sistemden arınmış, *çok yukarıdaki*
gizli bir Tanrı tarafından aydınlatılmıştır.
dünyanın altında acı çektiği.
Bu gizli Tanrı bizi özgür kılar - bizi köleleştirmez.

JAMES M. ROBINSON, *JUDAS'IN SIRLARI*

Teşekkür

Bazılarına tuhaf gelse de, en içten minnettarlığımı ilk olarak, tam da *DETA Faktörü'nün* üç kitabını yazmak için üstlendiğim yükümlülüğü tamamladığımı düşündüğüm anda hayatıma giren Gözcü Georgia'ya sunmalıyım. Her on yılda bir kitap yazarak, Dünya tarihinin bu kritik noktasında insan dışı zekâların etkisini araştıracak ve kaydedecektim. O zaman bu yazma işinden kurtulup çizim tahtama geri dönebilirdim. Ama Georgia her şeyi anlatma ihtiyacı ve arzusuyla çıkageldi. Nasıl reddedebilirdim ki?!

Bu kitabın (*Sürgündeki Asi Melekler)* üçüncü cildi olduğu Georgia'nın *İtirafları* serisi, son birkaç yıldır benim için her şeyi tüketen bir tutku oldu, bu nedenle önceki kitaplarımın editörlüğünü yapan Anne Dillon'ın bu cilt için yaptığı çalışmayı takdir ettim. Göksel ve gezegenler arası politikalar karmaşıktır ve anlaşılması kolay değildir, bu nedenle Anne'in katkısı neyin daha fazla açıklığa kavuşturulması gerektiğini göstermede paha biçilmez bir yardımcı oldu.

Bir kez daha proje editörüm Chanc VanWinkle Orzell ile çalıştığım için şanslıyım, kendisi aynı anda inanılmaz sayıda topu havada tutmakta usta görünmekle kalmıyor, aynı zamanda bir baletin odağını ve hassas, birinci sınıf bir zekayı düzenleme sürecinin son ve en önemli aşamasına taşıyor. Her şeyi bir araya getiriyor ve oldukça sihirli bir şekilde (bir yazarın bakış açısından) onu geliştirmeyi garanti ediyor. Sabrınız ve ilginiz için çok teşekkürler Chanc ve fırsatımız olursa sizinle tekrar çalışmayı dört gözle bekliyorum.

Georgia'nın önceki kitaplarında yaptığım gibi, bu kitabı da Susan P. Marie'ye el yazması olarak gönderdim ve Georgia'nın raporlarındaki her cümle ve kavramın doğruluk içeriğini araştırmasını istedim. Bir kitapta az sayıda sorgu olduğunda bunu yararlı ve cesaret verici buluyorum. Georgia ile yaptığım gibi yazmak, paraşütle atlamanın (bu sefer işe yarayacağına dair inanç); sörf yapmanın (dalganın üzerinde kalabileceğime dair güven) ve ip cambazlığının (her şey bir denge meselesi) bazı özelliklerine sahip, bu yüzden keşfedilmemiş bölgelerde beni cesaretlendirdiği için Susan'a borçluyum. Bir gün

Bu kitabın ikinci bölümünde, Georgia'nın en ilgi çekici spekülasyonlarından birinin -öyle olabileceğini düşünmeye cesaret edemediğim bir spekülasyonun- hepimizi derinden etkileyen bir vahiy olduğu ortaya çıktı.

Daynal Enstitüsü'nden Robert Davis, Georgia'nın bugüne kadarki tüm ciltlerini okuyan ve çalışmanın baskıya girmesi için sürekli olarak teşvik eden birkaç kişiden biridir. Robert'ın kozmolojilerin en zoru olan *Urantia Kitabı hakkındaki* derin ve eşsiz anlayışı ve Georgia'nın içgörülerini ve tarihten çıkarmaya çalıştığı soruları onaylaması, devam etmem için bana cesaret verdi.

Mesleğim grafik sanatı olduğu için, okuyucuyla bazen daha doğrudan bir şekilde bağlantı kurabileceğini düşündüğüm grafik parçalarımdan birkaçını her zaman eklemek isterim. Ayrıca Juno (June Atkin Sanders)- sevgili "Artner "ım- ve benim birlikte yaptığımız daha ayrıntılı grafiklerden ikisini de (3 ve 5 numaralı levhalar) ekliyorum. Bunlar suluboya kâğıdı üzerine büyük Prismacolor'lar ve her biri bitene kadar kendi katkılarını ekleyerek salyangoz postası ile ileri geri gönderiyoruz. Juno ve ben neredeyse otuz yıldır birlikte çalışıyoruz ve inanıyorum ki birbirimizin içindeki en iyiyi ortaya çıkardık ve bu beni daha mutlu ya da daha minnettar yapamazdı.

Georgia'nın bu kitapları okuyucu kazanmaya başladıkça, anlattıklarında bir yankı bulan ve onun sözlerinin kendi gizli kapılarını açmaya yardımcı olduğunu düşünen beklenmedik derecede geniş bir grup insandan çok destekleyici ve cesaretlendirici mektuplar almaya başladım. Bu kitabı uzun zamandır beklediğiniz için muhtemelen bu satırları okuyacaksınız ve kim olduğunuzu bildiğiniz için isimlerinizden bahsetmeyeceğim. Ancak açık yürekli yanıtlarınız için hepinize teşekkür ediyorum. Bunu söyledikten sonra, Kathleen B. M.'ye; Jason H.'ye; Roberta G.'ye; Gordon P.'ye; Martin G.'ye; Urszula B.'ye; ve Magi'ye, Viola'ya ve Yana'ya; Avrupa'daki arkadaşlarıma ve Santa Fe'deki yeni arkadaşlarıma; ve adı geçmeyen tüm okuyucularıma, teşvikiniz ve desteğiniz için minnettarlığımı nasıl ifade etmem ve okumaya devam etmem. Her ciltte daha iyi oluyorlar.

Kitaplarım Inner Traditions tarafından alındığı için kendimi kutsanmış hissetmeye devam ediyorum

• Bear & Company, bana ilk ulaşan onlar olmasaydı benim de seçeceğim yayınevi. Bunun için özellikle yayınevinin satın alma editörü Jon Graham'a, bu çalışmanın değerini fark ettiği ve bir sonraki cildi kabul ederek beni sürekli şaşırttığı için; ve yayınevinin direktörü John Hays'e teşekkür edebilirim.

Satış ve pazarlama müdürüne ve ekibine, onları satma güvenine sahip oldukları için teşekkür ederim. Bir kitap yapmak, bazıları yazarın farkında olmadığı, bazıları ise Peri Swan'ın sürekli yaratıcı kapak tasarımı ve Virginia Scott Bowman'ın zarif metin tasarımı ve mizanpajı gibi daha görünür olan birçok yetenek gerektirir; ancak ne olursa olsun, kitaplarıma gösterdiğiniz sevgi ve ilgi için derinden minnettarım. Ve yayınlayıp yayınlamama konusunda son kararı verenlere -yayıncı Ehud Sperling'e, baş editör Jeanie Levitan'a ve yönetici editör Janet Jesso'ya- bu kadar çok mükemmel kitap almanız gerekirken Georgia'nın *İtirafları'nın* bu ciltlerini yayınlamayı tercih ettiğiniz için en derin şükranlarımı sunuyorum. Ayrıca Manzanita Carpenter'a da kitaplarımın tanıtımı için gösterdiği gayretli çalışma için minnettarım. Bir zamanlar ben de bu alanda çalışmış biri olarak, onun ısrarcılığına hayranım. Bunun ne demek olduğunu biliyorum.

Georgia'nın bu kitaplarının baskıya girmesi için perde arkasında çalıştığını hissettiğim Barbara Hand Clow'a da özel teşekkürlerimi sunuyorum. İlk kitabım *Dolphins ETs & Angels'ı* 1992'de ve ikinci kitabım *Dolphins Telepathy & Underwater Birthing'i* 1993'te yayınlayarak uzun zamandır çalışmalarımın destekçisi oldu, bu nedenle Georgia'nın yazılarını da beğenmesinden büyük mutluluk ve minnet duydum.

Georgia'nın kendisi de kelimeleri için bir çıkış noktası bulduğu ve başkalarına yardımcı olabildiği için bu kadar minnettarken ona teşekkür etmek biraz küstahça görünebilir ama yine de ona minnettarım. İkimiz de birbirimiz olmadan bunu yazamazdık. Ve kitap yazmanın uzun ve yalnız yolculuğunda onlardan aldığım yardımı bilecek kadar uzun süredir meleklerle yazıyorum. Sizi algılasam da algılamasam da orada olduğunuzu biliyorum ve hepinize, görünmez müttefiklerime, sevginiz ve coşkunuzun sürekliliği için teşekkür ediyorum.

Okuyucuların son otuz yıldaki kitaplarımdan ve günlük yaşamın korku ve karmaşasının altını görebilen diğerlerinin çalışmalarından da bileceği gibi, insan gelişiminde kesinlikle bir dönüm noktasında Dünya'da enkarne olmayı seçtiğimizden hiç şüphem yok. Görünüşe göre hayat daha da kötüye gidiyor. Yine de Georgia'yı doğru okuyorsam, şu anda insan olarak enkarne olmuş yüz milyondan fazla asi melek var ve her biri gerçek mirasına ve burada olma nedenlerine uyandıkça, gezegenin umutsuzca ihtiyaç duyduğu yardım eli, doğal olarak kendini gösterecektir.

Bir çiçeğin açması gibi, o kadar nazik ve derin bir dönüşüm gerçekleştirecek ki, kıyametle ilgili akıl almaz fantezilerimize güleceğiz.

Ve bunu bildiğim için meleklerime gerçekten minnettarım.

Terimler Sözlüğüne İlişkin Okuyucuya Not ve Melek Kozmolojisi

Bu çalışmada yazar, bazıları temel bir kaynak metin olan *Urantia Kitabı'ndan* türetilmiş olan bazı sözcükler için özel tanımlar üretmiş veya sağlamıştır. Bu terimlerin ve anlamlarının bir listesi hazır referansınız için bu kitabın arkasındaki sözlükte verilmiştir. Okuyucu, yine *Urantia Kitabı'ndan* alınan Melek Kozmolojisi'nin kısa bir özetini ekte bulacaktır.

İçindekiler

Kapak Resmi

Başlık Sayfası

Epigraf

Teşekkür

Önsöz: Bir Gözcü Melek ile İşbirliğim Giriş: Bir Gözetmen

Olarak Hayatım

Bölüm 1: Süreç Kilisesinin Varoluş Nedeni

Bölüm 2: Ziyaretçiler Toplantısı Üzerine Düşünceler

Bölüm 3: Yine Utanç İçinde

Bölüm 4: Alt Kişilik Geri Dönüyor

Bölüm 5: İlahi İkizlerin Rüyaları

Bölüm 6: Lemurya Teknolojisi Bölüm

7: Palermo'da Katarsis Bölüm 8:

Lucifer ile Buluşma Bölüm 9: Şiddetli

Bir Soğurma Bölüm 10: Yaklaşan

Kıyamet

Bölüm 11: Amerika'ya Varış

Bölüm 12: Gözetmenin Hikayesi

Bölüm 13: Görücü Usulü Evlilik

Bölüm 14: İç İçe Geçmiş Hiyerarşiler

Sonsöz: Bilinmeyen Bölge Ek: Melek Kozmolojisi Sözlüğü

Dipnot

Yazar Hakkında

Inner Traditions Hakkında - Bear & Company

İlginizi Çekebilecek Kitaplar

Telif Hakkı ve İzinler Dizini

ÖNSÖZ

Bir Gözcü Melek ile İşbirliğim

Georgia, *İtiraflar'ının* ilk iki cildini okuyanların bileceği gibi, kendisini 203.000 yıl önce melekler arasındaki isyan sırasında Lucifer ile aynı hizaya gelmiş bir melek olan bedenlenmiş bir Gözcü olarak tanıtmaktadır. Bu gezegene ilk kez 500.000 yıl önce, gezegen dışı müdahalelerin ilkine eşlik eden bir gözlemci melek olarak geldiğini iddia etmektedir. Bu serinin önceki iki cildinde o ilk zamanlar hakkında kapsamlı bir şekilde yazmıştır.

Profesyonel şüpheciler, eğer bu kitabı ellerine alacak olsalar, Georgia'nın *İtirafları'nı melek* kelimesini gördükleri anda reddedeceklerdir, bu yüzden Georgia'nın ontolojik varlığını, henüz anlayamadıkları bir şeyi düşüncesizce inkar edenlere kanıtlamaya ya da haklı çıkarmaya çalışma ihtiyacı hissetmiyorum. Georgia olarak deneyimlediğim fenomen için başka açıklamalar olduğu kadar, beni hayalperest olarak reddeden diller olduğundan da şüphem yok. Ben saf değilim. Yine de materyalinin büyük bir kısmı açıkça orijinal olduğundan ve insanların genellikle farkında olmadığı birçok varoluş alanını kapsadığından, anlatısının, sözlerinin gerçekliği ve algılarının uygunluğu üzerinde durması veya düşmesi gerekecektir. Bu da okuyucunun bilinç durumuna bağlı olacaktır. İhtiyatlı, hatta şüpheci olmak açıkça mantıklı olsa da, hepimizin ruhsal olarak -eğer yalanlar ve sanrılarla fazla bulandırılmamışsak- gözlemlediğimiz ve hissettiğimiz şeylerde gerçeği ayırt etme yeteneğine sahip olduğumuza inanıyorum. Bunun gibi bir kitabı özümsemek, eğer anlatılanlar açık yüreklilikle kabul edilirse, şu anda biraz g ö z d e n d ü ş m ü ş o l a n gerçeği bilme kapasitesi olan sezgilerinize ince ayar yapmak için de bir fırsat olabilir.

Georgia ve ben *İtiraflar'ı*n üçüncü cildi olan bu kitapta işbirliği yaparken, Georgia ve benim bu projeyi nasıl birlikte üstlendiğimizi kısaca özetlemem yeni okuyucular için ilgi çekici olacaktır.

Son otuz beş yıldır kendi çalışmalarım neredeyse tamamen insan dışı zekâlara odaklandı: yunuslar, melekler, doğa ruhları ve dünya dışı varlıklar ve onların bu gezegene olan ilgisi ve katılımı. Bu ilgi 1973 yılında yaşadığım derin bir ölüme yakın deneyim (ÖYD) ile canlandı. ÖYD sırasında yaşadıklarımın tartışılmaz gerçekliği beni nihayet varoluşun diğer seviyelerinin gerçekliğine ikna etti.

1980'lerde kitaplarımı yazmaya başladığımda, iki refakatçi (koruyucu) meleğimle temas kurduğumda meleklerin hayatımdaki aktif varlığına daha aşina oldum. Yaklaşık on beş yıl sonra Georgia varlığını bana tanıttığında, bedenlenmiş bir varlıkla ilişki kurmaya kendimi hazır hissetmiştim, ancak Georgia'nın asi meleklerden biri olduğunu iddia etmesi, güven sorununu ele almamız gerektiği anlamına geliyordu. Asi meleklerin geleneksel olarak kötü niyetli ve hilekâr yaratıklar olduğuna inanılır ve benim kendimi neyin içine soktuğumdan emin olmam gerekirken, Georgia'nın da çıldırmadan veya gücümü ele vermeden onun varlığına tahammül edebileceğimden emin olması gerekiyordu. Bu son derece hassas bir denge gerektiriyordu. Birlikte yazmanın etkili bir yolunu geliştirebilmemiz için birbirimizi test etmemizin yedi yıl daha sürmesi şaşırtıcı değildi. Bunun gerçek bir işbirliği olduğu ortaya çıktı. Ben sadece dikte etmiyorum. Sorunları bilince çıktıkça tartışıyor ve Georgia'nın ördüğü anlatıyı ifade etmenin en iyi yolunu birlikte kararlaştırıyoruz. Bu süreç, daha önce yazdığım ve meleklerin kelimeleri doğru yazdığımda bana sadece bir haz verdiği kitaplardan oldukça farklı; ve *The Helianx Proposition'ı* adresinden kesintisiz altı saatlik tek bir yazımda aldığım otomatik yazma süreci de değil.[*1] Georgia ile bu kitaplar üzerinde çalışmak, daha çok, özerk ve kendime dışsal olarak deneyimlediğim ama yine de bana bir kalp atışı kadar yakın hisseden, son derece bilgili bir meslektaşımla işbirliği yapmak gibi.

Bunu nasıl başardığımız başlı başına bir hikaye ve Georgia'nın anlatısı hayatımda onu almaya hazır olduğum noktaya ulaşana kadar beklemem gerekecek. Georgia'nın bu kitapta anlattığı genç ben, melekler hakkında hiçbir bilinçli farkındalığa sahip değildi ve onların varlığına dair herhangi bir düşünceyi şüpheyle reddedecekti.

Ölüme yakın deneyim tüm bunları değiştirecek, ancak bu birkaç yıl sonra gerçekleşecek.

Georgia bana bu yaşamım boyunca ve diğer yaşamlarımda da bana eşlik ettiğini söyledi, ancak birlikte çalışmaya başlayana kadar bunu bilmiyordum. Bu işbirliği süresince öğrendiklerim, bedenlenmiş bir varlıkla samimi bir yaratıcı ilişki kurabilmek için ne kadar uzun ve kapsamlı bir şekilde hazırlandığımı görmemi sağlıyor. Aile hayatımı feda etmem gerekti: zihnimin ve kalbimin gerekli dinginliğini dağıtacak bir eşim ve çocuklarım yok. Kedimle yalnız yaşıyorum ve son yirmi bir yıldır evimi New Mexican yüksek çölünün vahşi doğasında yapmam gerekiyor. Hiç şikâyetim yok; enkarnasyondan önce bu yolu seçtiğimin farkındayım. Ödülleri maddi olmaktan çok manevi oldu.

Geriye dönüp baktığımda, hayatımın bu döneminin meleklerle nasıl çalışacağımı öğrenmekle ilgili olduğunu görebiliyorum. 1988-1992 yılları arasında iki ortak yazarım Alma Daniel ve Andrew Ramer ile birlikte yazdığım *Meleklere Sor,* Abigrael'in rehberliği ve yardımı olmasaydı asla bir araya gelemezdi. O, bu iş için bize atanmış bir melekti ve üçümüzün ayrı ayrı geliştirmekte olduğu materyali ustalıkla koordine etti. İkinci kitabım *Ruhsal* Zekâlar *Arasında Maceralar'ı* yazarken, diğer iki meleğin, Zophiel ve Zadkiel'in farkına vardım. Onlar daha önce bahsettiğim ve bana o hazzı veren meleklerdi. Elbette bana güven verdiler, ama bu hala tamamen benim kitabımdı.

Yine de bu kitapların hiçbiri gerçek bir işbirliği değildi.

Georgia ile birlikte yazdığımız bu kitaplar tamamen farklı bir büyüklükte ve birlikte çalışmak için geliştirdiğimiz süreç ilginç bir süreç. Klavyemin başına oturduktan sonra zihnimi boşaltıyorum ve Georgia'nın varlığını çağırıyorum. Hafif bir bilinç geçişi hissediyorum ama artık buna o kadar alışmışım ki neredeyse hiç fark etmiyorum. Sonra kulaklığımı takıyorum ve BBC talk radyosunu dinliyorum. Georgia, bunun gevezelik eden düşüncelerimi absorbe etmek ve dikkatimi dağıtmak için tasarlandığını söylüyor. Maymun zihnimi meşgul ediyor, böylece işe koyulabiliyoruz.

Sonra bekleyip bir oyun ya da komedi programı dinliyorum, ta ki onun kelimeleri bilincime akın edene kadar, belki aynı anda yarım düzine, sonra da bunları yazıyorum. Çoğunlukla cümlenin ya da kavramın nereye gittiğini bilmiyorum, bazen de bana bazı ipuçları veriyor ve ben de ilgili araştırmayı yaparak bunları takip ediyorum.

Günün sonunda ben, Timothy, seans sırasında yazılanları nadiren hatırlayabiliyorum. Ve sonunda kitabın tamamını okuduğumda, ki tamamlanıncaya kadar bunu yapmıyorum, sanki belli belirsiz tanıdık gelse de daha önce okumadığım kelimelerden oluşuyormuş gibi hissettiğim bir kitap okuyormuşum gibi oluyor.

GİRİŞ

Bir Gözcü Olarak Hayatım

Bir Gözcü'nün yaşamı birçok nedenden ötürü bir insana çok garip gelecektir, çünkü biz Gözcüler varlığımızın özünü esasen zamansız bir alanda buluruz. İnsanlar zamanın düzenli bir şekilde ileriye doğru hareket ettiğine inanmayı uygun bulurlar. Ancak bu yalnızca bir kolaylıktır ve insan duyularının ayarlı olduğu bir kolaylıktır. Einstein'ın dediği gibi, "Zamanın tek nedeni her şeyin aynı anda gerçekleşmemesidir."

Einstein zaman ve uzayı ayrılmaz bir uzay-zaman sürekliliği içinde birleştirdiğinde -zamansız uzay olmaz; uzaysız zaman olmaz- zorunlu olarak kendi duyu aygıtının ve diğer insanların çoğunun ayarlı olduğu uzay ve zamandan bahsediyordu. Bu, normal maddi varoluşunuzla ilgili olduğu ölçüde sizin amaçlarınıza hizmet eder. Trenler zamanında varır, uzay araçlarının yörüngesi doğru bir şekilde hesaplanabilir, ölmeden önce doğarsınız. Böylece zamanın oku tek bir yönde hareket ediyor gibi görünür- şimdiki zamandan geleceğe. Uzay-zaman sürekliliği tanımlanan sınırlar dahilinde işler.

Peki ya bu sınırlar yalnızca insan duyularının sınırlarının bir sonucuysa? Bir karıncanın duyuları nasıl hayatta kalmasını sağlayacak bir çevreye göre ayarlanmışsa, böceğin zaman ve mekan deneyimi de duyu organının sınırlamalarına tabi olacaktır. Bu şekilde, mekan ve zaman algısının algılayan kişinin duyu aygıtına nasıl bağlı olduğunu görselleştirmek mümkündür.

Bir Gözcü olarak, duyu aygıtım bir insanınkinden farklıdır. Duyularım kendimi içinde bulduğum uzay-zaman sürekliliğine göre ayarlanmıştır ve bu süreklilik en iyi şekilde her şeyin aynı anda gerçekleştiği bir boyut olarak tanımlanabilir. Bu, bir Yaqui Kızılderili şamanının nagual olarak adlandırdığına inandığım bir boyut ve aynı zamanda Evrenin holografik modeli içinde çağdaş fizikte de ortaya çıkmaya başlıyor.

Lütfen anlayın, bir Gözetmen olarak ben nedensel bir ilke değilim. Hiçbir şeyin gerçekleşmesini sağlayamam. Sonuç olarak, süreklilik hissim sadece

sizin boyutunuzu gözlemlediğim ölçüde var olur. İşte bu yüzden Ev Sahibimin bilinci -genişlemiş sensoryumu- aracılığıyla çalışmam gerekiyor, çünkü bu bana bir sıra duygusu, sonuçlardan önce gelen nedenler sağlıyor. Dünyevi bir şekilde ifade etmek gerekirse, koğuşumun sinirsel devreleri, hafıza bankaları ve daktilo parmakları olmadan bu çalışma imkansız olurdu.

Yine de, *İtiraflarımın* bu cildine başlarken, ona oldukça farklı bir şekilde yaklaştığımı görüyorum. Daha önce, sonuç çıkarmadan veya kabul edilmiş bilgeliğe meydan okumadan, öncelikle gözlemlediklerimi anlatmak isterken, şimdi bakış açımın incelikle değiştiğini hissediyorum. Bunun kısmen Mein Host ile bu kitapları yazarken birbirimize duyduğumuz güvenin bir sonucu olduğunu varsayıyorum. Artık daha derinlere inmek, sorgulamalarımda daha maceracı olmak ve anlatının, sıra dışı girişimimizin sunabileceği en iyi şeyleri yansıtmasına izin vermek istiyorum.

Hikâyeme yeniden başlarken, dokumakta olduğum ya da belki de benim aracılığımla dokunan anlatıları daha yeni kavramaya başladığımı hissediyorum. (Belki de Mein Host'un benim *anlatılarımı onun* aracılığıyla dokumakta olduğumu söyleyeceği gibi!) Sanki başka bir zeka, belki de bir meta süreç, bu çalışmayı deşifre etmek ve kodlarını çözmekle meşgul, kelimeleri ve görüntüleri şimdiye kadar meydana gelen her şeyin engin bir astral kütüphanesinden koparıyor. Kendi anılarım sıralı bir şekilde depolanmıyor ama sanki birbiri içine akıyor ve onlardan üzerinde çok az kontrolüm olan çağrışımlar yapılıyor. Bir zamanlar birbiriyle temas halinde olan ve şimdi aralarında ışık yılları olan atom parçacıkları gibi, bin yıllarla ayrılmış anılar, benim ve Mein Host'un kendi başımıza asla düşünemeyeceğimiz şekillerde yankılanıyor gibi görünüyor.

Mekanizma ne olursa olsun, olayları bu şekilde doğrusal bir şekilde ilişkilendirebilmek, hem sosyal gruplarda hem de Dünya'daki ve Zandana'daki bireylerde daha önce benim için görünmez olan davranış kalıplarını görmemi sağlıyor. Belki de bu, melek zekasının işlevsel sınırlamalarından biri olarak düşünülebilecek olan "ağaçlar için ormanı görememek" özdeyişine benziyor. Normal şartlar altında, normal bir dünyada, benim gibi bir meleğin ormanı görmesine gerek yoktur; ormanın orada olduğunu bilmek yeterlidir. Bize genellikle görevlerimiz için ihtiyaç duyduğumuzdan daha fazla bilgi verilmez.

Zandana gezegenindeki gelişmeleri gözlemleyebilmenin verdiği avantajla, Dünya'daki yaşamla bazı karşılaştırmalar yapabildim. Bu iki dünyanın erken dönem tarihlerinin bir kısmını geriye dönük olarak inceleme şansım oldu ve bunu yaparken Dünya'nın uzun bir süredir farkında olmadan özel bir kadere hazırlanmakta olduğuna ikna oldum. Burada geçirdiğim ilk günlerde bu "özel kader" hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve sadece arkama yaslanıp gezegendeki insan yaşamının karanlıkta tökezleyerek ilerleyişini izleyebiliyordum. Bazen insan gruplarının bir araya gelerek umut vaat eden bir uygarlık oluşturduklarını, bu uygarlığın bir anlığına ışığa doğru yükseldiğini ve sonra kendi içine çöktüğünü ya da daha baskın bir kalabalık tarafından istila edildiğini gözlemliyordum.

İnsanlar her zaman dayanıklı bir tür olmuştur; evet korkaktırlar, ama aynı zamanda alıngandırlar ve büyük bir cesarete sahiptirler, bunun yanı sıra zeki ve çılgınca yaratıcıdırlar. Dünyanın farklı yerlerinde kısa süreliğine güzel kültürler yeşermiştir, ancak şehirlerini okyanus kıyılarında inşa etme eğiliminde olduklarından, deniz seviyesindeki mütevazı bir yükselme, filizlenen bir dizi uygarlığın sonunu getirmiştir.

Unutmayalım ki bu ve gelecek ciltlerde ele aldığım dönem
-Seksen bin ila on iki bin yıl önce, jeolojik olarak buzul çağının geri çekilmesiyle işaretlendi. Binlerce yıl boyunca buzullar çekilip eridikçe okyanuslara muazzam miktarlarda tatlı su akmış ve gezegenin sıcaklığı nihayet dengelenmiştir. Bu olay yaklaşık on bin yıl önce meydana gelmiştir. Yükselen okyanuslar nedeniyle dünya çapında çok büyük miktarda kara parçası kayboldu ve bu da eski uygarlıkların neredeyse tüm izlerini sildi.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde ve Aqua-Lung'un tesadüfi icadıyla dalgıçlar, bazı esrarengiz denizaltı kaya oluşumlarının aslında Bronz Çağı olarak adlandırılan dönemden on binlerce yıl önce gelişen şehirlerin kalıntıları olduğunu keşfettiler. Bu, geleneksel arkeolojik zaman çizgisine meydan okumaktadır. Büyük ölçüde bu uzun dönem boyunca meydana gelen jeofiziksel faaliyetler nedeniyle, çağdaş bir arkeolog veya antropoloğun son altı veya yedi bin yılın nispeten yakın tarihine ilişkin çalışmalarından varsayabileceği süreklilikten hiçbir şey yoktu.

Yaygın varsayımların aksine, ilerleme hiçbir zaman bronz mızrak ucundan modern tarihin Atlas roketine doğru istikrarlı bir yürüyüş olmamıştır.

Kayıt. Zeki bir Kalkolitik demircinin yaklaşık beş bin yıl önce bakır ve kalayı alaşım haline getirdiği varsayılmadan çok önce, dünyanın her yerinde uygarlıklar yükselmiş ve çökmüştü. Bu uygarlıklardan bazıları, daha önce olağanüstü uzun ömürlü Lemurya kültürü örneğinde anlattığım gibi, yüksek sosyal örgütlenme seviyelerine ulaşmıştı. Diğerleri ise - Prens Caligastia ve orta yol kölelerinin atomu parçalayacak teknolojik bilgiyi sundukları gibi - o kadar uzun ömürlü olmamış, her ikisi de birkaç yüz yıl sonra birbirlerini yok etmişlerdir.

Dolayısıyla, anlatıma otuz sekiz bin yıl kadar önce başladığım sırada, Dünya'nın doğal felaketleri çoktan etkisini göstermeye başlamıştı. Ancak, eğer Lemuryalıların Pleiadesli Yıldız İnsanlarından aldıkları uyarıda doğruluk payı varsa, daha kötü yıkımlar da gelecekti.

Gözlemlediğim gerçeği rapor etmekten başka seçeneğim olmadığı için, gerçeğimi ifade ettiğim araç konusunda da açık ve dürüst olmak zorundayım. Bu durumda araç, elbette, işbirliğimizin gelişmesine veya azalmasına izin veren Mein Host'un hassas bilinç durumudur. Bunu söylüyorum çünkü ev sahibimin ruhani yolculuğunun bir sonraki aşamasına ilişkin incelememe dalma konusunda belli bir isteksizliği olduğunu hissedebiliyorum. Kendisi gözlemlerimin kişisel değerinin farkında, ancak daha önce hayatında karanlık ve zorlu bir dönem olduğu aşikâr olan bu dönemi geçiştirmeyi tercih ettiğini fark ettim.

Eğer işbirlikçimin bu anlatıyı sürdürme konusunda belli bir suskunluğunu açığa vuruyorsam, bu sadece onu açığa çıkarmak ya da koğuşumun deyimiyle "blokta iletişim kurmak" içindir; ve bu işe yaramış gibi görünüyor. Elbette korku ya da şüphe duyduğu anlar olacaktır, aksini beklemek çok fazla olur. İletişimimizin bütünlüğünü korumanın onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum. İlk iki cilde aşina olan okurlar, Dünya'nın tarihine dair anlatılarımın arasına gardiyanımın hayatına dair gözlemlerimi serpiştirdiğimi bileceklerdir. Bu onun için son derece yüzleştirici olabiliyor, çünkü onun pek çok zaafının yanı sıra çevresinde olup biten ve hayatını etkileyen ve kendisinin farkında olmadığı şeyleri de ortaya çıkarabiliyorum.

Bunu söyledikten sonra ve koğuşumun, cisimsiz bir varlıkla bu kadar yakın çalışırken karşılaştığı zorlukları kabul etmemi takdir ettiğini biliyorum.

İkisi de anlatıma devam etmeye hazır. Londra'daki toplum hayatına alışma sürecindeki ilerlemesine bir başka bakışla başlayacağız.

1

Süreç Kilisesinin Varoluş Nedeni

Kötü Niyetli Saldırılar, Nefilimler ve Vanu'nun Şüpheleri

Balfour Place'deki malikâne 1960'ların ortalarında, henüz resmi bir kilise olmayan Süreç topluluğu, hareketli Londra'da alışılmadık bir ses olarak kendi yolunu çizmeye çalıştıkça hareketlendi. Bir Gözlemci olarak tüm bunlara tanık olduğum için şanslıydım. Sevgiyle "Ev Sahibim" diye de hitap ettiğim koğuşum, 1963'ten 1977 kışının sonlarına kadar, dünyanın farklı yerlerinde bir dizi şubesi de bulunan bu ruhani topluluğun bir parçası olarak yıllarını geçirdi.

Londra'da, Process topluluğunun son derece disiplinli ruhani yaşamı - uyuşturucu, seks ve alkolden uzak - ve kendilerini yüce bir amaca adamaları, dış dünyadaki giderek özgürleşen ve ahlaksızlaşan akranlarıyla beklenmedik bir tezat oluşturuyordu. Çalkantılı yirminci yüzyıl ve onun korkunç savaşları boyunca çok iyi hizmet etmiş olan İngiliz metaneti 1960'larda yıkılmaya başlamıştı ve Mein Host'un nesli otoriteye karşı giderek daha şüpheci hale geliyordu. Kurumlar tüm bunların farkına varmaya başlamıştı.

Süreç üyelerinin tam olarak kabul etmedikleri, hatta fark etmedikleri bir şekilde, birer merak konusu haline geliyorlardı: yaşayan anakronizmler; tanrısız bir şehirde Tanrıça'ya adanmışlar; kurtuluşun ötesinde yozlaştığına inandıkları bir dünyada keşişler gibi yaşıyorlardı.

Süreç popülerlik kazanıyor ve bu süreçte çok etkili bir para kazanma makinesi haline geliyordu. Bu, materyalist bir kültürde topluluğun başarısını ifade etmek için mantıksız derecede alaycı bir yol değil. Böyle bir organizasyonun parçası olmanın doğasında var olan zorluklara rağmen, gençler artık grupla aktif olarak ilgileniyordu. Örneğin telepatik gelişim derslerine katıldıktan sonra gruba katılıyorlardı ya da

E-metreyi kullanmak üzere eğitilmiş kıdemli üyelerden biriyle bir dizi seans. (E-metre, belirli sorulara verilen yanıtlardaki duygusal enerjiyi ölçmek için derinin elektrik iletkenliğini tespit eden basit bir cihazdır).

Bu yeni insanlar doğrudan İç Süreçliler (İP) olarak topluluğa katılmaya davet edilmediler ancak "kendi yollarını çizmeleri" gerekiyordu. Bu "kendi yollarında çalışma" ağırlıklı olarak grubun yarattığı ve Mein Host'un sanat yönetmeni olarak atandığı, topluluğun son derece sıra dışı yayını PROCESS dergisini satmayı gerektiriyordu. Organizasyonun tepesindekiler onun doğuştan gelen sanatsal ve tasarımsal yeteneklerinin farkına varmış ve haklı olarak onu medyanın dünyaya açılan sözcülüğünün bu önemli yönünü denetlemekle görevlendirmişlerdi.

Süreç topluluğunun kurucuları ve liderleri olan Mary Ann MacLean ve Robert Moor (Omega olarak da biliniyorlardı) para akışından memnundular ve belli ki bundan faydalanma zamanının geldiğine inanıyorlardı. Yanlarında en sevdikleri birkaç kişiyi de getirerek kısa bir süre önce Orta Doğu'ya uzun bir araştırma gezisine çıkmışlardı. Balfour Place'de, Mary Ann'e en yakın olan, Londra'da sorumlu bıraktıkları ve onları ziyaret etme vaadiyle sessizliklerini sağladıkları iki genç kadın dışında kimseye tam güzergahlarını söylemediler.

Omega'nın Türkiye, Yunanistan ve İsrail'i ziyaret ettiği yavaş yavaş ortaya çıktı. Mary Ann ve Robert sözde araştırmalarını yapmak üzere üç aydır Orta Doğu'da dolaşıyorlardı ki İngiltere'dekiler yakın zamanda geri dönmeyeceklerini anladılar.

Gösterilen neden o kadar ters ve garipti ki, pek çok Processean buna inanmakta zorlandı. Avrupa'da bir yerlerde topluluk için yeni bir merkez arayacaklardı! Tam da Balfour Place'in geliştiği ve grubun daha geniş kitlelerce tanınmaya başladığı bir dönemde, toparlanıp tamamen yeni bir yerde, kimsenin onları tanımadığı ve ortak bir dilin olmadığı bir yerde her şeye yeniden başlayacaklardı.

En azından Mein Host'a öyle geliyordu ve kesinlikle mantıklı gelmiyordu. Derginin editörlüğüne yeni atanan arkadaşı Peter bir sonraki sayı üzerinde çalışmaya yeni başlamıştı. Mein Host'un sanat departmanı karanlık oda için yeni ekipmanlar hazırlıyordu. Dergiler iyi satıyordu ve organizasyonun sayısı giderek artıyordu. Grubun birincil

Daha önce Şeytan'ın Mağarası olan ve şimdi daha mantıklı bir şekilde Mağara olarak yeniden adlandırılan kahve evi mükemmel iş yapıyordu.

Tam da başarılı olmaya başlamışken tüm operasyonu kökünden sökmeyi düşünmek çılgınca bir zaman gibi görünmüş olmalı.

Ama elbette Süreç hiçbir zaman gerçekten işle ilgili olmadı. Kesinlikle başarı için *çabalamakla ilgili olmasına* rağmen, hiçbir zaman dünyevi başarıyla da ilgili değildi. Gerçekte, Süreç her zaman başarısızlıkla ilgiliydi - başarısızlıktan öğrenmek ve büyümek ve daha sonra benliğin bilinmeyen yönlerini daha da derinleştirebilmekle ilgiliydi. Mein Host o zamandan beri başarısızlığın köklerini anlamanın ve üstesinden gelmenin süreç *olduğunu* söylemiştir. "Süreç, sınırlılıklarımızdan uyanma süreciydi" şeklinde ifade ettiğini duymuştum.

Bunu anlamak benim için, onun Gözetmen meleği Georgia için çok zor oldu, çünkü ben koğuşumun geliştiğini ve başarılı olduğunu görmek istiyordum. Onun acı çektiğini görmek bana acı veriyordu. O zamanlar onun zihnine şimdi olduğu gibi erişemediğim için, gerçek işine başlamadan önce önceki sorunlu enkarnasyonundan kalan ne kadar çok duygusal yükün üstesinden gelmesi gerektiğinin farkında değildim. Mary Ann'in Avrupa'da iyi bir yeni merkez arayışına başlama talimatları gelene kadar bunu tam olarak kavrayamamıştım.

Topluluğun diğer üyelerinin gruba katılma gerekçeleri ne olursa olsun, Süreç'in Mein Host'u şeytanlarıyla yüzleşmeye ve onları serbest bırakmaya zorlamak için özel olarak tasarlanmış olabileceği artık benim için netleşiyordu. Bunu hızlı ve etkili bir şekilde yapabilmek için de kendisine karşı son derece acımasız olmaya hazır bir öğretmene, Doğu terimleriyle ifade edecek olursak bir guruya ihtiyacı vardı. İtiraf etmekte isteksiz olsam da, Mary Ann MacLean hakkında bildiklerimle, yavaş yavaş onun Tanrıça'ya olan bağlılığının -Mary Ann şeklinde- hayatının bu noktasında tam da ihtiyacı olan şey olabileceğini fark ediyordum.

Kulağa tuhaf gelse de, Mary Ann'i ve iddialarını bir şekilde eleştirdiğim için, bu, koğuşumun refakatçi meleklerinin Süreç topluluğunun bir parçası olması konusunda ne kadar olumlu olduklarını hatırladığım durumlardan biriydi. Mary Ann'in kişisel gündemine ve bu gündemi uygulamak için aldığı kararlara rağmen, bu kararların sonuçlarının ona kadar uzandığını takdir etmeye başlamıştım.

Takipçiler genellikle, doğal olarak herhangi bir otantik Gizem Okulunun bir parçası ve ayrılmaz parçası olan zorlu testler ve meydan okumalar biçimini aldı.

Örneğin, üyelerin topluluktaki konumlarında fazla güvende olduklarına ya da yaptıkları işte fazla başarılı olduklarına dair bir işaret varsa (para getirmede başarılı olmak bir istisna gibi görünse de) ya da daha sonra bazı insanların ilişkileri fazla yakınlaştığında, Mary Ann o kişinin umutlarını ve hayallerini tersine çevirecek, değiştirecek ya da çökertecek bir şekilde müdahale ederdi. Bunlar sert derslerdi, genellikle sert bir şekilde uygulanırlardı, ancak onlardan hoşlanmamış olsam da, insanların yanılsamalarını ortadan kaldırmak için kesinlikle etkili bir yol olduklarını kanıtladılar.

Süreç'in temelinde yatan varoluş nedeni konusunda hiçbir çekingenlik olmadığı gibi, mesajının çatışmacı doğası konusunda da hiçbir çekingenlik yoktu - insanlığın kendi yıkımına yol açtığı mesajı. Ancak bu mesaj, PROCESS dergisinin yankılanan mali başarısı ve giderek artan sayıda üniformalı Süreççinin aynı dergilerden kucak dolusu ile sokaklarda dolaşması ile birleşince, bazı muhafazakarların tüylerini diken diken etmeye başlamıştı.

Grup 1966 yazında ve sonbaharının başlarında Nassau'da faaliyet gösterirken İngiliz basınında topluluk hakkında birkaç eleştirel makale çıkmıştı. Mary Ann ve Robert bu makalelerden ve olumsuz niteliklerinden haberdardılar ama kimseye bahsetmemişlerdi. Bu nedenle, İngiltere'nin saygın olmayan Pazar gazetelerinden birinin "Mayfair'in Akıl Bükücüleri!" başlığı ve topluluğu akla gelebilecek en kötü şekilde gösteren bir hikaye ve fotoğraflarla birlikte gazete bayilerinde yer alması Mein Host ve diğerleri için tam bir sürpriz oldu. Manşetlerin iki inç yüksekliğinde olması da ayrı bir sürprizdi, böylece huysuz İngiliz kurumunun bu alışılmadık organizasyona karşı hissettiği düşmanlığın altı çizilmiş oldu.

Ancak bu medya salvosu Süreç'in işleyişinde hiçbir değişikliğe yol açmadı. Hatta tam tersi bir etki yarattı. Kötü niyetli manşetler, grubu zaten müesses nizamın hoşgörüsüzlüğünün farkında olanlar için çok daha ilgi çekici ve cazip kılan bir güvenilirlik nişanı haline geldi.

Süreç'in bu saldırıya yanıt verdiği mecra doğal olarak PROCESS dergisi oldu. Derginin İfade Özgürlüğüne adanmış ikinci sayısında "Şimdi. Süreç Paranoyaklarının Kursu" başlıklı kışkırtıcı bir başlık altında, İngiliz basınının iğnelemelerine karşı hicivli bir meydan okuma üslubuyla hazırlanmış uzun bir soru listesi yer aldı. Paranoyakların Kursu tarafından sorulan birkaç soru, kötü niyetli söylentileri ve suçlamaları ciddiye almayı reddeden bir yayın politikasını göstermeye hizmet edecektir. Sayfaları tasarlayan ve düzenleyen Mein Host, saçma iddiaları mizahla reddetme politikasının coşkulu bir destekçisi olarak Mary Ann ile aynı çizgideydi.

Dergide yer alan kırk soru, her bir suçlamayla sahte bir endişe duygusuyla alay ediyordu. Kalın puntolarla yazılmış ilk soru şöyle: "Process House'un tepesinde oturan dev yarasalarla ilgili kâbuslar görüyor musunuz?" (Dergide Balfour Place'deki malikânelerinin siyah-beyaz bir fotoğrafı, şiddetle kısaltılmış ve tepesinde Chris'in (Processean'den bir arkadaş ve koğuşumun mimarlık fakültesinden uzun süredir arkadaşı) bir fotoğrafı yer alıyordu.
-Siyah bir pelerin giymiş, kollarını büyük siyah bir yarasaya öykünerek kaldırmış). Diğer sorular utanmazca soruluyor: "Süreç üyelerinin inanılmaz derecede aptal mı yoksa şeytani derecede zeki mi olduğuna karar verdiniz mi?" ve "Süreç üyelerinin kafanızın içine girip hareketlerinizi kontrol ettiğine ikna oldunuz mu?"

Bazı daha sivri sorular da vardı: "Süreç üyelerine karşı yasal işlem başlatarak çok para harcadınız mı?" ve "Çocuklarınızın refahı ve mutluluğundan çok kendi itibarınızla mı ilgileniyorsunuz?" Alaycı sorular da vardı: "Süreç'in dünyayı ele geçirmesinden korkuyor musunuz?" ve "Süreç'i uyuşturucu almak ve seks partileri yapmakla suçlayabilmek hoşunuza gider miydi?" Bu iyi bir soruydu: "Süreç tarafından zihninizin 'büküldüğünü' hissediyor musunuz?"

Süreç gururla tavrını ortaya koydu; zorbalığa boyun eğecek değildi. Haksız suçlamalar (gözlemlediğim kadarıyla kimsenin aklını "çelmediler") ve haklarında söylenen gülünç yalanlar, üyelerini birbirine daha sıkı bağladı ve müesses nizam hakkındaki düşük kanaatlerini teyit etti.

Ayrıca PROCESS dergisi binlerce satıyordu. Cavern gelişiyordu (Mein Host özellikle yoğun gecelerde orada garson olarak çalışmaktan keyif alıyordu); kurslar ve dersler insanları çekiyordu ve

Kasasına para akıyordu - tabii ki Mary Ann ve Robert'ın kişisel kullanımı için Omega'ya sağlıklı bir pay aktarılıyordu.

* * *

Melek devrimi şiddetleniyordu ve Dünya'daki koşullar Prens Caligastia'nın yozlaşmış ve kendine hizmet eden egemenliği altında uzun süredir kötüye gidiyordu. O zamana kadar ben, Georgia, Caligastia'nın Gezegen Prensi rolünde boyundan büyük işlere kalkıştığına dair işaretleri çoktan gözlemlemiştim ve şimdi "bu dünyanın Tanrısı" olma iddiasıyla daha da fazla denizdeydi. Mutlak güç hırsı hayatının baskın özelliği haline geliyordu ve emri altındakiler de Prenslerinin güç ve kontrol takıntısını taklit etmeye başlamışlardı.

Hatırlayacağınız gibi, melek isyanının ardındaki ana dürtülerden biri Lucifer'in Çoklu Evren Yönetiminin (MA) yerel düzeyinde daha fazla özerklik çağrısıydı. Bunu daha fazla ademi merkeziyetçilik, daha fazla bireysel özgürlük için bir savunma olarak düşünebilirsiniz. Lucifer MA'dan ayrıldığında, bu Gezegenler Sistemindeki otuz yedi dünyanın Gezegensel Prensleri onu takip etmeyi seçti. Bu dünyalardan biri de Dünya'ydı ve Prens Caligastia ile yardımcısı Daligastia Dünya'nın iki Gezegensel Prensi olarak görev yapıyorlardı.

Melek devrimi ilk olarak bu Sistemin idari başkent gezegeni Jerusem'de patlak verdiğinde, ayaklanma Lucifer'in umduğu, hatta beklediği gibi altı yüz ila yedi yüz arasında yerleşik dünyadan oluşan Sistemin tamamına değil, yalnızca bu otuz yedi üçüncü yoğunluk dünyasına yayıldı. Sanırım o zaman bir savaşa hazırlandığını fark etmiş olmalı. Ne de olsa Lucifer MA tarafından Sistem Egemeni olarak atanmıştı ve devrim başlamadan çok önce bu sıfatla onurlu bir şekilde hizmet etmişti. Dolayısıyla, çok daha fazla sayıda Gezegen Prensinin kendisiyle aynı safta yer alacağını ummakta haklı olduğuna inanıyorum.

Gezegen Prensliği makamı, göksel idari hiyerarşide nispeten daha alt bir pozisyondur ve Lucifer, onların komutanı ve gözeticisi olarak, söyleminin gücü ve kişisel karizmasıyla onları etkilemeyi açıkça beklemişti. Benim inancıma göre, Lucifer'in yeni "herkes için daha fazla özgürlük" politikaları kök salamadan önce hırslarının sonunu getiren şey, davası için daha fazla destek toplamadaki bu başarısızlıktı. Şimdi, ikiden fazla

Yüz bin yıl sonra, bu bağımsızlık talebinin meyveleri, iyi ya da kötü, en açık şekilde Dünya üzerinde görülebilir.

Prens'in görevi -A.B.D.'nin gezegene ilk resmi "müdahalesi"- yaklaşık yarım milyon yıl önce Prens Caligastia ve Daligastia ve onların yüz kişilik ekibiyle birlikte geldi. Bundan 297,000 yıl sonra Jerusem'de melek ayaklanması patlak verdiğinde ve ardından Dünya'ya yayıldığında, personel acı bir şekilde bölündü. Altmış tanesi Caligastia ve Lucifer'in isyancı grubunu desteklemeyi seçerken, kalan kırk tanesi MA'ya sadık kalmayı tercih etti. Dünya'daki ayaklanmadan kısa bir süre sonra Prens'in MA'ya sadık kalan personeli Jerusem'e geri götürüldü ve gezegende sadece Vanu ve yardımcısı Amadon "önümüzdeki korkunç zamanlarda gerçeğin ışığını yanık tutmak" için bırakıldı.

Bu durum Vanu'yu, Caligastia'nın kendine özgü Dünya Tanrısı olarak başarmayı umduğu her şeyle doğrudan karşı karşıya getiriyordu. Bu nedenle, Vanu ve Amadon ile Vanu'ya inanan küçük bir grup insanın Basra Körfezi'nde inşa ettikleri gururlu şehir Dalamanta'yı terk edip doğu çöllerine doğru yola çıkmaları uzun sürmedi. Karadeniz'den kuzey Hindistan'a ve Çin'e kadar uzanan çok sayıda yerleşim yeri kurdukça sayıları yüzyıllar içinde artacaktı. Neredeyse tanrısal öğretmenleri olan Vanu ve Amadon'dan öğrendiler ve çoğunlukla Caligastia'nın uğursuz hâkimiyetinden uzak kaldılar. Bunlar savaştan çok ticaretle ilgilenen ve İpek Yolu'nu ilk kat eden insanlardı. Onlar aynı zamanda Vanu ve Amadon'u güney Pasifik'ten Mu Adalarına kadar takip ederek bu dünyanın tanıdığı en iyi ve en uzun ömürlü medeniyetlerden birini kuran insanlardı.

Yine de Lemurya uygarlığını derin bir bela bekliyor ve yolculuğumuzun bu bölümüne başlarken yaklaşan felaketlerin ilk gümbürtüleri gölgelerini düşürmeye başlıyor.

Bu arada Prens Caligastia, yanında kalan kurmaylarının çoğuyla birlikte kuzeye ve batıya doğru ilerleyerek biri Filistin'deki Salem tepelerinde, diğeri de daha sonra Mısır'daki İskenderiye şehrinin derinliklerine gömülecek olan bölgede olmak üzere iki ana komuta merkezi kurdu.

Gezegende olacaklar açısından daha da önemlisi, toplam 50.000 ortayolcunun 41.000'den fazlasının Prens'e katılma kararı almasıydı

Devrimdeki Caligastia. Ortadakiler, adından da anlaşılacağı gibi, bildiğiniz üçüncü yoğunluktan biraz daha yüksek bir boyutta, melekler ve insanlar arasında ortadakinden biraz daha az bir yerde bulunurlar. Misyon gezegene ulaştıktan sonra Prens'in ekibi tarafından yaratılmışlardır ve insan duyuları tarafından fark edilemedikleri için, midwayer'lar misyonun amaçlarına hizmet eden değerli bir gözetim varlığı oluştururlar. Caligastia'nın kontrolünden yavaş yavaş çıkan bu devrimci ara yolcular, bu dünyadaki ölümlüler arasında pek çok kargaşaya neden olmuştur ve olmaya da devam edecektir.

Ben de yarım milyon yıl önce Prens Caligastia'nın destek ekibinin bir üyesi olarak bu dünyaya geldim. Gözlemci bir melek olarak Prens'e karşı sorumluydum, ancak devrim patlak verdiğinde zaten ondan uzaklaşmış hissediyordum. Ancak Lucifer'i takip etmeyi seçtim ve böylece kendimi dehşet verici bir şekilde hala Caligastia'nın otoritesi altında buldum. Bunun kötü bir farkındalık olduğunu söyleyebilirim. Caligastia'ya olan saygımın çoğunu devrimden çok önce kaybetmiştim ve Lucifer'in savunduğu ilkelerin Prens'i daha düşünceli ve şefkatli yollara yönlendireceğini umuyordum.

Ne kadar da yanılmışım!

Neyse ki, Seraphic Order'ın bir Gözcüsü olarak, Prens'e, isyancı midwayer'lar gibi doğrudan onun kontrolü altında olanlar kadar bağlı değildim. Belki de gezegende Caligastia'nın yanında yer alan diğer tüm melekler sessizce "hapishane gezegenleri" olarak adlandırılan yerlere götürülürken, benim burada, sadece bir avuç Gözetmenle birlikte kalmamı sağlayan şey buydu. Sanırım, misyonun orijinal meleklerinden Dünya'da hizmet etmek üzere kalan çok az sayıdaki kişiden biri olmak garip ve oldukça şaşırtıcı bir ayrıcalıktı. Dünya'nın da bu hapishane gezegenlerinden biri olabileceği düşüncesi de rahatsız edici olduğundan, hala "teknik olarak" Prens Caligastia'ya karşı sorumluyum, ancak gerçekte benim üzerimde çok az doğrudan kontrolü var ve onun huzurunda bulunmaktan kaçınmak için çaba göstermeye başladım. Buradaki yaşamımın çok rahatsız edici olmaya başladığını hissettiğimde, Dünya ile yaklaşık olarak aynı gelişim aşamasında başlayan komşu bir dünya olan Zandana'ya yolculuk yapabildim. Zandana'da da her iki Gezegen Prensi kendilerini ve gezegenlerini Lucifer ile aynı hizaya getirdiler. İsimleri Prens

Zanda ve yardımcısı Prens Janda-Chi ile dünyamdaki prenslerden çok daha sıcak bir ilişkim var.

Bu arada, Dünya'da işler kötüden daha kötüye gidiyordu, tabii bu mümkünse. Caligastia'nın asi midwayer'ları aracılığıyla yüce Tanrı olarak tapınma talepleri ve Vanu'yu yok etme saplantısı onu çıldırma noktasına getiriyordu. MA'nın ilk müdahalesinin başlıca amacı, yaşam standartlarının iyileştirilmesine nazikçe yardımcı olmak ve bunu yaparken de yerli halkın bilincini yükseltmekti. Bu şekilde plan, gezegen nüfusunu ikinci misyon için hazırlamaktı. Bu tamamen normaldir ve MA tarafından hazır olduklarına karar verildiğinde, üzerinde yaşanılan tüm üçüncü yoğunluk dünyalarında meydana gelir.

Ancak tüm bu planlar Caligastia'nın güç tutkusu yüzünden unutulmuştu.

Böylece MA'nın ikinci müdahalesi yaklaşık 40.000 yıl önce geldiğinde, Prens ve ekibi tarafından bir önceki görevde kendileri için güzelce hazırlanmış bir gezegen bulmak yerine, kaos içinde bir dünya ve Prens'in ince muhalefetiyle hemen yüzleşmek zorunda oldukları gerçeğini keşfetmeye geldiler. Vanu tarafından görev için hazırlanan yarımadadaki cennet bahçelerinin şimdi anakaradaki yerel Nodite kabilelerinin saldırgan ilgisini savuşturduğunu gördüler.

MA'nın ikinci görevinin amacı kısmen insan genomuna belirli bir incelik katarak zekâyı yükseltmek ve genomu hastalıklara karşı daha dirençli hale getirmekti. Görevin iki lideri ve ana kahramanları, göksel Maddi Oğullar ve Kızlar Düzeninden seçilen ve İncil tarihinde Adem ve Havva olarak bilinecek olan bir çiftti. Onlara küçük bir melek grubu eşlik ediyordu ve ayrıca orijinal gruptan çok daha az sayıda olan ve "İkincil Midwayerlar" olarak bilinen kendi midwayer kadroları tarafından hizmet veriliyordu.

Onlar zorlu bir ekip ve Prens'in kanunsuz hegemonyasına yönelik en ciddi tehdidi temsil ettiği için Caligastia'nın bu görevi bozması kesinlikle çok önemli olacak.

Prens Caligastia'nın MA'nın müdahaleci misyonlarından ikincisini yozlaştırıp yozlaştıramayacağı ve bu çığır açan yüzleşmenin uzun süreli sonuçlarının ne olacağı, iki muhteşem "ziyaretçiye" müthiş planlarını gerçekleştirirken katıldığımızda başladığımız yerdir. . . .

Hikayem burada, MA'nın ikinci müdahalesine katılmak üzere gelen iki gizemli ve güçlü ziyaretçinin, bu kez Akdeniz'in doğu ucunda uzun süredir sular altında kalmış yemyeşil bir yarımadaya yerleşmesiyle başlıyor. Ziyaretçiler, gözden düşmüş Lucifer'in yerine geçen ve şu anda bu Sistemdeki yaklaşık 670 gezegenin idari kontrolünü elinde tutan Sistem Hükümdarı Lanaforge'ye rapor verdiler. Lanaforge'nin ve ziyaretçileri hazırlayanların, Prens Caligastia'nın dünyasında karşılaşacakları durum hakkında ziyaretçileri çok dikkatli bir şekilde bilgilendirmiş olduklarından emin olsam da, herhangi bir varlığın onları buraya geldiklerinde karşılaştıkları kaos ve muhalefet için doğru bir şekilde hazırlayabileceğinden hala şüpheliyim.

Eminim Caligastia'nın da farkında olduğu gibi ben de bu muhteşem çiftin -ki benim gözümde bile muhteşemlerdi- birincil işlevlerinden birinin üretkenlik olduğunun farkındaydım. İnsan genomuna önemli ve ilave bir incelik katmak üzere tasarlanmış olan ve "menekşe kanı" olarak adlandırılan genetik bir destek getiriyorlardı. Bu çifte muhteşem demiştim ve bu hiç de azımsanacak bir ifade değildi. Elbette insansılardı ama hem erkeğin hem de dişinin boyu iki metrenin üzerindeydi. Geniş omuzları ve güçlü, kaslı, uzun bacaklı vücutlarıyla güzel bir şekle sahiptiler. Tenleri şimdiye kadar gördüklerimden daha açık renkliydi, neredeyse yarı saydamdı ve hareket ettikçe auralarının açık mor bir tonla renklendiğini fark edebiliyordum. İnce kemikli yüzlerinde bir çift parlak peygamber çiçeği mavisi göz vardı -gezegende gördüğüm ilk çarpıcı mavi gözler- ve uzun sarı saçları açık deniz melteminde çılgınca dalgalanıyordu.

Çiftin birbirlerine sıkı sıkıya bağlı oldukları belliydi ve gözlemleyebildiğim kadarıyla ayrı vakit geçirmekten hoşlanmıyorlardı. Açıkçası, ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlardı. Belli ki Avalon cerrahlarının onlar için geliştirdiği yeni ve güzel vücutlarının tadını çıkarıyorlardı; Jerusem'de katıldığım eğitimlerden ziyaretçilerin buraya çocuk yapmak için geldiklerini hatırladığımda, bunun onlar için büyük bir şans olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum - yüz binlerce çocuk. Eğitmenler, sayıları bir milyona ulaştığında, Dünya'daki yerli ölümlülerle melezleşmeye başlayacak olanların bu çocuklar ve onların doğrudan soyları olacağını açıklamışlardı. Bu sayede menekşe rengi kan, dünyanın genetik akışına

tüm gezegen ırkları. Eğitmenlerimiz bize genetik bir yükseliş aşılamaya yönelik bu yaklaşımın, yavaş ve biraz sıkıcı olsa da, yükselişi gerçekleştirmenin en doğal yolu olarak kabul edildiğini vurgulamışlardı. Bize öğretilen klonlama ve diğer çeşitli üreme teknikleri daha önceki deneysel dünyalarda araştırılmıştı. Ancak hiçbiri uzun vadede bu "daha doğal teknik" olarak adlandırdıkları yöntem kadar başarılı olmamıştı, çünkü insan ırklarının ziyaretçilerin varlığına ve giderek genişleyen aile sayılarına alışmaları için makul bir süre tanınmıştı.

Vanu, sadık ekibiyle birlikte yarımadada ziyaretçiler için güzel bir ev hazırlamıştı ve ben de Vanu ile ziyaretçiler arasındaki ilk etkileşimlerden birini gözlemleme ayrıcalığına sahip oldum. Caligastia'nın etki alanının tam ortasına düşmüş olan çiftin burada neyle karşı karşıya olduklarını gerçekten bilip bilmediklerini merak ediyordum.

"İyi eğitildik, Vanu," diye güvence verdi kadın; sesi yumuşak ve teselli edici olsa da, sözleri kendimi pek de güvende hissetmemi sağlamadı.

Sonra konuşma sırası erkek ziyaretçiye geldi. Sesi derin, melodik ve bir o kadar da güçlüydü. "Bize Prens Caligastia'nın tamamen bitkin olduğu söylendi. Bundan emindiler. Onunla hiçbir sorun yaşamayacağımıza dair bize güvence verdiler."

Vanu ve Amadon birbirlerine baktılar ama ziyaretçilerin bunu gördüğünü sanmıyorum. Vanu doğrudan onlara döndü ve konuşurken ses tonunda sabırsızlık vardı. "Şu anda endişelenmeniz gereken Prens Caligastia değil. Kuzey kabileleri: Noditler. Saldırırlarsa duvar onları durduramaz. Boğulmuş oluruz. Kendinizi korumak için daha fazlasını yapmanız gerekecek. Bu kabilelerin neler yapabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok."

Erkek ziyaretçinin sesi Vanu'nun sesini kesti. Konuştuğunda, Lucifer'in yerine geçen Lanaforge tarafından verilen kararı savundu. "Buraya hazırlıksız gönderileceğimize gerçekten inanıyor musun? Kötü donanımlı olacağımıza mı? Lanaforge'nin kararlarına bu kadar mı az güveniyorsunuz? Caligastia'nın yalanlarından o kadar etkilendiniz ki Sistem Egemeninize olan güveninizi mi kaybettiniz?"

Esasen doğru olsa bile Vanu'ya yönelik sert bir eleştiriydi. Vanu'nun koşullar nedeniyle pişmanlık duyacağı bazı tavizler vermek zorunda kaldığını biliyordum. Ve Vanu'nun daha önce bu adamla tanışma fırsatı bulduğunu sanmıyorum.

Lanaforge ile doğrudan temas halindeydi, bu yüzden Lucifer ile yaşadığı deneyimden sonra muhtemelen Lucifer'in yerine geçen Lanaforge'den şüphelenmek için iyi bir nedeni olduğunu düşündü.

Bir Gözcü olarak Vanu'nun karakterini çok derinlemesine incelememe asla izin verilmedi, bu yüzden ziyaretçilerin telepatik olarak Vanu ve Amadon'un Caligastia'ya ilişkin gerçek ruh halinin farkında olduklarını varsaydım; Vanu son 164.000 yıldır onların zalim ve kurnaz düşmanıydı. Vanu ve takipçilerinin, Lanaforge'un yönetiminden fazla yardım almadan MA'nın bayrağını bu kadar uzun süre taşımaktan bıktıklarından ve yorulduklarından hiç şüphem yoktu. Ancak ziyaretçilerin sert üslubu gerçekten *de* haksızlıktı. Vanu ve Amadon'un obsidyen masanın kendi taraflarında otururken küçülmelerini izledim.

Dünya'da çalışan hepimiz kuzeydeki Nodit kabilelerinin son derece kavgacı ve toprakları konusunda son derece kıskanç olduklarını biliyorduk. Yarımadaya güçlü bir şekilde inmeleri an meselesiydi. Kuşkusuz, Vanu'nun ziyaretçilere hazırlanmasına yardımcı olmaları için ikna etmeyi başardığı birkaç Nodit vardı. Başlangıçta Nodit seçkinleri bu ilticaları onaylamıştı çünkü onlara göre bu kişiler Vanu'nun kampında casus olarak görev yapabilirlerdi. Ancak, Nodit soyunun olağanüstü zekâsı nedeniyle, iltica edenler Vanu'nun maiyetinde sorumluluk mevkilerine yükselmiş ve bu süreçte ona sadık hale gelmişlerdi. Hatta bazıları Vanu'nun etkisi sayesinde ailelerini Mu Adalarına taşımıştı.

Bu durum Noditleri çileden çıkarmıştı, zira kendileriyle ilgili değerli imajlarını tehdit ediyor gibiydi. Onlar Nodu'nun ve şehir Basra Körfezi'nin suları altında kalmadan hemen önce Dalamatia'yı terk eden altmış asinin torunlarıydı. Bu nedenle, kendi üstünlüklerine inanan, ırksal açıdan gururlu ve kibirli bir halktı. Tüm personel ve onların yoldaşları -klon donörleri- biyolojik olarak neredeyse sınırsız yaşam süresine sahip olacak şekilde yapılandırıldıkları için, onların nesilleri de tekil olarak uzun ömürlüydü.

Noditler Caligastia'nın "özel insanları", onun sevgilileriydi. Uzun yaşamlarının yanı sıra, gezegendeki diğer tüm kabilelerden daha yüksek zekâya ve daha güçlü fiziksel yapıya sahiptiler. Caligastia'nın Nodu'ya ve Prens'e bağlı diğer tüm personele ölmeden önce mümkün olduğunca çok çocuk sahibi olmalarını emretmesi, personelin uzun ömürlülüğünün bir kısmının nesillerine aktarılacağı anlayışına dayanıyordu. Açıkça görülüyor ki

bu seçkin kabileyi manipüle etmeye ve etkilemeye devam edebilir ve onları planlarına boyun eğdirebilir.

Nefilitik soylarının saflığı Nodu ve Noditler için bir takıntı haline gelmiş, kabile dışında üreyen herhangi bir üyenin en ağır cezalara çarptırılmasıyla sonuçlanmıştır. Ziyaretçiler geldiğinde Nodu ve diğer asi personel çoktan ölmüş olsa da, bu onurlu atalar, personelin uğurlu soyunun doğrudan torunları olan kabilelerin temel simgesel figürleri olarak yaşamaya devam ettiler. Çağlar boyunca ve ölümlerinden çok sonra bile, Caligastia'nın asasının bu orijinal üyeleri, korku ve şiddete ilham verme kapasiteleri gibi, ibadet dolu bir saygı görmeye devam etti. Bu varlıklar, Nefilimler, İncil'in "insan kızları" ile çiftleşmek için inen "Tanrı'nın Oğulları" olduğunu iddia ettiği varlıklardır. Ve onların çocukları ve onların çocuklarının çocukları "eski zamanların kudretli adamları" olarak bilinmişlerdir.

Burada bazı akademisyenler için kafa karışıklığı kaynağı olabilecek bir konuya açıklık getirmek uygun olacaktır. İbranice "Nefilim", Sümerce "Anunnaki" ve Enokyan "Grigori" kavramlarının hepsi aslında Prens'in asasından yüz kişiye ve onların klon bağışçılarına atıfta bulunuyordu. Bunlar gerçek süper ölümlüler, İncil'deki "Cennetin Oğulları" idi ve bazıları devrimi takip eden bin yıl içinde ölmeden önce 300.000 yıldan fazla bir süredir kesintisiz olarak yaşıyorlardı. Caligastia'nın devrimden yana olan altmış üyesine ölümlülerden mümkün olduğunca çok çocuk yapmaları talimatını vermesinden sonra, onların olağanüstü uzun ömürlü yavruları da Nefilim olarak anılmaya başlandı.

Enoch Kitabı'ndan kaynaklanan son derece doğal bir karışıklık söz konusudur. Benim standartlarıma göre nispeten yeni bir belgedir ve uzak geçmişteki olayları tamamen doğru anlatmasını beklemiyorum.

Çağdaş spekülasyonların çoğunun aksine, Nefilimler gerçek dünya dışı varlıklar olarak kabul edilemezler, çünkü göksellerin İç Dünyalarından gelmişlerdir. Fiziksel bedenleri, içlerine girebilmeleri için özel olarak yaratılmış olmalıydı. Hem Prens'in asası hem de ziyaretçilerin genetik yapısı, insan genomuyla açıkça uyumlu olmakla birlikte, Avalon cerrahları tarafından belirli ruhani enerjilere yanıt verecek şekilde tasarlanmıştır. Daha önce de belirttiğim gibi, asanın nihai ölümüne yol açan şey bu ruhani enerjilerin geri çekilmesiydi.

Asanın ölümünü takip eden nesiller boyunca, Nodit kabileleri farklı soylar arasında dikkatlice düzenlenmiş melezleşmelerle büyümüştü. Ziyaretçilerin görevi başladığında, Noditler büyük ölçüde doğu Lübnan dağlarına ve Suriye'nin kuzey kıyı şeridine yerleşmişlerdi. Sayıları, Caligastia'nın otuz bin yıl kadar önce doğrudan kışkırttığı ve Caligastia'nın planlarının korkunç bir şekilde ters gitmeye başladığı sırada Nodit nüfusunu harap eden atomik yıkımdan sonra yeniden artmıştı. İronik ve üzücü bir şekilde, atom enerjisinin geliştirilmesi üzerinde çalışan ve yeraltı laboratuarlarında öldürülenlerin çoğu Nodit soyundan geliyordu.

Caligastia ve sadece Caligastia bu atom savaşından sorumluydu, ancak olayların bu kadar korkunç bir şekilde kontrolünden çıkmasının kendi hatası olduğunu inkâr etmeye devam etti. Savaştan sağ kurtulan birkaç yüz Nodite, yıkımın en kötüsünden kaçan bazı küçük kuzey Nodite kabileleriyle birleşmiş ve sonraki bin yıl boyunca kabileler büyüyerek Akdeniz'in baskın gücü haline gelmişti. Nefilim'in kanı damarlarında güçlü bir şekilde akıyordu ve yerli kadınlarla melezleşerek büyük ölçüde bozulmamıştı. Aynı şekilde, Vanu ve Amadon da dünyanın öbür ucunda, Lemurya'da en iyi ve en parlak olanların üremesini teşvik ediyorlardı, ancak Noditler tarafından dayatılan dış eşliliği yasaklayan katı kurallar yoktu. Vanu'nun dikkatli yönetiminden doğan kabileler ve insanlar, yaratıcı zekaları ve barışçıl yöntemleriyle uzun süre tanınacaklardı.

Ziyaretçi bahçesindeki devasa masanın etrafında gerçekleşen bu toplantıyı izlerken, akşamın yaklaşmasıyla birlikte deniz meltemleri de yükseliyordu. Pek de iç açıcı bir öğleden sonra olmamıştı ve masanın etrafındaki yüzlerde ciddi ifadeler vardı. Hem Vanu hem de Amadon ziyaretçilere Noditlerin yarattığı yakın tehlikeyi çeşitli şekillerde anlatmaya çalışıyorlardı ama ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, karşı karşıya oldukları sorunların ciddiyeti konusunda çifti ikna edemiyorlardı.

Erkek ısrarla, "Biz bilim adamıyız," dedi. "Bizler yüksek eğitimli biyologlarız. Noditler için hiçbir şekilde tehdit oluşturmuyoruz. Barış için geldik."

Amadon üstün gelmeye çalışmıştı. "Hayır, gerçekten anlamıyorsun. Bunun senin kim olduğunla bir ilgisi yok. *Onlardan* biri olmamanız yeterli. Sizi davetsiz misafir olarak görecekler."

"Ah! Ama onları kollarımızı açarak karşılayacağız, Amadon."

Bu kadın ziyaretçiden geliyordu, kollarını sanki kendini havaya fırlatacakmış gibi açmıştı. Kendi kendime gülümsedim, sonra da aynı hızla bu düşünceyi maskeledim. Dünya dışı ziyaretçilerin telepatik olarak ne kadar hassas olduklarından hâlâ emin değildim. Vanu'nun bazı temel telepatik yetenekleri olduğunu biliyordum ama çalıştığı frekanslar düşüncelerimi onun için opak hale getiriyordu. Eğer ziyaretçiler zihnimi dinleyebiliyorlarsa, onların maskaralıklarına güldüğümü duymalarını kesinlikle istemezdim. Unutmayın, varlığım normal ölümlüler tarafından algılanamaz ama ziyaretçilerin varlığımdan haberdar olup olmadıklarından hiç emin değildim.

Endişelenmeme gerek yoktu. Ziyaretçilerin orada olduğumu fark ettiklerini bile sanmıyorum. Psişik yetenekleri Vanu'nunkinden daha ince ayarlı olmasına ve yüksek hayvanlarla neredeyse telepatik bir uyum içinde görünmelerine rağmen, mevcut frekans aralıkları hala benimkinin çok altındaydı. Bununla birlikte, her iki ziyaretçinin zihninin de telepatik olarak nüfuz edilemez olduğunu görmek ilgimi çekti - gezegen dışı personelden beklediğimden daha fazla insan zihnine benziyorlardı. Düşüncelerini kasıtlı olarak benden gizlemeye çalıştıklarını hissetmedim. Sadece yapıları böyle gibi görünüyordu.

Bu durum, düşük telepatik frekansların yüksek olanlara karşı otomatik olarak şeffaf olduğu genel prensibiyle çelişiyor gibi görünse de, bunun sadece özel bir durum olduğunu varsayabilirdim; ziyaretçileri Caligastia'nın telepatik etkisine karşı daha az savunmasız kılmak için yaratılmış bir istisna olduğunu hayal ettim.

Belli ki toplantı sona ermek üzereydi.

Çok az şey başarılmıştı. Vanu ve Amadon, Vanu'nun çok ama çok gerçek olduğunu bildiği bir tehdide karşı ziyaretçilerin umursamaz tavrı karşısında hâlâ hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı. Ne de olsa, burayı ziyaretçiler için hazırlarken önceki yetmiş beş yıl boyunca Nodite kabileleriyle uğraşmak zorunda kalmıştı.

Vanu ve Amadon'un tanıdığı birkaç Nodit sığınmacısı dışında, Vanu Noditlerin ikiyüzlülüğüne karşı derin bir şüphe duyuyordu. Noditler sadece kurnazlık ve zalimlik için çok insani bir kapasiteye sahip değillerdi, aynı zamanda

Yüksek zekâları onlara bu kapasitelerini ustaca dehşet verici şekillerde kullanma yetkisi veriyordu. Genellikle Engizisyon zindanlarına atfedilen fiziksel işkencelerin en incelikli olanları, Noditlerin hayal gücünden ve diğer insanların acılarından aldıkları zevkten kaynaklanıyordu.

Vanu'nun duygusal bedeninin durumundan, ziyaretçileri yüzleşmek zorunda kalacaklarına inandığı tehlike konusunda ikna etmeye çalışmaktan vazgeçtiğini görebiliyordum.

"İkimiz de adalara dönelim, Vanu!" Vanu ile birlikte evin içinden geçip ziyaretçilerin bahçesine doğru yürürken Amadon'un fısıltısını duydum. "Buradaki işimiz bitti," diye devam etmişti. "Bu iş artık bizim elimizde değil." Amadon'un sesi pek hevesli gelmiyordu ve ikisi de bahçeden iyice uzaklaşana kadar sessiz kaldılar.

"Sen de benim kadar endişeli misin?" Vanu sessizliği bozdu.

"Artık yapabileceğimiz bir şey yok Vanu. Kendi kendilerine öğrenmek zorunda kalacaklar, üzülerek söylüyorum."

Ellerini arkasında kavuşturmuş yürüyen Vanu başını sallıyordu, Amadon bunu devam etmesi için bir teşvik olarak algıladı; tekrar özgürce konuşmak için yanıp tutuştuğunu görebiliyordum. "Ve doğruyu söylemek gerekirse Vanu, öğleden sonra sonunda ikisinin de bu kadar umursamaz olmasına gerçekten kızmaya başlamıştım. Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorlardı. Söyleyeceklerine daha açık olmalarını beklerdim."

Vanu'dan hâlâ bir yanıt gelmemişti ve hayranlarını bıraktıkları yere doğru sessizce yürümeye devam ettiler. Büyük yolcu kuşlar Noditlerle aralarındaki bir başka anlaşmazlık konusuydu. En eski efsaneleri bu büyülü yaratıklardan bahsetse de, kuşlar binlerce yıl önce Vanu ve Amadon'u Lemurya'ya kadar takip etmeye ortak karar verdiklerinden beri Caligastia'nın dünyasında hiç fandor görülmemişti.

Noditler sahip olmadıkları her şeyi kıskanırlardı ve yarımadadaki iki fandora dair haberler kabile büyüklerini arzu krizlerine sokmuştu. Vanu ve Amadon bahçeyi ziyaretçilerin gelişi için hazırlarken, Noditler kuşları kaçırmak için sürekli girişimlerde bulunmuşlardı. Neyse ki, kuşların yarı-telepatik hassasiyeti onları yaklaşan tehlikeye karşı her zaman uyarmış ve kaçıranlar onlara ulaşmadan çok önce uçup gitmişlerdi.

Amadon hâlâ kızgındı. Dinlemeyi bırakmak istemedim - bu oldukça ilgi çekici olmaya başlamıştı.

"Bugünlerde simülatörlerde onlara ne gösteriyorlar merak ediyorum! Cahiller mi, yoksa sadece kibirliler mi? Lanaforge'un onlardan kasten bir şey sakladığına inanmak zor, sence de öyle değil mi Vanu? Bir Sistem Hükümdarı bunu gerçekten yapar mı? Neden bilgi saklamak istesin ki?

"Ve Lanaforge'un iyi niyetinden şüphe etmekle ilgili tüm o şeyler . . . buna ne dersin? Bu düpedüz aşağılayıcıydı, öyle değil mi? Bizi enfekte olmakla suçladıklarında -kullandığı kelime buydu, değil mi? Bunu söylediğinde o güzel burnuna bir yumruk atabilirdim... keşke o kadar yükseğe uzanabilseydim."

Vanu durup Amadon'a döndüğünde ikisi de bu imkânsız görüntüye gülüyordu.

"Tuhaf bir şeyler oluyor," dedi Vanu sessizce, "ama bence bu ikisinden daha derinlere iniyor."

Amadon öfkeyle itiraz etti, "Ama tamamen hazırlıksızdılar! Ve neden bahsettiğimizi bilmediğimizi düşünüyorlardı! Bu çok sinir bozucuydu. Ve sonra bizi suçlamaları ..."

"Sus Amadon, onlara kızmanın bir anlamı yok. Yakında gerçeği öğrenecekler. Kendimize sormamız gereken soru şu: Neden bu ikisi? Neden onlar? Neden onlar, aynı düzendeki pek çok kişi arasından, bu gezegen için seçildiler? Maddi Oğullar ve Kızlar acemi değildir. . . onlar yüksek varlıklardır, görevleri için mükemmel bir şekilde eğitilmişlerdir . . ."

"Ya da öyle diyorlar!"

"Sence onlara bizi ve uyarılarımızı dikkate almamaları talimatı mı verildi?" Vanu yardımcısının alayını görmezden gelerek düşündü. Amadon belli ki ziyaretçilerin küstahlıklarının nedeni hakkında spekülasyon yapmanın kendisine düşmediğini düşündü ve böylece ikili sessizce yollarına devam etti.

Fandorlar yaklaştıklarını fark etmiş olmalıydılar ki heyecandan garip feryat figan sesler çıkarıyorlardı. Vanu ve Amadon ağaçların arasından ilerlerken adımlarını sıklaştırdılar.

Vanu yine konuşuyordu ama yardımcısından çok kendi kendine. "Bu kadar kaba olmazdı," diye mırıldandı, kendi sorusuna cevap verirken. "Bence bu sadece onların tarzı. Lanaforge'nin emirlerine uyduklarına inanamıyorum. Buna inanmak istemiyorum. İsyandan sonra Sistem Egemenliğini Lucifer'den devralmak Lanaforge için elbette zor olacaktı ama bu bir fark yaratmamalı..." Ve bununla birlikte Vanu tekrar sessizliğe gömüldü. Konuyu bir kenara bırakamayan Amadon'du.

"Belki de Lanaforge bize olan ilgisini kaybetmiştir. Caligastia tarafından enfekte edilmemizle ilgili olan şey mi? Sence Lanaforge bize güvenmiyor mu?" Amadon açıkça sarsılmıştı.

"Katılıyorum; bu tamamen yersizdi. Caligastia tarafından enfekte edilmiş, gerçekten! Lanet olası yüzsüzlük!" Vanu'nun da sakin tavrının altında öfkeli olduğu belliydi.

Ancak Vanu'nun daha önce gerçek bir öfke ifade ettiğini görmemiştim ve bu çok uzun sürmedi. Tekrar konuşmaya başlamadan önce duygularını serbest bırakmıştı. "Bu konuda haklı olabilirsin Amadon, ama umarım yanılıyorsundur. Yine de Lanaforge'un sarayında kesinlikle doğru kokmayan bir şeyler oluyor. Sanki bizim başarısız olmamızı *istiyorlarmış gibi. . .*"

Hayranlarını ilk kez görmek için ormandan çıktıklarında Vanu tekrar sessizliğe büründü. Amadon'un dikkati artık kuşuna odaklanmıştı ve ona doğru koşmaya başladı. Bunu yaparken, devasa kanatlarının vahşi bir şekilde çırpılması ve saf dostluğun gürültülü feryadı ile karşılandı.

Vanu'nun yardımcısının peşinden koşup hayranları tarafından aynı coşkuyla karşılanmasını izlerken, Lucifer'in devrimi yerine Çokluevren Yönetimi'nin Yerel Sistemi'nin meşruiyetine güvenmek için her şeyini ortaya koyan iyi, sadık Vanu'nun MA'nın samimiyeti hakkında bazı şüpheler besleyip beslemediğini merak etmekten kendimi alamadım.

İki fandorun sırtına tırmanan Vanu ve Amadon, kollarını kuşlarının yumuşak tüylü boyunlarına doladı ve neredeyse bir asırdır evleri olan güzel parka veda ederken, fandorları da uçuş için kendilerini topladı.

Kısa ve biraz da garip bir koşuşturmanın ardından, Vanu ve Amadon'un sırtlarına yapıştığı fandorlar yamaçtan yukarı doğru süzülüyorlardı.

havada olmanın ve yerçekiminden kurtulmanın saf sevinciyle kükrüyordu.

Yarımadanın üzerinde son bir salınım yaptıklarını, meyve bahçelerinde oynayan ziyaretçi çocukların üzerinde alçaktan süzüldüklerini, sonra da kendilerini eve doğru uzun yolculuklarına taşıyacak rüzgâr akımlarını yakalamak için yeterli yüksekliğe ulaştıklarını gördüm.

Çok sevdikleri Mu Adalarına. Uzun

bir yokluk olmuştu.

Çok uzun.

2

Ziyaretçiler Toplantısı Üzerine Düşünceler

Dünya Dışı Kibir, İlk Helianx Vizyonu ve Tek Gerçek Tanrı'nın Dönüşü

PROCESS dergisinin İfade Özgürlüğü sayısının tüm nüshaları o kadar çabuk tükenmişti ki, üçüncü sayı üzerindeki çalışmalar çılgınca bir hıza ulaşmıştı. Mein Host, prodüksiyon müdürü Andrew ve karanlık odada çalışan fotoğraf teknik cini Ewald, dergiyi zamanında bitirmek için uğraşıyorlardı. Hiç kimsenin sanat departmanını rahatsız etmesine izin verilmiyordu; koridorun hemen aşağısındaki Mağara'dan, kendi yaptıkları lezzetli bir güç içeceği olan Ogmar'ı getirmeleri dışında. Üçlü, yorgunluktan yere yığılana kadar çizim tahtalarının üzerine eğiliyor, kısa da olsa oldukça rahatsız bir şekilde uyuduktan sonra kahve ve sigaralarıyla birlikte taburelerine geri tırmanarak bir sonraki yorucu seansa başlıyorlardı.

İkinci sayının başarısının bir sonucu olarak, üçüncü sayının baskı adedi 50.000'e sıçramıştı - ikinci sayı için basılan 25.000 kopyanın iki katı. Mick Jagger'ın kapağında yer aldığı bu üçüncü sayı, daha önce Pazar gazetelerinde suçlandıkları zihin bükme temasına ayrılmıştı. Bu sözcük derginin kapağında kalın büyük harflerle belirgin bir şekilde yer alıyordu.

Bu kapak aslında bir kolajdı. Arka plan rengi mordu ve beyaz bir gökyüzüne doğru kıvrılan beş kışkırtıcı küçük glif içeriyordu. Bunlardan biri şifreli bir şekilde şöyle yazıyordu: "Kim kimin beynini yıkıyor?" Bir diğerinde ise açıkça: "Zihne tecavüz", beyin ameliyatı yapılırken çekilmiş bir fotoğrafın üzerinde. Başka bir yerde bir grup Processean dans ediyor gibi görünüyor - Lilliput figürleri dikkatlice kesilmiş ve ağaçlarla kaplı arka plana yapıştırılmış,

Beyaz bir Alman çoban köpeğinin başı ve burnu ise sağ taraftan içeri bakıyor.

Kapakta ayrıca Mick Jagger'ın ufka doğru eğilmiş, doğrudan ve umursamaz bir şekilde izleyiciye bakan siyah-beyaz bir baş fotoğrafı da yer alıyordu. Bu, Jagger'ın en ciddi halini gösteren çarpıcı bir fotoğraftır, ancak perspektif yüzünü sıkıştırmış ve kısaltmış, zaten iri olan dudaklarını beklenmedik oranlarda büyütmüş ve ön plana çıkarmıştır.

Mein Host çok sevinçliydi. Tüm sanat departmanı bu üçüncü sayıyı tamamlamak ve zamanında matbaaya ulaştırmak için çok çalışmıştı. Şimdi nihayet dergiyi elinde tutuyor ve Andrew ve Ewald ile birlikte heyecanla karıştırıyordu. Matbaacılar herkesin görüşüne göre zoru başarmışlardı, hatta derginin içeriğine canlı bir ilgi bile gösteriyorlardı: Gardiyanım, çalışkan bir matbaacıdan beklenecek bir tepki değil, dedi. Ve onun ne kadar mutlu ve cesaretli olduğunu görebiliyordum. 50.000 kopya güzelce basılmıştı ve şimdi Balfour Place malikanesinin altındaki geniş mahzende saklanıyordu.

Derginin tasarımcısı olarak Mein Host ve fotoğraf sihirbazı Ewald, her ikisinin de en iyi yönlerini ortaya çıkarmaya çalışan, yaratıcı ilişkilerin en teşvik edici olanını geliştiriyorlardı. Sayfaları tasarlarken karanlık odanın ve çeşitli fotoğraf tekniklerinin sınırlamalarından bilerek habersiz kalmak benim koğuşumun yaklaşımıydı. Bu durum, Ewald'ı gerekli tasarımı kopyalamak için inovasyon dehasını kullanmaya zorlayacaktı. Ewald'ın servisimin zorlu tasarım gereksinimlerini çözmedeki teknik dehası, Mein Host'a da mevcut grafik teknolojisinin sınırlarını zorlamak için daha fazla çaba gösterme konusunda ilham verdi.

Ve böylece, devam eden yaratıcı bir sarmalda yukarı ve sürekli yukarı doğru gitti. Her ne kadar Mein Host henüz iki yardımcı meleğinin, Neşe ve Güzellik'in - hayatının ilerleyen dönemlerinde bilinçli bir temas kurduğunda onlara verdiği isimler - tek ilgisini çekmemiş olsa da, özellikle Güzellik'in onun yaratıcı coşkusunun bu çiçeklenmesinden ne kadar memnun olduğunu söyleyebilirdim.

Geriye dönüp bakıldığında, PROCESS'in sonraki sayılarında olgun haliyle görülen grafik tasarım tarzının ilk olarak bu üçüncü sayıda yeni yeni ortaya çıkmaya başladığı açıkça görülmektedir. (Dergi ancak son zamanlarda usulüne uygun olarak

gelişmiş grafikleri ve kışkırtıcı ve tartışmalı içerik seçimleriyle tanınmaktadır).

İkinci sayı tükenmişken ve Mick Jagger yeni sayının kapağında yer alırken, bu üçüncü sayı için öngörülen satışlar gerçekten de çok umut verici görünüyordu. Herkes dergiyi sevdi. Modaydı, havalıydı, harikaydı ve *tuhaftı*.

Mein Host, Balfour Place'deki herkes için geçerli olduğu gibi, bundan sonra ne olacağına dair en ufak bir ipucuna sahip değildi.

* * *

Ziyaretçilerin yeni bahçe evinde gözlemlediklerimi Prens Caligastia'ya rapor etmem gerektiğini biliyordum ama bunu mümkün olduğunca ertelemeye çalıştım. Ayrıca, az önce duyduklarımı düşünmek için biraz zaman ayırmak istiyordum ve Vanu'nun ziyaretçiler için hazırladığı yarımadanın sakin bir köşesinden daha iyi bir yer olabilir miydi?

Uzun zamandan beri Akdeniz'in suları altında kalan ve artık deniz dibinden ayırt edilemeyen yarımada, denizin doğu ucunda bir anomaliydi. Anakarayla birleştiği yerde ancak otuz mil genişliğinde olan bu yarımada, denizin içine doğru yaklaşık 130 mil uzanan dağlık bir kara parçasıydı.

Yarımadanın en batı ucunda yerimi buldum. Burası, orta sıradağlardan akan dört nehir tarafından iyi sulanan orta ve doğu bölgelerden daha kuraktı. Kuraklık benim için bir fark yaratmadı elbette, bu yüzden denize bakan sarp bir kayalığın üzerine yerleştim. Burası uzun ve ince yarımadanın güzel bir manzarasını sunuyordu; anakaradaki dağlar ufukta bir bulut şeridi gibi görünüyordu.

Benim türümdekiler için rahat bir yerdi; rüzgârlı ve taşlıktı ve ne mutlu ki ölümlüler tarafından iskân edilmemişti. Güneş suyun üzerinde batarken, bodur ve sıradan ağaçlardan oluşan bir korunun ortasında dinleniyordum. Son zamanlarda bahçede duyduklarım bana düşünecek çok şey vermişti. Belki de basit bir Gözcü'nün bilmeyi hak ettiğinden çok daha fazlasını.

Açıkçası ben de en az Vanu kadar dünya dışı ziyaretçilerin küstahlığına şaşırmıştım; Vanu'nun uyarısını dikkate almamaları bana anlaşılmaz geliyordu. Bu sadece bir kibir miydi? Yoksa ziyaretçiler

Vanu'nun bilmediği bir şey mi biliyordu? Kibir ve sabırsızlık eğilimleri nedeniyle kasıtlı olarak seçilmiş olabilirler mi? Belki de MA'dan hassas bir alt metin mesajı mı iletiyorlardı? Ya da çok sayıda gönüllünün arasından bu ikisinin seçilmesi başlangıçta iyi niyetli miydi ve ancak buradaki işlerine alıştıklarında karşılaştıkları muhalefetin gerçek boyutları şaşırtıcı bir şekilde ortaya çıktı mı? Belki de ziyaretçilerin gerçeği ilk elden deneyimleme şansı bulduktan sonra onunla başa çıkmaya daha hazır olacakları düşünülmüştür. Ve belki de bu soylu ziyaretçiler şaşırtıcı derecede saftı.

Sevgili okuyucu, güneş arkamda ufku yararken yamaçta uzanırken aklımın ne kadar karışık olduğunu eminim anlayabilirsin. Anakaradaki dağların uçları sandığım sırtlar gül pembesinden lavantaya, sonra da tamamen kaybolmadan önce en koyu menekşeye dönüştü. Bunun üzerine onların dağ değil, bulut olduğunu anladım.

Geçmişe bakarak yazarken, durumların nasıl sonuçlanacağını bilmenin tamamen doğal önyargısından kaçınmakta zorlanıyorum. Örneğin, ziyaretçilerin görevinin erken ve rezil bir şekilde sona ereceğini biliyorum, bu yüzden şimdi beni en çok ilgilendiren şey o zamanki kişisel tepkilerim. Kaçırdığım şey neydi? Dünya gezegeninde meydana gelen önemli her şeyin başarısızlığa mahkum olduğuna inanmama neden olan o tuhaf kaçınılmazlık duygusunu ne zaman hissetmeye başladım?

Ayrıca o zamanki zihnimin durumunu ve düşüncelerimin Caligastia ile olan ittifakım tarafından farkında olmadan ne derece renklendirildiğini de hesaba katmalıyım. Ölümlülerin davranış ve düşünceleri, kısmen, büyük ölçüde farkında olmadıkları şekillerde sosyal bağları tarafından şekillendirildiği gibi, biz Gözcüler de farkında olmadığımız unsurlardan etkilenmek zorundayız. Bu şekilde, örneğin, burada anlatmaya çalıştığım hikaye ve bunu anlatırken temsil etmeyi umduğum ruh hali, Yerel Evreni kasıp kavuran bir uzlaşma ruhuyla renklendirilmiştir.

Biz Gözcüler, o günlerde, karşılaşılan tüm zorluklara ve aksiliklere rağmen Caligastia'ya ve onun büyük planına umut bağlamıştık. Lucifer'in ilham verdiği devrim hala güçlü bir şekilde devam ediyordu ve Zandana gibi daha az sorunlu gezegenler devrimcilerin elinde gelişiyordu. Caligastia'nın hataları olabilirdi ama devrime içtenlikle inanıyordu. Her ne kadar gezegene verdiği zarara karşı neredeyse tamamen duyarsız görünse de

insan ırkları, her zaman sert önlemlerinin arzulanan bir amaç için gerekli bir araç olduğuna işaret eder, aklındaki görkemli ütopik gelecek tarafından tamamen haklı çıkarıldığını iddia ederdi.

En azından bizi buna inandırdı. Peki neden ona inanmayalım? Bir Gezegen Prensinin, MA'nın paternalist kutsamaları *olmadan* kendi alanını denetlemesi bu kadar akıl almaz mıydı?

Bundan bahsetmiş miydim? Prens Caligastia istediği zaman çok çekici ve ikna edici bir yaratık olabiliyordu. Prens'in ne kadar ikna edici olabildiğini söylerken kendim ya da Prens'e bağlı diğer Gözetmenler için bir bahane yaratmadığıma inanıyorum: en azından modern zihinde psikopatoloji ile ilişkilendirilen özellikler. Yine de ziyaretçilerin gelişine kadar, isyanın hâlâ kendi yolunda gittiğinden emin olduğuna inanıyorum. Ziyaretçilerin gelişinin onu sarstığını biliyordum; kendisiyle daha önce yaptığım görüşmede bunu gizlememişti. Ziyaretçilerin gelişinin MA'nın bu gezegendeki, yani *kendi* gezegenindeki yaşama müdahil olmaya devam ettiğini gösterdiğinin fazlasıyla farkındaydı, bunu her zaman vurgular ve burada Tanrı'nın kim olduğunu asla unutmamızı istemezdi. Önceliğini kanıtlamak için bunun uzun bir savaşın başlangıcı olacağını biliyordu. Ve aynı röportajda, amaçlarına ulaşmak için ne kadar alçalmaya hazır olduğunu da görmüştüm.

Tüm bu senaryodan ne çıkaracağımı bilemedim. Dünya dışı ziyaretçilerden gördüğüm kadarıyla Caligastia'nın hilelerine karşı hiç şansları olmadığını hissediyordum. Onlarla pek çok görüşme yapacağını biliyordum ve Prens'in bu ikilinin iyi niyetlerini boşa çıkarabileceği pek çok yol beni endişelendiriyordu. Ziyaretçilerin güzel oldukları ve takipçileri tarafından çok sevildikleri kesindi. Kendilerinden botanikçi olarak bahsettiklerine göre oldukça bilgili olmalıydılar. Meyve bahçesinde oynarken gördüğüm çocukların sayısı göz önüne alındığında, doğurganlıkla ilgili bir sorun olmadığı açıktı. Bununla birlikte, Caligastia'nın ziyaretçilerin sinir bozucu masumiyet ve aşırı güven karışımını bozmakta sorun yaşamayacağından hiç şüphem yoktu. Hem de hiç. Bu sadece bir zaman meselesi.

Peki ya ben bütün meseleyi yanlış mı anlamıştım? Ziyaretçiler Noditleri "kollarını açarak" karşılayacaklarını iddia etmişlerdi. Onları dost olarak karşılayacaklarını! Plan bu muydu? Yani, benim kibir olarak algıladığım şey aslında ziyaretçilerin sevgi yolunda kendilerine duydukları mutlak güven miydi? Eğer

Durum böyle olsaydı, Vanu'nun Nodit saldırganlığı hakkındaki uyarılarını gereksiz korku tellallığı olarak görmemekte haklı olurlardı.

Düşüncelerimin Prens'le olan süptil enerji bağlantım tarafından gerçekten ne derece etkilendiğini şimdi anlayabiliyorum. Bu nedenle sonsuza kadar bu korkunç kararsızlığa mahkum mu olacaktım? Düşünecek çok fazla çelişki vardı ve daha önce de belirttiğim gibi, Gözcüler karmaşık düşünme konusunda pek de iyi olmayan basit yaratıklardır.

Daha önce de belirttiğim gibi, Prens'e rapor vermem gerekiyordu, ancak sadece gözlemlediklerimi rapor etmem gerekiyordu, bu konuda ne düşündüğümü ya da hissettiğimi ya da bilgiyi nasıl yorumladığımı değil - ki bu şartlar altında bunu bir şans olarak görüyorum. Yine de kararsızlığımı güvenli bir şekilde saklayabilmek için tüm zihinsel dolambaçlarımı kontrol altına almam gerekiyordu. Caligastia'nın çelişkili düşüncelerimi okuyamaması için bunu yeterince maskeleyebilmem gerekiyordu.

Ufuk yükselip nihayet onu örttüğünde ve evet, yeşil flaşı selamlamak için güneşe döndüm ... ve işte oradaydı! Benim boyutumdan yeşil bir parıltı görmeliydiniz! Bir hayır dalgası gibi yumuşak bir şekilde bana doğru dalgalandı ve içimden geçti. Bu deneyimi seviyorum ve her zaman gençleştiğimi hissediyorum. Ne zaman bu küçük optik mucizeyi görmek için doğru zamanda doğru yerde olma fırsatım olsa, kendimi tamamen ona veririm. Benim için her zaman onarıcı bir şifa enerjisi patlaması görevi görür.

Yeşil ruhani ışıltının içinde rahatladım ve kendimi şu anda olduğum kadar uyanık hissetmem dışında bana bir rüyaya girmişim gibi geldi. Suyun içindeydim - ki bu bir Gözcü için pek de ıslak bir deneyim sayılmaz! Başlangıçta uçsuz bucaksız denizin neresinde olduğumu bilmiyordum ama yarımadaya yakın olmalıydım çünkü su o kadar da derin değildi.

Önümde, yanımdan zarifçe geçip giden bir yaratık garip bir şekilde tanıdık geliyordu ama daha önce hiç böyle bir şey görmediğime yemin edebilirdim. Yaklaşık küçük bir balina büyüklüğündeydi ama daha çok bir deniz yılanı gibi hareket ediyordu. Başının arkasından çok renkli büyük bir tüy akıyordu ve önümden geçerken aslan başını bir an için gördüğümde, kadim bir zekayla parlayan gözler gördüğüme yemin edebilirdim.

Yaratığın telepatik olduğunu hissettim, ancak varlığımla o kadar ilgisiz görünüyordu ki sanki orada değilmişim gibiydi. İster rüyalarımda gördüğüm bir yaratık olsun, isterse farkında olmadığım bir gerçeklikte var olsun, bildiğim tek şey yerçekiminin etkisiyle yaratığın aurasının içine çekildiğimdi.

muazzam psişik gücünün ağırlığı. Üstün bir rahatlıkla hareket ediyordu ve ziyaretçilerin giderek artan perişan hallerinin aksine, bir amaca yönelik bir niyetle dolu görünüyordu. Gözden kaybolduğunda ve ben artık onun psişik etki alanı içinde olmadığımda, hesapta olmayan bir şekilde yeni ve derin bir cesaret duygusunun yanı sıra, sadece çok az farkında olduğum olayların perde arkasında gerçekleştiğine ve sadece inanmam gerektiğine dair çok ihtiyaç duyduğum bir hatırlatma hissettim.

Sonra inancın ve onun benim için ne anlama geldiğinin incelemem için yüzer gibi göründüğü tuhaf bir meditasyon durumuna sürüklendim. O anlarda, devrimin bir sonucu olarak ne kadar inanç kaybettiğimi, bunun ne kadar büyük bir inanç sınavı olduğunu anladım. İnancı güvenle nasıl karıştırdığımı gördüm ve MA'ya olan güvenimi kaybettiğimde, Yaratıcı'ya olan inancımı da kaybettiğimi fark ettim. Devrimden sonra meydana gelen tüm olaylarla o kadar meşgul olmuştum ki, yaşayan Çoklu Evren'in altında yatan iyiliksever amacı gözden kaçırmıştım.

Hayal aleminden çıktığımda rüyanın berraklığıyla arınmış, yeşil flaşla sevgiyle sarmalanmış ve nihayet Prens'le yüzleşmeye hazır hissediyordum.

Prens Caligastia ile yaptığım ikinci görüşme beklediğimden daha iyi geçti. Görüşmenin başlarında MA'nın ziyaretçilerinin Vanu'nun Noditler hakkındaki uyarılarına karşı gösterdikleri kayıtsızlığı rapor ettiğimden emin oldum. Bu Prens'i çok sevindirdi, bunu biliyordum. Bundan sonra raporum, sadece Caligastia'nın aralıklı kahkaha patlamaları ile kesintiye uğradı, ki bunun ziyaretçilerin misyonunu yıkmak için kullanacağı birçok sinsi yol hakkında övündüğünü varsaydım.

Vanu'nun kendisini ziyaretçiler için bir tehdit olarak görmediğini ("Moi mi? Bu Dünyanın Tanrısı mı?") duyunca öfkeleneceğini düşünmüştüm ama şaşkınlığıma rağmen bunu yine kahkahalarla karşıladı.

"Vanu beni hafife alıyor," diye duydum kahkahalar arasında, "tıpkı ziyaretçilerin Noditleri hafife aldığı gibi!"

Vanu'nun uzun zamandır sadakatle takip ettiği Jerusem'deki yönetimle ilgili şüphelerine kulak misafiri olduğumu gizlemek için elimden geleni yapmaya karar verdim. Prens'in "Ben ona ne demiştim!" ve "MA'ya güvenemeyeceğini söylemiştim!" diye böbürlenmesini duymak istememek dışında. I

Vanu'ya ve Lemurya deneyiyle başardıklarına saygı duyuyordum. Vanu ve en yakın yardımcısı arasında kulak misafiri olduğum bir konuşmaya dayanarak, Caligastia'nın ona yaşatabileceği herhangi bir acının istemeden de olsa sebebi olmak istemedim. Ayrıca Prens'in Vanu'nun şüphelerinden yararlanmaya çalışmasını ve bu şüphelerle ona zihinsel işkence yapmasını da istemedim. Bunun Vanu için adil olmayacağını düşünerek kendimi şaşırttım. Hepimiz şüphelerimize izinliyiz ya da öyle olmalıyız.

Caligastia, küstah ziyaretçiler için aklında ne olduğunu düşünüyor gibi görünüyordu. Onlara gösterecekti! Oh evet gösterecekti! Bir süre sonra bana olan ilgisini kaybetmiş gibiydi, ben de yavaşça geri çekildim. Kendi kötü niyetli düşünceleriyle o kadar eğleniyordu ki, ziyaretçilerin neden şaşırtıcı derecede kibirli bir şekilde davranmış olabilecekleri konusunda en ufak bir düşünceye sahip olduğunu sanmıyorum.

Tekrar onun huzurundan çıktığım için mutluydum, bu sefer özel bir talimatım yoktu.

Aklımda Vanu olmalıydı, çünkü bir sonraki anda onu ve Amadon'u büyük uçan bineklerinin üzerinde Peru kıyılarındaki Lemurya şehirlerinden birinin etrafında dönerken izliyordum.

Peru'da sabahın erken saatleriydi ve güneş fandorların kanatlarında parıldıyordu. Her hareketleri bakır ve mor ışıktan yarı saydam parçalar saçıyor, aşağıya doğru dönüyor ve merkezi tapınak binalarının arkasında kuşlar için ayrılmış meraya garip bir şekilde iniyorlardı. Alanın bir köşesinde sessizce otlamakta olan diğer beş fandor vahşi bir gıdaklama sesi çıkararak onları selamlamış olmalı, çünkü yere inen çift de mutlu bir şekilde gıdaklayarak onlara karşılık verdi.

Kendimi çayırı kaplayan ağaçların arasında buldum, Vanu ve yardımcısının bineklerinden inip birkaç dakika geçirmelerini, hafifçe sallanmalarını ve aralarında gülüşmelerini, kendilerini yerdeki hayata yeniden alıştırmalarını izledim. Akdeniz'in doğu ucundan bu yana son derece uzun bir yolculuk yapmışlardı ve çift birçok mola vermiş olsa da yorgunluklarını hissedebiliyordum.

İki hayran, kız kardeşleriyle birlikte olmak için memnuniyetle uzaklaştı.

Bazıları törensel kıyafetler giymiş olan çok sayıda insan Vanu ve Amadon'u selamlamak için öne doğru koştu, boyunlarına çiçekli leisler taktı ve onlara dokundu.

önlerinde saygıyla yere eğildiler. Küçük kalabalığın beni algılayamayacağını biliyordum, bu yüzden onları tapınak arazisindeki yardımcı binalardan birine kadar takip ettim. Burada çifte toprak fırında pişirilmiş balıktan oluşan basit bir yemek ve pirinç olduğunu düşündüğüm beyaz hamurumsu bir maddeden oluşan cömert bir yardım verildi. Vanu, kendisine ve Amadon'a gösterilen yüksek saygının bu işaretini açıkça takdir etmişti. Pirincin ne kadar değerli olduğunu biliyor olmalıydı, çünkü Pasifik'in diğer tarafından ithal edilmesi gerekiyordu. Orada, Amadon'la birlikte Mu Adaları'na gitmeden önce Vanu'nun organize edip şekillendirdiği, iyi sulanan dağ yamaçlarındaki teraslarda yetişiyordu. Bu şekilde, Filipinler'in Luzon bölgesi Lemurya adalarına anakarada yetişen yiyecekleri Pasifik boyunca uzun süredir kullanılan seyir rotalarını takip ederek sağlıyordu.

Vanu ve Amadon yemeklerini bitirdikten ve kısa bir süre dinlendikten sonra tapınağa döndüler. İçeri girmeme izin verilmediğini fark ettim. Sanki görünmez bir bariyer bunu yapmamı engelliyordu. Algılayabildiğim herhangi bir seviyede fiziksel bir şey değildi, ama onları takip etmeye çalıştığımda kendimi kirli ve yetersiz hissettiğim korkunç bir duygu üzerime geldi.

Tüm günahlarımın yüzüme vurulmasının şokunu atlattığımda -ki bu bariyere çarpma hissini özetliyordu- bunun ne kadar şaşırtıcı olduğunu düşünmek için dışarıda durdum. Dalamatia günlerinde, devrim patlak verdikten hemen sonra Görünmez Tanrı'nın Tapınağı'nda da aynı hissi yaşamıştım. Sonra yine, Lemurya göçünden önce Vanu'nun Avrasya yerleşimlerinden birinde basit bir tapınağa yaklaştığımda da aynı duygusal tepkiyi verdiğimi hatırladım.

Amadon'un Vanu'yu, insanların göremedikleri ama inanmak zorunda oldukları Görünmez Tanrı'nın yerine Güneş Baba ve Toprak Ana'yı koymaya ikna ettiğini hatırlayabilirsiniz. Amadon, insanların inanmak ve tapınmak için daha somut, maddi tanrılara ihtiyacı olduğunu savunmuştu. Ve istediği oldu. Güneş Baba ve Toprak Ana'ya tapınma uygulaması, uzun tarihleri boyunca ve yaygın Lemurya kolonileri boyunca geçerli olmaya devam etti.

Yine de buradaydım, yine aynı tatsız deneyimi yaşıyordum. Yalnızca Güneş ve Dünya'ya adanmış hiçbir tapınak üzerimde bu korkunç etkiyi yaratamazdı,

Dolayısıyla bunun tek bir anlamı olabilirdi: Vanu, Tek Gerçek Tanrı'ya olan eski tapınmayı yeniden tesis etmek için çalışıyor olmalıydı. İlk Kaynak ve Merkez. Var olan her şeyin aşkın Yaratıcısı.

Caligastia bu gelişmeden hiç hoşlanmayacaktı! Kendisini bu dünyanın Tanrısı ilan ederek, aşkın bir Tanrı'ya olan inancı ortadan kaldırmaya çalışmıştı. Dini vurgudaki bu yeni değişiklik, eğer doğru okuduysam, Prens'in konumu için ciddi bir tehdit olacak ve abartılı öz-değer duygusuna daha da zarar verecekti. Kendisine hizmet eden ara yolculara verdiği rehberlik ve ilhamla ve onlar aracılığıyla ölümlülerin tapınma devrelerini kendi amaçları doğrultusunda eğip bükebilmesiyle gurur duyuyordu. Bu işin içinde inanç yoktu. Caligastia'nın inanç için zamanı yoktu. Aslında, inanç kavramı ona tamamen yabancı görünüyordu. Ama inanç, işte bu tamamen başka bir konuydu. Prens'in kendisinden "İnanç Ustası" olarak bahsettiğini bile duydum. Vanu'nun halkını salt inancın tuzaklarından korumak için ne kadar ileri gittiğini anlayana kadar bunu gerçekten bu kadar net görmemiştim. Vanu'nun terimleriyle, Amadon'un Tanrının fiziksel olarak gerçek, maddi bir tezahürü için yaptığı savunmanın kabul edilmesine izin vererek gerçek bir risk almıştı. Ve işte Prens Caligastia'nın çok iyi bildiği bir tehlike. Eğer bir halkın doğuştan gelen dini dürtülerini kutsal bir dağ, ay ya da Dünya ve Güneş gibi doğanın bazı yönlerine inanmaya odaklarsanız, o zaman dikkatleri dağılabilir ve Vanu'nun şimdi açıkça dini uygulamalarına kurnazca yeniden dahil ettiği Görünmez Tanrı'nın, İçkin Ruh'un varlığını bilmekten soyutlanabilirler. "İstediğiniz her şeye *inanabilirsiniz,"* dediğini birden fazla kez duydum. "Ama iman etmeniz gereken bu Tanrı'dır, Her Şeyin Babası'dır."

Aklımda bu düşünceler varken yavaşça geri döndüm ve hayranların şimdi birbirlerine yakın oturdukları, devasa tüylü demetler gibi göründükleri yere gittim. O kadar sessiz ve hareketsizdiler ki kendi telepatik konuşmalarına dalmış olduklarını düşündüm. Devasa kuşlara doğru sürüklenirken yarattıkları tuhaf görsel etkiye gülmekten kendimi alamadım. Fandorlara aşina olmadan ve tuhaf boyutlarını anlık olarak hatırlamadan, uzaktan - sanki optik bir hile gibi- normal boyutlarda bir grup kuş gibi görünüyorlardı.

Sonra, ben yavaşça yaklaştıkça, fandorların boyutları giderek büyüyor gibi görünürken, çevrelerindeki manzara da benim davrandığım şekilde davranıyordu.

Doğal olarak bir manzaranın böyle davranması beklenirdi. Ancak, birdenbire bu devasa kuşlar ortaya çıktı! Göğüsleri çimenlerin üzerinde ve bacakları altlarında düzgünce sıkışmış halde otururken bile, uzun boyunlarının üstündeki başları ölümlülerin üzerinde y ü k s e l i y o r gibiydi. Benim boyutumdan bakıldığında bu oldukça sarsıcı bir görüntüydü.

Daha ince frekanslarda çalışarak hayranların sessiz etkileşimlerine kulak misafiri olabilirdim ama telepatik nezaket bunu yasakladı. Bununla birlikte, ben asi bir Gözetmenim ve bu nedenle bazı özgürlükler alabilirim - neredeyse bunu yapmam bekleniyor! Yani evet, hızlıca bir dinleme yaptım ve hayranlar varlığımı fark etmeden önce frekanstan çıkmayı başardım.

Kuşlar çok heyecanlıydı! Görünüşe göre bu, Vanu'nun bir fandorun sırtında yaptığı ilk uzun yolculuklardan biriydi. Bunu merak etmiştim. Normalde kuşların sadece ölümlü soyundan gelenlerle böyle yakın ilişkiler kurmaya hazır olduklarını biliyordum. Ve fandorlara binebilenler için bile alışılmadık bir psişik hassasiyet, fandorlar tarafından çok fazla başlangıç eğitimi ve gerçekten kahramanca bir cesaret gerekiyordu.

Bu noktada fandorlar, Vanu'nun seçtiği kuşun takındığı havayla dostça dalga geçmeye başladılar. Görünüşe göre Vanu, yaratığa binmeyi öğrenirken beş kez düşmüştü ve fandorlar arasında bu büyük bir şaka olarak kabul ediliyordu (oldukça kötü niyetli bir mizah anlayışları olabiliyordu)! Ancak bu şaka Vanu'ya değil, fandora yönelikti. Bir ölümlünün gerekli kavrama ve dengeyi edinmeden önce bir ya da iki kez düşmesi beklenirdi - her ne kadar fandorların gözünde binici asla hatalı olmasa da. Bunun olmasını engellemek için yarışmak kuşlar arasında hoş bir oyun haline gelmişti. Hiçbir zaman kolay olmadı. (Duydum). Ama beş kez! Ve Vanu'nun kuşu da! Hayranları için bu çok komikti.

Vanu'nun fandorunun da diğerleriyle birlikte kıkırdadığı dostça bir sataşmaydı bu. Şaşırtıcı bir şekilde, fandorundan bir kez bile düşmemiş tek ölümlü olarak Onya'nın adının sessiz tonlarda anıldığını duydum. Görünüşe göre Onya kuşlar arasında efsanevi bir statüye ulaşmıştı. Henüz küçük bir kız olan genç Onya, kuşların hafızasında "kuşa binen" ilk ölümlüydü.

Yerli bir kız olan genç Onya'nın kendiliğinden atladığı o ilk hayırlı karşılaşmada bulunmuş olmaktan büyük heyecan duyuyordum.

kuşun herhangi bir fiziksel temasa karşı vahşi direncine dair tüm uyarılara rağmen bir fandorun sırtına kondu. Bu bir mucize olarak görülmüş ve ölümlüler ile fandorlar arasında yepyeni bir temas çağı başlatmıştı. Fandorlar Lemurya göçü için paha biçilmezdi - Amadon'un kuşlar olmadan bunu yapamayacaklarını söylediğini duymuştum - ve ölümlüleri adalar arasında taşımakta o kadar güvenilir ve etkili olduklarını kanıtlamışlardı ki Lemuryalıların aynı amaca ulaşmak için herhangi bir tekerlekli ulaşım aracı kullanmalarına gerek kalmamıştı. Fandorlar, tür üremeyi durdurma kararı alıp sessizce yok olana kadar Amerika kıtasındaki Lemurya şehirlerine ve yerleşimlerine hizmet etti. Günümüzde "türlerin yok olması" olarak adlandırılan olay, burada anlattığım dönemden yaklaşık altı bin yıl sonra meydana gelmiştir. Mu Adaları okyanusa geri batmaya başladığında fandorlar giderek daha önemli bir rol oynayacaklardır.

Son Fandor ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra, kendine has sert bir üslubu olan kardeş Gözetmen Astar'la konuştuğumu hatırlıyorum; zavallı eski fandorların büyük ihtimalle Caligastia'nın güçlerini bariz bir şekilde kötüye kullanmasından dolayı üzüntü ve dehşete düşerek toplu bir kalp kırıklığından öldüğünü tahmin etmişti. Fandor bilinci her zaman hassas bir konuydu. Özellikle hassas ve şefkatli bir tür oldukları için dünya sahnesinden çekilmeyi seçmeleri pek de şaşırtıcı değildi. İri cüsselerine rağmen ürkek bir topluluktu ve şiddetten o kadar kaçınırlardı ki, içlerinden hiçbirinin şiddetli bir çatışmada ölmediği kibirleri arasındaydı. Doğru olup olmadığını söyleyemem. Fandorlar da herhangi bir üçüncü yoğunluk türü kadar kendilerini kandırmaya meyilliydiler ve tür ne kadar zeki olursa sanrıları da o kadar yaratıcı oluyordu.

Bu fandorlar son derece özel yaratıklardı, yine de o zamanlar bir tür olarak sahte bir gurura kapılmadıklarını düşündüğümü hatırlıyorum. Belki de yunuslar gibi, fandorların da kişisel eşyalarının olmaması gururlu karşılaştırmalar yapma ihtiyacını ortadan kaldırıyordu. Şahsen, onları kurtaranın mizahları olduğunu düşünmüştüm: her şeydeki eğlenceyi görebiliyorlardı.

"Bu dünya için fazla iyiler," diye düşündüğümü hatırlıyorum, tapınağın arkasındaki ormana sessizce çekilirken, hayranların maskaralıkları dikkatimi dağıtamazdı.

İçimin derinliklerinde, eski bir gelenek olan Tanrı'ya tapınma geleneğine minnettarlık gibi bir duyguyla karşılık verdiğimi fark ettim.

Godhead devam etti. Yerel Evrendeki diğer tüm varlıklar gibi benim de Görünmez Tanrı'nın varlığını inançla kabul etmem bekleniyordu. Sonra Sistem Egemenimiz, MA'nın Yüce Oğlu, bin kadar gezegenin idari sorumlusu Lucifer'in ortaya çıktığı ve bu sözde Görünmez Tanrı'nın gerçekten bir düzmece olduğunu açıkladığı söylendi. Yüceltilmiş bir kurgu.

Bir kurgu mu? Manipülatif bir yalan mı? Gerçekten mi? Lucifer gerçekten böyle bir şey iddia etmiş olabilir mi? Onun böyle bir açıklama yaptığına kesinlikle ne şahit oldum ne de duydum. Bu duyurunun yapıldığı söylendiğinde ben orada değildim, dolayısıyla bunun MA'nın yanlış bilgilendirme kampanyasının bir parçası olmadığından emin olamam. Lucifer'in aşkın Tanrılık iddiasının tüm Yaratıcı Oğullar tarafından Çoklu Evren meseleleri üzerindeki kontrollerini sürdürmenin bir yolu olarak uydurulmuş bir icat olduğu söylentisini etrafa yayanların MA'nın ajanları olduğundan şüpheleniyordum.

Doğal olarak, MA'nın sadık taraftarları için bu yapılabilecek en kötü suçlamaydı. Onların zihninde bu sadece çok saygı duydukları Yaratıcı'nın korkunç bir şekilde inkâr edilmesi değil, aynı zamanda bu Yerel Evrenin Yaratıcı Oğlu Michael'a yöneltilmiş özellikle kötü niyetli bir hakaret olarak görülüyordu.

Bu söylentiyi ilk duyduğumda bana hiç mantıklı gelmemişti. Mantıklı değildi ve kulağa şaşırtıcı gelse de, her mertebeden gökseller mantıksız değildir. Eğer Lucifer gerçekten de Tanrısal varlığın Yaratıcı Oğullar tarafından uydurulmuş bir aldatmaca olduğunu ilan etmiş olsaydı, başlangıç olarak tüm ölümlü yükseliş programının bariz varlığını açıklamak ve böyle bir deneyimden dönenlerin anlattığı gibi Tanrısal varlıkla kişisel karşılaşmaların geçerliliğini inkar etmek zorunda kalırdı. 700.000 Yaratıcı Oğul'dan hiçbiri, birey ya da grup olarak, aslında tüm Çoklu Evreni "yaratmış" olamaz ve bunu yaptığını asla iddia edemez. İç Dünyaların hiyerarşik yapısı, Çoklu Evrenin yaratılması gibi muazzam bir eylemin yalnızca en derin ve en temel kaynaktan çıkabileceğini açıkça göstermektedir. Lucifer bunun farkında olacaktır. Yaratıcı Oğulların görünmez, her şeye gücü yeten bir Yaratıcı kurgusunu desteklemek için komplo kurduğunu iddia etmek onun için pek mantıklı değildir. Yaratıcı Oğlumuz Mikail hiçbir zaman bu temel, her şeye gücü yeten İlah olduğunu iddia etmemiştir: gerçekten de eminim ki başka hiçbir Yaratıcı Oğul böyle bir iddiada bulunmayı düşünmez.

Olası olmayan bir iddia. Kendi Yerel Evrenlerinde güçlü yaratıcı varlıklar olabilirler, ancak Yaratıcı Oğullar açıkça Çoklu Evrenin orijinal yaratıcıları değildir.

Son olarak, ölümlülerin yükseliş programı ve yükselen ölümlülerin öznel deneyimleri İçkin Tanrı'nın *gerçekliğine* tanıklık ederken, Yaratıcı Oğullar'ın kurgusal bir İlah uydurmaktan ne gibi bir avantaj elde edeceklerini anlamak zordur. Şüphesiz bunun mantığı Lucifer'i böylesine mantıksız bir iddiada bulunmaktan alıkoyardı. Bunu düşündüğümde, bunun bir propaganda iftirası, Yerel Yönetim tarafından Lucifer'i daha da itibarsızlaştırmak için desteklenen bir başka yanlış suçlama olması daha muhtemel görünüyordu.

Ayrıca Lucifer'in nihai bir Tanrı'nın varlığına dair ileri sürdüğü (ya da sürmediği) herhangi bir iddia nedeniyle de devrimle aynı safta yer almamıştım. Aslında, devrim başladıktan uzun bir süre sonra bir söylenti yayılana kadar bunu - tüm bunların Yaratıcı Oğulların bir komplosu olduğunu - duymamıştım bile. Ve ilk duyduğumda bana doğru gelmemişti.

Daha önce de belirttiğim gibi, bu tartışma Sistem Merkezinde gerçekleşirken ben orada değildim. Bunlar sadece ormanın kenarında Vanu ve Amadon'un tapınaktan çıkmasını beklerken aklımdan geçenlerdi. İki grup arasında o kadar çok husumet vardı ki, tüm bunlardan ne anlam çıkarılacağını bilmek zordu. Görünüşe göre MA ve Yerel Evren yönetimleri Lucifer ve Şeytan'ı ellerinden geldiğince kötülemek için her türlü nedene sahip olduklarını düşünüyorlardı. Yine de, tüm bu zihinsel çatışma ve kafa karışıklığının altında, yenilenmiş bir cesaret hissine sahip olduğumu itiraf etmeliyim.

Bunun ne kadar süreceğini zaman gösterecek.

3

Yine Utanç İçinde

Prens'in Entrikaları, Fandorların Kaçışı ve Devic Telepati Devreleri

PROCESS'in üçüncü sayısı Londra'da piyasaya çıktığında Mary Ann ve Robert dünyayı dolaşıyorlardı. Ana merkezlerinden uzakta oldukları için derginin yayın politikası üzerindeki kontrolleri, zorunlu olarak, ilk iki sayıya kıyasla çok daha gevşekti. Mein Host'un vermesi gereken bir dizi son dakika kararı vardı ki, uzun mesafeli iletişim sorunları nedeniyle Omega'nın bunları onaylaması mümkün değildi. Bunlardan en önemlisi, Robert'ın tam sayfa portresinin dergiye yerleştirilmesiydi.

Mein Host, yeni dergi için Mick Jagger'ın şöhretinin zirvesindeyken onunla bir röportaj yapmanın ve aynı zamanda onu fotoğraflama şansına sahip olmanın bir darbe olduğunun farkındaydı. Dolayısıyla, Mick'in yüzünün kapakta yer alması gerektiğinden, Jagger makalesinin derginin ön sayfasına yerleştirilmesi gerekiyordu. Jagger çekiciydi; bu sadece genel pazarlama mantığıydı.

Peki, Süreç Öğretmeni olarak adlandırılan Robert'ın özenle poz verilmiş, özenle fırçalanmış, profesyonelce fotoğraflanmış portresini ne yapmalı? Fotoğraftaki bakışı, sanki izleyicinin sol omzunun üzerinden bakıyormuş gibi, pek de hoş bir bakış değil. Yüzünü çerçeveleyen dikkatlice yerleştirilmiş ön saçları, bıyık ve sakalının bakımı ve bakışlarının tuhaf bir şekilde sakin boşluğu, koğuşumun Andrew'a işaret ettiği gibi, "hevesli Hıristiyanların sahip olduğu motellerin yatak odası duvarlarında bulabileceğiniz aptalca idealize edilmiş İsa portrelerinden" ilham alıyor gibiydi. Açıkçası, sanırım portre konusunda utanıyordu. Robert'ı Süreç'ten önce üç yıldır iyi tanıyordu. Adama düşkündü. Ama bu Robert'ın bir fotoğrafı değildi.

Robert biliyordu ve bunun onu rahatsız ettiğini görebiliyordum. Bunun Mary Ann'in işi olduğunu biliyor olmalıydı, onun kutsal adam fikri, yıllar sonra Mary Ann'in o kadar da etkisi altında değilken onun "mesih yaratma" dediğini duymuştum. İşte fotoğraf, Omega'nın Orta Doğu turunda olduğu yerden yeni gelmişti ve dergide tam olarak öne çıkarılması talimatı verilmişti.

Mick Jagger derginin ön sayfasındayken, Mein Host'un arka kapağın en iyi yer olacağından hiç şüphesi yoktu. "Reklam dünyasında," diyordu Andrew'a, "arka kapağın içi bir numaradır. Oraya bir reklam koymak daha pahalıya mal olur, değil mi? Çok daha fazla. Robert o noktada çok iyi görünecek."

Andrew onaylarcasına homurdandı. Bu konuda Omega ile görüşmesi mümkün değildi ve kararı Ev Sahibi'ne bırakmaktan mutluydu.

Andrew koğuşuma, "Matbaaya zamanında yetiştirmek için iki günümüz kaldı," diye hatırlattı. "Kararsızlık için zaman yok. Matbaacıların programlarının ne kadar sıkışık olduğunu biliyorsunuz."

Uykusuz geçen iki günün ardından Andrew ve servisim daireleri asetat kaplamalarıyla birlikte bir taksiyle matbaaya götürdüler ve son teslim tarihine yetiştiler. Mein Host'un onu hiç tanımadığım kadar mutlu ve muzaffer olduğunu hissedebiliyordum. Bu uzun ve özverili bir sevgi emeği olmuştu. Ewald'ın zekice icat ettiği karanlık oda tekniklerinin de yardımıyla, üçüncü sayı şimdiye kadar denedikleri en yenilikçi ve maceracı sayıydı.

Mein Host sonuçtan gurur duyuyordu, duyması da gerekirdi. PROCESS dergisinin bu sayısı, koğuşumun benzersiz tasarım anlayışını ilk kez ortaya koymaya başladı ve sonraki yarım düzine sayı boyunca tamamen gelişmiş ve özgün bir grafik stile dönüştü.

Evet, bence kendisiyle gurur duyuyordu, belki biraz fazla gururluydu ve gurur Gizem Okulu'nda tehlikeli bir şeydir.

Her halükarda Balfour Place, Kahin ve Öğretmen'in fiziksel varlığı olmadan da sorunsuz bir şekilde işliyordu. Baskıdan yeni çıkan derginin ilk nüshaları Mary Ann ve Robert'ın o anda Orta Doğu'da kaldıkları yerlere heyecanla gönderilmişti. Mein Host dergiyi dilediği gibi tasarlama özgürlüğünü takdir etmişti.

onların yakın gözetimindeydi. Diğer üyelerin çoğu gibi, Omega'yı artık o kadar nadiren görüyordu ki, Akdeniz'de bir gemi seyahatinde olmaları hayatında çok az fark yaratıyordu. Dergi toplantılarında hazır bulunduklarında ilk iki sayının tasarımında istediğini yapmasına büyük ölçüde izin vermişlerdi. Omega'nın onayından şüphe etmek için hiçbir nedeni yoktu. İyi bir dergiydi ve yapımında görev alan bir avuç insanın çabasıyla ortaya çıkmıştı.

Ne gözlemlediğime gelince? Mary Ann tarafından tercih edilenler arasında sırların geliştiğine dair daha önce bazı işaretler görmüştüm. Xtul'da, Xtul'u ilk bulan ve orada Mary Ann ve Robert ile birlikte yaşayanlar ile uzun sahil yürüyüşünü yapacak cesareti henüz toplayamayanlar arasında bir ayrılık geliştiğinde bunun bazı yönlerini görmüştüm, ancak bunu başardıklarında, nihayet Xtul'a vardıklarında kendilerini reddedilmiş buluyorlardı (ve sonra köydeki kulübelerine geri dönmek için on altı mil kadar yorgun bir şekilde yürümek zorunda kalıyorlardı).

Ancak dergi fiyaskosunun katı bir hiyerarşinin ortaya çıkmaya başladığı ilk olay olduğuna inanıyorum. Ayrıca Mary Ann ve Robert'ın basında haklarında eleştirel manşetler çıkarken bir kez daha ülke dışında olmayı tercih etmelerinin artık tesadüf olmadığını gözlemledim. O zamanlar, işler zorlaştığında ortalıkta görünmemek istemenin bir şey, ne zaman ayrılacağını önceden bilmek ya da başka bir şekilde saklanmak başka bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Ancak PROCESS dergisinin akıllara durgunluk veren sayısının elli bin kopyası bodrum katında satışa hazır bir şekilde istiflenmişti. Toplulukta heyecan doruktaydı ve görünen o ki, yerleşik gazetelerden gördükleri muhalefetle de destekleniyordu. Pazar günkü gazetelerde bir makale daha yayınlanmıştı ve Balfour Place'deki atmosferde bir tedirginlik olduğunu söyleyebilirdim.

Bu kargaşa Mein Host'un asi doğasına kesinlikle uyuyordu. Belli ki sokakta dergi satmayı seviyordu. Bir şeyler satmak için kabuğunu kırabilir ve kendini tamamen aptal durumuna düşürebilirdi. Onu, bir bacağını pelerininin altına sokmuş, Kings Road'da alışveriş yapan genç kadınlara sanki bir korsanmış gibi yaklaşırken görmüştüm.

Dergi piyasaya çıktıktan sonra önceki iki sayıdan daha fazla sattı, bunda Mick Jagger'ın tam da derginin hitap ettiği insanlar arasındaki popülaritesi etkili oldu.

Süreç çekmeyi umuyordu.

Bunu yaparken de Omega'dan bir tepki gelmesini beklediler.

Birkaç hafta sonra -postanın Omega'nın izini bulması zaman almıştı- ve Mein Host dergileri Mary Ann ve Robert'a gönderdiğini unutmuş gibi göründüğünde, Mary Ann'den öfkeli bir telefon geldi.

"Baskıyı durdurun! Derhal!" (Derginin henüz basılmadığına mı inanıyordu?)

"O zaman satmayı bırak! Derhal! Tek bir kopya bile satılmamalı." (Ama zaten iki haftadır satıyorlardı!)

"Tüm kopyaları yok edin. Atın onları!" (Bu çılgınlık sınırında! Bunda yanlış olan ne olabilir?)

Ve böyle devam etti, bir palavra tiradı.

Ev sahibim telefona bakmaya pek hevesli değildi, bu yüzden Mary Ann'in yerine bakan kadınlardan biri tarafından kendisine iletilmesini sağladı. Bu genç kadın kendi sebeplerinden ötürü, gardiyanımın işlediği suçu yüzüne vurma fırsatını yakaladı. Bu o kadar ciddi bir suçtu ki, ona derginin her bir kopyasının imha edilmesi gerektiğini söyledi. Bunun ne kadar para anlamına geldiğini biliyor muydu? Ne kadar parayı boşa harcadığını? Yaptığı hareketin Mary Ann ve Robert'ı ne kadar derinden rencide ettiği ve aşağıladığı hakkında bir fikri var mıydı? Mary Ann, Robert'ı her zaman kıskanmış olması gerektiğini, yoksa asla bu kadar kötü niyetli bir şey yapamayacağını ekledi.

Peki bu korkunç suç neydi? Omega'nın tüm baskıların yok edilmesini emretmesine neden olacak kadar korkunç bir eylem mi? Tanrıça'nın hassasiyetlerini bu kadar rencide eden hakaret?

Mein Host Robert'ı derginin arkasına, Mick Jagger'ın -Mick "lanet" Jagger'ın!- fotoğraflarını ise ön tarafa yerleştirmişti!

Bunun mantığını açıklamak mümkün değildi ... iki seçeneğin tartılması . ... bariz avantajlar ... Robert'ın arka kapaktaki resminin önemi. Ama genç aile reisi talimatlarını almış olmalıydı. Suçlamalar ve suçlamalardan oluşan zehir zemberek tiradı, sonunda tükenene kadar devam etti.

Mein Host utanç içindeydi. Bir kez daha.

Bir gecede, derginin tasarımına ve mizanpajına hayranlık duyan ve bu nedenle onu yürekten kutlayan neredeyse tüm topluluk üyeleri, şimdi dergiyi reddetmek ve ona sırtlarını dönmek için nedenler buldular. Daha önce kimse Robert'ın arka plana atıldığını fark etmemiş ya da eleştirel bir yorumda bulunmamıştı. Şimdi, ya da Mein Host'a öyle geliyordu ki, *herkes* bunu düşünmüştü. Balfour Place'deki atmosfer heyecandan, hepsinin üzerinde asılı duran donuk bir depresyon sisine dönüştü. Tüm baskıyı imha etme yönündeki endişe verici kararlarından dolayı Omega'yı suçlamakta zorlanırken, suçun ağırlığı tamamen benim koğuşuma yüklendi.

Böylesine büyük bir yükün taşınmasını ve ardından imha edilmesini organize etmek için hemen hiçbir şey yapılmamıştı. Talimat o kadar şok edici, o kadar korkunç bir aksilikti ki, kimse bunu tam olarak kabullenemedi. Ayrıca, daha deneyimli üyelerden bazılarının birkaç kez dile getirdiğini duyduğum bir his vardı: Omega'nın böylesine muazzam bir *para* israfını asla kabul etmeyeceği kesindi. Sadece bir noktaya değinmek için gerçekten her şeyi feda ederler miydi? Mein Host, sanat bölümünde oturmuş yaralarını sararlarken Andrew'a asık suratla, Mary Ann hakkında bildiklerine dayanarak Kahin'in tehdidini yerine getirmeyeceğinden hiç de emin olmadığını söyledi.

Aslında Robert'ın fotoğrafının arkaya yerleştirilmesi kararında Mein Host kadar Andrew'un da parmağı vardı, ancak koğuşum sanat yönetmeni olduğu için sorumluluk nihai olarak onundu. Verdiği kararda kendini tamamen haklı hissetse bile, Mein Host'un doğasında sorumluluktan kaçmak yoktu.

"Her bir kopyayı yok edin. . . bunu sadece botu sokmak için yapabilir!" Mein Host öyle diyordu.

"Bunu yapabilir, katılıyorum, o kadar inatçı. Ama Robert'ın ona izin vereceğini sanmıyorum. O bu gibi konularda çok daha pratiktir." Andrew Robert'ın küçük kardeşiydi ve ona pembe gözlüklerle bakma eğilimindeydi.

"Pratik mi? Robert mı? Buna gerçekten inanıyor musun, Andrew? Bence Mary Ann ne isterse kabul edecektir."

"Belki tam olarak pratik değil ama en azından daha pragmatik, daha makul," diye yanıtladı Andrew. "Hepsini bir kenara atmayacak kadar mantıklı. Farklı bir şey bulacaktır, göreceksiniz."

"Öyle umalım, çünkü bu gerçekten çok saçma. Bir düşün Andrew. İlk maliyeti boşa harcamış olacağız ve sonra elli bin yeni dergi basmanın maliyeti olacak . . ."

"Ayrıca tüm o dergileri *imha etmenin* ek maliyeti var," diye araya girdi Andrew, "ve sonra yeni bir dergi yapmak ve yeniden basmak için harcayacağımız süre boyunca satışlardan para gelmeyecek."

"*Eğer* bunu yapabilirsek!" Mein Host dedi ki. "İyi olacaksın, Andrew. Üretim müdürü olarak sana her zaman ihtiyaçları olacak. Bana mı? Bir daha dergiye yaklaşmama izin vereceklerini sanmıyorum!"

Kahkahaları ikisine de boş geliyor olmalıydı. Kasveti

delip geçmiyordu.

Bir hafta kadar sonra Mary Ann ve Robert'ın aklı başına gelmiş olmalıydı, çünkü tüm dergilerin imhasının durdurulması emrini içeren bir telefon daha geldi. Andrew durumla ilgili değerlendirmesinde haklıydı. Omega gerçekten de alternatif bir çözüm bulmuştu.

Mein Host'a, daha önce olduğu gibi, aynı kendinden memnun genç anne tarafından, binlerce derginin her birini tek başına satması talimatı verildi.

Evet. Kendi başına.

Başka kimse satışa çıkmayacaktı. Hatayı o yapmıştı. Ve şimdi o Mick "lanet" Jagger sayılarının her birini satmak zorundaydı. Günde ortalama yüz dergi satsa bile, haftada yedi gün, aydan aya ... iyi! Hızlıca yaptığı hesaba göre bu işi en azından önümüzdeki iki yıl boyunca yapacaktı. İki yıl! Ve bu sadece bu satış rakamlarını koruduğu takdirdeydi!

Olayı öğrenmelerinden kısa bir süre sonra Andrew'a "Bunu beklemiyordum," diyordu. "'Her biri!' Mary Ann söyledi. Bu benim bir ömür boyu sürecek."

Balfour Place haberi duyunca toplu bir oh çekmişti. Bir istisna dışında hepsi paçayı kurtarmıştı. Kılıç düşmüştü ama onların üzerine değil. Zaten Mein Host da bunu hak etmiyor muydu? Derginin kendi dergisi olduğunu sanıyordu, değil mi?! Hak ettiğini alıyordu.

Andrew ona cesaret verici bir şekilde, "Hâlâ çok iyi bir dergi," demişti.

"Biliyor musun Andrew? Bunu yapacağım. Benden 50.000 dergi satmamı istiyorlar, onlara göstereceğim. Hepsini tek başıma satacağım."

"Değilsin!" dedi çizim ofisine yeni gelmiş olan Ewald. "Yapamazsın! Bu seni delirtecek!"

Gabriel Stern şaşırtıcı bir kesinlik içinde, "Evet, yapacağım!" diye cevap verdi. "Ve bu beni kesinlikle delirtmeyecek."

Ne Mein Host ne de topluluktaki herhangi biri Gabriel Stern'in - Nassau'da ve Xtul'da yaşadıkları çeşitli krizlerde çok yardımcı olduğunu kanıtlamış olan koğuşumun alt kişiliği - Omega'dan gelen bu direktifin şokuyla kendini yeniden gösterdiğinin farkında olamazdı. Gabriel Stern, adından da anlaşılacağı gibi, Ev Sahibim'in kişiliğinin kendini feda etmeye eğilimli, özellikle sert ve kararlı bir yönüydü.

Peki ya velim? Hayatının o ilk evresinde, henüz adı konmamış Gabriel Stern'in kişiliğinin bir başka yönü olduğunu biliyordu. "İnce bir vurgu kayması" ya da belki de "bakış açısında radikal bir değişiklik", bu güçlü kişilik kendini her ortaya koyduğunda üzerine gelen duyguyu açıklamaya çalışmış olabilir. Mein Host artık bu "değişmiş bakış açısına" yeterince aşinaydı ve ne zaman kendini gösterse ona güveniyor ve onunla hareket ediyordu.

Görünüşe göre Gabriel Stern gardiyanımın bilinçli kontrolü altında değildi, çünkü bu yönü ne zaman karar verse ortaya çıkıyor gibiydi. Bu yirmi yedinci yılında koğuşumun gerçekten bildiği tek şey, Gabriel Stern kapıyı çaldığında onu içeri almanın akıllıca olduğuydu. Bu Bay Stern (tercih ettiği diğer isim) çok fazla ceza almıştı. İster sadece bir bakış açısı değişimi, isterse iyi geliştirilmiş bir alt kişilik olsun, Gabriel Stern güneşte geçirdiği zamanı hak etmişti.

Ve eğer bu 50.000 derginin tamamını satabilecek biri varsa, o anda bu kişinin yaşlı Gabriel Stern olacağını düşündüğümü hatırlıyorum.

* * *

Vanu ve Amadon nihayet Lemurya tapınağından çıktıklarında çok tedirgin bir ruh hali içindeydim. Tapınağın girişinde geri çevrilmemin bir sonucu olarak, düşüncelerimden kendime itiraf etmeye hazır olduğumdan daha fazla rahatsız olmuştum. Bu beni Lemurya'daki o ilk günlerime geri götürdü.

Dalamatia ayaklanmadan önce, ortak bir amaç doğrultusunda hizalandığımız ve birbirimizle senkronize bir şekilde çalıştığımız zamanlardı. Elbette bazı sorunlar vardı, yavaş ilerlemeden kaynaklanan bazı hayal kırıklıkları vardı, ama en azından o zamanlar hepimiz birlikte istikrarlı bir şekilde ilerliyorduk.

Bu kaybolmuştu. Büyük küçük herkes artık kendi yönüne gidiyor gibiydi. Prens Caligastia'nın yönetim stratejisini karakterize eden çeşitli vekilleri arasındaki sürekli çatışmalar, Vanu ile Prens'i ayıran uçurumla yankılanıyordu. MA'nın melek devriminin bir sonucu olarak dayattığı gezegenler arası tecrit, bu dünyadaki her varlığa sirayet etmiş gibiydi. İster ölümlü ister ölümsüz olsun, herkes birbirinden yalıtılmış görünüyordu. Artık hepimizin paylaşabileceği merkezi bir temel amaç duygusu yoktu.

Eski güzel günlerin anısı o kadar beklenmedik bir şekilde aklıma gelmişti ki şok olmuştum. Bu duygusallığı geride bıraktığımı gerçekten ummuştum. Bu, yaşadıklarımla ve etrafıma bakıp küresel durumun giderek daha da kötüye gitmesinin korkunç kaçınılmazlığını gördüğümde gözlemlediklerimle tam bir tezat oluşturuyordu. Prens'in gezegensel bir ütopya -tabii ki tamamen *kendisi* tarafından yönetilen bir dünya- tutkusu çöktükten sonra, Caligastia yerli tebaasının refahının kendisi için tamamen kayıtsız kalınacak bir mesele olduğunu açıkça ortaya koydu. Onlar sadece kendi amaçları için kullanılacak araçlardı.

Bin yıl boyunca bunun gerçek anlamının Prens Caligastia'nın bu işi tamamen kendisi için yaptığı olduğu giderek daha açık hale geldi. Vanu ve Amadon, ziyaretçilerin yerleşimlerini organize ettikleri son bölüm hariç, zamanlarını neredeyse sadece Mu Adaları ile Asya, Orta ve Güney Amerika'daki geniş Lemurya kolonileri arasında dolaşarak geçirmişlerdi. Devrim olmasaydı Prens'in misyonunun tamamının üstleneceği işi yapacak sadece iki kişi oldukları düşünüldüğünde, ziyaretlerini arzu ettiklerinden çok daha geniş bir alana yaymak zorunda kalmışlardı. Bu da neredeyse yüz yıl boyunca dünyanın öbür ucunda sıkışıp kalmalarına neden olmuştu. Bu uzun yokluğun sonuçlarından biri de bu durumun ara yolcular üzerinde yarattığı stresti. Geri döndüklerinde, özellikle Amadon ebabillerin ne kadar bitkin düştüklerini görünce dehşete kapılmıştı. Biraz da umutsuzdu. Görünüşe göre Caligastia, Vanu'nun yokluğundan faydalanmayı umarak

Lemurya yaşamına sızmak ve sakin ada sakinleri arasına nifak tohumları ekmek için Pasifik adalarına kendi midwayer'larından oluşan ekipler gönderdi. Bu tam ölçekli bir saldırı olarak şekilleniyordu ve hiçbir midwayer'ın bunu iddia ettiğini duymamış olsam da, azalan sayılarıyla (hatırlarsanız, elli bin midwayer'ın sadece beşte biri Vanu ve MA'nın yöntemlerine sadık kalmayı seçmişti) Caligastia'nın vekillerinin potansiyel istilasını önlemeyi başaranlar, isyancı midwayer'ların yarattığı ilk kargaşayı takip edeceği kesindi. Tüm hesaplara göre bu yakın bir şeydi. Ve neredeyse tamamen midwayerların etki alanı içinde gerçekleşen bir çatışma olduğu için çoğu adalı tarafından fark edilmedi. Özellikle hassas bir Lemuryalı balıkçı tarafından "Rüya Zamanında şiddetlenen görünmez bir fırtına" olarak tanımlandığını duydum. Elbette bunu gerçekten algılayamıyordu. Fırtınalı bir yağmur yoktu ve rüzgar zar zor esiyordu. Yine de barometrik basınçtaki düşüşün yaklaşan bir fırtınaya işaret ettiği kadar emin bir şekilde, balıkçı da "psişik derisi" olarak tanımladığı şeyde benzer bir düşüş yaşadı. Bu ruh hali içinde kaldığını, balık tutamadığını ya da ruhani görevlerini yerine getiremediğini ve ancak Vanu'nun orta yolcuları muhalefeti uzaklaştırmayı ve Mu'nun iyi insanlarının yaşamlarına ve bilinçlerine başarıyla sızmış olanları adalardan temizlemeyi başardığında rahatladığını söyledi.

Vanu'nun Prens'le başa çıkma yaklaşımı Caligastia'nın topraklarını rahat bırakmaktı. Saldırgan biri değildi ve halkını Pasifik adalarına taşımadan önce dünyanın yarısını kat ettiği o uzun yolculuk boyunca hiçbir zaman başka bir kabilenin topraklarını işgal etmemişti. Vanu'nun, Prens'in midwayer'ları saldırıyı başlattığında orada olmadığına içten içe sevinmiş olabileceğinden şüpheleniyorum. Yozlaşmanın er ya da geç kendini yozlaştırarak ve yok ederek sona ereceği ilkesine dayanarak pasif bir şekilde muhalefete izin verme prensibinin bu koşullar altında pek bir değeri olmazdı. İhtiyaç duyulan şey eylemdi ve bu eylemi gerçekleştirenler de cesur ortayolcular oldu.

Caligastia'nın bu kurnazlığından sonra Prens yaralarını sarmak ve yeniden toparlanmak için muhteşem kalesine geri çekilmişti. Bildiğim kadarıyla bu, sadıklara karşı cepheden bir saldırıya kalkıştığı son seferdi. Böylece, genel küresel durum esasen bir Meksika açmazına geri döndü.

Caligastia, Lemurya'yı istila etme ve nihayet aşağılayıp sinir bozucu Vanu'lardan kurtulma hayallerinden vazgeçmiş görünüyordu. Yine de Vanu'nun gezegende bulunduğu her yüzyıl Prens'in taşlığına saplanan bir bıçak haline gelecekti. Caligastia onun varlığını sürekli bir rahatsızlık ve kendi kendine ilan ettiği tanrılığına açık bir hakaret olarak hissetmiş olmalıydı. Ama Prens için daha da kötü haberler vardı. Astar bana Caligastia'nın Lemurya tapınak ibadetinin en nefret ettiği şeylere geri döndüğünü duyduğunda hiç durmayacak gibi görünen bir öfkeye kapıldığını söylemişti! Görünmez Baba Tanrı'ya! O gülünç kibire! Kimsenin göremediği ya da bilemediği bu sözde Tanrı'ya, oysa *o buradaydı,* büyük Caligastia, bu Dünyanın Tanrısı! Bu düpedüz çileden çıkarıcı olmalıydı.

Prens Caligastia'nın, devrimden çok sonraya kadar ortaya çıkmayacak nedenlerle, Lucifer'in söylentilere konu olan suçlamalarını desteklemek için kendi nedenleri olduğu ortaya çıktı. Kendisinin de her zaman bu Görünmez Tanrılık denen şeyin bir uydurma olduğuna inandığını iddia etmişti. Aslında, Gözetmenlerin bu söylentiyi kendi çıkarları için yayanın Prens'in kendisi olduğu dedikodularını duydum ama bundan emin olamıyorum. Bu, onun sadece Lucifer'i gözden düşürme kampanyasında ezeli düşmanı olan MA'nın suçlamalarını dile getirdiği anlamına gelirdi. Yine de, o zamana kadar Prens'in ikiyüzlülüğünü biraz daha iyi anladığımı hissettim; her iki tarafı da bu kadar etkili bir şekilde oynamaktan kötü niyetli bir zevk aldığından pek şüphem yoktu.

Ayrıca kendime, dünya dışı ziyaretçilerin gelişiyle birlikte Prens Caligastia'nın ellerinin bir süre daha dolu olacağını hatırlattım. Ziyaretçilerin ayrılmaya niyeti yoktu ve kendilerine verilen insan genomunu iyileştirme görevi onları uzun vadede gezegende tutmalıydı.

Vanu ve Amadon'un adalara dönmek için sabırsızlandıkları belliydi. Lemurya'dan gelen tüm haberleri dinledikten ve geceyi dinlenerek geçirdikten sonra, ev sahiplerinin başkentlerini törenle ziyaret etme teklifini reddettiler ve uzun yolculuklarının bir sonraki ayağı için hazırlanmakta olan hayranlarını bulmak üzere yola koyuldular. Artık yolu yarılamış olan ve önlerinde sadece Pasifik'teki adaları atlayarak geçecekleri bir yolculuk kalan fandorlar, büyük bir gaga şakırtısı ve küçük tiz çığlıklarla, kendi topluluklarına dönmek için en az binicileri kadar heyecan duyuyorlardı.

Küçük bir kalabalık, Vanu ve Amadon'un diğer kuşların gürültülü takırtıları arasında fandorlarına binişlerini izlemek için toplanmıştı. Sonra, iki kuş devasa kanatlarını çırpmaya değecek kadar hızlanırken o komik, garip, sert, sarsıntılı adımlar geldi. Havalandıkları otlak sahile doğru alçaldı ve ani bir hava akımı kanatlarının altına girmiş olmalı, çünkü bir sonraki anda tepelerinde daireler çiziyorlardı, binicileri aşağıdaki çılgınca tezahürat yapan kalabalığa el sallıyordu.

Geniş caddeleri, basamaklı piramitleri ve anıtsal taş binalarıyla şehir, arkasında yükselen dağların gölgesinde uzanıyordu. Fandorlar daha da yükselirken, bir an geldi ki renkten renge girdiler. Bir an kuşlar koyu renkti, cerulean gökyüzüne kazınmış tekerlekli formlardı ve bir sonraki anda, pürüzlü dağ zirvelerinin üzerinden geçen sabah güneşi, dev kuşları renk patlamalarıyla aydınlatıyordu.

Herkes başını arkaya eğip sonsuz bir gökyüzünde küçük parıltılardan başka bir şey olmayana kadar hayranları izlerken kalabalıktan bir sevinç çığlığı yükseldi.

Kendimi adalarda bulacağıma dair güçlü bir his vardı içimde, bu yüzden yolculuklarının bir kısmında Vanu ve fandorlara eşlik etmekte bir sakınca görmedim. Ayrıca, kuşların bu kadar uzun mesafeleri yorulmadan nasıl uçabildiklerini merak ediyordum. Çoğu durumda bir gece dinlenmelerini sağlayacak bir plan yapmış olacaklarını biliyordum ama yine de birbirlerinden çok uzakta ve normal menzillerinin çok ötesinde adalar vardı. Peru kıyılarından yola çıkıp güney rotasını izlemek böyle bir plandı, bu yüzden kuşların Paskalya Adası'na ulaşmadan önceki o ilk uzun mesafeyi nasıl kat edeceklerini gözlemlemek ilgimi çekti. İlk ipucunu fark ettiğimde neredeyse bir gündür uçuyorlardı - her ne kadar bir süre anlamını bilmesem de. Fandorlar bir süredir kademeli olarak irtifalarını düşürüyorlardı, bu yüzden altımızdaki küçük bir balina sürüsünün bizimle aynı yönde görkemli bir alay halinde ilerlediğini açıkça görebiliyordum.

Alacakaranlık çöküyordu. Hala yüzeyde olan balinalar okyanusta ilerlemeye devam ediyorlardı ve şimdi sürülerinin etrafının sarıldığını görebiliyordum

yunuslar tarafından. Sürüye ayak uyduran yunuslar, ispermeçet balinalarının devasa cüsselerinin yanında zıplayan küçük oyuncaklar gibi görünüyordu.

O zaman ne olmak üzere olduğunu anladım. Her iki sürü de gittikçe daha alçakta daireler çiziyor, binicileri aşağıdaki balinaların büyük düz sırtlarına bakıyordu. Sürü yavaşlarken üç büyük erkek, yanları birbirine değecek şekilde saflarını sıklaştırdı.

Tabii ki! Her iki türün de, fandorlar ve deniz memelilerinin, aktif bir telepatik yeteneğe sahip olmaları gerektiğini fark ettim. İletişim için devrik telepatik devre kullanıyor olmalılar çünkü bunun gerçekleştiğinin farkında değildim. Gerektiğinde bu devreye girebilsem de, bu düşük frekanslarda sinyali gürültüden ayırt etmek önemli ölçüde odaklanma gerektiriyor, bu yüzden genellikle rahat bırakıyorum. Bununla birlikte, bu anlatıyı takip ederken keşfedeceğiniz gibi, şeytani devrenin derinliklerine dalmaktan başka seçeneğimin kalmayacağı bir zaman olacak.

Bu arada koğuşum, benim "şeytani telepatik devre" olarak adlandırdığım şeyin, ABD Donanması'ndan küçük bir grup araştırmacının yunus iletişimini araştırırken tesadüfen buldukları matrisle aynı olduğuna inanıyor. İki yunusu birbirlerinden yüzlerce mil uzaklıktaki tanklara yerleştirerek, testler yoluyla yunusların birbirleriyle bir tür iletişim içinde olduklarını tespit edebildikleri ortaya çıktı. Bilim insanları buradan yola çıkarak, araştırmacıların herhangi bir çağdaş fizik teorisiyle açıklayamadıkları bir şekilde, deniz memelilerini uzun mesafeler boyunca anlık olarak birbirine bağlayan "telepatik matris" adını verdikleri bir varsayımda bulundular. Bu olağandışı kavrayışla ilgili haberler, yunuslar ve balinalarla ilgilenenlerin oluşturduğu gevşek yapılı topluluktaki bazı kişilerle paylaşılmıştı, ancak koğuşuma göre deney ve derin sonuçları hiçbir zaman manşetlere taşınmamıştı. Mein Host'un bulduğu teknik dergilerden birinde kısa bir haber yer almış, ancak bu haber sessizce kaldırılmış, muhtemelen ordu tarafından bastırılmış ve daha sonra da tartışmalardan kaybolmuş.

O sırada tüm balina sürüsünün yavaşça rüzgâra doğru döndüğünü, fandorların ise başlarının üzerinde sessizce dönmeye devam ettiğini fark ettim. Hem fandorların hem de balinaların telepatik olarak son derece zorlu bir süreç olması gereken son an ayarlamalarını yaptıklarını hayal ettiğim uzun bir duraklama oldu. Belki de uçağımı şiddetli bir dalgada bir uçak gemisinin güvertesine indirmeye çalışan bir savaş pilotu olsaydım

Böyle bir manevranın içerdiği beceriyi takdir etmek gerekir. Ancak, fandorlar bunu o kadar beklenmedik bir zarafetle başarmışlardı ki, bunu daha önce birçok kez yaptıkları belliydi.

Başlangıçta, kuşlardan biri alçaktan süzüldü - o sırada çok hızlı olduğunu düşünmüştüm

-Ancak son anda o büyük kanatlar aşağıya doğru açılarak rüzgârı yakaladı ve kuşu havada aniden durma noktasına getirdi. Uzun bir an boyunca fandorun devasa cüssesi, kanatları genişçe açılmış, yerçekiminin çekiminden kurtulmuş bir şekilde havada asılı kaldı ve son birkaç metresini de balinalardan birinin geniş sırtına nazikçe konmak üzere yere indirdi. İkinci fandor da birkaç dakika sonra aynı zarafetle onu takip etti. Elbette öyle yapacaklardı. Bunlar tüm fandorlar arasında en iyi, en güçlü ve en deneyimli olanlardan ikisiydi. En iyisi olmak zorundaydılar; sonsuza dek uzun bir yaşamla onurlandırılmış olsalar da, açık okyanusta bir fandor onları yarı yolda bırakırsa yaralanmaya ve hatta muhtemelen fiziksel ölüme karşı savunmasız olan Vanu ve Amadon'u taşıyorlardı.

Ancak Vanu ve Amadon'un bu rutine aşina oldukları belliydi ve kuşlar çömelip uzun bacaklarını gece dinlenmek için altlarına soktuklarında hayranlarının sırtından kayarak indiler. Amadon üzerine konduğu balinanın yanından aşağıya doğru kaydı ve sonra beceriksizce tırmanarak Vanu'nun yanına geldi; Vanu bir çantayı çözüyordu ve çantadan küçük yiyecek torbaları çıkardı. Yemeklerini yedikten sonra Vanu'nun fandoru göğsündeki yumuşak tüyleri kabarttı ve ikili için en rahat yatağı oluşturdu.

Balinalar rotalarını tekrar değiştirerek eski yönlerine döndüler. Gece boyunca yavaşça yüzdüler, mütevazı baş dalgaları yanlarından aşağıya biyolüminesans ışıltıları saçıyordu. Dalmaya gerek kalmadan, dalgaların sessiz şırıltısı sadece balinaların nefes verişlerinin ıslıklı tıslamasıyla bozuluyor, ardından uyuyan yolcularını düşünerek kasıtlı olarak eşit ve yavaş tuttukları uzun bir nefes alışı geliyordu.

Yunuslar bu devasa, yavaş hareket eden platformun etrafında yüzmeye devam ediyor, birbirleriyle oyunlar oynuyor ama her zaman dairesel hareketlerini sürdürüyorlardı. Uzun boyunlarını kanatlarının altına sokmuş olan iki fandor, balinaların nazik hareketleriyle sanki onlara bağlanmış gibi sallanıyorlardı. Vanu ve Amadon yan yana, tüylü yataklarında minderler üzerinde uyuyorlardı; Vanu'nun sırt üstü yattığını ve hafifçe horladığını fark ettim.

Bu dünyadaki en gelişmiş üç türün temsilcilerinin birbirleriyle yakın temas içinde çalışması çok hoş bir manzaraydı. Bu, uzun süre zihnimde tutacağım bir görüntüydü. Dünya'da bulunduğum binlerce yıl boyunca bu kadar farklı üç duyarlı tür arasında böylesine derin bir uyumun tezahür ettiğine tanık olmamıştım.

Bu sıra dışı küçük filo gece boyunca yüzmeye devam etti.

Gökyüzü aydınlanıp yıldızlar sönerken, ufukta gri alt kısımları gül, lavanta ve ördek yumurtası mavisi çizgilerle boyanmış bulut şeritleri belirdi. Fandorlar uzun boyunlarını kanatlarının altından çıkardılar ve güneşi karşılamak için gagalarını şaklattılar. Amadon uzuvlarını gerdi ve Vanu'yu dürterek uyandırdı. Fandorlarına yeniden binmeden önce biraz yiyecek paylaştılar ve bir su kabağından tatlı su yudumladılar.

Balinalar bir kez daha rüzgâra doğru dönüp hızlandıklarında güneş ufku yarıyordu. Bu devasa yaratıkların suda ne kadar hızlı hareket edebildiklerine her zaman hayret etmişimdir. Kuşların havalanmadan önce koşmalarına bile gerek yoktu; sert esinti ve balinaların hızının birleşimi, kanatlarını tamamen açmış olan fandorların sanki ağırlıksızmış gibi hafifçe havaya yükselmelerine izin verdi. Kanat açıklıkları Mein Host'un İkinci Dünya Savaşı'nda tepelerinde süzülürken izlediği Supermarine Spitfire'ların genişliğinde olan bu devasa yaratıklar, önce balinaların üzerinde asılı duruyor, balinaların sırtlarını yıkayan hava yastığı tarafından havada tutuluyorlardı.

Sonra fandorlar güçlü kanat çırpışlarıyla havayı döverek yükselirken, altlarında balinalar güneşe doğru geri dönüyordu.

Dünya uzaklaştı ve şimdi güneşin pancar kırmızısı küresini ortaya çıkardı.

Ufuk çizgisi güneşin alt kıvrımına yaklaştığı anda balinaların tek bir ağızdan su yüzüne çıktıklarını gördüm. Daha sonra kendilerini öyle bir konumlandırdılar ki, devasa bedenlerinin üçte biri dikey olarak suyun dışına çıktı ve her biri bir anlığına yazlık elbiseler giymişler gibi yüzeye yayılan genişleyen dalgalarla çevrelendi. Beklediğimden çok daha uzun bir süre bu pozisyonda ve yeni güneşe dönük durduklarında, balinaların sadece güneşi selamlamadıklarını, aynı zamanda bu hareketlerinin son derece kutsal bir yanı olduğunu anladım. Sonra, yine hep bir ağızdan

Kendilerini altın kırmızısı yaylar halinde yukarı kaldırıyor, yanlarından sprey gökkuşakları takip ediyor, dalmadan ve derinlerde kaybolmadan önce bir, iki, üç kez sıçrıyorlardı.

Bunun neşeli bir tapınma eylemi olduğunu biliyordum.

Sanki balinalar her suya geri çarptığında okyanus, muazzam gri dalgalardan oluşan senkronize bir üçlü halinde patlıyordu. Bunlar görkemli yaratıklardı. Bildiğim kadarıyla melek devrimine katılmamışlardı. Belki de bundan haberleri yoktu, dikkatleri daha önemli konulardaydı. Ayaklanmayı bilseler bile, belki de umursamıyorlardı. Ne de olsa Caligastia'nın hırsları tamamen insan ırklarını kontrol etmeye odaklanmış görünüyordu.

O zaman okulda daha önce fark ettiğimden çok daha fazla balina olduğunu hayretle gördüm. Belli ki gece boyunca mesafelerini korumuşlar, uyuyan çifti kucaklayan savunmasız balinalara aç gözlerle bakan meraklı bir yırtıcının karşılaşabileceği ilk bariyeri oluşturmuşlardı.

Tüm bu karşılaşmayı gözlemlerken Vanu ve Amadon'un insan dışındaki yaratıklar tarafından ne kadar saygı gördüğünü de anladım.

İtiraf etmeliyim ki bu beni tedirgin etti.

Bana dünyanın nasıl olabileceğini hatırlattı.

Bu beni hem üzdü hem de bana umut verdi. Ve bu benim

kafamı daha da karıştırdı.

4

Alt Kişilik Geri Dönüyor

Radikal Değişimin Faydaları, "Doğru Yeri" Bulmak ve Reenkarnasyon İpuçları

Mein Host, alt kişiliği Gabriel Stern'in derginin 50.000 kopyasının satılmasına yardımcı olmak için öne çıkmasına herkes kadar şaşırdı. Bu belki de Mein Host'un bugüne kadar deneyimlediği bu alternatif kişilik tarafından yapılan en iddialı baskınlık gösterisiydi. Koğuş arkadaşım kendisi ile Stern alt kişiliği arasındaki farkı anlamaya başlamış olsa da, henüz kendisine gerçekte neler olduğunu anlayacak gerçek bir çerçeveye sahip değildi.

1967'nin başlarında birkaç ay boyunca, o zamanlar bu konuyu daha yakından araştırmasına neden olabilecek bir dizi küçük olay meydana geldi. Belki de gerçeği bulmaya en çok yaklaştığı an, onu en az bir ay boyunca her gece uyumaya hazırlanırken izlediğim andı. Yatmadan önce, az sayıdaki basit eşyasını büyük bir özenle yattığı şiltenin baş kısmının etrafına, yere yerleştiriyordu.

Process topluluğunun dört üyesi aynı odada uyuyordu; uyku tulumları ve şilteleri birbirine paraleldi ve halı kaplı zeminle birkaç metre ayrılmıştı. Ev sahibimin yatağı odanın diğer tarafındaki kapıya en uzak köşedeydi ve diğer üç kişi onun sağında uyuyordu. Oda arkadaşları, koğuş arkadaşımın cüzdanını (boş), saatini, pasaportunu, içinde kimlik belgelerinin bulunduğu bir zarfı ve sabah bulması zor olabilecek çeşitli kişisel eşyalarını yerleştirmesini eğlenerek izliyorlardı. Ne yaptığı ya da uyuyan bir adam için önemli görünmeyecek eşyalara neden bu kadar özen gösterdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Processean topluluğuna katılmadan önceki bir dönemden meslektaşı ve iyi arkadaşı olan uzun süredir acı çeken Juliette'e bunu açıkladığını duydum. Juliette artık onun tuhaflıklarına aşina olsa da, yine de ondan ne bekleyeceğini asla tam olarak bilemiyordu. "İçimde bir his var," diye açıklamaya çalışıyordu, "yarın bambaşka bir insan olarak uyanacağım. Bu yüzden eşyalarımı ortaya koyuyorum, böylece uyanan her kimse onları bulabilecek ve ..."

". . ve hayatınıza mutlu bir şekilde kesintisiz devam mı edeceksiniz?" Juliette onunla dalga geçerek şöyle dedi.

"Hadi ama Juliette, o kadar da komik değil. Bu çok garip bir duygu... gözlerimi açtığımda orada olup olmayacağımı asla bilemiyorum."

Bu garip dürtünün, hava nasıl olursa olsun her gün on iki saate kadar dışarı çıkıp o dergileri satmak zorunda kalmanın ruhunda yarattığı stresten kaynaklandığına inanıyorum. Gabriel Stern, koğuşumun o uzun saatler boyunca dışarıda olması gerektiğinden beri kendini giderek daha fazla hissettiriyordu. Koğuşumun kimliğiyle boğuştuğu ayın, Gabriel Stern'in daha fazla özerklik için bastırdığı ay olduğundan şüpheleniyorum. Stern'in gerçekten birincil pozisyonu devralmak istediğinden şüpheliyim - amacı bu olsaydı zaten bunu yapardı - ama daha ziyade Mein Host alışılmadık bir psişik duyguya tepki veriyordu.

Yeni psişik hisler için bir zaman gibi görünüyordu; bazıları önemsiz, bazıları öngörülü ve diğerleri de koğuşumun ruhsal gelişimi için daha uygun.

Mein Host, Ocak ayının ortalarında bir sabah uyandığında Beatles'ın "Strawberry Fields Forever" ve ardından "Penny Lane" şarkısı kafasında yüksek sesle çalıyordu - ya da o günün ilerleyen saatlerinde böyle tarif etti. Albüm çoktan piyasaya sürülmüş olsaydı bundan bahsetmeye bile değmezdi. Ama çıkmamıştı. Şarkıları ilk kez bir ay sonra Şubat ortasında bir EP diskte (extended play!) çıktığında duymuş ve o noktada şarkılara eşlik edecek kadar iyi hatırlamıştı.

Bu garip fenomen, koğuşumun yaşamı boyunca telepatik duyarlılığı refakatçi meleklerinden biri tarafından ayarlanırken birkaç kez daha meydana geldi. Ev Sahibim artık bu garip hissiyata daha aşinadır ve neredeyse tüm vakalarda sadece gerçek bir sonucu olmamasıyla dikkat çekmiştir.

Aynı dönem içinde koğuşum için önemli sonuçları olan bir başka olay daha meydana geldi. Bu olaya daha önce değinmiştim çünkü bu onun entheojenlerin yardımı olmadan yaşadığı ilk önemli tam bilinçli beden dışı deneyimiydi. Burada şunu da eklemeliyim ki Süreç'e katıldığımdan bu yana vasim enteojenlerle deney yapmayı bırakmış, enerji santrallerinin yardımı olmadan aşkın alemlerde neler deneyimlenebileceğini keşfetmeyi tercih etmişti.

Bir sonraki olay daha önce tarif ettiğim aynı odada, Ev Sahibim uyurken ve üç arkadaşı da yataklarında derin uykudayken meydana geldi. Ne yazık ki olanlara tanıklık etmek için orada değildim, bu yüzden bu beden dışı deneyimle nasıl tanıştığını anlatmasına izin vereceğim.

Şöyle yazıyor: "O sırada farkında olmasam da uyandığımda başlamış gibiydi. Dışarısı karanlıktı ama uyuyan diğer adamları görebildiğimi hatırlıyorum, yani odada biraz ışık olmalıydı.

"Her neyse, uyandım ve oturdum. Buraya kadar her şey yolunda. Odanın etrafına bakındım. Diğerleri derin uykudaydı, birkaçı sessizce horluyordu. Arkamdaki kitap raflarını görmek için gövdemi çevirdim. Evet, oradaydılar. Sonra hala dönerek aşağıya baktım. Bedenim yatağın üzerinde düz bir şekilde yatıyordu ve diğerleri gibi derin bir uykudaydı. Aceleyle geriye döndüm ve kendimi belden yukarı otururken buldum, bacaklarım hala olması gereken yerdeydi. Neler oluyordu böyle? Ama garip bir şekilde korkmadım. Aslında oldukça heyecan vericiydi.

"O anlarda vücudumun yarısının dışarıda olduğunu fark ettim. Ayağa kalkmak kolaydı. Bir nevi fiziksel bacaklarımdan kalktım ve kapıya doğru süzülüyordum. Hatırlayamıyorum. Sanırım kapıyı gerçekten açtım, ama içinden geçmiş de olabilirim ... o kısım bulanık. Sonra merdivenlerden aşağı iniyordum ... yatak odası dördüncü kattaydı. Aşağıya doğru süzüldüğümden oldukça eminim ama kesinlikle merdivenin kıvrımlı hatlarını takip ettim.

"Ne olduğunu anlamadan lobiye girmiş ve ön kapıdan çıkmıştım. Sokak bir tür yarı aydınlıktı ve Balfour Place'in gerçekte olduğundan daha uzun görünüyordu. Sokağın aşağısına doğru hızla ilerliyordum ki aşağı baktım ve çıplak olduğumu gördüm. Üzerimde kıyafet olmadan uyumayı tercih ederim. Ve sonra çıldırdım. Oh! Tanrım! Herkesin içinde çıplağım!

"Bir de baktım ki vücuduma geri çarpıyorum. Ama çok şaşırmıştım. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Bu berrak bir rüya değildi. Bir rüya değildi.

asit geri dönüşü-Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamadım!

"Artık bedenimden bağımsız olarak var olduğumu kesinlikle biliyordum. Ve sanki bunu doğrulamak istercesine, birkaç hafta sonra kısa ve biraz önemsiz bir beden dışı deneyim daha yaşadım."

Mein Host, yaratıcı yaşamı üzerinde en uzun süreli etkiye sahip olan şeyin, topluluğun grup meditasyonlarından birinde tanık olduğu şey olduğuna inanıyor. Bu son etkinlik, türünün son örneği olduğunu kanıtlayacaktı.

Topluluk düzenli olarak sabah ilk iş ve akşam son iş olarak birlikte meditasyon yapma uygulamasını sürdürüyordu - artık Kahin ve Öğretmen'in onlara katılmaması dışında. Grubun meditasyonlarının çoğu yönlendirilmiş niyet veya yaratıcı görselleştirme içeriyordu, ancak ara sıra meditasyonu insanların aklına gelen her şeye açıyorlardı.

Gardiyanım Helianx'ı ilk kez bu yönlendirmesiz meditasyonlardan birinde gördü, ancak bu ismi ya da imgeleminde gördüğü şeyin ne olduğunu yıllar sonrasına kadar öğrenemeyecekti. Şunu da eklemeliyim ki Mein Host'un kendisi de genel bir kural olarak imgelem ya da halüsinasyon görmediğini söylüyor (her ne kadar bu anlatıdan bazen öyle görünse de). Ancak, elbette, onun hayatında ruhani gelişimi açısından önemli olduğunu düşündüğüm ya da daha önce kafasını karıştıran şeylere dair biraz fikir verebileceğim olayları seçiyorum.

Burada yine ondan ne gördüğünü tarif etmesini isteyeceğim, çünkü bu benim paylaşamadığım içsel bir deneyimdi.

Şöyle yazıyor: "Meditasyonun yaklaşık beşinci dakikasıydı ve kendimi topraklama ve zihnimi temizleme sürecinden geçmiştim ki yukarı doğru bakma şansım oldu. Elbette gözlerim kapalı ama başımın tamamının geriye doğru eğildiğini hatırlıyorum. Herhangi bir meditasyoncunun size söyleyeceği gibi bu alışılmadık bir durum; normalde en iyisi yüzünüzü düz tutmaktır.

"Başım arkada, bilincim yerinde ama şüphesiz hafif bir değişim geçirmiş durumdayım ve yukarıya, karanlığa doğru bakıyorum. Ama her yer karanlık değil, değil mi?! Muazzam bir cisim var ve muazzam demek istiyorum! Birkaç mil uzunluğunda olmalı ve burada ona ne diyeceğimi ya da ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

"Bu bir zanaat değil, bundan hiç şüphem yok. Belki de ona devasa kristal bir kâse demek onu tanımlamaya en yakın ifade olacaktır. Ama ben onu sadece aşağıdan görüyorum; kasenin üstünde ne olduğunu ya da bir tepesi *olup* olmadığını göremiyorum. Nesne yumuşak beyaz bir ışıkla parlıyor ve kasenin içinde canlı bir şey olduğunu anlayabilmem için yeterince yarı saydam. Bu her neyse, kasenin kendisinden daha büyük görünüyor, çünkü yaratığın kendi etrafında döndüğünü anlayabiliyorum.

"Ve bir tür yaratık olmalı çünkü hafif hareketlerini görebiliyorum. Kesinlikle bir tehdit hissi yok, tam tersi: Büyülenmiş gibiyim ama yine de kendimi rahatça uzakta hissediyorum.

"Her nasılsa, açıklanamaz bir şekilde, son derece tanıdık geliyor. Yine de ne gördüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. Bu bir yanılsama ya da halüsinasyon olsa bile -ki öyle olmadığını hissediyorum- yine de neden böyle tuhaf bir görüntüyle karşı karşıya kaldığım sorusu gündeme gelecektir.

"On saniyeden fazla sürmüyor ama yine de kristal kâsesinin içinde kıvrılmış bu devasa, jelatinimsi, çok parçalı yaratığı görebilmem için yeterince uzun bir süre. Süt beyazı, yarı saydam gövdesinin yüzeyi, ya da benim görebildiğim kadarıyla, yanardöner bir parlaklığa sahip gibi görünüyor.

"Benim için anlaşılmaz olsa da, baktığım şeyin mutlak güzelliği karşısında çarpıldım. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, böylesine olağanüstü bir görüntüyü ne hayal etmiştim ne de tasarlamıştım. Eğer önyargılı olsaydım, ne olduğunu bilirdim. Yine de, belki de en büyük gizem, nesnenin bana neden bu kadar garip bir şekilde tanıdık geldiği sorusuydu. Asıl dikkatimi çeken de bu oldu."

Gerçekten de bu bir gizemdi ve Mein Host'un yaşamı boyunca yavaş yavaş çözülmeye devam etti. Ancak bunlar ilk günlerdi ve i m g e l e m i n temel gerçekliğinden, onun hayal gücünün dışında ontolojik bir gerçekliğe sahip olduğundan asla şüphe etmemiş olsa da, bunu o kadar tuhaf bulmuş olmalı ki, onu bir kenara sakladı ve bu konuda kimseyle konuşmadı - Juliette'le bile. Belli ki sezgisel olarak imgelemini korumaya çalışmış ve Juliette'in bunu sadece bir hayal olarak görüp reddedeceğinden korkmuştu.

Mein Host'un bu dönemdeki ana odak noktası, satması için talimat aldığı tüm dergilerden kurtulmaktı. Tipik bir gün, diğer çalışanlarla birlikte

Topluluğun ortak, kararlaştırılmış sessizliğini koruyor ve onlarla birlikte sabah meditasyonuna giriyorlardı. Sessizlikleri ancak ortak kahvaltıya oturduklarında bozuluyordu. Ondan sonra koğuşum bir kucak dolusu PROCESS dergisiyle -Zihin bükücü sayı- Londra sokaklarında kendi başına yola çıktı.

Balfour Place, Park Lane'e paralel uzanan kısa bir caddeydi ve ana yaya bölgelerinden biraz uzaktı, ancak Marble Arch, Oxford Street, Regent Street, Piccadilly, Knightsbridge ve Bond Street'e, kısacası Londra'nın merkezinde genellikle turistler ve alışverişçilerle dolu olan tüm yerlere yürüme mesafesindeydi.

Park Lane boyunca aceleyle yürüyen gardiyanımı izliyorum; kışın Hyde Park'ın çorak arazisinde esen dondurucu rüzgâr uzun saçlarını arkasından savuruyor. Tamamen siyah giyinmiş: siyah ayakkabılar, siyah pantolon, siyah bir üst ve kalın siyah bir kazak. Ancak omuzlarından sallanan ve baldırlarının ortasına kadar inen menekşe rengi bir pelerin, tıpkı saçları gibi arkasından akıp gitmektedir.

Marble Arch'a yaklaşıp kaldırımda kendisine doğru yürüyen ilk müstakbel alıcısını gördüğünde ilginç bir değişim geçirdiğini izliyorum. Yavaşlıyor ve omuzları geriye doğru çekiliyor, böylece normal boyu olan 1.80'den bile daha uzun görünüyor. Kadın -ki bu çoğunlukla bir kadın oluyor- yaklaştıkça ayaklarıyla ilginç bir dans yapmaya başladığını görüyorum, çok dikkat çekici bir şey değil ama açıkça yaklaşan hedefe yönelik. Bu tuhaf manzara karşısında meraklandığını ve eğlendiğini görebiliyorum. Tehditkâr değil, bu yüzden adam yaklaştıkça onunla göz temasını kesmiyor. Adam kayıtsızca gülümsüyor; o da gülümsemeden edemiyor. Step dansı mı yapıyor? O her kimse? Onu tanıyor mu? Ve o mor pelerin?! Saçları olsa bile temiz ve şık görünüyor. İyi!

Ve daha ne olduğunu anlamadan güvenli bir şekilde onun aurasına giriyor, ona bakıyor ve muhtemelen gözlerinin ne kadar olağanüstü mavi olduğuna hayret ediyor. Sesinin yumuşak tonu hoşuna gider. Beklediğinden daha derindir ve iyi konuşmaktadır; daha sonra bu tuhaf dergiyi neden aldığını gerekçelendirirken bir arkadaşına söyleyeceği gibi "belli ki iyi eğitimli bir genç adamdır".

Elbette dergiyi satın aldığını, çünkü büyülenmiş olduğunu, daha doğrusu büyülenmiş olduğunu asla bilemezdi.

Gabriel Stern tarafından hafif bir hipnotik transa sokulmuş ve bu nedenle reddetmeyi neredeyse imkânsız bulmuştu.

Bu şekilde ve Mein Host'un nasıl olduğunu tam olarak bilmeden, sattığı dergilerin sayısı gün geçtikçe istikrarlı bir şekilde arttı. Günde yetmiş beş dergi kısa sürede yüz, sonra iki yüz oldu, ta ki düzenli olarak günde iki yüz elli ile üç yüz arasında dergi satana kadar - bazen daha da fazla. Bunlar şaşırtıcı derecede yüksek rakamlardı. Gabriel Stern, Carnaby Caddesi'nde ya da Kings Road'da iyi bir günde ortalama her iki dakikada bir dergi satıyor ve her gece Balfour Place'e dönüp ceplerini şişiren bozuklukları saydığında yüzlerce sterlin geri getiriyordu.

Bedeni sokaklardaki bu fiziksel efordan ne kadar bitkin düşmüş olursa olsun, eve her zaman kendi kendine şarkı söyleyerek ve açıkça mutlu görünerek döndüğünden emin oldum - ki gerçekten öyleydi. Ve insanların bunu görmesini istiyordu. Başlangıçta dergiyi öven ve Mary Ann'in kınamasını duyduklarında aniden fikirlerini değiştiren tüm o insanların sözlerini yemelerini istiyordu. Diğer üyeler gelip giderken kazandığı parayı saymaktan sessiz (ama kötü niyetli) bir zevk alıyor, omzunun üzerinden sürekli büyüyen pound banknot yığınlarına hayranlıkla bakıyordu.

Bu, hayatındaki diğer pek çok önemli zamanda yüzeye çıkan aynı meydan okuma ruhuydu. İngiliz Devlet Okulu'ndayken, giderek öfkelenen ve kontrolden çıkan kıdemli bir gözetmen tarafından resmi olarak dövülürken ses çıkarmayı reddederek meydan okuyan bir irade sergilemişti. Aynı şekilde, mimarlık okulunun çalışanları arasında böylesine bir bölünmeye yol açan şey de gardiyanımın sınırları zorlama konusundaki kararlılığıydı; ve tekrar içeri davet edilmesi için gereken süre boyunca Xtul'un dışında oturmasını belirleyen şey de aynı isyan ruhuydu.

Yine de Gabriel Stern'in tüm bu olaylardaki rolünün farkında değildi, sadece ne zaman dergi satmaya çıksa başka bir parçasının devreye girdiğini biliyordu. O ölçüde bunun bilincindeydi. Mein Host'un ana kişiliğinin bu deneyimi, onun kendisi olduğuna inandığı ölçüde paylaştığını tahmin ediyorum, sadece farklı, güçlendirilmiş bir kendisi. Nörobilimden ortaya çıkan beyin dalgalarının son zamanlarda anlaşılmasıyla - normal günlük koşullar sırasında ortaya çıkan beta dalgaları; biraz daha yavaş olan alfa dalgaları ve

Daha yaratıcı bir zihin durumuna işaret eden teta dalgaları ve daha yavaş olan ve derin meditasyon veya uykuda ortaya çıkan teta dalgaları... Yaşadığı bilinç değişimini "beynini kasıtlı olarak alfa dalgalarına taşımak" olarak adlandırmaya karar verdi.

Gabriel Stern, sonunda Ev Sahibim'in birincil kişiliğiyle bütünleşene ve ev sahibimin hayatındaki bu tür bir baskıyla başa çıkmak için ikinci bir benlik ayırmasına gerek kalmayana kadar servisimin hayatında birkaç kez daha görünmeye devam edecek. Gabriel Stern farklı düşünmüş olsa da (alt kişilikler kendileri hakkında abartılı fikirlere sahip olma eğilimindedir), onun Ev Sahibinin hayatındaki rolü nispeten küçüktür. Onun koğuşumun hayatındaki konumu, eğer öyle adlandırırsam, yakında yerini İkinci Dünya Savaşı bombalarının dehşeti ve şaşkınlığı içinde küçük bir çocukken koğuşumdan ayrılan bu gömülü kişiliklerden bir başkasına bırakacak. (*Ve* o korkunç "doodlebug "ları da eklemeyi ihmal etmiyor.
V.1 Alman roket bombaları onu çocukken çok korkutmuştu. En kötüsü onlardı). Ve doğru, hem insanların evlerinde hem de daha az açık bir şekilde onların altında acı çekenlerin, özellikle de çocukların ruhlarında en çok hasarı yaratan bu sefil mekanizmalar oldu.

Koğuşumun hayatında Gabriel Stern'ün yerini alacak olan alt kişiliğin adı olan Micah, Stern'ün cesaretinden ve bir şeyler yapma kararlılığından bir şeyler taşıyor. Cazibesi ve kurnazlığı var ve bunları sertliğini maskelemek için kullanıyor. Benim için ilginç olan, bu kişiliği tanıyan ve ona Micah Ludovic adını veren kişinin Mary Ann olacak olması.

Söylemeye gerek yok, birkaç ay içinde Mein Host'un "cezasından" aldığı bariz zevk ve olağanüstü başarı Mary Ann'in kulaklarına ulaşmış olmalı. Keyif alınan bir ceza, pek de ceza sayılmaz. Ayrıca, radikal bir şekilde artan kârın cazibesi Mary Ann'in yararlanamayacağı kadar güçlüydü. Sokaktaki herkesin aynı miktarda para kazanmasını sağlayabilirse! Pekala o zaman. Bu yüzden Omega'dan *herkesin,* sadece Mein Host'un değil, herkesin her gün dışarı çıkıp dergi satması emri geldiğinde hiç şaşırmadım. Mein Host'un olayların bu şekilde gelişmesi karşısında eğlendiği belliydi, ancak kendisi de dahil olmak üzere herkesin günde dört saat çalışması onun on iki saatlik mesaisine asla uymayacaktı.

Bu emrin sonucu Mein Host'un intikamını tamamlamaya hizmet etti. Onu reddedenlerin de artık sokağa çıkmaları gerekiyordu. Çoğu zaman bu kişiler bir avuç bozuk para ve gerçekten kötü bir tavırdan başka bir şey alamadan geri dönüyorlardı, Mein Host ise onlarca pound saymaya devam ediyordu. Buna ek olarak, iyi haber şu ki, dışarıda satış yaptığı süre, herkes gibi günde on ila on iki saatten dört saate indirildi.

Mind-bending sayısının hızla satılmasıyla birlikte PROCESS'in bir sonraki sayısı üzerinde çalışmaya başlamanın zamanı gelmişti; bu sayının teması Seks olacaktı.

Mein Host, Tanrıçasının gözüne tekrar girmişti.

Omega uzaktayken Balfour Place'i başarılı kılmak için çabalayan topluluğun kıdemli üyelerinin çoğu, kuruluşlarının köklerinden sökülüp taşınma zamanının geldiği mesajı en tepeden geldiğinde duygusal olarak zor durumda kaldı. Bu durum Mein Host'un durumunda daha da belirgin hale geldi. Mary Ann'in hırslı hayal gücünde canlandırdığı bu nihai merkezi bulmak için Avrupa'ya çiftler halinde gönderilecek yarım düzine üyeden biri olarak seçilmişti.

Bu çabada Mein Host, San Francisco'dan henüz yirmi yaşında bir sokak çocuğu olan Nicholas ile eşleştirildi. Hiç beklenmedik bir çifttiler: Mein Host yirmi sekiz yaşında, uzun boylu, ince yapılı, mavi gözlü, sarı saçlı, sert bir dış görünüşün altında hassas, sanatsal, beyinsel ve aşırı eğitimliydi. Nick'in boyu ise gardiyanımınki kadardı ama omuzları kalındı ve bir sokak dövüşçüsünün vücuduna ve yara izlerine sahipti; Bay Area'ya döndüğünde de öyleydi. Mein Host ne kadar aydınlıksa o da o kadar karanlıktı; siyah sakalı ve uzun, asi saçları onu Che Guevara'nın ikizi yapıyordu.

Fransa, Almanya ve İtalya'da otostopla geçirdikleri aylardan ya da yeni merkezlerini bulmak için girdikleri dolambaçlı yollardan somut bir şey çıkmadı. Bunun anlamsız bir arayış olduğunu görebiliyordum. Kırk ila elli kişiyi rahatça barındırabilecek bir yer, bir toplantı salonu ve böyle bir yere hizmet etmek için gereken yardımcı odalar bulmak asla kolay bir iş olmayacaktı. Bunun için para ödemek zorunda kalmamayı beklemek ise bambaşka bir zorluktu. "Doğru yerin" dışarıda bir yerde Süreç'in gelmesini beklediği ve Süreç'in de

"doğru yer "in bir şekilde onlara bahşedileceği, Mary Ann'in en görkemli kibirlerinden biriydi ve bu kibrin okuyucuya göründüğü kadar gerçekçi olmadığı zamanla kanıtlandı.

Süreç, takip eden dokuz yıl boyunca çok fazla yer değiştirecekti ve Mein Host sık sık bu "doğru yerlerden" birini bulmak için önden gönderilen kişiydi, bu nedenle bu kavramın gerçekte nasıl işlediğini gerçek zamanlı olarak görmek için iyi bir konumdaydı. "Doğru yer "in bulunduğu bazı nadir durumlar oldu, ancak çok daha sık olarak bulunan yer "doğru yer" oldu.

Ancak bu kısa Avrupa gezisi iki seçeneği de beraberinde getirmeyecekti.

Diğer iki yer gözlemcisi çifti adına konuşmayacağım ama Mein Host ve Nicholas için bu gezi göz açıcı oldu. Nick'in hayatı boyunca karşılaştığı asi meleklerden biri olduğunu ve o sırada bunun farkında olmadığını duymak muhtemelen koğuşum için sürpriz olmayacaktır. Nick doğal bir asiydi ve karşılaştığı her türlü otoriteye neredeyse saplantılı derecede karşı koyma ihtiyacı duyuyordu. Mein Host bunun farkında değildi, ama Nick Amerika Birleşik Devletleri'nde şiddet içeren bir suçtan dolayı ıslahevinde kalmıştı ve Londra'daki Süreç faaliyetlerine katılmaya başlayana kadar bunu kimseye söylememişti. Doğal dürtüsü Süreç'e karşı isyan etmek olsa da - Süreç Nick'in içgüdüsel olarak nefret ettiği her şeyi temsil ediyor olmalıydı -Korkuları ve şeytanlarıyla yüzleşmeyi deneyecek kadar cesurdu ve kendini topluma ve çeşitli çabalarına olabildiğince yürekten adadı.

Nick için her gün bir savaştı. Bir reenkarnat olarak içsel bilgeliği onu Süreç'in otoritesine boyun eğmeye teşvik etmiş olmalıydı, ancak tepkisel duygusal zekası buna karşı tüm gücüyle savaşmasına neden oluyordu. Bu durum daha da karmaşık hale gelmişti çünkü topluluğa çekilen insanların başına sık sık geldiği gibi Nick de grubun (artık kendilerini resmen böyle adlandırıyorlardı) çekici genç anaerkillerinden biri olan Wendy'ye aşık olmuştu.

Wendy, Mary Ann'in belki de en kararlı genç vekili olarak kısa bir süre önce ortaya çıkmıştı. Bir önceki ciltte (*Bir Asi Meleğin İtirafları)* ifade edildiği gibi, Mary Ann, Robert ve "Kanadalı Dave" ile birlikte Xtul'a ilk gece yarısı yolculuğunu yapanlardan biriydi - ve o ilk gece dehşet içinde kaçtıkları yerden. Wendy artık

Harika bir güzelliği vardı, ama görünüşüne güvenmeyen bazı kadınlarda gözlemlediğim canlı bir niteliği vardı. Yine de müsait olmayışı Nick (ve diğerleri) için onu daha da çekici kılıyordu. O da topluluğun diğer üyeleri gibi bekâr bir yaşam sürmeyi kabul etmişti -en azından şimdilik.

Nick, nihayet topluluğa tam zamanlı bir üye olarak katılmasına izin verilmeden önce aylarca Mağara'da dolaşarak Wendy'nin ilgisini çekmeye çalışmıştı. Grubun geri kalanıyla birlikte Balfour Place'de yaşayan ve her şeyden -para, kişisel eşyalar, cinsel özgürlük ve kişisel özerklik- vazgeçen Nick, bir şekilde kendini cinsel arzularını tatmin etmeye üye olmadan önceki halinden daha yakın bulmamıştı.

Bununla birlikte, Wendy gardiyanıma yaklaşıp Nick'i Avrupa gezisine götürmesini söylediğinde, Nick'in ona karşı duyduğu cinsel arzunun daha derin bir şeye dönüşeceğini umduğunu söyledi.

"On dördüncü yüzyılda yaşamış bir ozan gibi," diye önerdi Mein Host, "tutkusunu hanımına duyduğu saf aşka mı dönüştürüyor?"

Wendy, "Etrafında olmak onu tam bir can sıkıcı yapıyor," diye itiraf etti. "Ne zaman fırsat bulsa bana yapışıyor. Nereye dönsem orada, aval aval bana bakıyor .
. . büyük inek gözleriyle sürekli etrafımda olmak istiyor."

"Ondan hoşlandığını *sanıyordum*?" Mein Host'un, üstü kapalı inkârının altında yatan gururu sesinden anladığı belliydi. Aşk acısı çeken bir genci Avrupa'da yanında gezdirmekten hoşlanmadığını görebiliyordum.

"Eh, biraz yapıyorum!" diye sırıttı, bekâr birine göre biraz daha coşkuyla. "O muhteşem biri. Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki beni baştan çıkarmasına izin verseydim, ki bunu asla yapmazdım, onu kaybederdik. İstediğini elde etmiş olur. Topluluğu terk ederdi ... tabii ki, çekip giderdi." Wendy beklenmedik bir şekilde açık konuşuyordu.

Mein Host başını sallıyordu; hepsi de bu tür cinsel manipülasyonları oltaya yem takmak, meşhur "insan balıkçıları" olmak olarak gerekçelendirebiliyordu. Bu konuda hiçbir endişeleri yoktu - bunu daha yüksek bir amaç için yapıyorlardı.

"Ama şimdi korkunç bir baş belası olmaya başladı," diye şikâyet etmekte kendini özgür hissediyordu Wendy. "Sadece bir süreliğine başımdan gitmesini istiyorum. Lütfen onu da yanınıza alın. Bu ona iyi gelecektir."

Bu anlatımdan da anlayacağınız gibi, Wendy gardiyanımı üniversiteden beri tanıyordu; beş kişiyle birlikte bir daireyi paylaşmışlardı, ancak Wendy'nin üzüntüsüne rağmen asla bir yatağı paylaşmamışlardı. Wendy uzun zamandır gözünü benim gardiyanıma dikmişti ama onun sürekli ilgisizliğiyle karşılaştı. Bunu söylüyorum çünkü bir sonraki ifadesinin, bekar olsun ya da olmasın, hala onun tutkularını harekete geçirmeyi umduğunu ima eden ince bir alt metin taşıdığından habersiz görünüyordu. Sanırım bu zamana kadar onun için kişisel bir gurur meselesi haline gelmişti. Ne de olsa o bir aile reisiydi ve istediğini elde etmeye alışkındı.

"Nick kıskançtır, bilirsin, başka birinin bana yaklaşmasını." Konuşurken uzun buklelerinden birinin ucunu kemiriyordu. "Gerçekten! Bu bir kâbusa dönüşüyor. Ya benimle ilgileniyor ya da bana korkunç ve somurtkan bakışlar fırlatarak etrafta dolanıyor."

Ev sahibim Wendy'nin itirazlarından ne kadar zevk aldığının farkında değil gibiydi. Gözlemlediğim diğer cinsel güvensiz insanlar gibi, tutkuyla arzulanmanın gücünden zevk alıyordu, Wendy'nin durumunda, onu kancada tutmak için meşru bir manevi nedenin ek bonusuyla.

"Bazen bir haydut gibi... güzel bir haydut ama yine de bir haydut," diye yakınmaya devam etti. "Sanırım her an saldıracak. Hayır, hayır, bana değil. Birlikte vakit geçirdiğim herkese."

Nick'in artan bağlılığıyla birlikte, Mary Ann'in vesayeti altındaki Wendy, Nick'i Mein Host ile göndererek Nick'i kendisinden uzaklaştırdığını ve aynı zamanda koğuşuma neredeyse imkansız bir meydan okuma verdiğini gördü.

"Bak, ona iyi bak, olur mu? Benim için mi? Hiçbir zaman örnek alabileceği gerçek bir erkek olmadı. Babasından nefret ederdi. Onunla ne yapabileceğine bir bak." Wendy'nin küçük, çilli bir yüzü, masmavi gözleri ve kırışık bir gülümsemesi vardı. Artık ikna kabiliyetinin güzel bir örneğiydi ve Mein Host'a "Nick'in örnek alabileceği adam" (Mary Ann'in önerdiği bir cümleydi) olması için meydan okuması, aslında gardiyanımın plana uyması için gururunu okşayan bir kanca olmuştu. Ancak Wendy'yle konuştuktan sonra arkadaşlarından biriyle, sanırım Juliette'le, Wendy'nin Nicholas'ı da yanına alması için neredeyse yalvaran tuhaf tavrı hakkında düşündüğünü duydum.

delikanlıyı al. Juliette bu konuda pek bir şey söylemedi ama perde arkasında başka şeyler döndüğü konusunda hemfikirdi.

Koğuşumun Nick hakkındaki düşüncelerine gelince, bu yolculuğun nelere yol açabileceğini pek düşünmediğini söyleyebilirdim.

Nick ve Mein Host, yanlarında hiç para olmadan ve sadece acil durumlarda satabilecekleri birkaç dergiyle yola çıktılar. Sezgilerinin onları götürdüğü yere gitmek dışında hiçbir planları olmadan bir yerden bir yere otostop çektiler. Ve tabii ki koğuşumun sevgili Alman kurdu İsmail de onlarla birlikte seyahat ediyordu.

Gün batımında küçük Avrupa kasabalarına geldiklerinde, kendilerini "gezgin misyonerler" olarak tanımlayan iki kişiye yemek ve yatak sağlamaktan mutluluk duyacak kasabadaki tek otele varmak için içsel rehberliklerini takip etmeyi öğrendiler. Günler geçtikçe yabancıların nezaketini keşfettiler. Şoförler, ikiliyi Süreç topluluğunun bir sonraki karargâhı olmaya uygun olan ya da olmayan belirsiz bir villaya götürmek için kendi yollarından kilometrelerce uzağa gittiler. İnsanlar onları besledi, görevleri için para verdi, dergilerini satın aldı ve hatta örgütün insanlığın içinde bulunduğu vahim durumla ilgili mesajıyla ilgileniyor gibi göründü.
. ya da dil engelinin anlamalarına izin verdiği kadarını. Nick'in de belirtmekten hoşlandığı gibi, "Çeviride bir yığın şey kaybolabilir!"

Mein Host için en önemli karşılaşmalardan biri bir akşam Bavyera'daki bir manastırda gerçekleşti. Bir zamanlar altı yüzden fazla keşişe ev sahipliği yapmış, ancak şimdi bir düzineden az tam zamanlı stajyerin ikamet ettiği devasa bir binaydı. Bu, Katolik Kilisesi'nin giderek önemsizleştiğine dair şimdiye kadar gördükleri en açık örnekti. Bu uzak manastıra, keşişlerin onları misafir edeceğinden emin olan yardımsever bir İtalyan tarafından getirilmişlerdi. Gerçekten de öyle oldu, hem de oldukça hevesli bir şekilde, ziyaretçi kabul etmenin ne kadar nadir olduğunu söyleyerek.

Geniş yemekhanenin bir ucundaki uzun ahşap masalarda oturarak yenilen muhteşem bir akşam yemeğinden sonra, küçük keşiş grubu ziyaretçilerin etrafında kümelendi. İşte tam bu sırada genç keşişlerden biri gardiyanıma şu anda almaya çalıştığı doktoradan bahsetti. Orada bir İngiliz olduğu için şansına inanamadığını söyleyip duruyordu; sonunda seçebileceği bir beyin.

Şimdi burada Mein Host'un son derece makul suskunluğunun hatırı için biraz esrarengiz olmak zorundayım. Daha önce de ayrıntılı bir şekilde ifade ettiğim gibi, Mein Host'un önceki enkarnasyonu, Birinci Dünya Savaşı'nda belli bir düzeyde tartışmalı bir tanınırlığa ulaşmış bir askerdi. Manastırdaki bu genç Alman rahip, tezini bu asker üzerine yazıyordu.

Bu noktada, o eski ahşap masaların etrafında otururlarken, Mein Host'un bu askerle olan bağlantısı hakkında hiçbir fikri olmadığını vurgulamalıyım. Belirli enkarnasyonlarla ilgili bazı belirsiz ipuçları almıştı ve Nassau'daki ifşasından sonra kendisinin bir reenkarnat olduğunu anlamıştı, ancak bu hiçbir şekilde üzerinde ciddi olarak durduğu bir şey değildi. Reenkarnasyon fikrini, belki de daha önce yaşamış biri için doğal olması gerektiği gibi doğal karşılıyor gibi görünüyordu.

Asker, İngiliz okul çocuklarının adını ve başardıklarıyla ilgili bir şeyler bildiği bir üne sahipti, bu yüzden keşiş sorularını sormaya başladığında, gardiyanım okulda öğrendikleriyle ilk sorularını yanıtlayabildi. Keşiş devam etti, asker ve hayatı hakkındaki soruları daha ayrıntılı, daha kişisel hale geldi. Ve cevaplar gelmeye devam etti.

Ertesi sabah, Mein Host ve Nick, aralarında İsmail de olduğu halde yola doğru yürürken, gardiyanım bir gece önce olanları anlatmaya çalışıyordu. "Çok garip bir şeydi Nick. Duyduğun gibi, adam bana soru üstüne soru sormaya devam etti ve ben de cevap vermeye devam ettim. Annesinin adını nereden bilebilirdim ki?! Ya da kaç kardeşi olduğunu? Ya da nerede yaşadığını? Ve hayatıyla ilgili tüm bu şeyleri? Bütün bunlar nereden çıktı?"

"Evet! Bir şeyler karalıyordu," dedi Nick. "Sen cevap verirken yüzünü izledim. Sanki turnayı gözünden vurduğuna inanamıyordu. Sonra bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini merak etmeye başladı ve yüzü düştü ..."

Artık ikisi de gülüyordu. Henüz hiçbir araba yanlarından geçmemişti, bu yüzden uzaktan görebildikleri kavşağa doğru yöneldiler.

Nick konuşuyordu. "Sonra yemin ederim sana cevabını bildiği bir şey sorar, sen de doğru cevap verirsin ve yüzü ışıl ışıl olur.

tekrar."

"Bunun olduğunu bilmiyordum Nick. Cevap verirken kendimi dinliyordum... ona daha önce hiç düşünmediğim şeyler anlatıyordum... çok garipti. Ama keşiş devam etti, durmadı. Ben de cevap vermeye devam ettim."

"Evet, ama bütün bunları nereden biliyordun? Adama palavra mı sıkıyordun?" "Öyle hissetmedim. Başladığında ben de herkes kadar şaşırdım.

çıkıyordu. Tahmin etmek gibi de değildi. Bir şey varsa, o da
Bilgi. Kelimeler zihninizde belirdiğinde bunun nasıl bir his olduğunu bilirsiniz. Burada, sanki onları yazmak değil de konuşmak gibiydi. Daha önce hiç böyle bir şey başıma gelmemişti. En azından tam olarak böyle değil."

Sessizce yürüdüler, İsmail şimdi onun zincirini çekiştiriyordu. İkisi için de tuhaf bir gece olmuştu.

O gün şafaktan önce keşişlerle birlikte o kadar büyük ve zengin bir kahvaltı için kalkmışlardı ki Nick mutlulukla bunun onlara günlerce yeteceğini iddia etmişti. Yemek sırasında keşişler tarafından fazla bir şey söylenmemişti ve koğuşum ve Nick vedalaşırken keşişlerin tavırları bir önceki akşam olduğundan çok daha ani görünüyordu.

Bunun nedenini biliyordum çünkü çift gece için çekildikten sonra manastırın etrafında dolaşıyordum. Kıdemli keşiş olanları tartışmak için bir toplantı düzenlemişti. Görünüşe göre o ve tarikatlarındaki diğer birkaç kişi genç İngiliz'de sinir bozucu bir şeyler hissetmişlerdi. Onlar da Mein Host'un ne kadar akıcı bir şekilde anlaşılmaz sorulara doğru cevaplar verdiğini fark etmişlerdi. Bu şeytanın işi olmalıydı. Reenkarnasyona temel bir inancı ya da kabulü olmayan Roma Katoliklerinin, Mein Host'un verdiği bilgileri doğal olmayan ve hatta muhtemelen şeytani olarak reddetmekten başka seçenekleri yoktu. Manastırın otoriter yapısında, kıdemli keşişin görüşü nihaiydi. Yabancılar gerçek bir zarar vermeden önce mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırılmalıydı.

Nick ve Mein Host tekrar yola koyuldular ve kısa bir yürüyüşün ardından kavşağa yaklaştıklarında nihayet sabah sisinin içinden bir araba belirdi. İkili için kısa bir süre yavaşladı, sürücü başını

Siyah giysileri, pelerinleri, rüzgârda uçuşan uzun saçları ve o kocaman köpekleriyle onlara bakmak için boynunu uzattı! Çılgınca hızlandı, arabanın arkasından toprak ve çakıl taşları fışkırttı.

Nick arabanın peşinden küfürler savurarak koştu, arka tamponunu tekmelemeye çalıştı ve siyah egzoz dumanı bulutu içinde kayarak ve öksürerek ilerledi. Çok öfkeliydi. Gardiyanım bu uyumsuz manzara karşısında gülmekten titriyordu. Nick'e, durdurma şansı olmadığı halde bir Volkswagen Beetle'a tekme atmaya çalışmasının ne kadar saçma göründüğünü anlatmaya çalıştı.

Bu, Nick'in kendini daha iyi hissetmesini sağlamamıştı ve Sicilya'nın eski başkenti Palermo'nun tehlikeli, rüzgârla savrulan, çöplerle kaplı sokaklarına ulaşana kadar geçmeyen uzun ve acı bir küskünlüğe gömüldü.

5

İlahi İkizlerin Rüyaları

Yıldız İnsanlar, Cesaret Dersleri, Thelema Manastırı ve Aleister Crowley Üzerine Georgia

Vanu ve Amadon sadık fandorlarına binerek adadaki evlerine doğru uçtular. Beş kez farklı balina sürüleri, onlara eşlik eden yunus sürüleriyle birlikte, fandorlar için gece iniş pisti olarak hizmet etmek üzere öne çıktılar. Kuşlar ayrıca Lemuryalılar tarafından kolonileştirilen adaların birçoğunda mola vermiş ve sonunda Mu'nun güneyindeki daha büyük adalardan birine varmışlardır.

Vanu ve Amadon'un uzakta geçirdikleri yaklaşık yüz yıl boyunca pek bir şey değişmemiş gibi görünüyordu, bu yüzden rahatladılar, karınlarını doyurdular ve uyuşuk rüyalarıyla uyudular. Son birkaç haftadır fandorlarıyla uçtukları için -ki bana söylendiğine göre kulağa geldiği kadar rahat değilmiş- ertesi gün rüyalarını karşılaştırdıklarını duydum. İkisinin de kuşlarından çok yüksekten düştükleri korkutucu rüyalar gördüklerini keşfettiklerinde yüksek sesle gülmeye başladılar.

"Ee? Dibe mi vurdun, Vanu? Duyduğuma göre rüyanda yere çakıldığını görürsen, uyandığında ölmüş olurmuşsun."

"Amadon, bu çocukların konuşması." Amadon ile konuşurken Vanu'nun sesinde bazen bir küçümseme notası olurdu. Vanu ölümlü hayatını tamamen başka bir dünyada yaşamış, daha sonraki seviyelerden Jerusem'e geçerek MA'nın Dünya'daki görevini üstlenmek için gönüllü olmuş ve Prens'in ekibindeki yüz kişiden biri olarak seçilmişti. Öte yandan Amadon, üstün fiziksel ve zihinsel nitelikleri nedeniyle DNA'larına katkıda bulunmaları ve Avalon cerrahlarının Vanu'nun Dünya'da hizmet ederken kullanacağı fiziksel bir beden oluşturmaları için seçilen yerli kabilelerden biriydi. Tam olarak doğru olmasa da

Vanu'nun Amadon'un klonu olduğu düşünülebilir, ancak Prens'in asası söz konusu olduğunda, bağışçılarıyla süregelen ilişkilerinde başlıca rol oynayanlar bu sözde klonlardı. Vanu ve Amadon bin yıl boyunca birlikte çalıştıkları için birbirlerine özellikle yakınlaşmışlardı. Her ikisinin de asi olarak nitelendirdiği ben bile Amadon'un, Vanu'nun zaman zaman kendisine üstünlük taslama eğilimini görmezden gelen rahat tavrına hayranlık duyuyordum. Neyse ki bu anlar nadirdi ve gözlemleyebildiğim kadarıyla Amadon, yaşlı ve bilge Vanu'dan öğrendiği her şeyden büyük fayda sağladı.

"Sevgili Amadon, hayat rüyanla gece rüyalarını birbirinden ayırmayı öğrenmelisin." Amadon dikkatle dinliyordu. "Gece gördüğün rüyaların gündüz seni korkutmasına asla izin verme. Onlardan bir şeyler öğrenmek ve neden böyle şeyler gördüğünü anlamak daha iyidir."

Amadon'un ince kaşları düşüncelerle çatılırken uzun bir sessizlik oldu. Üstün genetik soyağacına ve Vanu'nun fiziksel aracını oluşturacak biyoplazmayı bağışladığı için ödül olarak aldığı son derece uzun yaşam hediyesine rağmen, tüm bunlara rağmen Amadon hala özünde bir insandı ve rüyalar her zaman insanların kafasını karıştırmış ve onları korkutmuştu. Gerçekten de, karşılaştıkları bazı kabileler rüyalarına musallat olan tanrıları ve şeytanları yatıştırmaya ya da onlara yalvarmaya adanmış bir din yaratmışlardı.

"Ama o zaman neden düşmeyi hayal ediyoruz?" Amadon bu işin peşini bırakmayacak gibi görünüyordu. "Aslında fandorumun üzerindeyken hiç böyle hissetmedim. Düşmeyi hiç *düşünmedim* bile."

"Aşağıya doğru uzun bir yol *var.* Vücudun bunu bilmeden edemez. Tepki veren sadece bedenin, sen değilsin Amadon. Bu senin uzak maymun atalarından miras kalan bir içgüdü."

Bunun üzerine Amadon yine sessizleşti. Vanu ile o kadar yakın özdeşleşmişti ki, bazen aynı düşünce ve deneyimlere sahip aynı kişi olduklarına inanırdı. Vanu'nun ona insanlığını hatırlatması onu her zaman şaşırtmıştı.

Vanu'nun fiziksel bedeni aslen Amadon'unkinden klonlandığı için, uzun bir süre boyunca birbirlerine çok benzediler, tıpkı ikiz gibiydiler ve hatta bazı çevrelerce "İlahi İkizler" olarak tapınıldılar, her ne kadar bunu engellemek için ellerinden geleni yapsalar da. İnsanoğlu, eminim daha önce de belirttiğim gibi (ama

yeterince ifade edilemez), ne yazık ki bazı durumlarda kendilerinden daha gizemli ve güçlü görünen her şeyi bir tanrı ya da şeytan haline getirmeye meyilliydiler ve hala da öyledirler.

Binlerce yıl geçtikçe, "ikizler" kişisel deneyimleri özelliklerini şekillendirdikçe giderek birbirlerine daha az benzemeye başladılar. Amadon birkaç yüzyıl önce geçirdiği kötü bir düşüşten dolayı hâlâ topallıyordu. Yine de zihninde -aynalı yüzeyler nadir olduğu için- Dalamatia'daki tapınaktan yeni bedeniyle ilk kez çıkan Vanu gibi göründüğüne inanmaya devam ediyordu. O zamanlar Amadon'a öyle geliyordu, ya da daha sonra Vanu'yla konuşurken duyduğuma göre, karşısında kendisinin daha mükemmel bir versiyonunu görüyordu.

"Hâlâ anlamıyorum Vanu, neden düşmeyi hayal ediyoruz? Eğer gerçekten uçarken korkmuyorsam, rüyamda neden bu kadar korkuyorum? Bu hiç mantıklı değil!" Bunun zekice bir soru olduğunu düşündüm ve Vanu'nun buna nasıl cevap verebileceğini merak ettim.

"Amadon!" Vanu kararlı bir şekilde yardımcısının sözünü kesti ve daha fazla korkunun yuva bulabileceği bir inkâr düşünce formu yaratmaya başlayamadan önünü kesti.

"Amadon, Amadon, sevgili yaşlı kardeşim," diye devam etti Vanu, yardımcısının tüm dikkatinin kendisinde olduğunu görünce sesi yumuşadı. "Düşen rüyalarımda seninle aynı dehşet duygularını yaşadığım hiç aklına gelmedi mi? Bu bizim içimizde var... *senin* beyninde. Bu aracı aldığımda, zihinsel devreleriniz ve bazı içgüdüsel tepkilerinizle birlikte geldi. Sizinle hemen hemen aynı korku ve tutkularla başa çıkmam ve bunlarda ustalaşmam gerekti. Bu sizi şaşırttı mı?"

Belli ki bu Amadon'un aklına gelmemişti.

"Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum Amadon. Beni bunun için çok iyi tanıyorsun kardeşim, sana bunu seninle aynı korkuları yaşıyorsam bunda utanılacak bir şey olmadığını anlatmak için söylüyorum! Var mı? Eğer ben de onlarla yüzleşmek zorundaysam."

"Hiç atlatabildin mi? Korkuyu?"

Vanu cevap vermeden önce durakladı ve dürüst yüzündeki kararsızlığı görebiliyordum.

"Evet, korkunun üstesinden gelmeyi öğrendim. Bu korkuyu yaşamadığım anlamına gelmiyor ama onu korkudan heyecana dönüştürdüm. Her neyse, korkunun da bir amacı var. Bize alçakgönüllülüğü öğretirken aynı zamanda cesaretimizi korumamız için bizi zorlar. Korkudan kaçmaya çalışmayın, sadece hissedin, korkuyu hissedin. Korkudan daha güçlü olduğunuzu bilin. Üstünlüğünüzü kaybetmek istemezsiniz, değil mi? Üstünlüğünüzü kaybetmenizi istemiyorum.

"Ve Amadon," dedi alaycı bir gülümsemeyle ve konuşmayı sonlandırdı, "*gerçekten* benim yerimde olmak istemezdin!"

İkili yorgun argın döndükten sonra, Lemuryalı Yaşlılar Vanu'yu dinlenip tazelenene kadar yalnız bırakacak kadar nazik davranmışlardı. Ziyaretçinin gelişiyle ilgili haberleri duymak için sabırsızlandıkları belli olsa da, şeflerine Caligastia'nın midwayer'larının istila girişimini nasıl engelliediklerini de anlatmak istiyorlardı. Birkaç gün sonra o zaman geldi ve Yaşlılar bir araya çağrıldı. Vanu'nun gelişini beklerken konsey odasında kendi aralarında fısıldaşırlarken sabırsızlıklarının yanı sıra gerginliklerini de hissedebiliyordum.

Başka bir şey daha dikkat çekiciydi: Vanu'nun aurasında daha önce fark etmediğim yeni bir şey vardı. Vanu'yu gerçekten heyecanlı görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu fark ettim. Odaya gitmeden önce cüppesini düzeltmesini ve uzun saçlarını oyma kemik tarakla taramasını izlerken bunu gözlemledim. İhtiyarlardan biri Vanu'nun yaklaşmakta olan gelişini diğerlerine haber vermek için onun önünde ilerledi. Vanu ve Amadon'u dönüşlerinde karşılayan birkaç kişi dışında hiçbiri sevgili Vanu'larını neredeyse bir asırdır görmemişti. Yaşlıların çoğu Vanu veya Amadon'un yüce genlerinden yeterince taşıyordu ve bu da onlara olağanüstü uzun bir yaşam sağlıyordu ama en gençlerinden birkaçı Vanu'yla daha önce hiç karşılaşmamıştı bile. Onlar için Vanu neredeyse efsanevi bir figür haline gelmişti.

Diğerleri ayağa kalkmaya çalışırken ilk ayağa fırlayanlar bu gençler oldu ve Vanu içeri girdiğinde derin bir şekilde eğildiler. Her zamanki gibi bağlılığın bir nesnesi olmaktan çekinen Vanu, törende duracak biri değildi; hızla yerine oturdu ve Yaşlılara coşkulu selamlamalarını bastırmalarını işaret etti. Sonra ziyaretçilerle geçirdiği zaman hakkında konuşmaya başladı ve Caligastia'nın ikiyüzlü hilelerine çok daha aşina olduğum için anlattıklarının bu kadar açık ve dürüst olmasından etkilendim.

Odadaki heyecanı hissedebildiği çok açıktı. Yaşlılar, o yokken neler olduğunu anlatmak için sabırsızlıkla koltuklarında kıpırdanıyorlardı. Yine de Vanu konuşmaya devam etti. Odada neler olduğunu gayet iyi bildiğini görebiliyordum. Aptal değildi. Onları bekletmekten zevk alıyordu. Çok geçmeden bu bir tür dostça işkenceye dönüştü ... bir uyandırma çağrısı ... yaşlı Vanu'nun geri döndüğüne dair bir işaret. Onun da numaraları vardı. Ama bunlar asla kötü niyetli değildi ve Vanu'nun takipçilerini kandırmaya çalıştığını gördüğümü hiç sanmıyorum - her ne kadar onların kendini beğenmişlik balonlarını patlatmaktan kesinlikle hoşlansa da.

Bu adamı gerçekten takdir etmeye başlamıştım!

Saatler geçtikçe ve Vanu konuşmaya devam ettikçe, Yaşlılar rahatladı ve uzun bir süre için yerleşti. Vanu'nun bir noktaya değinirken ne kadar acımasız olabileceğini hatırladıklarını hayal ettim.

Bir kez daha, ziyaretçilerin Nodit halkından gelen ciddi tehdide ilişkin uyarılarını kayıtsızca göz ardı etmelerine tanık olmaktan duyduğu hayal kırıklığını bu kadar açık bir şekilde dile getirmesi beni şaşırttı. Ancak, bana göre, ziyaretçilerin varlığının önemini küçümsedi ve dinleyicilerini isyancı grupla devam eden çatışmalarında hemen bir gelişme beklememeleri konusunda uyardı. Örneğin, ziyaretçilerin genetik öneminden veya MA'nın dünya için planlarında oynayacakları rolden bir kez bile bahsetmediğini fark ettim.

Vanu'nun Çoklu Evren konusu ve bildikleri hakkında ağzını sıkı tuttuğu biliniyordu. Bu nedenle, Yaşlıların MA'nın ikinci görevi hakkında önceden hiçbir bilgisi yoktu ve Vanu'nun ziyaretçilere yaptığı sıradan referansa ne kadar ağırlık vereceklerini bilmiyorlardı. Ayrıca, Yaşlıların kendi haberlerinin çok daha ilginç olduğunu düşündüklerini görebiliyordum. Bu noktada tekrar kıpırdanmaya başlamışlar, Vanu nihayet monologunu bitirirken sabırlı olmaya çalışıyorlardı.

Vanu raporunu tamamlarken konuşmak için o kadar çok yaygara kopuyordu ki sonunda sözü ona bırakacağından emindim ama hayır! Yaşlı düzenbaz, Amadon'un salonun arka tarafından geldiğini fark etmiş olmalıydı. Sadık yardımcısına öne çıkıp platformda kendisine katılmasını işaret ediyordu. Yaşlılar da Amadon'un etkileyici figürünün kase şeklindeki alanın ortasında Vanu'ya katılmak üzere koridorda ilerlediğini gördüklerinde sessizleştiler.

Amadon, belki de Vanu'dan bile daha fazla, Lemurya kültürünün tüm nesilleri tarafından saygı görüyordu. Vanu'dan daha cana yakındı; onun "daha insani" olarak tanımlandığını duymuştum. Bununla insanların onun daha yumuşak başlı, memnun etmeye ve olduğu gibi sevilmeye daha hevesli, belki de daha kolay manipüle edilebilen biri olduğunu kastettiklerini tahmin ediyordum. Ve bunda belli bir doğruluk payı vardı. Amadon'un gururuyla, doğuştan gelen üstünlüğüyle nasıl mücadele ettiğini görmüştüm, özellikle de sadık personelin geri kalanı ve yoldaşları Jerusem'e geri götürüldüğünde, Prens'in personelinin hala fiziksel bedenlere sahip olduğu günlerden geriye sadece o ve Vanu kaldığında.

Amadon'un muazzam uzun ömrü, doğa olaylarını son derece uzun zaman dilimleri boyunca gözlemlemesine olanak sağlamıştı. Güçlü doğurganlığı sayesinde birçok ana soyun babası olmuştu. Ebediyen genç görünen bir fiziğe ve binlerce yıllık pratik deneyiminden elde ettiği derin bir bilgi hazinesine sahipti.

Kısacası, gururunu kışkırtacak çok şey vardı.

Vanu'nun Amadon'u adalara göz kulak olması için bırakıp gittiği birkaç olayda, halk Amadon'a karşı toplu bir tapınma duygusuyla ayağa kalkmış ve görünüşe göre Amadon da bunu engellemek için pek bir şey yapmamıştı. Bunu bana aktaran Gözcü, Vanu Lemurya'ya döndükten sonra aralarında korkunç bir kavga çıktığını söylemişti. Amadon'un yüzyıllar süren sabırlı din mühendisliğini bir kenara attığı, itaatsizlik, sadakatsizlik ve kibir ve gururuyla ilgili suçlamalar vardı. Perişan olduğu her halinden belli olan bir Vanu'nun, ikisinden birine tanrı olarak tapınılmasına izin vermenin tehlikeleri hakkında yaptığı tüm uyarılardan sonra ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğradığına dönüşen ek suçlamaları vardı. Bana Vanu'nun en acımasız ve incitici yorumları arasında Caligastia'yı bu tür bir kibrin korkunç sonuçlarına bir örnek olarak kullandığı söylendi.

Bu ikinci kez meydana geldiğinde, kuşkusuz on binlerce yıl sonra olmuştu ve Gözcü, Amadon'un savunmasında, bu durumda Amadon'un insanların kendisine tapınmasını engellemek için çok uğraştığını söyledi. Gözetmen bilmiş bir sırıtışla bunun ne kadar zor olduğunu söylemenin ona düşmeyeceğini ekledi. Her şeye rağmen ve pek de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Vanu yardımcısının ikinci patavatsızlığı karşısında o kadar dehşete düşmüştü ki Amadon'u bir daha dönmemek üzere Jerusem'deki Sistem Karargâhı'na göndermekle tehdit etti. Sadece Seraphic Over-

Kendi başına nadir bir durum olan hükümet, Vanu'yu yardımcısının uzun ve sadık hizmetini dikkate almaya ikna etmeyi başardı ve Amadon'u kurtaran da bu oldu.

Amadon'un bazen Vanu'yla kendini çok fazla özdeşleştirme eğiliminde olması gibi, Vanu da kendisinin ve Amadon'un hemen hemen aynı olduğuna, bildikleri ya da geldikleri yer arasında gerçekten hiçbir fark olmadığına inanarak aşırı empatiye kapılmaya meyilliydi. Vanu'nun, Prens'in görevine kabul edilmesinden ve 500.000 yıl önce bu dünyaya gelişinden önceki uzun kişisel tarihini unutabildiğini fark etmiştim. Eminim seraphic ajanlar Vanu'ya çok uzun zaman önce ölümlü olarak doğduğu gezegendeki ilk yaşamını ve onu Jerusem'e götüren sonraki deneyimlerini hatırlatmışlardır.

Peki ya Amadon? İkinci ihlali sırasında sadece 455.000 yıldır yaşıyordu. Yine de Çoklu Evren hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. "Vanu! Amadon bir çocuk," dediğini hayal ettim o seraphic ajanların. "Onun kim olduğunu açıkça gör. Ve onun önce bir insan olduğunu asla unutma. Çok iyi bir örnek olabilir ama Amadon'un gerçekten anlayamayacağın hataları var. Sizin için mantıksız hatalar elbette. Onun aptallıklarını anlamaya çalışmanın bir anlamı yok; sadece onu affedin ve daha çok sevin."

Bu müdahalenin bir sonucu olarak, etrafında büyüyen Amadon kültü, Vanu'nun bazı sert sözleri ve Lemurya siyasi hayatının merkezinden uzaklaştırılmasıyla kısa sürede çözüldü. Sessizce daha küçük adalardan birine nakledildi, burada kendisine muhteşem bir konut verildi ve Prens'in gelişinin ilk günlerinden itibaren anılarını kaydetmesi istendi. Seraphic ajanlar bu hareket tarzının üç yönlü faydası olduğunu tavsiye etmişlerdi: insanlık tarihinin o kilit dönemine dair değerli bir kişisel kayıt sağlayacaktı; Amadon'u insanların ondan bir tanrı yaratma ihtiyacının ulaşamayacağı bir yerde tutacaktı; ve en önemlisi, Amadon'un uzun yaşamına dair dürüst bir araştırmasının onu bir kez ve sonsuza dek Dünya'ya geri getirecek kadar ayıltıcı olacağını garanti etmişlerdi.

Amadon'un sürgünü uzun zaman önce sona ermişti. Geçmişi o kadar derinlemesine araştırmış ve anlattığı hikâyeyle o kadar içli dışlı olmuştu ki, onu güncel hale getirmek için zaman ayırmıştı. Bu noktada Vanu çok alçakgönüllü bir Amadon'u Lemurya yaşamının ana akımına geri dönmesi için kendisine katılmaya davet etmişti.

Her ne kadar bu sorunlar Amadon ve Vanu'nun yarımadayı ziyaretçilere hazırlamak için yaptıkları son yolculuktan en az iki bin yıl önce meydana gelmiş olsa da, konsey odasındaki tüm gözler Amadon'a çevrildiğinde bu çeşitli farklı gerilimlerin karmaşıklığının bir kısmı hâlâ grubun zihninde ifade edilmeden duruyordu.

Sıkıntılı atmosferi görmezden gelen Vanu, yardımcısını sıcak bir kucaklamayla karşıladı ve sonunda Yaşlıları neden bu kadar heyecanlandıklarını anlatmaya davet etti. Onlar yokken Lemurya'da neler olmuştu? Bu gerginliği kırdı ve Yaşlılar'ın sözcüsü onlara hitap etmek üzere öne çıktı.

Vanu'nun resmi unvanını kullanarak, "Pekala, Sayın Nazik," dedi, "az önce ne olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Bizim de bazı ziyaretçilerimiz oldu. Tıpkı efsanelerde anlatıldığı gibi. Bunlar . . . geri döndüklerini söylüyorlar. Bir zamanlar burada olduklarını ve senin onları tanıyacağını söylüyorlar, Vanu. Senden bahsettiler ama uzakta olduğunu bilmiyorlardı ve Caligastia'nın topraklarına girmek istemiyorlardı ..."

"Yavaşla büyükanne, yavaşla. Şimdi bana neler olduğunu anlat. Bu ziyaretçilerin kim? Ve diğer herkes sakinleşsin!" Vanu, sağ kolunu uzatarak ve avuç içi yere bakacak şekilde yavaşça indirerek hareket halindeki Yaşlılara işaret etti. Bu öyle güçlü bir hipnotik hareketti ki, Yaşlılar anında sustular ve nazik, görünmez bir güç tarafından koltuklarına geri indirilmiş gibiydiler.

"Büyükanneye konuşması için bir şans verin!" Yaşlılar yerlerine oturduklarında Vanu tekrar konuştu.

"Bize yıldızlardan geldiklerini söylüyorlar ... bu ziyaretçiler ... buraya daha önce bir kez geldiklerini, çok uzun zaman önce ..."

Amadon'un şaşkınlıkla Vanu'ya sertçe baktığını fark ettim.

"Büyükanne," dedi Vanu kararlılıkla, gözlerinin içine bakarak, "bu ziyaretçilerin yıldızlardan geldiğine emin misin? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü, Kindness, onlar gökyüzünden gümüş bir gemiyle geldiler. Yedi Kızkardeş'in çok gerisinde kalan bir bölgeden geldiklerini söylüyorlar. İyi ve nazik görünüyorlar. Yıldızlardan başka nasıl olabilirler ki?"

"Peki bu yıldız ziyaretçileri test ettiniz mi?"

"Buna hiç gerek yoktu, Kindness. Düşmanlık belirtisi görmedik. Bizden hiçbir şey istemiyorlar."

Vanu'nun ihtiyatının ne anlama geldiğini ancak o zaman anladım. Devrimimizden kısa bir süre sonra bu dünyanın gezegenler arası bir karantinaya alındığını biliyordu. Bu, üçüncü yoğunluk frekans alanlarına potansiyel erişimi olan tüm dünya dışı ırklar için geçerliydi. Bu gezegene herhangi bir ilgi gösteren dünya dışı ırkları uyarmak da midwayer'ların görevlerinden biriydi. Neredeyse her durumda karantina devam ettirilebilirdi, çünkü ortayolcular müdahale eder ve yıldız ziyaretçilerine bu gezegendeki süptil enerjilerin ne kadar tükenmekte olduğunu gösterirlerdi. Ayrıca, bu gezegende daha fazla zaman geçirmeleri halinde zihinsel olarak dengesizleşeceklerini, hatta yok olacaklarını da vurguluyorlardı.

"Ve mikrobik yaşam!" diye dehşete kapılmış Yıldız İnsanlarına anlatırlardı. "Kontrolden çıkmış durumda! Hiç böyle bir şey görmediniz!"

Bu her zaman meraklı yıldızlararası yolcuları yollarına gönderecek kadar korkutucuydu. Yine de, Caligastia dünyanın diğer ucunda haydutluk yaparken ve kitaptaki her yasayı çiğnemeye hazırken, orta yolculara ne yapmalarını emrettiğini kim bilebilirdi.

Bu endişeye ek olarak, Vanu'ya kısa bir süre önce -o öğleden sonra bahçelerinde buluştukları iki dünya dışı ziyaretçi tarafından- Zeta Reticuli Sistemi'ndeki bir gezegenden hayatta kalanların büyük bir göçü olduğu söylenmişti. Zeta'ların Çoklu Evren'in alt frekanslarındaki bu sektörü, melezleşebilecekleri genetik olarak uyumlu bir tür bulmak için araştırdıklarına inanılıyordu. Bu yöne doğru gittiklerine dair bazı söylentiler vardı. Ziyaretçiler Vanu'ya kayıtsızca "Bu aşamada sadece söylentiler," demişlerdi. "Endişelenecek bir şey yok."

Vanu'nun zihnini okumak zorunda değildim - ki zaten bunu yapmam mümkün değil - kuzeydeki Nodit tehdidi hakkındaki uyarılarını kibirli bir şekilde göz ardı etmeleri nedeniyle ziyaretçilerin fikirlerine güvenilmemesi gerektiğini düşündüğünü bilmek için.

"Büyükanne," dedi Vanu, uzun sessizliği bozarak, "bu yıldız ziyaretçiler, hala buradalar mı?"

"Evet, Kindness ve seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"O zaman Büyükanne, adamlarından biri onları bana getirsin. Kendileri için ne söyleyeceklerini göreceğiz."

Sesindeki kesinlik tonu oturumun sonunu işaret ediyordu. Yaşlılar kendilerini ayağa kaldırıp odayı terk etmeye başladıklarında sandalyeler karo zeminde yüksek sesle gıcırdadı.

"Gün batımında yine burada toplanın! Yıldız İnsanlarıyla birlikte," diye gürültünün üzerine yüksek sesle mırıldandı Amadon.

Sonra hem o hem de Vanu meditasyon yapmak ve olayların bu yeni ve beklenmedik dönüşü üzerine düşünmek için merkezi tapınağa çekildiler. Bu Yıldız insanları her kimse, Vanu karantinayı kırmış olmalarının olağan dışı bir şey olduğunun farkındaydı.

* * *

Bavyera'daki manastırdan ayrıldıktan sonra Nick ve Ev Sahibim arasında geçen konuşma, İtalya'da otostop çekerken birbirleriyle dostane bir iletişim kurmayı başardıkları son anlardan biriydi. Gördükleri yerlerin hiçbiri yeni bir Süreç karargâhı için yarı yarıya bile uygun değildi, bu da Nick'in ruh haline hiç yardımcı olmuyordu. Kendisini sevgilisinden uzaklaştırdığı için Ward'ımı suçlamaktan kendini alamıyor gibiydi, tabii ki onu uzaklaştıranın sevgilisi olduğundan habersizdi. Bu tartışmalardan birinde Nick'e sevgilisi hakkındaki gerçeği söylememek için direnirken koğuşumun aurasındaki gerilimi okuyabiliyordum.

Nick uçlarda bir adamdı. Kendine olan saygısından sürekli şüphe duyan birinin tüyler ürpertici öfkesine sahipti. Şahsına karşı saygısızlık olarak yorumlayabileceği herhangi bir şey karşısında öfkesi şiddetli ve öngörülemez bir şekilde patlardı. Bu en saçma nedenlerden dolayı olurdu ve genellikle o ve benim gardiyanım yol kenarında durup bir araç bulmaya çalışırken meydana gelirdi. Ve büyük bir Alman çoban köpeğiyle seyahat etmek bunu hiç kolaylaştırmıyordu.

Ev sahibim bana İtalya'da otostop çekmenin hiç kolay olmadığını söyledi. Eğer iki iri adam olsaydınız, tamamen siyah giyinseydiniz, siyah pelerinler taksaydınız ve saçlarınız belinize kadar inseydi, hiç de kolay olmazdı. Tamamen siyah giyinmiş, siyah pelerinler takmış ve saçları beline kadar inmiş iki iri adam olsaydınız ve öfkeyle kaynıyor olsaydınız, bir şoförün durup sizi alacak cesareti toplaması için başparmağınız dışarıda altı saat beklemeniz gerekebilirdi.

Bir de dil sorunu vardı.

Mein Host hiçbir zaman dil konusunda çok yetenekli olmamıştı. İlkokul Fransızcası konuşurdu ve yıllarca Latince dersi almasına rağmen final sınavlarına ancak girebilmiş, sonra da öğrendiği her şeyi hemen unutmuştu. Okuldayken, ilgisiz olduğunu düşündüğü konularda kopya çekme becerisine hafızasından daha fazla güvenmişti; bu nedenle sınıfta öğrendiği dilden hiçbir şey aklında kalmamıştı.

Ancak Nick'in duygusal dengesizliği, yabancılardan hiç hoşlanmaması ve İtalyanca konuşmayı reddetmesi nedeniyle ön koltuğa oturup şoförle ayaküstü sohbet eden kişi ev sahibi olmak zorundaydı. Nick arkada için için yanarak oturur, dünyaya ve içindeki herkese karşı öfke ve hayal kırıklığıyla kaynardı.

Mein Host'u şaşırtan bir şekilde, onları alan şoförlerle ilişki kurmaya yönelik ciddi girişimlerinden sonra iki hafta içinde işe yarar bir İtalyanca öğrendi. Kimseye "iyi davranmak" gibi bir derdi yokmuş gibi görünen Nick'e, kendilerini almaya açık fikirli bir insan geldiği için, şoförlerin mümkün olduğunca iyi davranılmayı hak ettiklerini açıkça belirtmişti. Ve eğer bu onlarla gülünç derecede yetersiz İtalyanca konuşmak anlamına geliyorsa, o zaman yapılması gereken buydu.

Nick de, dil öğrenme konusundaki inisiyatif eksikliğini görmezden gelerek, bunu eğitimine (ya da eğitim eksikliğine) ve zekasına yönelik kişisel bir hakaret olarak algılayacaktır. Bu da Mein Host ile yol kenarında başka bir tartışmanın başlamasına neden olacaktı. Bu şekilde, İtalya'yı boydan boya kateden yolculukları, dur kalklardan oluşan bir dizi sarsıntıyı andırır hale geldi. Tablo şöyleydi: arka koltukta asık suratlı, sessiz bir Nick ve önde, şoförün yanında, durup durup neşeli şakalar yapmaya çalışan gardiyanımla kısa yolculukların arasına serpiştirilmiş uzun durağan kavgalar.

Belli ki bu durum uzun süre devam edemeyecek kadar istikrarsızdı. Gardiyanım ve Nick o kadar zıt kişiliklere sahiplerdi ki, sanki birbirlerinin damarına basmak için bir araya getirilmişlerdi. Nick'in öfke patlamaları ve varsayılan her hafifliğe tepki göstermesi gardiyanımın sabrını sınırlıyordu. Ancak bu noktada, Mein Host öfkesini dışa vurmak yerine, tıpkı okulda uğradığı kötü muameleye tepki olarak yapmayı öğrendiği gibi, soğukkanlı ve tarafsız bir dış görünüş altında bastırırdı.

devlet okulu. Bu, doğal olarak, "limoni kibir" olarak yorumlandı ve Nick'i daha da kızdırdı.

Ve böyle devam etti.

Elbette Nick'in maço ve kışkırtıcı kişiliğinin işe yaradığı birkaç durum da olmuştu, her ne kadar krizin başlamasına neden olan kendi davranışları olsa da. Bunun en belirgin örneği bir akşam Sicilya'da ıssız bir köy yolunda alacakaranlık çökerken yaşandı.

Sıcak ve yapış yapış bir gündü ve mutsuz çift saatlerdir bir araç bekliyordu. Bu taşra yollarında arabalar nadiren bulunurdu, bu yüzden bir araba gelip yanlarından geçip gittiğinde, şoför otostopçulara karşı kayıtsız olduğunda ya da daha sık olarak bir yolcu camdan dışarı İtalyanca hakaretler savurduğunda, Nick'in öfkesi kontrol edilemez bir şekilde artardı. Arabanın peşinden son sürat koşar, sürücüye bağırıp çağırırdı. Arabada birden fazla kişi varsa, onların Nick'in gülünç davranışına alaycı kahkahalar atması öfkesini daha da körüklüyordu. Sonra, yanından geçen arabanın lastiklerini ısırmayı bir kez daha başaramamış bir köpek gibi, topallaya topallaya, küfrederek ve bitkin bir halde, gülmemek için elinden geleni yaparak Mein Host'un durduğu yere geri dönerdi.

Sonuç olarak bu, her sürücünün arabada yanında bir av tüfeği ya da tabanca bulundurduğu bir ülkede beklenebilecek en saldırgan davranış değildi. Ama Nick daha önce de silah görmüştü ve onlardan korkmuyordu; onlarla birlikte büyüdüğünü iddia ediyordu. Bu yüzden küçük bir Fiat - İtalya ve Sicilya'daki arabaların çoğu küçük Fiat'lardı- yaklaşıp yavaşladığında, kenara çekecekmiş gibi yaptığında ama sonra aniden yeniden hızlandığında, Nick öfkeden deliye döndü. Arabanın açık pencerelerinden kendisiyle alay eden dört genç, iri yarı taşralı delikanlıya aldırmadan arabaya atladı ve arabanın arka tamponuna acımasız bir tekme attı. Fiat hızla uzaklaştı, Nick de arkasından onu kovaladı. Hâlâ arabaya bağırıyor, ikinci bir tekme atmaya çalışırken uzuvları çılgınca sallanıyor, sonra da yüzünde muzaffer bir ifadeyle topallayarak Mein Host'a dönüyordu.

İkili, derinleşen kasvet ruh hallerine uyarak yürümeye devam etti. Başka araba geçmedi. Yaklaşık yüz metre ileride küçük bir tepeyi aştıklarında, önünde tek bir pompa bulunan bir benzin istasyonunun yıkık dökük kulübesinin ışıklarıyla göz göze geldiler. Kulübenin yanında Fiat oturuyordu. Kulübenin penceresinden süzülen ışıkta, Mein Host ve Nick bir sıra halinde duran dört iri yarı adamı görebiliyorlardı,

Her biri kollarını kavuşturmuş, belli ki bizim iki talihsiz misyoneri bekliyordu.

Yaklaşan ve kaçınılmaz olan çatışma Nick'i bir an bile korkutmamıştı. Şimdi, en sonunda, kendi ortamındaydı.

"Ben ne yaparsam aynısını yap," dedi Ağzının kenarından Ev Sahibim'e. Hızını artırıp, yanında korumamla birlikte yokuştan aşağı, dört adamın hareketsiz ve tehditkâr bir şekilde durduğu yere doğru ilerlerken. Uzun boylu adamlar değillerdi, onlara doğru yürüyen iki siyah pelerinli figür kadar bile uzun değillerdi.

Aralarındaki mesafeyi kapatırlarken Nick, "Ben en büyüğünü alacağım, sen de ikincisini," diye tısladı. Artık adamları daha net görebiliyorlardı. Genç olmalarına rağmen, tarlalarda çalışmaktan derileri iyice bronzlaşmıştı. Enleri genişti ve boyunları yokmuş gibi görünüyordu, güçlü göğüsleri ve kaba iş gömleklerinin altında şişkin kasları vardı. İkisi siyah saçlarının üzerine kasket takıyordu ve hepsinin farklı büyüme evrelerinde güçlü, koyu renk bıyıkları vardı.

Nick hiç tereddüt etmeden adamların en iri ve tehditkâr olanına doğru yürüdü ve yanında benim korumam olduğu halde şaşkın adamın birkaç santim yakınında durdu. Altısı da bu karşılaşmayı değerlendirirken gergin bir sessizlik oldu. Nick daha sonra adamın suratına Amerikan sokak ağzıyla küfürler savurmaya başladı. Göz ucuyla Nick'i izleyen Mein Host, ikinci büyük adamı seçmişti. Nick'in örneğini taklit ederek, bastırılmış öfkesinin tüm gücünü - sadist sürücülerden duyduğu hayal kırıklığının yanı sıra Nick'e karşı ifade edilmemiş öfkesini de içeren - doğrudan bu ikinci adamın yüzüne boşalttı.

Erkeklerin yüzlerindeki şaşkınlığın önce korkuya, sonra da alfa erkeklere karşı hayvani bir saygıya dönüşmesini izledim - açıkça beklenmedik bir tepki. "O uzun saçlı ucubelere" Sicilya'yı hatırlayacakları bir ders vermeyi dört gözle beklediklerini tahmin ediyordum. Yine de tüm sert ve korkutucu dış görünüşlerine rağmen, eski efendi/hizmetkâr rutini tarafından alt edilmişlerdi. Durum beklenmedik bir şekilde tersine dönmüştü, öyle ki yapabilecekleri tek şey, keplere ve ön saçlara doğru bazı gergin hareketlerle mümkün olduğunca saygılı bir şekilde geri çekilmekti.

Nick, Mein Host'a "Asla geri adım atma," dedi ve onlar uzaklaşırken dört adam ayaklarını sürüyerek, sigaralarını yakarak ve

utançlarını örtmek için biraz fazla yüksek sesle gülüyorlardı.

Nick birkaç adım daha attıktan sonra, "Sokakta asla korku göstermezsin," diye özetledi. "Eğer bir kabadayının yüzüne karşı kabadayılık yaparsanız, çoğu geri çekilir."

"Çoğu mu, Nick?"

"Evet... çoğu." Durakladı. "Ama o sefer kesinlikle şanslıydık! İsmail de pek yardımcı olmadı!"

Bu, Mein Host'un asla unutamayacağı bir durum ya da değerli bir tavsiye değildi.

Karşılaşma sırasında Mein Host'un hissettiği heyecan ve adrenalin patlaması, ikili Palermo'ya doğru ilerlerken uzun sürmedi ve ertesi sabah Nick her zamanki gibi asık suratlı ve sinir bozucuydu. Kendileri hakkında kötü düşünen gözlemlediğim pek çok insan gibi Nick de başkalarının ilgisini çekecek şeyler yapmaktan zevk alamıyordu.

Ve böylece, adanın kuzey kıyısında, Tiren Denizi'nin ortasında yer alan eski ve yorgun bir Sicilya kasabası olan Cefalá'ya geldiler. Mein Host, Nick'in kaçınılmaz direnişine rağmen, kasabanın yakınındaki tepelerde bir yerde olduğunu okuduğu Aleister Crowley'nin Thelema Manastırı'nı bulup bulamayacaklarını görmek konusunda ısrar etmişti.

Çalılıkların arasından tırmanarak bir tepenin yamacına sıkışmış manastırı buldular. Dehşet verici bir durumdaydı. Yabani bitki örtüsü zemini yarmış ve çöpler etrafa saçılmıştı. Crowley'nin cinsel çağrışımlar yapan duvar resimlerinden biri, su lekeleri ve çürüyen sıvalar arasında hâlâ görülebiliyordu.

"Bu çöplüğe manastır mı diyorsunuz?" Nick bu yaygaranın nedenini anlayamamıştı.

"Biraz iddialı görünüyor, değil mi?" Mein Host parmağıyla duvar resminin belli belirsiz hatlarını çizmeye çalışıyordu. "Ama Crowley de iddialı bir adamdı, ne bekliyordun ki?"

Aleister Crowley'nin kim olduğundan pek emin görünmeyen ama sorarak cehaletini göstermek istemediğini tahmin ettiğim Nick, bariz olanı söylemeden önce kırık bir sıva parçasını molozlarla kaplı zeminde boş boş tekmelemeye devam etti.

"Buraya yıllardır dokunulmadı ..." Nick gülmeye başlamadan önce şöyle dedi. "Yerlileri korkutmuş olmalı. Şuna bir bakın!"

"Bütün bu fikir çok saçmaydı." Şimdi ikisi de kıkırdıyordu. "Manastırını düşman kampının ortasına yerleştirmek! Burada büyülü bir topluluk yaratmaya çalışıyordu, bunu biliyor musun Nick? Katolikler buna bayılmış olmalı!"

"Yani *bizim* yapmaya çalıştığımız gibi mi?" Nick hiç vakit kaybetmeden homurdandı.

Mein Host gülmemeye çalışıyordu çünkü elbette bu çok saçmaydı. Bölgeyi zavallı Crowley'den daha iyi tanımıyorlardı. Eğer büyücü ve küçük takipçileri manastırda sadece üç yıl yaşadıktan sonra Mussolini tarafından kovulmamış olsalardı, büyük olasılıkla yerel halkın elinde çok daha kötü bir kadere mahkûm olacaklardı.

"Onları bu kadar kolay susturamazsın," dedi Nick, ikisinin de düşündüğünden emin olduğum şeyi dile getirerek. "Hadi gidelim buradan. Doğruyu söylemek gerekirse, tüylerim diken diken oluyor." Nick'in itiraf etmek istediğinden daha hassas olduğu belliydi. Ayrıca haklıydı da. Manastır rutubetli, harap bir yerdi, taşları ahlaksızlığın izlerini taşıyordu ve artık ruhsuzdu. Üstelik görülecek başka bir şey de yoktu.

Mein Host'un manastırı ziyaret etme fikri aklına geldiğinde neyle karşılaşacağını bildiğini sanmıyorum. Kesinlikle oraya gitmeyi planlamıyordu ve bunun için herhangi bir talimat da almamıştı. Entheojenlerle deneyimi olan çoğu insan gibi o da Aleister Crowley'den haberdardı ama hiçbir kitabını okumamıştı. Onun hakkında fazla bir şey de bilmiyordu. Crowley farklı bir çağdan gelen bir adamdı ve 1947'de öldüğünde geride bıraktıklarının çok azının en sadık (ve sabırlı) takipçileri dışında devam eden bir değeri olduğu kanıtlandı. Mein Host'un Nick'e söylediğine göre, yaşlı düzenbazın bir İngiliz pansiyonunda eroin bağımlısı olarak ölmesi, "Büyük Canavar'ın seçtiği yol için pek de parlak bir onay sayılmazdı."

Ancak yıllar sonra, Mein Host Crowley'nin otobiyografisi *Aleister Crowley'nin İtirafları'nı* okuduktan sonra bu adam hakkındaki düşünceleri biraz yumuşadı. Büyük Canavar esasen Viktorya çağının bir ürünüydü. Şiirlerinde belirgin bir Viktorya dönemi tonu olmasına rağmen, hayatı geleneksel toplumsal adetlere karşı uzun bir isyan olarak görülebilir. Psişik ve büyüsel araştırmalarının gerçek anlamda

Etkileme ve şok etme ihtiyacı ışığında özgünlük, insanların kendileri için karar vermesi gereken bir konudur.

Mein Host 1980'lerin sonunda birlikte yazdığı *Ask Your Angels* kitabını yazarken, Crowley'nin 1904 yılında Mısır'da karısı Rose ile birlikte gerçekleştirdiği majikal çalışmaları araştırdı. Crowley, Thoth'u çağıran bir majikal ayinin ardından bazı ilginç eşzamanlılıklar yaşadıktan sonra, ki bunun için şüphesiz çok iyi haşhaş stoklamıştı, "Kutsal Koruyucu Meleği" Aiwass'ın bedensiz sesini duyduğuna inanmaya başladı. Sonraki birkaç gününü Aiwass'tan dikte alarak geçirdi ve bundan en ufuk açıcı eseri olan *Kanun Kitabı* ortaya çıktı.

Burada Crowley'nin Aiwass ile ilk teması kurmak için verdiği mücadeleden bu yana meselelerin ne kadar değiştiğini gösteren ilginç bir tezat var. Her ne kadar 1980'lerin başında kendi refakatçi (koruyucu) melekleriyle temas kurması yaklaşık iki yıl süren odaklanmış meditasyonlar gerektirecek olsa da, bağlantı kurma dürtüsünün, kendisine ait olduğuna inandığı bir dürtünün, aslında meleklerin kendisinden geldiğini keşfetti. *Onu* bekleyenler kendi melekleriydi! Tamamen bilinçli bir temasın daha değerli bir bağlantıya yol açabileceğini düşünenler onlardı. Ve şunu da eklemeliyim ki, ben Georgia, hem Joy'a hem de Beauty'ye o iki yıl boyunca gösterdikleri sabır ve özveri için özellikle minnettarım, çünkü bu sayede neredeyse yirmi yıl sonra Ev Sahibimin bilincine girmem çok daha akıcı bir süreç oldu.

Aleister Crowley popüler kültürde muhtemelen en çok "İstediğin şeyi yap, yasanın tamamı olacaktır", "Sevgi yasadır, sevgi irade altındadır" ve "Her erkek ve kadın bir yıldızdır" gibi özdeyişleriyle tanınmıştır. Crowley'in kanallıkla yayınladığı kitap oldukça bilgili ve şaşırtıcıdır ve Aleister Crowley'i (ya da Mısır'da kullandığı adıyla Prens Chioa Khan'ı) Yeni Çağ'ın peygamberi olarak tanıtan bir manifesto olarak görülebilir. Kitabın içeriği Crowley'i bir kenara koyacak kadar şok etmişti. Yine de zaman içinde *Yasa Kitabı'nı* karmaşık ve büyülü inanç sisteminin temel metni olarak görmeye başladı.

Eminim ki Mein Host, Aleister Crowley hakkındaki daimi sorularından birine açıklık getirmemi takdir edecektir. Nasıl olur da temas kurduğunu iddia eden bir adam

koruyucu meleği ile birlikte olan ve ruhani keşiflere gerçek bir bağlılığı varmış gibi görünen biri, böylesine üzücü ve korkunç bir karmaşanın içine düşer mi?

Kısa cevap, Aiwass'ın gerçek bir koruyucu melek değil, düşünce formlarının ve Crowley'nin kendi bilinçaltının bir karışımı olduğudur. Crowley daha önce de medyumlar kullanmış olsa da, ilk kez kişisel olarak sürekli bir materyal akışına maruz kalıyordu. Ne yazık ki bu materyallerin kaynağının gerçekliğini ya da aldığı bilgilerin değerini değerlendirebilecek donanıma sahip değildi. Ruhani olgunlaşmamışlığının seviyesi, Kıyamet Canavarı ile özdeşleşmesi ile iyi bir şekilde gösterilmiştir. Altı yaşındayken, katı dindar Püriten annesinin, yaramazlık yaptığında onu Canavar olmakla suçladığını itiraf etmesine rağmen, annesinin ona ne kadar zayıflatıcı bir düşünce biçimi aşıladığını ve bu olumsuz damganın genç bir zihin üzerindeki etkilerini asla açıklamamıştır. Büyük Canavar unvanını benimseyerek bilinçaltındaki etkisini azaltmayı mı umuyordu yoksa sadece şok etme arzusu muydu bilmek zor olsa da, ne olursa olsun bu duygusal blok, hayatının geri kalanında karakterini, etkisini ve yazılarını çarpıtmaya devam edecekti.

Ancak Crowley'nin eserini olduğu gibi kabul etmek, onun daha temel işlevini yanlış anlamak olacaktır. Birçok yazar sözlerinin ardında kaybolmayı tercih ederken, diğerleri hayatlarını yaşama biçimleriyle daha önemli hale gelirler. O sırada farkında olsalar da olmasalar da, muhtemelen gelecek kuşaklar tarafından yazdıklarındaki gerçekleri ne kadar gerçek bir şekilde yaşadıklarıyla tanınacaklar; kitaplarında savundukları inançların yaşamları boyunca kendilerine ne kadar iyi ya da kötü hizmet ettiği. Aleister Crowley kanallık yeteneğine içtenlikle inanan bir adamdı. Her zaman Aiwass'ın *Yasa Kitabı'nın* yazarı, kendisinin ise yalnızca kâtibi olduğunu iddia ederdi. Muazzam bir tutkuyla yaşardı. Korkusuz bir dağ tırmanışçısıydı; bilgili ama biraz da abartılı bir şairdi; görünüşe göre Büyük Savaş'ta her iki taraf için de casusluk yapmıştı; büyük bir gezgin ve gizli majikal toplulukların organizatörüydü; ayrıca bazıları kanallıkla yazılmış, bazıları da yazılmamış, tüm ciddi maji öğrencileri için zorunlu okuma haline gelen kitapların üretken bir yazarıydı.

Ancak yazdıkları, bir toplum mühendisi olarak gerçek işlevinin ışığında sönük kalmaktadır. Bunamış annesiyle yaşadığı kişisel sorunları hiçbir zaman çözememiş olsa da, annesinin çocukken ona yaşattığı travma, karakterinin önümüzdeki görevlere hazırlanacak şekilde şekillenmesine yardımcı olmuştur. Crowley hiçbir zaman bilinçli olarak

Bunun farkındaydı ama Victoria çağının sonlarına doğru bedenlenmeyi seçen asi meleklerin küçük bir öncüsü arasındaydı. Kendilerine verilen amaç, katı bir şekilde tabakalaşmış ve giderek materyalistleşen bir kültürün sosyal kısıtlamalarını ve kısıtlamalarını çözmek ve bazı durumlarda parçalamaktı.

Bir Gözcü olarak - henüz bedenlenmemiş olsam da - bu ilk asi melek enkarne olanların ihtiyaç duydukları bazı pürüzlere sahip olduklarını belirttiğim için affedilebilirim. Kibirleri ve değişime olan bağlılıklarıyla bilinirlerdi. Cesur, gözü pek ve sıklıkla da aptaldılar. Birçoğu Viktorya ve Edward dönemi toplumunun yapısını ve geleneklerini yıkma çabalarında korkunç bir şekilde davrandılar.

Bu asi melek enkarne grubunun aslında prematüre olduğuna ve toplumsal bozulmanın hızını arttırmak için MA'dan gelen talimatlarla öne sürüldüğüne inanan Gözetmenler tanıdım. Onların çabalarının meyvelerini verdiği, insanlığın modern çağda geçirdiği en büyük sosyal çalkantılara sahne olan yirminci yüzyılın tarafsız bir değerlendirmesiyle anlaşılabilir.

Aleister Crowley, Batı dünyasını uzun süre esaret altında tutan cinsel, metafizik ve dini sosyal baskıların bazılarının yıkılmasına yardımcı olan birine iyi bir örnekti. Seçtiği işlev onu her zaman geleneksel toplum tarafından nefret edilmeye ve gözden düşürülmeye mahkum edecekti, ancak entelektüel üstünlüğü ve aşırı gururu onu hayatı boyunca maruz kaldığı aşağılamalardan etkilenmez hale getirdi.

Çok az insan kendi toplumunu doğrudan ortadan kaldırmak için yola çıkar. Bunu yapanlar genellikle tiranlar ya da teröristlerdir ve acımasız yöntemleri, rejimlerinin ve halklarına dayattıkları inançların güvenilirliğini her zaman yalanlar. Yine de, on dokuzuncu yüzyıl sonu Avrupa'sının aşılmaz dindarlığıyla karşı karşıya kalan Crowley'nin -tıpkı kendi gibi radikal olan diğerleri gibi- bir teröristten daha incelikli olsa da sert ve acımasız yöntemler kullanmaktan başka çaresi yoktu.

Başka bir örnek vermek gerekirse, Paul Cézanne'ın resimleri, ilk ve tek resmi sergilenmek üzere kabul edilmeden önce, on sekiz yıl boyunca dehşete düşmüş bir Paris salonu tarafından sert bir şekilde reddedildi ve ancak o zaman daha ünlü başka bir sanatçının müdahalesiyle kabul edildi.

Crowley'nin çağdaşı olan ve aynı zamanda eksantrikliği ve küstahlığıyla tanınan Rus besteci Sergei Prokofiev, ahenksiz armonileriyle

Cézanne sanat dünyasında, Crowley ise metafizik ve din alanında yaratmıştı.

Crowley ve diğerlerinin hakkını vermek gerekirse, görevleri çok zordu ve bedelini de ödediler. Bu kişilerin çoğu hayal kırıklığına uğramış, beş parasız, hor görülmüş ya da tanınmadan ölmüştür. Çok azı devrimci katkılarının yaşamları boyunca kabul edildiğini gördü. Bazıları ölene kadar zulüm gördü. Prokofiev gibi hayattayken kutlansalar bile, ölümleri sıklıkla daha önemli görülen bir olayın gölgesinde kaldı. Örneğin Rus besteci, Stalin'in ölümünün ilan edildiği gün öldü ve Stalin'in Prokofiev'in evinin önüne yığdığı kalabalık, Prokofiev'in naaşının üç gün boyunca kaldırılmasını imkansız kıldı.

Tüm asi melek enkarne olanların iyi bilindiği ya da katkılarından dolayı daha sonra bu hale geldikleri sonucuna varmamanız için, yukarıda bahsedilen kişiler tanınan birkaç kişi arasındadır. Melek enkarne olanların ezici çoğunluğu çok daha özel hayatlar yaşamakta, kendi şeytanlarıyla yüzleşmekte ve kendi kurtuluşları için çalışmaktadır.

Yakın insanlık tarihi boyunca birkaç asi meleğin enkarne olduğu doğru olsa da, on dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısı ve yirminci yüzyılın başlarında yaşayanlar en zorlu görevleri üstlenmişlerdir. Onlar, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra büyük sayılarda gelmeye başlayan enkarne dalgasının yolunu açtılar.

Mein Host, Crowley'nin Aiwass'ı çağırmak için kullandığı büyülü yöntemi hem zahmetli hem de gereksiz bulsa da, umursamaz bir halkın acımasızlığının ve alaycılığının yükünü çektiği için yaşlı büyücüye borçlu olduğunu bilmelidir.

Ben bu satırları yazarken, Mein Host Crowley'nin öldüğü yaştan iki yıl gerideydi. Koğuşumun çalkantılı yaşamına rağmen, yaklaşmakta olan küresel dönüşümün öncüsü olan cesur asi ruhların maruz kaldığı aşağılanma ya da acımasız kayıtsızlığa asla maruz kalmadı.

6

Lemurya Teknolojisi

Pleiadesli Ziyaretçiler, Mesih ve Şeytan ve Yıldız İnsanlarından Bir Uyarı

Vanu ve Amadon tapınaktan ayrılıp düşünceli bir şekilde büyük merkezi meydana doğru ilerlediklerinde gün batımı meditasyonları sona ermişti. Yıldız İnsanları ile yapılacak resmi toplantının haberi yayılmıştı ve diğer Lemuryalılar çok önemli bir olay olacağa benzeyen bu toplantıyı izlemek için meydana akın ediyorlardı.

İki erkek ve iki kadından oluşan dört Yıldız İnsanı, görünüşe göre gümüş gemileriyle sadece üç gün önce gelmişlerdi. Başlangıçta şehrin ileri gelenlerine kendilerini tanıttıktan sonra, Vanu'nun dönüşünü beklemek üzere gemilerine geri çekilmişlerdi. O sırada Mu'da bulunan başka bir Gözcü olan kaynağım, dünya dışından gelenlerin Yaşlılara söyledikleri tek şeyin bu gezegene yabancı olmadıkları ve Vanu'yu görmek istedikleri olduğunu söyledi.

Şehrin üzerine alacakaranlık çökerken, başlangıçta loş ve altın renginde olan ve akşam karanlığı çöktükçe giderek daha parlak hale gelen ışık sütunları meydanın sınırlarını çiziyordu. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Işığın kaynağının ne olduğunu -bir şeyin içinde mi olduğunu yoksa sadece bir ışık demeti mi olduğunu- parlayan sütunların içinde özgürce uçuşan milyonlarca minik yaratığı görene kadar anlayamadım. Sonra, ışık parladıkça, daha fazla böcek -renkli olanlar- dönen ateşböceği kalabalığına katıldı, o kadar ki kısa süre sonra sütunlar neredeyse katı görünüyordu.

Sütunlar kararan gökyüzüne karşı sürekli çok renkli bir hareket içinde duruyordu. Sonra, sütunların altında, uçsuz bucaksız plazanın uzak sınırlarında su gibi akan daha sıcak, daha tutarlı bir ışık görebiliyordum. Tüm o ışıkların sürekli titremesinden eser yoktu.

Milyonlarca ateşböceği, ama ışık sanki bir el bir reostayı kontrol ediyormuş gibi artıyor ve azalıyordu.

Bu görkemli gösteriyi izlerken, Vanu'nun Lemurya görevine özel olarak atanmış ve bazen huysuz olsa da sıcak bir dostluk kurduğum bir Gözcü olan meslektaşlarımdan birinin, Astar'ın varlığını hissettim.

"Bunu yılan balıklarıyla yapıyorlar," dediğini duydum zihnimde. Şaşırmış görünmüş olmalıydım -ki öyleydim- o da bunu devam etmek için bir neden olarak kabul etti.

"Göreceksiniz. Yakında kararacaklar. Güzel, değil mi!"

"Ama nasıl?" İnsanların kendi başlarına ne bulduklarına dair doğuştan gelen bir merakım var.

"Size ayrıntıları anlatamam ama tapınağın arkasındaki basamaklı havuzlarda yüzlerce elektrikli yılanbalığı var. Onları Güney Amerika'dan getiriyorlarmış! Yine de riskli bir iş. Onları yakalamaya çalışırken ölen adamlar gördüm. Bu işi öğrenmek biraz zaman alıyor."

Açıkçası Astar'ı ciddiye almak istemiyordum, yaramazlığıyla tanınırdı. Yine de, tıpkı söylediği gibi, o ışık şeridi giderek sönükleşiyordu.

Işık inkar edilemezdi. Yeni bir enerji kullanılıyordu.

"Ne olabilir diye soruyorsun?" diye fısıldadı. "Şaşırdınız mı? Hayır, atomik değil. Vanu bunu hayal bile edemez, özellikle de Caligastia'nın felaketle sonuçlanan savaşlarından sonra."

İşte bu ilginçti. O, Prens Caligastia'yı açıkça eleştirecek kadar devrime karşı psişik ve psikolojik mesafe geliştirmiş görünen ilk Gözetmen'di. Caligastia'nın acımasız yöntemlerine karşı giderek artan kararsızlığımın telepatik devrelere sızmasını istemediğim için, gezegendeki az sayıdaki Gözetmenin yolundan kasten uzak durdum.

Yine de bana yaklaşan Astar buradaydı. Beni okumak için kalkanını yeterince uzun süre indirmesi gerektiğini biliyordum, bu da bana güvenmiş olması gerektiği anlamına geliyordu. Bu telepatik etkileşimlerin yazılı olmayan kanunlarından biridir - bir başkasını ancak kendimizi ifşa etmeye hazır olduğumuz ölçüde algılarız. Kendi güdülerimiz de aynı derecede açık olmadan istilacı bir araştırma olamaz.

Belli oluyor. Benzerin benzeri çekmesi, ince tekabüliyetler gibi temel prensipler üzerinde çalışır ve hepimizi dürüst tutar.

O anda Vanu'nun, yanında Amadon'la birlikte plazanın uzak tarafına girdiğini ve üst platforma tırmanmaya başladığını gördüm. Şimdi tüm dikkatler onların ve olacakların üzerindeydi.

Önemli büyüklükteki her Lemurya şehrinde merkezi bir plaza bulunurdu ve daha küçük versiyonları daha uzaktaki yerleşimler için merkezi toplanma yerleri olarak işlev görürdü. Bu plazalar esasen düzleştirilmiş basamak piramitleriydi - tepede daha küçük düz bir alana yükselen bir dizi sığ basamakta üst üste yığılmış devasa kaya platformları. Burada, tanrılara daha yakın bir yerde, aşağıdaki basamakları dolduran ve hepsi de boyunlarını yukarı doğru uzatmış binlerce tapınanla çevrili törenler yapılırdı.

Astar ve ben hâlâ plazanın yaklaşık yüz metre üzerinde süzülüyorduk ve itiraf etmeliyim ki bir insan kitlesinin doğrudan bana bakması her zaman tuhaf bir duygudur. Beni göremediklerini biliyorum ama yine de içimi bir ürperti kaplıyor.

Astar'ın kahkaha seslerini tekrar duyabiliyordum. "Seni aptal!"

Daha önce Lemurya'da büyük kalabalıkların arasında bulunmuştu ve bu duyguya daha aşinaydı ya da belki de sadece benden daha az suçlu hissediyordu.

"Zekice," dediğini duydum, "platformların işleyiş şekli."

Platformlar mı? İşlev mi? Tek görebildiğim o kalkık yüzlerdi.

"İnsan fizyolojisi hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?!" Bu aslında bir soru değildi, bu yüzden beni şaşırtmaya devam ederken küçümsemesini görmezden geldim. "İnsanlar boyunlarını o şekilde arkaya doğru eğdiklerinde bilinçleri değişir ... bu onları hafifçe değişmiş bir duruma geçirebilir. Bunu bilmiyordun, değil mi?! Neredeyse bizi görebiliyorlar!"

Büyüleyici, diye düşündüm kendi kendime. Daha dikkatli olmam gerekecek. Ama, gerçekten! Bu kadar kibirli olmak zorunda mıydı?! Görünüşe göre bu düşünce hoşuna gitmemişti çünkü benden uzaklaştı.

Altımda platformların dolduğunu görebiliyordum. Kalabalıktan sessiz bir beklenti uğultusu yükseliyordu. Vanu ve Amadon neredeyse en üst platforma ulaşmışlardı ki insanlardan ortak bir soluk yükseldi. Kafalar döndü

küçük, gümüşi bir geminin gece gökyüzünden bir dizi nazik döngüyle aşağı süzülüşünü izlemek için.

Sanki görünmez bir el tarafından destekleniyormuş gibi, araç yavaşça yere indi ve platformun birkaç metre üzerinde asılı kaldı. Birkaç dakika boyunca elektromanyetizma yastığı üzerinde nazikçe salındıktan sonra aracın pürüzsüz derisinde bir açıklık belirdi ve ucu platformun kenarına düşen bir rampa açıldı. Hayvansı bir hareketle rampa silkelenir gibi oldu ve Vanu, Amadon'un hemen arkasında olduğu halde platforma adım attığı sırada kendini düzeltip yerine yerleşti.

İki İlahi İkiz, Vanu ve Amadon -uzun boylu, görkemli ve halkları tarafından sevilen- yan yana durup Yıldız İnsanlarının ortaya çıkmasını beklerken kalabalığın üzerine yumuşak, neredeyse elle tutulur bir sessizlik çöktü. Plazanın çevresindeki ışık sütunları kararmaya başlamıştı ve şimdi yerini sadece gemiden yayılan hafif bir parıltıya bırakmıştı.

Parıltı sanki geminin kendisi ışıktan yapılmış gibi daha da parlaklaştı. Bu ışıltının içinden iki insansı form çıktı: bir erkek ve bir kadın. Gümüş rengi tek parça giysileri ışığı yansıtıyordu. Kask takmıyorlardı. Ortaya çıktıklarında, platforma ilk kez adım atmak için rampadan aşağı yan yana yürümeden önce derin temiz hava almak için kısa bir süre durduklarını gördüm.

Dişi uzaylı öne doğru bir adım attı ve birkaç dakika sonra Vanu Amadon'dan ayrılarak onunla yüzleşmek üzere harekete geçti. Sessizlik sağır ediciydi. Boyu muhtemelen bir buçuk metreden biraz uzun olmasına rağmen, Vanu'nun uzun ve zayıf bedeninin karşısında şaşırtıcı derecede küçük görünüyordu. Gümüş sarısı saçları uzundu ve tuniğinin arkasına sıkıştırılmıştı. Geniş, çizgisiz yüzünü çerçeveliyordu; iri mavi gözleri ve uygun şekilde küçük ama dikkat çekici derecede cömert dudakları ve ağzının üzerinde dar, küçük bir burnu ile tanınabilir bir insandı.

Sert bir ışık altında görüldüğünde, onu daha bariz bir şekilde insan olmaktan ayırabilecek tek şey derisinin kalitesiydi. Yüzündeki ve ellerindeki deri saydam olmaksızın yarı saydamdı - bunu ancak bu şekilde tarif edebilirim. Aurası yumuşak lavanta rengi bir parıltıyla etrafına yayılırken kendi yumuşak ışığını yayıyor gibiydi. Ben izlerken, aurası altındaki platformlarda duranları da içine alacak şekilde genişledi.

Vanu ve dünya dışı varlık karşı karşıya durup sessizce konuşurken, uzaylının açık yüzünde hafif bir eğlence gülümsemesi belirdi. Vanu'nun yüzü benden saklı olmasına rağmen, onu gördüğüne çok sevindiğini hayal ettim. Duygusal ve ruhsal süptil enerji bedenlerinde zevkle dönen renkleri izledim. Fiziksel omuzları, sanki dünyayı omuzlarında taşıyormuş gibi, onu sürekli olarak sınırlarına kadar geren gerginlikten gevşedi - ki elbette MA'nın bakış açısına göre öyleydi.

Bu karşılaşmanın Vanu üzerinde derin bir etkisi olduğu açıktı ve onları telepatik olarak dinlemekten kaçınmanın nazik bir davranış olacağını düşündüm. Bununla birlikte, doğam gereği bir Gözcü olduğumu kendime hatırlatarak, onlar tarafından fark edilmediğini umduğum ara sıra bir cümleye kulak kabartmaktan kendimi alamadım.

Telepatik diyaloğu herhangi bir dilin sözcükleriyle ifade etmek doğası gereği zordur. İletişimin büyük bir kısmı görüntülerle, holografik parçalarla, çok düzeyli bilgi monadlarıyla ve sessiz sesler ve müzik parçalarıyla gerçekleştirilir. Bu nedenle, sevgili okuyucu, duyduklarımın bölük pörçük doğası için özür dilerim ve bu parçalardan tutarlı bir anlam çıkaracağınızı umuyorum.

Bilgi neredeyse tamamen dünya dışından Vanu'ya akıyor gibi görünüyordu. Aldığım ve kelimelere dökebildiğim bilgiler aşağıdaki gibidir: Pleiades kümesinin arkasındaki frekans alanında bir yerlerde bir dünyanın resimleri ... Buraya yaptıkları seyrek ziyaretler . . . Avalon cerrahları için sağlanan araçlar . . . Üçüncü yoğunluktaki yaşam formlarına olan ilgileri . . . Gezegenler arası müdahale etmeme anlaşmalarına devam eden saygı . . . "DAL Evreni "ne yapılan iki atıf . . . Öğrettikleri ırk . . .

Bunun üzerine Vanu araya girdi ve telepatik gliflerin akışı beşinci boyutun alt oktavlarında daha eski bir başka frekans alanını algılayabilmem için yeterince yavaşladı. DAL Evreni ile kastettiği şey bu olmalıydı; maddi Çokluevren içinde çeşitli öğretici ırkların cennet gibi dünyalarda uzun yaşamlarını sürdürdükleri bir bölge. Daha sonra, DAL'ı paralel bir evren olarak düşünmeye davet edildim, sakinleri için bu evren sizin için ne kadar önemliyse, yine de sizinkiyle biraz u y u m s u z olan bir evren. DAL, bu evrenden çok daha eski olarak nitelendiriliyordu ve gezegenlerinin birçoğunda şu özelliklere sahip varlıklar yaşıyordu

Bilgeliğe ve öğütlere diğer ırklar tarafından çok değer verilir. Akıl Hocası Irklar olarak kabul edilenler bu gelişmiş türlerdir.

Eğitim seanslarımda bu paralel dünyalar hakkında genel hatlarıyla bilgilendirilmiştim. Ancak bunlar bana verilen görevle -ki bu görev üçüncü yoğunluk faaliyetlerini gözlemlememe dayanacaktı- kesinlikle ilgili görülmediğinden, eğitmenlerimiz tarafından bunlara özel bir önem verilmedi. Sonuç olarak, bu etkinliğin MA'nın direktiflerine bir istisna olması gerektiğinin farkındaydım, çünkü böylesine geniş bir deneyim ve bilgi uçurumunda karşılaşmak son derece nadirdi; belki de bir sincaba iPhone vermekle eşdeğerdi. Bu her iki tür için de kârlı olmayan bir karşılaşmadır ve sincabı gerçekten kızdıracaktır.

Ama elbette, eğer bu ırk Avalon cerrahlarını - Prens'in personeli için fiziksel bedenleri ilk olarak klonlayan ve olgunluklarına kadar büyümelerini izleyen dünya dışı tıbbi ekip - getirdiyse, cerrahların yarattıklarının nasıl durduğunu görmekle ilgilenirlerdi. Öyle değil mi?

Vanu ve dünya dışı varlığın benim davetsiz misafirliğimin farkına varmış olabileceklerini düşündüm, bu yüzden geri çekildim ve böylece onların düşüncelerinin akışını kaybettim. Toplantı uzun sürmedi ve dişinin enerjisini hızla kaybetmekte olduğu izlenimini edindim. Gülümsemesi daha sabit hale geliyordu ve biraz acı hissetmeye başladığını sezdim. Prens'in ekibinin de keşfettiği gibi, Dünya gibi üç boyutlu bir dünyanın duygusal yoğunluğu, daha ince ayarlı ve hassas bir tür için son derece moral bozucu olabilir.

Amadon öne çıktı ve hem o hem de Vanu başlarını kadının önünde eğdiler. Telepatik devrelere hızlıca uyum sağladım ve önemli bir etkisi olacak yaklaşan bir olaya kısa bir gönderme yakaladım ... ve sonra treni tekrar kaybettim.

Kadın başını hafifçe Vanu'ya doğru eğdi ve kalabalığa dönerek kollarını iki yana açtı ve Mu Adalarındaki her kalbe dokunan telepatik tonlarda dört yönü kutsadı. Dünya dışı çift daha sonra dönüp araçlarına girdi, rampa arkalarında kıvrıldı ve aracın yan tarafındaki açıklık yeniden düzenlenerek kapandı. Kısa bir an için disk bir kez daha havada asılı kalmış gibi göründü, çok hafifçe sallanırken parıltısı söndü ve farklı renkler ortaya çıktı.

dış kenarı etrafında dönmeye başladı. Ardından, gemi sessiz sedasız, şaşkın kalabalığın nefesini kesecek bir hızla yukarı doğru havalandı.

Vanu ve Amadon döndüler ve yavaşça merdivenlerden inip meydandan geçerek uyku odalarına doğru ilerlediler. Başlarını öne eğerek yavaşça yürüdüler, önlerindeki yolu ayıran kalabalığı fark etmemiş gibi görünüyorlardı.

Herkes, takdir edebildiği ölçüde, nadir ve harika bir olaya tanıklık ettiğinin farkındaydı. Yine de Vanu'nun ciddiyetinden, Yıldız İnsanları ile etkileşiminde benim kulak misafiri olduğumdan çok daha fazlasının açığa çıktığını ve bunun onun üzerinde derin bir etkisi olduğunu hissedebiliyordum.

* * *

Nick ve Mein Host Crowley'nin Manastırı'ndan ayrıldılar ve tepeden aşağı, uzun, kuru otların arasından yola doğru tökezleyerek indiler. Taş duvarın üzerinden tırmandıktan sonra, Palermo şehrine doğru bir dizi kısa otostopla ilerlemeye başladılar.

Sicilya'nın başkenti olan Palermo'nun genellikle üç bin yaşında olduğuna inanılır, ancak doğal olarak tarihi bundan çok daha eskilere uzanır. Bu anlatının ilerleyen bölümlerinde şehirle tekrar karşılaşacağız; Antediluvian döneminde, mühür seviyelerinin büyük yükselişinden önce, İtalya'nın burnuna bir kara köprüsü vardı ve İtalyan yarımadası küçük Atlantis kolonilerinden biri olarak rol oynadı.

Şoförleri onları şehrin merkezine bırakmadan önce harap sokaklarda ağır ağır ilerlerken, Mein Host'un Palermo'ya dair ilk izlenimi sürekli harabe halinde olan bir şehirdi. Antik tarihi hakkında çok az şey biliyordu ve hayatının o döneminde biri ona Atlantis'ten bahsetmiş olsaydı, referans olarak sadece Merida'da Xtul'un sahibiyle yaptığı bir konuşmayı ve adamın Maya'ların Atlantis felaketinden kurtulanlar olduğundan bahsetmesini gösterecekti. Ne olursa olsun, Palermo'da kaçınılmaz olan şey, bin yıl boyunca Orta Doğu'nun her işgalci ordusu tarafından harap edilmiş ve yağmalanmış bir yerin bitkin ve yorgun atmosferiydi.

Mein Host, Sicilya'nın her yerinde gördükleri bu kayıtsız ilgisizlik duygusu hakkında zaten yorum yapmıştı. Bir noktada, yıllar önce deprem geçirmiş olması gereken bir bölgeden geçtiler. Manzara kaya yığınlarıyla doluydu, bunlar bir zamanlar

Küçük taş evler, etraflarındaki tarlalarda ağaçlar sağlam ve kırılmadan duruyordu. Hiçbir şey yeniden inşa edilmemişti ve Nick bile tam bir sosyal ve fiziksel çürüme atmosferinden ne kadar ürktüğünü belirtti.

Palermo, o kırık kaya yığınlarıyla aynı atmosferik niteliğe sahipti: varlığının temelinden sızıyor gibi görünen ebedi bir huzursuzluk. Sanki binaların yapıldığı kayalar ve tuğlalar, ister süslü ister köhne olsun, yabancı istilacılar, krallar ve imparatorlar, garip inançlar ve ölüm dini ve şimdi de organize suçlar tarafından bin yıl boyunca dövülmüş ve kötü kullanılmış bir halkın acısını emmiş gibiydi.

1960'larda Palermo neredeyse tamamen Sicilya Mafyası'nın elindeydi. Bu durum en açık şekilde, taşradan kente süregelen kitlesel göçü karşılamak üzere gelişigüzel inşa edilen, Mafya tarafından finanse edilen ve kontrol altında tutulan kalitesiz binalarda görülüyordu. Sık sık meydana gelen yer sarsıntıları nedeniyle, bu kötü inşa edilmiş apartman bloklarının çoğu, yüzyıllar boyunca defalarca yapıldığı gibi, yoksullar için barakalar yapmak üzere yeniden kullanılacak keresteler, çimento blokları ve molozlar için ağır çekimdeymiş gibi parçalanmaya başlamıştı. Ruhsal atmosfer binalar kadar kalın ve donuktu ve depresyon kuru ve sevgisiz zeminden sızıyor gibiydi.

Çift şimdi, artık gecekondu mahallelerinden biraz daha fazlası olan eski şehrin gelişigüzel genişlemesinden geçiyordu. Genç Sicilyalı erkekler, şapkalarını eğip gözlerinin üzerine indirmiş, asfaltsız sokak köşelerinde kaygısızca dolaşıyor, birbirlerine ve binaların arasında çamaşır iplerine dizilmiş çamaşırların neredeyse gizlediği balkonlardan kıkırdayan kızlara poz veriyorlardı. Mafya bu kadar sıkı bir şekilde kontrolü elinde tutarken, Mein Host, İkinci Dünya Savaşı'nın tahribatını onarmak için bile pek bir şey yapılmamış olmasının şaşırtıcı olmadığı yorumunda bulundu.

Nick biraz da otoriter bir tavırla, "Zaten buraya inşaat yapmak delilik," dedi. San Francisco'da büyüdüğü için depremleri biliyordu.

İleride görkemli ve gösterişli binalar kümesi gördüklerinde ana cadde olabilecek bir yerde ilerliyorlardı. Belli ki tüm bu abartılı dindarlığın arasında bir de katedral vardı. Koğuş arkadaşım bunun mimari tarzların bir karışımı gibi göründüğünü söyledi.

Ortaçağ'dan kalma orijinal bazilika, yüzyıllardır süregelen dini hırslar tarafından durmaksızın eklenmiş gibi görünüyordu ve trajik adanın ruhunu yansıtıyordu.

Kendi fikrime göre -ki fikir beyan etmekten kaçınmaya çalışıyorum- tüm görkemli ihtişamına rağmen bu gururlu yerde kutsal olan çok az şey kalmıştı. Mein Host, örgütlü dine karşı derin bir şüphe duyan biri olarak benimle aynı fikirde olurdu. Onunki, Roma Katolik Kilisesi'nin acımasızlığı ve savurganlığına duyduğu tiksintiden olduğu kadar, rahibin cevaplayamadığı soruları sorduğu için onay sınıfından atıldığında okulundaki rahipten hissettiği düşmanlıktan da kaynaklanan bir güvensizlikti. Entheogenler ile yaşadığı deneyimler tüm bunları değiştirmişti. Ancak o zaman, İlahi Olan'ı doğrudan deneyimlediğinde, Tanrı adına yapılanlar karşısında gerçekten dehşete düşmüştü. Robert ve Mary Ann "Evrenin Dört Büyük Tanrısı" ile kendi esrarengiz dinlerini uyduruyor olabilirler, ancak cemaate katılmadan önce Tanrı ile enteojenik karşılaşmaları *nedeniyle* bu benim koğuşum için pek bir şey ifade etmeyecektir.

Mein Host'un Omega'nın dini dogmalarına fazla itibar etmediğini ve bunun sonucunda grubun yavaş yavaş bir psikoterapiden bir dine doğru geçişini kabullenmiş g ö r ü n d ü ğ ü n ü umarım daha önce açıkça belirtmişimdir. Daha önce herhangi bir türde organize dine karşı isteksizliği göz önüne alındığında, bu vurgu değişimini kabul etme kolaylığı beni şaşırttı. Gruba vaat ettiği farklı deneyimler için ve kendini daha iyi tanıma niyetiyle katıldığını belirtmişti. Daha sonra Mary Ann şeklinde Tanrıça ile karşılaştığında, kalbin ve ruhun daha derin meseleleri için kaldı. Yine de, Tanrısal Varlık ile deneyimsel teması Süreç'te geçirdiği süre boyunca canlı bir anı olarak onunla kaldı ve bugüne kadar onu lekelemeye devam etti.

Mein Host ve Nick, Gotik'ten erken Rönesans'a uzanan rahatsız edici stil karışımıyla Palermo'nun katedralinin ana cephesine bakıyorlardı. Katedralin e s k i d e n cami olarak kullanıldığına dair mimari kanıtlar da vardı. Nick ve o ruhani inançlarını tartışmaya başladılar ve benim koğuşum Omega tarafından vurgulanan tek teolojik ilkenin temel birleşme kavramı olduğundan bahsediyordu.

"Mesih ve Şeytan'ın birliği," diyordu, "beni gerçekten etkileyen tek kavram bu. Bunu hissedebiliyorum.

İçimde savaş halinde olan parçalar var. Bu karşıt unsurları Mesih ve Şeytan olarak adlandırmaları gerçekten umurumda değil ... bunlar sadece kelimeler ... .

"Yine de çok moda kelimeler!" Nick dedi ki. "İnsanları g a l e y a n a getiriyor. Hristiyanlar Şeytan'dan nefret eder! Satanistler İsa'dan nefret eder!"

"Eğlencenin bir parçası, değil mi Nick? Herkesi kızdırıyor."

Cephede yüksekte ve cepheye dik açı yapan iki büyük kemer, caddenin üzerinden uzanarak inanılmayacak kadar yüksek bir çan kulesine ve aynı derecede karışık ve uğursuz diğer binalar kümesine bağlanıyordu. Başka kuleler de vardı; cephenin her iki yanında, tepelerinde narin kemerler bulunan kare kuleler. Ayrıca birçok farklı boyut ve profilde kubbeler de vardı; hepsi de bölgede düzenli olarak meydana gelen güçlü depremlere direnmek bir yana, en ufak bir sarsıntıda bile ayakta kalamayacak kadar uzun, ince ve narin görünüyordu.

"Yine de orada dikiliyorlar, meydan okuyorlar ..." diye düşündü Mein Host, başını arkaya eğerek. "Sanki Tanrı'nın doğal dünyayı korumasıyla övünüyorlarmış gibi ...
."

Ama Nick dinlemiyordu.

"Hadi yapalım o zaman! Hadi!" Nick, Gotik kapıdan henüz çıkmakta olan bir rahibe yetişmek için yolun karşısına geçerken omzunun üzerinden sesleniyordu; kapının tepe noktasına monte edilmiş yıpranmış bir Madonna'nın altında.

Nick, Mein Host'un omzunun üzerinden işaret ederek, "Öyle olduğunu söylüyor," diye seslendi. "Ve o yeni bir başpiskopos. Rahip bizimle görüşmeye açık olabileceğini söyledi."

Belki de katedrale doğru yürürlerken aşırı uçları birleştirmekle ilgili konuşmalar, Palermo Başpiskoposu'na Birlik'ten bahsetme fikrini ortaya çıkarmıştı. Tabii ki bunu duymak isteyecekti! Öyle değil mi?!

Tozlu, rüzgârla savrulan ön avlulardan ve kemerli pasajların altından geçtikten sonra Manş Tüneli kadar geniş koridorlardan geçerek başpiskoposun ofisini buldular. Koridorlarda koyu renkli ahşap, cilalı mermer ve çok sayıda pirinç süsleme bulunuyordu. Her şekil ve büyüklükteki heykeller sayısız oyuğu dolduruyordu ve döndükleri her yerde süslü bir zenginlikle karşılaşıyorlardı.

Kaba saba - geri dönen bir mesih için tapınaktaki sarraflar kadar rahatsız edici, demişti gardiyanım kuru bir sesle.

Karanlığın içinden bir başka rahip belirdi ve onları Palermo Başpiskoposu, yeni atanan Kardinal Francesco Carpino'nun çalışma odasının bulunduğu yere götürdü. Bir alkoliğin kırmızı damarlı burnuna sahip, telaşlı, iri yarı bir rahip olan sekreteri beklemelerini işaret etti ve ardından onlara yağlı antimakaslarıyla birlikte iki adet aşırı doldurulmuş, ciddi anlamda yırtık pırtık koltuğu gösterdi.

Sekreter odadan çıkarken Mein Host, Nick'e zavallı yaratığın muhtemelen başpiskoposluktaki değişikliğin tüm yükünü taşıdığını fısıldadı. On dokuzuncu sinir krizinin eşiğindeki birine benziyordu ve telaşlı sekreter döndüğünde hâlâ bu göndermeye gülüyorlardı.

Başpiskoposun, başka bir kilisenin kendini misyoner olarak tanıtan bu iki kişiyle görüşmek istemesinin nedeni ne olursa olsun, görüşmeden sonra onu bunu yapmaya iten şeyin ne olabileceği konusunda bir kez daha düşündüğünden hiç şüphem yok.

Başpiskopos Kardinal Carpino o sırada altmışlı yaşlarının başındaydı ama yine de biraz daha yaşlı görünüyordu. İnce, estetik bir yüzü vardı ama yüz hatları beklenmedik şekilde ağırdı: büyük bir burun, derin gülümseme çizgileri olan geniş bir ağzın üzerine sarkıyordu. Küçük kırmızı şapkasının altından çıkan beyaz saç dalları koyu renk kaşlarıyla tezat oluşturuyordu ve genel havası profesörce olsa da gözlüklerinin arkasından gözlerinin gülümsediğini görebiliyordum.

Ne Mein Host ne de Nick, Roma Katolik Kilisesi'nin başpiskoposunu resmi olarak nasıl selamlayacaklarını biliyormuş gibi görünmüyordu ve devlet adamının tereddüt ettiğini ve sonra yüzük elini geri çektiğini görünce rahatladım. Açıkçası, Amerikan modasına göre son derece demokrat ve bağımsız olan Nick'in, ne kadar yüce olursa olsun, başka bir adamın yüzüğünü öpmesi beklenirse ne yapacağından korktum.

Bildiğimiz gibi Mein Host, Roma Katolik Kilisesi'nin büyük bir hayranı değildi. İsa Mesih'e inanmasa da, Hıristiyanlarla yaptığı tartışmalarda, kendi adına bir din kurulduğunda İsa Mesih'in aklından geçenin bu kadar lüks bir zenginlik olmadığından emin olduğunu sık sık dile getirirdi.

Bu beni eğlendiren bir ironiydi. Koğuşumun yirmi yıl daha öğrenemeyeceği bir şey biliyordum. Bu, annesi Diana'nın, kendisi ömür boyu agnostik olmasına rağmen, sonunda Katolik annesinin bebek oğlunun Katolik Kilisesi'nde vaftiz edilmesi talebine boyun eğdiğini itiraf ettiği gerçeğiydi. Diana olgunlaştıkça, dini ilgisizliğini iddia ederek ya da bunun sadece annesini yatıştırmak için yapıldığını kanıtlayarak bu eylemi haklı çıkarmanın giderek zorlaştığını fark etmişti. Prensiplerine yaptığı bu kişisel ihanetten dolayı kendini o kadar suçlu hissetmişti ki, kırklı yaşlarına gelene kadar oğluna resmen Katolik olarak vaftiz edildiğini söylemekte direnmişti. Annesinin bu hareketini duyduktan sonra hayatının geri kalanını aforoz edilmeye çalışarak geçirdiğini söylediğini duymuştum.

Başpiskopos ayağa kalkmadan, iki gence masasının önündeki zengin döşemeli üç sandalyeden ikisine oturmalarını işaret etti. Sekreter sessizce odadan çıkarken ağır ahşap kapılar arkalarından kapandı.

Her iki tarafın da neden orada olduklarını merak ettiklerini tahmin ettiğim garip bir sessizlik oldu. Başpiskopos henüz konuşmamıştı ama kollarını masaya dayamış, yüzünde şaşkın bir ifadeyle hafifçe öne eğilmiş oturuyordu.

Önce ev sahibi konuştu, sanırım daha çok Nick'in her zamanki patavatsızlığıyla söze girmesini engellemek için. Bunun nazikçe halledilmesi gerekiyordu. Koğuş arkadaşım İncil'den bolca alıntı yapmaya devam etti ve İsa'nın "düşmanlarınızı sevin" öğüdünü vurguladı. Daha sonra bunu mantıklı bir sonuca, yani Şeytan'ı sevmemiz ve affetmemiz gerektiği sonucuna vardırdı - başpiskoposun bu korkunç isim karşısında irkildiğini gördüm, ancak koğuşum yüzünü buruşturduğunu fark ettiyse de bu onu durdurmadı - ve başpiskoposa İsa Mesih'in iyi Hıristiyanlar olarak hepimizden yapmamızı istediği şeyin kesinlikle bu olduğunu söyleyerek devam etti.

Kardinal Francesco Carpino tahtına geri oturdu. Yüzündeki şaşkın ifade geri gelmişti ama bu kez korkuyla karışıktı. Gülümseme gözlerini terk etmişti ve ifadesini okumak profesyonel bir poker oyuncusununki kadar zordu. Mein Host, anlaşılmaz İtalyancasıyla, içten bir samimiyetin resmi olarak, cümlelerine İtalyan aksanıyla söylenen İngilizce kelimeler serpiştirerek konuşmaya devam etti. Kendisini anlaşılır kılma arzusunda son derece samimi görünüyordu.

Söylemlerini tekrarlamaya çalışmayacağım, ancak makul bir tonda konuşulduğunu ve İsa'nın öğütlerinin mantıksal yolunu izlediğini söyleyebilirim. Arketipler ve Jung hakkında; çözüm ve uzlaşma hakkında; simya ve kutsal evlilik hakkında; sorumluluk ve içindeki Şeytan'ı bulma ihtiyacı hakkında; ve benlik içindeki çatışmaları çözerek barışa ulaşma hakkında konuştu.

Koğuşum daha da hareketlendi ve kilisenin bir canavar yaratma sorumluluğunu üstlenmesi gerektiğinde ısrar etti - Şeytan'ı (başka bir ürkeklik) kurtarılamaz bir şeytan figürüne dönüştürdü. Bunun Hıristiyan toplumlarda nasıl bir hoşgörüsüzlük ve şiddet yarattığını, en korkunç suçların Mesih adına nasıl meşrulaştırıldığını gösterdi. İnsanların başarısızlıkları için uygun bir şeytanı suçlamanın hazır cazibesinden; bu kurgunun tüm kültürlerin düşüncesini nasıl saptırdığından ve bu yanılgının kilise tarafından kendi amaçları için nasıl teşvik edildiğinden bahsetti - insanların kendilerini suçlu, korkmuş ve bu dini kuruma bağımlı hissetmelerini sağlamak.

Gerçekten de muhteşem bir konuşmaydı. Garipti evet ve daha az ayık bir durumda gülünç derecede beceriksiz olurdu, ancak gardiyanımın yüzünden tüm önemli noktalara değindiğine inandığını görebiliyordum.

Kimse konuşmadı. Nick'in yüzündeki ifade de en az yaşlı primatınki kadar şaşkındı. Mein Host bu sessizliği devam etmek için bir teşvik olarak algıladı.

Bu sefer konuşmak için ayağa kalktı - bu işi öğrenmeye başlamıştı.

Hâlâ sessiz, ölçülü ve tehditkâr olmayan bir tonda konuşan Ev Sahibi, etrafındaki altın varaklı ihtişamı, kilisenin yoksulluk ve cehaletle bastırılmış bir halkın sırtından elde edilen muazzam ve paylaşılmamış zenginliğini işaret etti. Nick'le birlikte sarayda yürüdüklerini ve sarayın tüm gösterişini anlattı. Bunların uzun bir dini geleneğin olmazsa olmaz süsleri olduğunu çok iyi anlasa da, bunun gerçekten de yozlaşmanın kilisenin kalbini ne kadar uzun süredir kemirdiğini gösterdiğini söyledi. Düşmanlarımızı sevmeyi öğrenerek bu yarayı iyileştirebiliriz. Kilise ancak bunu yaparak özgünlüğünü ve modern yaşamla ilgisini yeniden kurabilirdi.

Kâğıda döküldüğünde kışkırtıcı görünse de, en ufak bir suçlama tonu içermeyen nazik bir yoğunlukta söylenmişti. Daha da devam edebilirdi, ama açıkça hissetti ki

söylenmesi gerekenler söylenmişti. Üstelik Nick'in soğukkanlılığını kaybedip rahibe saldırması da engellenmişti.

Palermo Başpiskoposu kıpırdamadan oturmaya devam ediyordu, ancak ellerini masanın altında görebiliyordum. Birbirlerini yıkama hareketleri yapıyorlardı. Yüzü pasifti, ama açıkça düşmanca değildi. Henüz konuşmamıştı ama belli ki görüşme sona ermişti.

Nick ayağa kalktı ve hem o hem de Mein Host garip sessizlikte ayaklarını sürüyerek yürüdüler. Muhtemelen gizli bir zile cevap veren rahibin arkalarından geldiğini duyabiliyorlardı.

Başpiskoposun yüz hatları dostça bir gülümsemeye dönüştü.

"Bene ... bene signori . . no Inglesi . . . I spika no Inglesi," dedi Kardinal Francesco Carpino, çift sekreter tarafından götürülürken. Mein Host ve Nick'in başpiskoposu son gördüklerinde, sağ elini kutsama gibi görünen ama daha çok iyi niyetli, anlayışsız bir kovma hareketiyle sallıyor gibiydi.

Sadece birkaç dakika sonra, tekrar sokağa çıktıklarında, Mein Host'un aklına başpiskoposun dil konusundaki ustalığının söylediğinden çok daha üstün olabileceği geldi. Bir başpiskoposun diplomat olması gerekirdi. Acaba kurnaz yaşlı din adamı en başından beri onlarla dalga mı geçiyordu ve onun atıp tutmasına izin mi veriyordu?

"İki bin yıldır bu konulardan kaçınıyorlar - ne bekliyordunuz ki?!" Nick kıkırdadı. "İyi ki seni dine küfretmekten içeri atmamışlar!"

"O kadar kötü, ha?"

"Kaçmaya hazırdım," diye itiraf etti Nick. "Kilise polisinin her an içeri dalacağını ve bizi sürükleyerek götüreceğini sanıyordum. Özellikle de sen Şeytan şöyle, Şeytan böyle derken. Tanrım! Yüzünü gördün mü?"

"Biraz garip hissettim, Nick. Sanki gerçekten orada değilmişim gibi. Ne söylediğimden bile emin değilim ... hayır, ne demek istiyorsun, yüzü?"

"Ne zaman Şeytan deseniz yüzü ağzının kenarına doğru geriliyordu. Sonra o tuhaf bakışıyla yüzünü kapattı. Bu birkaç kez oldu. Bunu fark edeceğini düşünmemiştim, sürekli devam ettin. Yine de güzeldi. Anlayabildiğim kadarıyla, her şeyi ortaya koydun. Ben bile daha iyisini yapamazdım."

Gerçekten de nadir bulunan bir övgü. Ancak Mein Host başını sallıyordu, az önce olanlardan dolayı hâlâ şaşkındı. Sessizce yürümeye devam ettiler, arabalar ve kamyonlar siyah dumanlar saçarak yanlarındaki yol boyunca sarsılıyordu.

"Biliyor musun Nick? Sanki başka biri benim aracılığımla konuşuyor gibiydi. Sanki o kelimeleri söylerken kendimi dinliyordum. Ve bazı şeyleri daha önce hiç düşünmemiştim bile. Garipti."

Ve böylece, henüz ifade edilmemiş bir başka alt kişilik, Ev Sahibim'in hayatında ilk kez ortaya çıktı. O, koğuşumun ana kişiliğine tamamen entegre olana kadar koğuşumun gelişiminde birkaç kez görünecek olan küçük bir karakter.

* * *

Adalarda, dost canlısı uzaylıların kısa ziyaretinden sonra halkın tekrar yerleştiğini görecek kadar uzun süre kaldım.

İnsanlar muhtemelen ET'lerin yerli soydan gelenlerle yüz yüze görüşmek için gereken üçüncü yoğunluk frekanslarına düşmek için isteyerek maruz kaldıkları duygusal acıyı takdir etmemişlerdi. Mu halkı bunun dünya dışı varlıklar için ne kadar rahatsız edici olduğunu anlayamamış olsa da, bu ziyaretin eşsiz ayrıcalığından şüphe duymayacaklardı.

Efsaneleri hâlâ Yıldız İnsanlarından ve diğer dünyalardan gelen ziyaretçilerin daha tanıdık bir manzara olduğu sorunlardan (isyandan) önceki bir zamandan bahsediyordu. Ancak neredeyse 165.000 yıldır dünya dışı bir ırkla gerçek bir karşılaşma ya da bunun gibi yüz yüze bir görüşme olmamıştı. Dolayısıyla bu olay, evrende yalnız olmadıklarının derin bir teyidi olarak işlev gördü.

Kırk bin yıl önceki bir uygarlığın, günümüzün pek çok zihnini harekete geçiren aynı özlemlere sahip olması şaşırtıcı olsa da, bunun altında yatan neden olabileceğinden şüphelendiğim şeye ancak son zamanlarda rastladım. Dediğim gibi, bunu o zamanlar bilmiyordum, ancak kısa bir açıklamayı hak ediyor, çünkü sonuçta bu kelimeleri okuyan herkes için derinden cesaret verici olmalı.

Bilin ki siz insanlar gerçekten özel insanlar olarak kabul ediliyorsunuz. Birey olarak kim olduğunuz için değil, fani yaşamlarınızı nerede sürdürdüğünüz için. Bu boş bir övgü değil, tüm insanların kabul ettiği bir gerçektir.

varlıklar er ya da geç uyanacaklardır. Pek çok insan, Dünya gibi Çoklu Evren'den izole edilmiş bir gezegende yaşadıkları için ne kadar derinden sevildiklerini ve saygı gördüklerini anlayamadan bu hayata veda edecekler.

Dünya gibi karantinaya alınmış ve genel gezegenler arası ticaret yollarından izole edilmiş bir dünya her zaman kaşiflerin veya turistlerin cesaretini kıracaktır. Bu gibi gezegenlerde meleksi âlemlerden büyük ölçüde habersiz olan ve batıl inançlara mantıksızca yatkın olan ya da daha kötüsü paranormal olayları mantıken küçümseyen ölümlüler yaşar. Bunlar, ister Gözcü ister Gezgin olsunlar, enkarne olanlar için en büyük zorluğu teşkil eden gezegenlerdir. Tarihleri boyunca, kendilerinin yapmadığı meleksi bir devrimle haklı ruhani miraslarından mahrum bırakılmış bir halkın arasında bir dünyada yaşamak - tüm bunlar en zorlu ruhani yollar için bir arena yaratmaya hizmet eder.

Bir melek olarak, biz Gözcülerin bir zamanlar inancımızın doğru bildiklerine ihanet ettiğimizi kabul etmeye başladım. Artık bu yüzden burada olduğumu biliyorum: inancımı yeniden kazanmak ve yenilemek için.

Devrimden önce inancımız - hayır, *benim inancım* (Mein Host'tan öz sorumluluk öğreniyorum) - alışkanlık haline gelmişti. Bunu şimdi görebiliyorum. Çoklu Evrenin iyi huylu bir Yaratılış olduğunu, Yaratıcıların sevgi dolu ve iyi olduklarını ve böylesine muhteşem bir olayda hiçbir şeyin ters gitmeyeceğini kabul etmiştim. Ve Lucifer'i takip eden çok sayıda insan olduğu için, bu alışkanlık durumunda yalnız olmadığımı varsaymak zorundayım.

Acaba biz melekler çok mu kayıtsızdık? Zekice söylemlerden çok mu kolay etkilendik? Liderlerimizi akılsızca takip etmeye çok mu istekliydik? Aslında bir melek devrimi için verimli bir alan mıydık?

Belki de hepimizin sarsılarak uyandırılmaya ihtiyacı vardı.

Elbette bu durum Lucifer'in devrimini tek başına haklı çıkarmaz. Ancak karantinaya alınan bu dünyaların sağladığı en değerli olumlu sonuçlardan birinin, ruhani zorlukların en zorlusu olduğunu belirtmek isterim: ikna edici fiziksel kanıtlardan faydalanmadan inanç edinme fırsatı. Bana göre bu, her bireyin harekete geçirmesi ve geliştirmesi gereken şeyin ruhani ve duygusal zekâ olduğu gerçeğinin altını çiziyor.

Burada, enkarne olsun ya da olmasın, asi melek dostlarıma sesleniyorum. En derin sezgisel içgörülerimize güvenmeyi öğrenmeye en çok ihtiyacı olanlar bizleriz.

alaycı ve materyalist çağ. Gezginler, şu anki enkarnasyonları için gönüllü olan ve devrimin lekesi altında acı çekmeyen ileri ruhlar, Kaynaklarıyla temaslarını nadiren kaybederler. Asi melekler öğrenmek ve kendilerini kurtarmak için enkarne olurken, Gezginler başkalarına öğretmek ve ilham vermek için enkarne olurlar veya nadiren de olsa yürürler. Bunun bazı istisnaları var ki, benim koğuşum hayatının ilerleyen dönemlerinde bunlarla karşılaşacak.

İnsanlık tarihi boyunca burada perde arkasında sessizce faaliyet gösteren az sayıda Gezgin vardı, ancak son birkaç yüzyıldır sayılarının arttığını gözlemledim. Son derece sorunlu olduğu bilinen bir dünyada görev yapmak için gönüllü olan cesur ve yürekli ruhlar olmaları gerekiyor. Kendilerinden çok daha az gelişmiş insanlarla birlikte, dikkatleri gereksiz yere üzerlerine çekmeden yaşayabilecek bilgeliğe ve ne zaman ve nasıl müdahale edeceklerini bilecek şefkate sahip olmaları gerekir. Gezginler belirli bir ideolojiye ya da teolojik ilkeye değer vermeme eğilimindedirler ancak nezaket ilkesine vurgu yaparlar. Enkarne olmuş asi meleklerin aksine, Gezginler genellikle kim olduklarının ve neden burada olduklarının farkındadırlar. Gezginler ilgi odağı olmak istemezler ve onları nadiren kamusal alanda önemli roller oynarken görürsünüz. Niyetleri daha mütevazı ve kişiseldir. Bozulan biyosferiyle dünyanın genel durumu Gezginler için genellikle diğerlerine kıyasla daha az tehdit oluşturacaktır çünkü gerçekte kim olduklarından kaynaklanan sezgisel farkındalıklarının onları daha büyük resim konusunda rahatlatacağını tahmin edebiliyorum. İnsanları deneyimlerinden ve hatalarından ders alma fırsatından mahrum bırakmak için burada olmadıklarını bilirler, bu nedenle Gezginler en etkili şekilde kişisel örneklerle hareket ederler.

Dolayısıyla, bu gezegensel Sistemin izole edilmesinin asıl nedeni isyanın diğer sektörlere yayılmasını önlemek olsa da, karantinaya alınan dünyalar artık daha önemli bir şekilde nüfuslarının bireysel ruhani gelişimini hızlandırmak için uygun alanlar sağlamaya hizmet ediyor olarak görülebilir.

Şu anda kaç asi meleğin insan bedeninde enkarne olduğunu bilmek benim görev alanıma girmiyor, ancak koğuşum 1990'ların başında diğer melek kaynaklarından biri tarafından bu sayının "yaklaşık altmış milyon" olduğu konusunda bilgilendirilmişti.

-Her gün daha fazlası geliyor." Bunlar, "görmeden inanma" meydan okumasına en çok ihtiyaç duyacak olan enkarne kişilerdir.

Muhtemelen bu aşamada -yirmi birinci yüzyılın ikinci on yılında -Otuz yaşın altında olan ve Dünya'da yaşayan bireylerin çoğunluğu bedenlenmiş asi melekler ya da Gezginler veya yaklaşmakta olan küresel dönüşüme tanıklık etmek ve kolaylaştırmak için enkarne olmayı seçmiş olanlardır.

Yıldız İnsanları ayrıldıktan ve Mu halkı normal yaşamlarına geri döndükten bir süre sonra Vanu ve Amadon'un uzaylıların ziyaretini ve bunun gelecek için neler getirebileceğini tartışmalarına kulak misafiri oldum.

"Neden şimdi?" Amadon'un sorduğunu duydum. "Bunca zaman sonra, neden şimdi geri geldiler?"

Vanu cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu. Henüz ET'leri ve neden ziyarete gelmiş olabileceklerini tartışmadıklarını fark ettim. Amadon uzaylıyla telepatik etkileşime dahil edilmediğinden, ipucunu almış ve şefinin paylaşmaya meyilli olduğundan daha fazla ayrıntı için Vanu'yu rahatsız etmekten kaçınmıştı.

"Bana söyledikleri bilgi oldukça şaşırtıcı, Amadon. Bu konuda ne yapacağıma karar vermeden önce zihnimde iyice düşünmek zorunda kalmamı anlayışla karşılayacaksınız."

Vanu'nun basit evinin balkonunda oturuyorlardı. Ev, adanın üç sönmüş volkanından birinin dibinde, çimenli düzlüğün denize döküldüğü yerde, hafif bir eğim üzerine kurulmuştu. Ev küçüktü, yan yana dizilmiş birkaç keşiş hücresinden ancak daha büyüktü. Balkonda oturanlara aşağıdaki körfezi ve körfezin en dış sınırlarındaki mercan kayalıklarına çarpan Pasifik dalgalarını net bir şekilde görme imkânı verecek şekilde uçurumun kenarına oyulmuştu.

Vanu, İhtiyarların, saygıdeğer liderlerinin makamına yakışır şekilde bir sarayda yaşaması yönündeki ricalarına direnmişti. Vanu bunun yerine mütevazı bir evde yaşamayı tercih etmiş ve bu mütevazılıkta ısrar etmek için tüm gücünü kullanmıştı. Bu durum Vanu ve Amadon'un uzun doğu yolculuklarının başından beri peşlerini bırakmayan bir gerilimi gündeme getirdi. Ancak Mu adası sakinleri tutarlı ve yerleşik bir kültür olarak binalar inşa etmeye başladıktan sonra ciddi bir sorun haline gelmişti.

Kendisini tanrılaştırma girişimlerini engellemek için yaptığı her şeye rağmen, Vanu son zamanlarda hem kendisinin hem de Amadon'un Lemurya'nın sıradan halkı tarafından tanrı-krallar olarak konuşulduğunun farkına varmıştı. Bu inanç, ikili dünyanın öbür ucundayken yeniden ortaya çıkmıştı ve çabucak söndürülmesi gerekiyordu. Aslında, Vanu'nun en mütevazı konutlarda yaşama ısrarı, halkın onu tanrı yapma dürtüsünü söndürmeye yardımcı olmak için özel olarak yaratılmış bir stratejiydi.

Hafif bir esinti, oturdukları yerin altından kıvrılarak uzanan siyah kumlu sahili kucaklayan palmiye ağaçlarını hışırdatıyordu. Gökyüzü kusursuz bir masmaviydi, ufka değdiği yerde ördek yumurtası mavisine dönüşüyor, sonra da ayırt edilemeyecek kadar puslu bir akuamarine dönüşüyordu. Bir yunus sürüsü resifin hemen içindeki koyda tembel tembel yüzüyordu; şık koyu renkli tekerlekler yuvarlanıp kayboluyor, yuvarlanıp kayboluyordu.

Mükemmel bir gündü. Yine de Vanu buradaydı ve tuhaf bir ruh hali içinde görünüyordu. Amadon'un gergin olduğunu görebiliyordum; sevgili şefinin şimdi olduğu gibi kendi içine kapanmasından nefret ettiği açıktı. Amadon'un duygusal bedeninin durumuna bakılırsa, sorularını tutamayacağı kadar ağırlaşana kadar ısırıyor olmalıydı.

"Vanu, Yıldız İnsanlarıyla buluştuğundan beri," diye kekeledi Amadon sonunda, "nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama benden ... hepimizden uzaklaştın. Meşgul olduğumuzu biliyorum ama sen her zamankinden farklısın."

"Biliyorum. Biliyorum, Amadon. Sabırlı ol. Öğrendiklerimi sana anlattığımda sen de sessiz kalacaksın." Vanu'nun sesindeki yorgunluğu duyabiliyordum. "Sence ne zamandır adalardayız kardeşim?"

Amadon sessizce dalgındı. "Yani ziyaretçilerden döndüğümüzden beri mi?"

Vanu başını salladı ve sağ eli ve koluyla bir yuvarlanma hareketi yaptı. "Hayır, hayır, buraya ilk geldiğimiz zaman."

Amadon'un büyük, açık yüzü kızarmış ve geniş alnı düşüncelerle çatılmıştı. Sorunun tamamen retorik olup olmadığından tam olarak emin olmadığı belliydi. Aşırı uzun ömrüne rağmen karmaşık bir yaratık değildi. Vanu'nun gölgesinde yaşamaktan memnun görünüyordu ve birkaç istisna dışında önemli kararları şefine havale ediyordu. İstisnalar dışında

Amadon, kendisine saygı gösterilmesine izin verdiği o utanç verici dönemde MA'nın ilkelerine sadıktı ve Prens'in ekibinin kalan son üyesi olan Vanu için ölebilirdi; tabii ölebilseydi.

Vanu'nun Amadon'un kendisine olan bağımlılığından duyduğu rahatsızlığı ve bu rahatsızlığı yardımcısından gizlemek için ne kadar çaba sarf ettiğini daha önce birkaç kez gözlemlemiştim. Eminim Vanu, Amadon'la fiziksel olarak benzer görünmelerine rağmen, kendisinin, yani Vanu'nun, yardımcısının sahip olmadığı bir bilgi derinliğini içinde taşıdığını kendine sık sık hatırlatmak zorunda kalmıştır. Bu açıkça Amadon'u tamamen farklı bir insan haline getiriyordu. Ve Prens'in ekibinin yüksek eğitimli bir üyesi olarak Vanu, yardımcısından tamamen farklı bir varlıktı. Vanu için bunu unutmanın ne kadar kolay olduğunu anlayabiliyordum.

"Bazıları sayılamayacak kadar çok mevsim olduğunu söyler, Ey büyük Vanu."

Vanu hafifçe yüzünü buruşturdu. Amadon bunu fark etmiş olmalıydı çünkü sandalyesine geri çekildi. Vanu her zaman yardımcısının kendisinden "Yüce" diye bahsetmesini ve onu yüceltmesini engellemeye çalışırdı. Diğerleri onu taklit etmekte çok acele ediyordu ve çok geçmeden halk onlara yeniden tanrı-kral demeye başlamıştı. Ancak bu sefer herhangi bir azarlama gelmedi. Vanu'nun aklında başka şeyler vardı.

"Gerçekten, Amadon. Sayısız mevsim. Ve hatırlanacak o kadar çok şey var ki..."

Vanu tekrar sessizliğe gömüldü. Sahilden bir deniz kuşu öttü. Binlerce mil boyunca yuvarlanıp resiflere çarpan dalgaların uzaktan gelen gürültüsü Vanu üzerinde uyutucu bir etki yaratıyor gibiydi.

"Ama Vanu . ... Yıldız İnsanları ... söz vermiştiniz ..." Amadon sabırsızca ağzından kaçırdı.

"'Neden şimdi' diye sordunuz." Vanu söyledi. "'Bunca zaman sonra neden şimdi geri gelsinler ki?'" Bu haberi Amadon'la nasıl paylaşacağını düşünürken uzun bir duraklama daha oldu. Sonra öne doğru eğilip sessizce konuştu.

"Bunu şimdilik kendine saklamanı istiyorum dostum. Nedenini sana söylediğimde anlayacaksın."

Amadon'un açık yüzü aydınlandı. Şefinden böyle bir güven aldığı için gurur duyduğunu tahmin ediyorum.

"Söyleyeceklerim hoşunuza gitmeyebilir ... yine de size şu kadarını söyleyebilirim. Önümüzde korkunç zamanlar var. Dünyanın sonu gelmiş gibi görünecek - bir değil, iki değil, üç kez. Adalarımız yok olacak, diyor Yıldız İnsanları; okyanus tarafından yutulacaklar."

Amadon'un mutlu gülümsemesinin şok içinde donduğunu görünce durdu. Amadon, tüm olağanüstü yaşamına ve Vanu'ya hizmetinden edindiği bilgiye rağmen hâlâ bir insandı. Vanu'nun asla yapamayacağı bir şekilde kendini bu dünyayla özdeşleştirmişti. Gerçekten de, yükselen ölümlüler hakkında, ölümlüler dünyasından ayrıldıktan ve başka hayatlar yaşadıktan çok sonra bile, geldikleri gezegeni "evleri" olarak adlandırdıklarını duymuştum.

"Dünyanın sonunun geleceğini mi söylediler?" Amadon sonunda ağzından kaçırdı, sesi dehşet ve panik içinde yükseliyordu.

"Hayır, hayır... gerçekten dünya değil. O devam edecek. Hayır, dünyamızın sona ereceğini kastettiler."

"Bu daha da kötü, Vanu. Ne demek istiyorlar, *bizim dünyamız mı*?"

"Bizim dünyamız ... adalar ... Lemurya. Burada inşa ettiğimiz her şey. Uğruna çalıştığımız her şey. Bunların hepsi yok olacak. Yıldız Kadın bana bunu gösterdi. Gökyüzünden ateşin geleceğini ve adalarımızı p a r ç a l a y a c a ğ ı n ı söyledi."

"Ama bu adil değil, Vanu! Bu doğru değil! Hem nereden biliyorlar ki?" Amadon'un öfkesi yerini kuşkuya bıraktı.

"Onlar Yıldız İnsanları, Amadon, uzayın derinliklerinde neler olup bittiğini biliyorlar. Sana güneşten, gezegenlerden ve dışarı baktığında görebildiğin her şeyin uzayda nasıl dönüp durduğundan bahsetmiştim."

Amadon şaşkın görünüyordu. Vanu'nun astronomi derslerini gerçekten anlayıp anlamadığından şüpheliydim.

Vanu devam etti. "Evet, biz bile. Yine de öyle hissettirmiyor. Ama mesele bu değil. Gezegenleri ve yıldızları görebiliyoruz - felakete neden olacak olan göremediklerimiz. Tapınak büyüklüğünde kayalar var; dağlar kadar büyük buz parçaları var. Onlar da uzayda savruluyorlar. Bu kadar büyük bir şey bir gezegene çok yaklaştığında ... ona çarpması bile gerekmez ... sadece çok yaklaşırsa, Dünya'yı parçalara ayırır.

"Yıldız Kadın bana bunu gösterdi. Yakında gerçekleşmeyecek ama gerçekleşecek. Ve dediğim gibi sadece bir kez değil. Üç kez geçecek ve her seferinde daha da yaklaşacak ve hasar daha da kötüleşecek ..."

"Peki ya Mu? Mu'yu mu kaybedeceğiz?" Amadon buna hâlâ tam olarak inanamıyordu.

"Dahası da var Amadon, ama endişelenme kardeşim. Ayarlamaları yapmak için zamanımız olacak."

"Düzenlemeler mi?"

"Yıldız İnsanları bize bir teklifte bulundu. Ayrılmak isteyenleri başka bir dünyaya götürecekler. Halkımız için bir yer, güvenli bir yuva hazırladılar. Lemurya, adalar okyanusların altına gömüldükten sonra da yaşamaya devam edecek."

"Buna inanmayacak çok kişi olacak Vanu. Bu dağları uzayda göremeyeceğimizi söylemiştin. Peki bunu onlara nasıl gerçek kılacaksın?"

"Ben yapamayabilirim ama Yıldız İnsanları ilk yıkımdan sonra bir kez daha geri dönmeye hazırlar. O noktada ayrılmak isterlerse, hayatta kalanları alacaklar," diye yanıtladı Vanu ciddiyetle.

"Ne kadar zamanımız olduğunu söylediler... ne dediniz? Bu olayların ilki ne zaman ... bu uzay dağları?"

"İnsanları bir arada tutabilirsek, bolca zamanımız var. Ben de bunu düşünüyordum. Lemurya'dan uzanacağız ve dünyanın en yüksek yerlerini, denizlerin ulaşamadığı yerleri arayacağız. Bazılarımız m u t l a k a oraya yerleşecek ve yolumuza devam edeceğiz."

Amadon'un bu haberle ciddi şekilde sarsıldığını görebiliyordum. Adalarını kaplayacak olan deniz seviyesindeki böylesine büyük bir yükselme kavramını idrak etme yeteneğinin oldukça ötesinde görünüyordu.

"Bunlar zor zamanlar olacak kardeşim. Bundan kaçış yok.
Bazıları inanacak, bazıları inanmayacak. Bunun insanları bölmesinden korkuyorum."

Amadon, "Bazıları kalmak isteyecek - onlara ne derseniz deyin," diye mırıldandı. "Evet, çok yaşlı ya da çok zayıf insanlar olacak . . . bazıları belki de
Toprak Ana'ya olan inançlarına karşı kimseyi bir şey yapmaya zorlayamayız. onların iradesi."

Şimdi ürkme sırası Amadon'daydı. Vanu'yu, insanların Güneş Baba ve Toprak Ana'ya tapınmaları yerine

görünmez bir Tanrı'ya ibadet etmek.

Vanu'nun bu uzlaşmaya ne kadar uzun süre ve sert bir şekilde direndiğini daha önce anlatmıştım. Görünmez de olsa yüce bir Tanrı'ya olan inancın geliştirilmesinin, ölümlülerin deneyimi için Dünya ve Güneş gibi doğal unsurların kutsallığına olan sahte bir inançtan çok daha önemli olduğu konusunda ısrar etmişti. Ancak sonunda Vanu pes etmek zorunda kalmış ya da halkının daha küçük gruplara bölündüğünü ve daha ilkel batıl inanç dürtülerine geri döndüğünü görmüştü.

"Amadon!" Vanu sertçe konuştu. "Sana burada, yanımda ihtiyacım var. Geçmiş geçmişte kaldı; bırak gitsin. İhtiyarlara hitap etmeden önce sana söylediklerimin önemini anlamanı istiyorum. Seni yanımda istiyorum. Bu kolay olmayacak."

"Ama zamanımız olduğunu söylüyorsunuz, değil mi?"

"MA bize karşı cömert davrandı kardeşim. Bize bolca zaman verildi. Dediğim gibi, bunu aramızda tutalım. Yapmamız gereken değişiklikleri tartışacağız ve işleri yavaştan alacağız. Genel bir panik riskini göze alamayız."

İkili sessizce oturmuş, son 27.000 yıldır büyük Lemurya deneyinde birlikte inşa ettikleri her şeyin yakında yok olacağını düşünürken (nasıl düşünmezler ki?) tropik güneş gökyüzünde alçalmıştı.

Eminim onlar da kendi nihai kaderleri hakkında ciddi ciddi düşünüyorlardı.

"Ve Amadon," dedi Vanu muzip bir sırıtışla, en iyisini sona saklayarak. "Bunu hallettikten sonra, MA'nın bizi Jerusem'e geri çağırdığını duydum. Buradaki görevimiz sona ermiş olacak. Bizim yerimizi ziyaretçiler alacak. Bu dünyada gerçeğin ışığını canlı tutmaktan onlar sorumlu olacak. Bu yüzden, neşelen eski dostum. Yakında evde olacağız!"

7

Palermo'da Katarsis

Amadon'un İnanç Krizi, Gizemli Ses ve Empati Seansları

Nick ve Mein Host Palermo Katedrali'nin bahçesinden çıkıp geldikleri yoldan geri dönerek işlek ana cadde boyunca ilerlemeye başladıklarında ikindi vaktiydi.

Sıcak, kaldırımdan dalga dalga yükseliyor, pislik ve çöpler şehrin işlek caddelerinin her köşesini dolduruyordu. Trafik eski kamyonlarla doluydu, açık kasaları küçük Fiat'ların üzerinde uğursuzca yükselen kayalarla doluydu, her motor siyah duman çıkarıyor ve her sürücü kornasına basıyordu. Motorlu scooter kullanan genç adamlar, arkalarında yan oturmuş ve arkadaşlarına el sallayıp bağıran kızları, sıkışık trafikte dikkatsizce ilerliyor ve dönüp duruyorlardı.

Hava sıcak ve kirliydi ve Nick ile benim koğuşum Palermo Başpiskoposu ile yaptıkları görüşmeden dolayı hayal kırıklığına uğramış hissediyorlardı. Ayakları ağrıyordu. Bitkin düşmüşlerdi. Siyah giysileri güneş ışınlarını emiyor ve büyük kürenin şiddetli ışınlarında kızarıyorlardı.

Yaşlı kardinal Mein Host'un ne dediğini anlamış olsun ya da olmasın, tüm bu olay hem önemsiz hem de potansiyel olarak küçük düşürücü olarak sonuçlandı. Her ne kadar büyülü düşünceleriyle kendilerini desteklemeye çalışsalar da, taşıdıkları büyük gerçeğin -Mesih ve Şeytan'ın Birliği- yüksek kilisenin koridorlarında gerçekten duyulduğuna kendilerini ikna edemediler.

Her ikisinin de daha sonra tartışmanın nasıl başladığını ya da kimin başlatmış olabileceğini kesin olarak ifade edebileceklerini sanmıyorum. Kesin olan tek şey, Avrupa'daki yolculuklarının büyük bir bölümünde yüzeyin altında kaynamakta olduğuydu.

Karşılıklı söylenen sözler önemsizdi. İki adam çok farklı dünyalardan geliyordu ve dolayısıyla farklı şekillerde tartışıyorlardı. Sokaktan gelen Nick, hemen küfürlere ve annelerle ilgili Amerikan doğasına özgü hakaretlere başvurdu. Mein Host'un yöntemi ise gittikçe daha soğuk ve analitik bir hal alıyordu, düşüncelerini buz gibi bir mantıkla ifade ediyordu ve bu da doğal olarak Nick'i daha da çileden çıkarıyordu. Daha fazla küfür ve ardından daha fazla bağırma oldu, bu da koğuşumdan daha soğuk ve yakıcı tepkiler gelmesine neden oldu.

Ve bunun gibi şeyler.

Şimdi daha yavaş yürüyorlar; Nick'in kolları çılgınca hareket ediyor. Gittikçe daha da sinirleniyor.

Mein Host ... ya da Gabriel Stern demeliyim - çünkü bu noktada yakın bir şiddet tehdidi bu alt kişiliği ortaya çıkarıyor gibi görünüyor - rahatsız edici derecede soğukkanlı kalmaya devam ediyor. İkilinin daha önce de anlaşmazlıkları olmuştu ama hiçbiri Nick'in bu potansiyel şiddet patlamasına benzemiyordu.

Şimdi duruyorlar. Nick koğuşumu tahtadan yapılmış bir vitrine doğru itiyor. Bir adım geri çekilirken hâlâ hakaretler savuruyor. Mein Host'un kolları yanında; sol elinde Robert'ın başpiskoposun yüzüne doğru salladığı birkaç kitabı var; sağ eli ise ürkek İsmail'in zincirini tutuyor.

Nick'in ellerinin sıkı toplar halinde kıvrıldığını, yumruklarını kaldırıp dövüşmesi için servisime bağırırken parmak eklemlerinin beyazlaştığını görebiliyorum. Elbette şu anda Mein Host'tan çok daha havalı bir müşteri olan Gabriel Stern'e hitap ettiğinin farkında olmayan Nick'in öfkesi, çok ihtiyaç duyduğu duygusal tepkinin yokluğunda patlıyor.

Genç adam ilk darbesini atıyor, gardiyanımın yüzünün yan tarafına sert bir sağ yumruk. Hiç etki yaratmamış gibi görünüyor. Gardiyanım neredeyse hiç hareket etmiyor. İkinci darbe çenesine geldi. Ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyor ve nedense şimdi gülümsüyor. Bu Gabriel Stern'in alanı - ne yapacağını çok iyi biliyor gibi görünüyor.

Sakin gülümseme Nick'i yeni bir çılgınlığa sürüklüyor. Bunun olmaması gerektiğine eminim. Toplanan küçük kalabalığın farkında değil gibiydiler ve kardinalle aynı şaşkınlıkla arbedeyi izliyorlardı ve yine onun gibi gösteriyi durdurmak için hiçbir girişimde bulunmuyorlardı.

Şimdiye kadarki en sert olan üçüncü darbe, gardiyanımı bir kez daha başının sol tarafından yakalıyor. Hâlâ fiziksel bir tepki yok. Nick öfkeden titriyor; çıldırmanın eşiğinde.

Koğuş arkadaşımın yüzündeki gülümseme hiç kaybolmuyor ve Gabriel Stern şimdi Nick'i elinden gelenin en kötüsünü yapmaya, eğer yapması gereken buysa her şeyi ortaya dökmeye davet ediyor. Bunu en ufak bir kurnazlık yapmadan söylüyor. İstediği yanıtı alamayacağı Nick için bile artık çok açık.

"Hadi, Nick! Yapmak istediğin şey bu," diyor Gabriel Stern yine sessiz bir ısrarla. Bu fedakârlığın biraz fazla ileri gittiğini düşündüm ama bu Bay Stern'ün işi ve ne yaptığını biliyor gibi görünüyor.

Bu son davet Nick üzerinde çok ilginç bir etki yaratıyor. Öfkesi azalıyor ve ruhsal olarak çöküyor gibi görünüyor. Bedeni fiziksel olarak gevşiyor, gözleri yaşlarla doluyor ve kollarını şaşkın bir ev sahibinin boynuna dolayarak yüksek sesle özür diliyor.

Palermo caddesindeki hayat, bu şiddetli karşılaşma boyunca sakin bir şekilde devam etti. Kimse müdahale etmedi ve yoldan geçen sürücüler kornalarını çalmadan ve siyah dumanlar çıkararak hızlanmadan önce iki kez bakma zahmetine bile girmedi.

Yine de iki genç adam arasındaki derin bir yanlış anlama uçurumu kapatılmıştı, her ne kadar ikisi de bunu kelimelere dökemese de. Her ikisi de seçtikleri eylem tarzını sonuna kadar kullanmışlardı. Birbirlerinin yüzeyinin altını görmüşler ve gördüklerini anlamış ve affetmişlerdi. Oldukça farklı geçmişlerden gelen iki güçlü iradeli adam, Nick birkaç yıl sonra Süreç'ten ayrılana kadar sürecek bir dostluğun temelini oluşturmak için bu şiddetli katarsise ihtiyaç duymuşlardı.

Koğuşum ve Nick bir hafta kadar sonra, diğer iki izci çifti gibi, topluluk için yeni bir merkez bulma çabalarına dair elle tutulur hiçbir şey bulamadan Kıta'dan döndüler. Çiftlerden biri, Hermann Göring'in av köşklerinden birini gezdirme deneyimlerini anlattı; Mary Ann'i cezbetmiş olabilirdi ama pahalı bir seçenek olması bir yana, umutsuzca kullanışsız bir seçenek olduğu ortaya çıktı. Uygun bir yer bulunamaması üzerine Omega, topluluğun merkezini Londra'dan taşımaya çalışmaktan vazgeçti ve bu durum tüm üyelerini gizliden gizliye sevindirdi.

Mein Host, İngiltere'deki evine döndüğü için mutlu olsa da, Nick'le Sicilya'da birlikte geçirdikleri katartik değiş tokuşa hâlâ enerjik bir şekilde dalmış durumdaydı. Bir öğleden sonra, bir fincan kahve eşliğinde, çoğu konuda sırdaşı olan Juliette'e duygularını ifade etmeye çalıştı. "O ve ben kavga ederken ben de oradaydım ama aynı anda değildim. Olanları izleyebiliyordum ama konuşan ben değildim."

"Daha önce böyle bir şey olduğunu söylememiş miydin? Hatırlıyor musun?" Juliette sordu. "Xtul'da ... kendini kamçıladığın zaman?"

"Hayır. Şey, evet. Bu farklıydı, yine de ne demek istediğini anlıyorum. Ayağa kalkıp bedenimden çıkana kadar canım çok yanmıştı. Mesele şu ki Juliette, bu acıtmadı. Nick bana vururken sanki hissetmiyor gibiydim. Sonrasında da hissetmedim. Ne bir morluk, ne de başka bir şey. Her şey çok tuhaftı."

"Yani? Arkadaş mı oldunuz? Sen ve Nick?"

"Evet, iyiydi. Kim bilir aramızda gerçekten neler oldu!" İkisi de Mağarada kahvelerini yudumlarken Ev Sahibi birkaç dakika boyunca düşünceliydi.

"Sana bir daha hiç vurmadı mı?" Juliette içgüdüsel olarak hikâyede daha fazlası olduğunu hissetmiş olmalıydı.

"Asla. Artık birbirimizle iyiyiz. Onu Wendy'ye sağ salim teslim ettim. Hayır, mesele o değil. Şimdiye kadar aklıma gelmemişti ama daha önce de böyle bir şey olmuştu - birkaç kez, ama kadınlarla. İlki bana bir çekiçle saldırmıştı. Anlayabileceğim bir sebep yoktu. Bir perdeyi tamir etmek için bir merdivene çıkmıştı, sanırım ... o şeyi kafama doğru sallayarak bana doğru indi. Onu gerçekten kızdırmış olmalıyım ama ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. O zaman da bilmiyordum, şimdi de bilmiyorum!"

"Seni yakaladı mı?"

"Hayır, hayır, onu atlatmayı ve evden çıkmayı başardım. Ama o beni sokakta kovaladı ve çekici bir blok boyunca salladı! Hem de gece vakti! Hem de gecelikle, Tanrı aşkına!" Juliette bu görüntüye gülüyordu.

"Mesele şu ki Juliette, bugüne kadar onu kışkırttığımın farkında değildim. Bana saldırması için bir şey söylemiş ya da yapmış olmalıyım... Sonuçta o benim kız arkadaşımdı. Ama ne olduğunu Tanrı bilir. İkincisi daha da garipti. Bir

Farklı bir kız arkadaş: Jean . . . onunla tanışmış olmalısın. Nassau'ya gitmeden önce birkaç kez geldi. Mary Ann'den nefret ederdi. . ."

Juliette, "Uzun boylu sarışın bir kız; oldukça güzel," diye hatırladı.

"Bir an yatağında huzur içinde uzanmış konuşuyorduk... ne hakkında olduğunu hatırlamıyorum. Sonra bir baktım yumruklarıyla bana saldırıyor. Tüm gücüyle bana vuruyordu."

"Hatırladığım kadarıyla büyük bir kızdı. Sen de ona vurmadın, değil mi?"

"Hayır, tabii ki hayır. Bir kadına vurabileceğimi hiç sanmıyorum. Top gibi kıvrıldım ve yorulana kadar bana vurmasına izin verdim. Ve evet, bu acıttı. Nick'le olduğu gibi değil. Mesele şu ki Juliette, saldırılar birdenbire ortaya çıktı. Onları tetiklemek için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu... üçünü de."

"Oldukça alaycı olabiliyorsun. Kimse bundan hoşlanmaz."

"Evet, ama ne zaman yaptığımı bildiğimden oldukça

eminim." "Oldukça emin misin? Sadece oldukça mı?

Kulağa pek öyle gelmiyor."

Ev sahibimin buna söyleyecek fazla bir şeyi yoktu, bu yüzden sessizce oturup içkilerini bitirdikten sonra kalkıp görevlerine devam ettiler. Ward'ım o anda bunu bilmeyecekti ama bu sebepsiz gibi görünen şiddet olaylarının ardında yatan bulmacanın bir kısmı zamanla ortaya çıkacaktı. Zorlu olacak ve bu şiddet patlamalarını neyin tetiklediğini ve nihayetinde bu rahatsız edici kişisel sorunu nasıl çözeceğini anlamadan önce birkaç olay daha olacak. 2014'te yazdığım gibi, vasimin genç haliyle, bu noktaya kadar hayatında hiç bu şekilde öfkelenmediğini ve bunu yaptığı birkaç seferde de aşırı tahrik karşısında olduğunu bilerek biraz güven duyacağına inanmak isterdim. Ancak Gabriel Stern araya girip şiddeti absorbe etmeye hazır olsaydı kavgayı kendisinin başlatmasına gerek kalmazdı. Ama ileride göreceğimiz gibi, gardiyanım başkalarında farkında olmadan kışkırtabileceği şiddet ve bunun kendisi hakkında ortaya çıkardıklarıyla yüzleşmek zorunda kalacak.

* * *

Amadon şaşkın ve kafası karışmış bir halde sahile doğru ilerledi. Yaklaşık bir asır önce Lemurya'dan ayrılmadan önce bir kenara bıraktığı resmi işlerini halletmek üzere Vanu'yu evde bırakmıştı.

Amadon'u okumak zor değildi. Düşüncelerini açıklamak gerekirse: "Bu nasıl olabilir? Her şeyi doğru yapıyorduk ... ve şimdi hepsi elimizden alınacak! Bu Yıldız İnsanlarına nasıl güvenebiliriz? Caligastia ile komplo mu kuruyorlar? Bu Prens'in bizi korkutmak için yaptığı başka bir numara mı? MA bunun başımıza gelmesine neden izin versin? Kolay olmadı. Her gün Caligastia'nın etkisiyle savaşıyoruz, bunu bilmiyorlar mı? Ve tüm bu eve dönme meselesi de ne?! *Burası* benim evim, Mu adaları ve bize buraların yok olacak adalar olduğunu söylüyorlar!"

Resifin içinde su sakindi, küçük dalgalar siyah kuma hafifçe vuruyor, kumda köpüklü beyaz bir leke bırakıyor ve bu leke birkaç dakika sonra dağılıyordu. Yunuslar çoktan gitmiş, öğleden sonra kıyı şeridi boyunca devriyeye çıkmışlardı. Görünüşe göre sürü besleniyordu ama Amadon yunuslara, daha temel görevlerinin küçük tekneleriyle balıkçılar için suları güvenli tutmak olduğunu anlayacak kadar yakındı. Bu gelenek o kadar uzun süre devam etmişti ki, kıyıya yaklaşmaya cesaret eden nadir ve aptal bir köpekbalığı olmuştu. Devaları tarafından yönlendirilen daha küçük balık sürüleri adaları çevreleyen bu güvenli bölgeden yararlanıyor, böylece hem balıkçılara hem de yunuslara daha zengin ve bol miktarda yiyecek sağlıyordu.

Dalgaların pürüzsüzleştirdiği bir lav bloğunun üzerindeki tüneğinden denize bakan Amadon bunu biliyordu. O, modern zihnin kavramakta zorlandığı türden bir doğa varlığıydı. Kendisi ile toprak arasında hiçbir ayrılık hissetmiyordu. Bir kuş uçuşunun anlamını sezgisel olarak biliyordu; hayvanlarla konuşabiliyordu; ayın evrelerini ve gündönümlerinin presesyonunu biliyordu; hem Güneş Baba'ya hem de Toprak Ana'ya ilgi çekici bir içtenlikle tapıyor ve dünyasını sanki onun bir parçasıymış gibi seviyordu.

Zihni durmadan dönüyordu. "Tüm bu güzellik dalgaların altında yok mu olacak? Güneş Baba ve Toprak Ana halklarına karşı mı geliyor? Neden bu kadar cezalandırılıyoruz? Bunu hak etmek için ne yaptık? İnsanların Tanrı Baba'nın fiziksel temsillerine ihtiyacı olduğu konusunda ısrar ettiğim için mi? Bu benim yaptığım bir şeyin cezası mı?"

Amadon'un kendine acımaya karşı bağışıklığı olmadığı açıktı ama en azından bunu kendine saklamayı ve Vanu'nun yanında, özellikle de Mu halkının yanında çok rahat ifade etmemeyi biliyordu. Bundan daha iyisini biliyordu.

Gökyüzü kararıyordu. Fırtına bulutları adanın arkasında toplanıyordu. Resifin dışında su dalgalanmaya başlamıştı. Dalgalar, mercan sırtlarının üzerine sprey tabakaları atıyordu - batan güneşte anlık olarak parlayan köpük perdeleri.

Ufuk yükselip güneşi gizlerken Amadon kayanın üzerinde kıpırdamadan oturuyordu. Amadon yemyeşil ormanın içinden yavaşça tırmanarak eve ve Vanu'nun varlığının güvenliğine ulaşırken karanlık ekvatora özgü bir anilikle çöktü. Sevgili şefinden ayrı kalmaktan ne kadar hoşlanmadığını biliyordum. Son zamanlarda aldığı dehşet verici haberler sonucunda içinde oluşan çelişkili duygularla başa çıkabilecek içsel kaynaklara gerçekten sahip değildi.

Yardımcısı balkona tırmanıp eve girdiğinde Vanu'nun Amadon'a doğru hiçbir hareket yapmadığını gözlemlemek ilgimi çekmişti. Amadon'u işleri kendi başına halletmesi için yalnız bırakacağını tahmin ettim.

Zamanı gelmişti, diye düşündüğümü hatırlıyorum, biraz da acımasızca. Belki de hepimiz için uyanma vakti gelmişti! Hoşumuza gitse de gitmese de hayat hareket halindeydi.

O zaman bu dünyada her şeyi başarısızlığa ve ölüme sürükleyen bir şey olup olmadığını merak ettim. Devrimden önce bile gözden kaçırdığımız bir şey; hepimizi felaket beklemeye koşullandıran gezegenin kendisine özgü bir şey? İyi, doğru ve güzel olanın bile lekelenmesi, yaşlanması ve yozlaşması garanti miydi?

Ve belki daha da önemlisi, bu kaçınılmaz düzensizlik ve kaos sarmalı melek devriminin kaçınılmaz bir sonucu muydu? Yoksa melek devriminin kendisi de dünyanın belli bir düzeyde düzensizlik ve kaos sağlamak için ihtiyaç duyduğu şeyin bir sonucu muydu?

Şimdi bunun cevabını bildiğime inanıyor olsam da, o zamanlar melek devriminin ardındaki daha derin ve daha gizli nedenlerle mücadele etmeye yeni başlamıştım. Daha önce de belirttiğim gibi, dünyanın şu anda Lucifer'in faaliyetlerine ilişkin sahip olduğu tek açıklama MA'nın bakış açısından yazılmıştır ve hiçbir yönetim -insan ya da melek- bir devrimden hoşlanmaz. Bizim ayaklanmamızı devrim olarak değil de "isyan" olarak adlandırmalarının nedeninin de bu olduğundan hiç şüphem yok. MA'yı devirmeye çalışmıyorduk, hayır, Lucifer'in bile böyle bir niyeti olduğuna inanmıyorum. Tek istediğimiz

Politikada bir değişiklik, MA'nın üçüncü yoğunluklu dünyalar geliştirme konusundaki katı tutumunun gevşetilmesi ve MA'nın yargısına göre doğru kararlar olmasa bile kendi kararlarımızı verme fırsatı.

Kendimi hala üzerinde düşündüğüm bir soruyla baş başa buldum: MA bürokrasisi için devrim ne kadar acı verici olursa olsun, bir devrim, biraz kemikleşmiş olsa da iyi huylu bir idari sisteme değişim getirmenin en doğal yollarından biri olabilir mi?

Şu an için Lemurya'yı yeterince görmüştüm. Ölümsüz Amadon'un Yıldız Halklarının üzücü mesajını kabullenmesinin ne kadar acı verici olduğunu gözlemledim. Haber daha genel bir bilgi haline geldiğinde gerçekten etrafta olmak istemiyordum. Vanu'nun bu bilginin insanları bölebileceğine dair korkusu temelsiz değildi. Her ne olacaksa olsun, hiçbir şey olmasa bile, Lemurya uygarlığı sonsuza dek değişecekti. Değişecek ya da yok olacaktı.

Zandana'daki yaşamın nasıl ilerlediğini görmenin zamanı gelmişti. Acaba onlar da aynı sorunlarla mı karşı karşıyaydı?

Kendimi Pasifik'in ötesinde sandım ve büyük Amerika kıtasının batı kıyısına doğru yavaşça ilerledim. Güney bölgelerinde dağınık halde birkaç Lemurya yerleşimi vardı, ancak kuzeye doğru ilerledikçe bunlar daha da seyrekleşti. Kuzeyden aşağıya doğru akan farklı bir kadın ve erkek ırkı görmeye başladım. Siyah saçlı, bakır rengi tenli ve Asya gözlü daha küçük bir halktı bunlar, kürklere sarınmış bir şekilde kıta boyunca ilerliyorlardı. Bazıları tek bir noktaya yerleşti, ama çoğu Bering kara köprüsünü geçip buzlarla kaplı yeni bir dünyaya ulaşırken göçebe yaşamlarını sürdürmeye devam etti.

Kuzeydeki kara parçalarının çoğunu yaşanmaz hale getiren uzun buzul çağı en kötü şekilde sona ermişti ve göçmenler klanlarıyla birlikte gelip istikrarlı bir şekilde güneye doğru ilerlediklerinde buzullar yavaş yavaş geri çekilmeye başlamıştı.

Sekoya ormanındaki Seraphic Nakliye Merkezi'ni hiç zorlanmadan buldum. Buz geri çekildiğinden beri, bu yer Salem'den Taşıma Seraphimleri tarafından kullanılan ana portal olarak devralınmıştı. Kimse asıl nedenin Caligastia'nın Salem bölgesindeki varlığı olduğundan bahsetmek istemedi,

muhteşem sarayını inşa ettiği yer. Hiçbir sadık Prens'in yakınında bulunma riskini almak istemiyordu, ünü o kadar tatsızlaşmıştı ki.

Acaba dost canlısı Taşıyıcı Seraphim'in ben geldiğimde müsait olması bir tesadüf müydü? Selamlama gülümsemesi her zamanki gibi esrarengizdi ve bu kez ona beni bekleyip beklemediğini sormak gibi bir hata yapmadım. Belki de değişiyordum ve biraz daha fazla ışık alıyordum, ama bana karşı daha sıcak ve daha açık olduğunu hissettim.

En kısa süreli seyahatler için bile dünyayı terk etmenin zahmetli bürokratik sürecinden geçerken bazı düşüncelerimizi paylaştık. Bu sefer diğerlerine göre biraz daha kolaydı, çünkü bu yolculuğu daha önce yeterli sayıda yapmıştım ve bu da her zaman geri döneceğimi kanıtlıyordu. Bu her zaman ulaşım otoritesinin ana kaygısıydı: Gözcülerin her zaman ilk atandığımız dünyaya geri dönmeleri. Eskiden bunun bir ceza olduğunu düşünürdüm, bizi kendi yarattığımız karmaşanın içine geri itiyordu. Ancak artık, seçimlerimizin sonuçlarının gözümüzün önünde gerçekleştiğini gözlemlemek için hazır bulunmamızı sağlamanın bilgeliğini kavramaya başlamıştım.

Bu kısa geziler için minnettarım. Zihnimi temizlememe yardımcı oldular ve Dünya'da olup bitenlere daha geniş bir perspektiften bakmamı sağladılar. Nakliyecim Seraphim bana bu gezileri yapan birkaç Gözcüden biri olduğumu söylediğinde şaşırdım. Bana gösterdiği ana trafik, MA'nın sadık meleklerinden oluşuyordu ve bu meleklere periyodik olarak kendi seçtikleri dünyalarda dinlenme ve eğlenme büyüleri veriliyordu. Ancak, Nakliye Seraflarının en ciddiye aldıkları işlev, ölü ölümlülerin ruhlarını gezegenlerinden Jerusem'e geri taşımaları ve buradan yükselişlerinin bir sonraki aşamasına geçmeleridir. Ya da, asi melekler söz konusu olduğunda, onları geldikleri gezegene -ya da eğitimlerinin bir sonraki aşaması için uygun görülen benzer bir dünyaya- geri götürürler.

Bir Gözcü'nün seyahati Satania Sistemimizdeki gezegenlerle sınırlıdır, bu da makul miktarda farklılaşmaya izin verir. Satania'nın dışına hiç seyahat etmediğim için, karantinaya tabi olmayan Sistemlerde izin verilen seraphic seyahatin derecesi hakkında konuşamam. Ayrıca Gezegen Prenslerinin Lucifer'in emellerini reddederek MA'ya sadık kaldığı altı yüzden fazla dünyadan hiçbirine gitmeye cesaret edemediğimi de eklemeliyim. Duyduğuma göre

Bu gezegenlerin ihtiyatlı yöneticilerinin Gözcüleri dünyalarına kabul etmek için hiçbir şey yapmadıkları devreler. Onlara seyahat etmemizi yasaklayamazlar, çünkü bu tamamen meşru bir seçim yapma özgürlüğümüzü kısıtlamak olur, ancak Gözcülerin dünyalarında bulunmasını dayanılmaz derecede rahatsız edici hale getirebilirler.

Nakliye Seraphim'imin kucağına yerleştikten sonra, Zandana'ya olan yolculuk her zamanki gibi hızlı geçti, ancak bu sefer seraphim'imin alt uzaydaki hızının elektromanyetogravitik bir eseri olarak yarattığı müziğin inceliğinden gerçekten keyif almaya başladım. Doğrusunu söylemek gerekirse, o kadar rahattım ki uyuyakalmış olabilirim.

Zandana'ya vardığımda, uzun öğleden sonranın bir kısmını Taşıyıcım Seraphim ile geçirebildim, çünkü o gün güneş batana kadar onun hizmetlerine tekrar ihtiyaç duyulmayacaktı. (Zandana iki yıldızlı bir sistemde yer alıyor, bu nedenle gece ve gündüz düzeni Dünya gibi dünyalardan farklı ve gezegenin dönüşüyle birlikte, yeni gelen gezgin gezegende tuhaf günlük ritimlerini takdir edecek kadar uzun süre kalana kadar rahatsız edici derecede rastgele görünebilir).

Nakliye Seraph'ımın adını hiç öğrenemedim (telepatik alemlerde isimler daha sıkı korunur), bu yüzden ona "Eleena" diyeceğim ve umursamayacağına güveneceğim. Dünya'daki deneyimlerimle son derece ilgilendiği ortaya çıktı. Bu kısa gezegen dışı yolculukları yapmalarına izin verilen çok az Gözcü vardı ve itiraf ettiğine göre, ilişki kurma cesaretini toplayabildiği tek kişi bendim. Önceki gezilerimden birinde Eleena ona ne kadar kötü koktuğumu açıkça söylememiş miydi? Eleena'nın hassas nefes alma mekanizması olduğunu düşündüğüm şeyi kırıştırmadan artık daha rahat konuşabiliyor olmamız, Lucifer ile MA arasında eninde sonunda bir uzlaşma sağlanacağına dair küçük bir işaretti.

"Seni son gördüğümden beri değişmişsin," dedi Eleena, taşıma salonunda içeceklerimizi alırken. "Daha yumuşaksın. Seni daha iyi hissedebiliyorum."

Tekrar konuştuğunda da aynı şekilde açık sözlüydü. "Neden? Neden yaptın bunu? İşte anlayamadığım şey bu. Hiçbirimiz anlayamıyoruz. Her şey yolunda gidiyor gibi görünürken neden isyan ettin?" Eleena'nın sözleri

Bir görüntü karmaşası ve korkudan heyecana, bir parça kıskançlığa, hemen ardından bir suçluluk titremesi, bir utanç sıçraması ve sonra tekrar korkuya ve daha fazla hayranlığa kadar uzanan bir duygu karmaşası içinde. Renk ve tonlarda sizi sıkmayacağım kadar çok değişiklik vardı ama bu tutkulu bir telepatik alışverişin kalitesi hakkında bir fikir verecektir.

O zaman Eleena'nın masum, basit bir yaratık olduğunu ve yeni özgürlüklerimiz karşısında hepimizin hissettiği ilham ve heyecanı muhtemelen hiçbir zaman anlayamayacağını fark ettim. Onun bir işlevi vardı, karmaşık bir işlev değildi. Hayal ettiğim kadarıyla bu görev, uygun bir şekilde karmaşık olmayan bir zeka ile eşleşiyordu. (Zamanla ve Eleena'yı daha iyi tanıdıkça ne kadar yanıldığımı anladım. Bu sadece çok farklı bir zekaydı).

"Pek çok gezegende bulundum," dedi daha sakin bir ses tonuyla, "Sistem'in en iyilerini taşıdım ama isyan hakkında konuşmak isteyen kimseyi bulamadım. Bu kapalı bir konu. Herkes bunu örtbas ediyor. Zaten çok az Gözcü naklediyorum."

Elbette hepsi devrim hakkında sessiz kalacaklardı. Ama biz neden devrimimizle gurur duymayalım? Savunduğumuz şeyle? Bu suskunluk niye? Cevap vermeden önce biraz düşündüm.

"Bu bir *devrimdi* Eleena, gerçek bir devrimdi - en azından başlangıçta öyleydi. İsyan, MA'nın devrim olarak adlandırmaktan hoşlandığı şeydir. Bunun ortalıkta dolaşmasını istemeyeceklerdir, değil mi? İsyan ... devrim, adı her ne olursa olsun, onlara kötü yansıyacaktır!"

"Evet, ama benim bilmek istediğim neden bazılarınızın Lucifer'i takip etmeyi seçtiği, bazılarınızın ise seçmediği. Bana bunun cevabını verebilir misiniz?" Nazik ısrarının katlanarak arttığını hissettim.

Maskeyi çıkaramadan, devrim sırasında yaptığımız şeyi daha da kutsal ve doğru kılan o şefkatli ve gizemli kadın "sesini" düşünüyordum.

Eleena bu düşüncenin üzerine atladı. "Ne demek istiyorsun, bir ses mi? Bir *kadın* sesi mi? Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu! Başka kimse de duymadı. En azından benim bildiğim kadarıyla."

"İşte bu, Eleena. Görünüşe göre sadece bu sesi duyanlarımız devrimcilere katıldı. Bazıları bu sesi duyup da görmezden mi geldi?

söyleyemem. Bunu paylaştığım her Gözetmenin de onu zihinlerinde duyduğunu biliyorum."

"Yani? Özel olduğunu mu düşünüyorsun? Özel olarak mı seçildin? Buna mı inanıyorsun?"

"Hayır, hayır, hayır, Eleena. Herkesin sesi duyduğunu sanıyordum. Hepimizin." Bunu Eleena'ya iyice anlattığımdan emin olmak istedim. "Hepimizin öyle düşündüğü ortaya çıktı... hepimiz Gözetmenler olarak... aksini düşünmek için hiçbir nedenimiz yoktu. Ve kesinlikle hiçbir Gözcü'nün ya da asi meleğin özellikle üstün olduğunu iddia ettiğini duymadım ... en azından Prens Caligastia'nın çevresi dışında. Tüm ciddiyetimle Eleena, eğer sesin cesaretlendirmesini ve hem MA'nın hem de Lucifer fraksiyonunun ruhen büyüyeceği ve anlayışta ilerleyeceği nihai bir uzlaşmaya dair güvencelerini duymamış olsaydım, devrime katılmaya bu kadar hevesli olacağımı sanmıyorum. Size karşı olabildiğince açık davranıyorum. Bu sorunuzu yanıtlıyor mu?"

İçindeki protestonun yüzeye çıktığını hissedebiliyordum, neden seçilmişlerden biri olmadığını anlamak için neredeyse çaresiz bir ihtiyaç duyuyordu. Pek yardımcı olamayacaktım.

"Biz Gözetmenlerin birbirimizden duyduğumuz sesleri maskelediğimiz ortaya çıktı! Hepimiz onu duyduğumuzu bilmiyorduk... ta ki karantinaya alındıktan kısa bir süre sonrasına kadar. O zamana kadar hiçbir sadık melek yanımıza, benim yanıma yaklaşmadı, bu yüzden onların da onun sesini duyup duymadığını asla bilemedim."

"Eleena bana, "Senin bu sesini şahsen duymadığım gibi, Sistem'de böyle bir şeyden bahseden başka birini de tanımıyorum!" diye teminat verdi.

Bu beni düşündürdü. Eleena bu sesi duymadıysa ve söylediği gibi başka hiçbir sadık bunun farkında değilse, o zaman duyan bizler hakkında ne söylenebilirdi? Ve ona göre hareket ettik.

"Yani siz asiler özeldiniz," diyerek düşünce zincirimi kırdı. "O sırada bilmiyor olsanız bile söylediğiniz şey bu. Lucifer'in peşinden isyana ... devrime gitmenin kendi seçiminiz olduğuna inanmanıza rağmen, ses tarafından seçildiniz," diye kendini düzelttikten sonra sözünü kesti. Değişen ses tonunda duyduğum en ufak bir saygı belirtisi miydi? Bu, hedefe biraz yaklaşıyor olabilir. Hiç istemezdim

Zandana'ya gitmeme engel olabilecek MA'ya sadık kişilerle sorun çıkarmamalıyım.

"Hayır, hayır," diye düşündüm hemen, "öyle değildi, hiç de öyle değildi. Hiçbirimizin kendimizi özel hissettiğini sanmıyorum, ya da öyleysek bile ne için? Ve ses bize asla Lucifer'i takip etmemizi söylemedi. Sadece bize verdiği güvencelerle seçimlerimizde bizi destekledi. Buna ne diyordu? 'Eve Giden Uzun Yol', doğru."

Nakliye Seraphim'inin biraz eridiğini hissettim ve böylesine hassas bir konuyu açmanın onun için ne kadar cesaret gerektirdiğini fark ettim. Eleena ve türünün bu sesten ve onu duyan bizler üzerindeki etkisinden habersiz olduğunu bilmediğim için temkinli davrandığım için memnundum, ta ki o bunu aklımdan çıkarana kadar.

"Belki de buna ihtiyacın yoktu," diye düşündüm cesaretlendirici bir şekilde. "Belki de bu senin görevin değildi. Sonra tekrar, bazılarımız daha bağımsız düşünmek için doğru türden özelliklere sahip olmuş olabilir. Ama dediğim gibi, pek de özel hissettirmiyor. Bunda imrenilecek bir şey yok - tabii dışlanmaktan hoşlanmıyorsanız ve aşağılanmaktan zevk almıyorsanız!"

Bir süre telepatik sessizlik içinde oturduk. Alacakaranlık çöküyordu ve körfezin diğer tarafındaki şehir Zandan'ın ışıklarının yakındaki ağaçların gövdeleri arasında parıldadığını görebiliyordum. Müzik ve bir kızın kahkaha sesi çok aşağımızdaki sahilden yukarıya doğru süzülüyordu. Yakınlarda bir su kuşu ötüyordu, sesi uzaktaki müzikle hoş bir uyum içindeydi. Bu üçüncü yoğunluk dünyalarının birbirine ne kadar benzediğini bir kez daha fark ettim. Yazının yazıldığı dönemle çağdaş olan modern ölümlüler, başka gezegenlerde zeki yaşam olduğuna inanıyor olsalardı, Hollywood canavarlarıyla dolu bir diyetten sonra üçüncü yoğunluktaki dünyalarda bu tür benzerlikler bulduklarında şaşırırlardı.

Beklenmedik dostluğumuzu çok mu ileri götürdüğümüzü merak ettim. Temasımız daha önce anlamadığım bir şeyi açıklasa bile, sadık bir seraph'a bu kadar mahrem düşüncelerimi göstermeyi düşünmemiştim.

Bu özel sesin kaynağı her zaman bir gizem olmuştur. Kendisini asla tanımlamadı. Bana sadece onun gerçekliğinin sözlerinde bulacağım gerçekte yattığını söyledi. Bunun şeytani bir telepatik numara olabileceğini düşünmüş olsam da, bu fikir daha yakından incelemeye dayanmadı. Bunun Ana Ruh olabileceği ihtimalini tartıştım, ancak bazı

Rahibe Gözetmenler bunun neden mümkün olmadığını ortaya koydular. Bana bunun Kutsal Ana Ruh'a atfedilebilecek hiçbir şeye benzemeyen bir aldatma seviyesi gerektireceğini söylediler.

"Böyle şeyleri nasıl düşünebilirsin?!" Eleena yine düşüncelerimin arasına daldı - hâlâ beni dinlediğini unutmuştum. "*İlahi* Ana Ruh paslanmaz. O asla bir isyanı körüklemez! Neden? Bunu neden yapsın ki? Bu, Ana Ruh'un karakterinde bir kusur olduğunu gösterir. Hayır, hayır, hayır, bu olamaz!"

Bu noktaya daha önce de gelmiştim; Ana Ruh'un bu esrarengiz sesle olası ilişkisini ilk ve tek kez gündeme getirmiştim. Aklı başında bir itiraz. Bu o olamazdı çünkü o mükemmeldi, bir grup devrimci meleği gizlice cesaretlendirmek gibi sinsi bir eylemde bulunamazdı.

Dünya'daki doğal süreçlerde yeterince zalimlik ve kayıtsızlık örneği gözlemlediğimi iddia edecektim - boğucu sarmaşıklar ve yumurtalarını küçük memelilerin felçli bedenlerine bırakan eşek arıları, böylece yavruları canlı etten kurtulma yollarını yiyebilirler. Bu, zulüm ve şiddetin derecesinin Dünya gibi köpeklerin birbirini yediği bir dünyanın evrimsel süreçlerine derinlemesine işlediğini göstermiyor muydu? Ve biyolojik sistemlerin tasarımı Ana Ruh'un genel himayesi altına girmiyor muydu?

Eleena yine düşüncelerimi anladı. Ama o bir yanıt veremeden, iki figürün ağaçların karanlığından çıkıp çimenleri geçerek bize doğru geldiğini ve geniş Gezginler Salonu'nda oturduğumuz yere geldiklerini görünce rahatladım. Bizi cam panellerden gördüklerinde hızlarını biraz arttırdılar ve yüzlerine yerleşen selamlama gülümsemelerini görebiliyordum.

Elbette onları daha net görebildiğim zaman tanımıştım. Buraya son ziyaretimden kalmaydı, bu yüzden bir cam panel kenara kayarken onları selamlamak için ayağa kalktım. İlk öne çıkan Prens Zanda'nın özel kalem müdürü Unava oldu. (Prens Zanda, hatırlayacağınız üzere, Zandana'nın iki Gezegen Prensi'nden biriydi, diğeri ise Prens Janda-chi). Unava ve ben başlarımızı birbirimizin önünde eğdik. Sonra sıra Sephira'ya geldi. Onu, Zandan'ın daha gelişmiş kültürüne baştan çıkarılmak istemeyen barbarların kaderini böylesine d u y g u s u z c a reddeden konsey üyesi olarak hatırladım. Bir önceki yolculuğa çıkarken beni rahatsız eden sadece onun kayıtsızlığı değildi.

Hayır, sadece umursamıyor gibi görünmesi değil, aynı zamanda ses tonunun o kadar alaycı olmasıydı ki, çok fazla protesto ettiği hissini tamamen göz ardı edemiyordum. Prens'in ekibinin orijinal bir üyesi olarak Sephira en güzel vücutlara sahipti ve güçlü fikirli barbar savaşçılara karşı küçümseme perdesi altında bastırması gereken şehvetli bir çekiciliği olmalıydı. Elbette, o sırada bu gözlemime odaklanmamaya özen gösterdim, ancak en iyi arkadaşlar olarak ayrılmadığımızı hissedebiliyordum. Bu yüzden başını belli bir saygıyı ifade eder şekilde eğmesi beni şaşırttı.

Onlara dördüncü boyuttaki ortak frekans alanımıza bu kadar akıcı bir şekilde geçiş yapmalarını takdir ettiğimi ve benimle buluşmaya geldikleri için minnettar olduğumu söyledim. Bunu beklemiyordum - gerçekten beklemiyordum - çünkü önerdiğim savaş değil sevgi stratejisinin tüm ayrıntılarının nasıl sonuçlanabileceğinden hala emin değildim. Eğer planda ters giden bir şeyler için beni suçlayacak biri varsa, bunun büyük olasılıkla Sephira olacağını düşünmüştüm. Yine de selamlamasında en ufak bir alay yoktu.

İtiraflar serimin bir önceki kitabını okuyanların hatırlayacağı üzere, bu fikrim gezegende uzun süredir devam eden çatışmayı çözmek için önerilen bir yaklaşım olarak ortaya çıkmıştı. Barbarlar olarak adlandırılan daha geri kalmış kabileler nihayet güçlerini toplamış ve başkent Zandan'a saldırıp istila etmekle tehdit ediyorlardı. En üst düzeydeki karmaşanın ardından Prens Janda-chi, beni (ve o toplantıda bulunan diğer herkesi) çok şaşırtarak, bu işin en iyi nasıl halledilebileceğine dair bir fikrim olup olmadığını sordu. Bu duyulmamış bir istekti. Prens Caligastia'nın bana herhangi bir konuda fikrimi sorduğunu hayal edin! Bırakın işgal tehdidi gibi hayati bir şeyi. O zamanlar, başka bir dünyadan ziyarete gelen bir Gözetmen olan beni böylesine önemli bir tartışmaya dahil etmelerinin ne kadar çaresiz olduklarını gösterdiğini düşünmüştüm. Geriye dönüp baktığımda, Prens Janda-chi'nin gelenekleri yıkma konusundaki istekliliğine hayranlık duyuyorum. Gözcü'nün nöbeti. Bizden tavsiye istenmez.

Zandana'da en az iki bin yıldır büyük bir düşmanlık yaşanmamıştı, bu yüzden böylesine uzun bir savaş geçmişi olan bir gezegenden gelerek katkıda bulunacak değerli bir şeye sahip olabileceğimi fark etmek Prenslerinin özel zekâsıydı. Sorusu o kadar beklenmedikti ki beni hazırlıksız yakaladı ve kendimi aklımdan geçenleri ağzımdan kaçırırken buldum.

Konsey bu konuyla boğuşuyordu. Savaş yerine sevişmeyi denemeleri yönündeki önerim, beni çok şaşırtacak şekilde, işgalci güçler tarafından tamamen öngörülemeyecek dahiyane bir çözüm olarak onlara cazip geldi. Zandana'nın en büyük ve en gelişmiş güney kıtasının zarafetleri ve güzellikleriyle tanınan kadınlarından, işgalcileri çiçeklerle, açık kollarla ve gelecek erotik zevklerin vaatleriyle karşılamaları istenecekti. Böylesine alışılmışın dışında bir taktik kendi dünyamda asla işe yaramazdı, bu yüzden Prens'in ilk tepkisi beni cesaretlendirse de, planı uygulamaya koyacak cesaret ve öngörüye sahip olup olmadıklarını henüz bilmiyordum.

Resmi selamlaşmalarımızı tamamladıktan sonra Eleena'yı da dahil etmek için döndüğümde, onun bir sonraki yolcusunu almak üzere Nakliye Merkezi'nin iç kısımlarına doğru kaybolduğunu gördüm.

Karşılayıcılarıma döndüğümde Eleena'yı ya da onun yokluğunu fark etmemiş gibiydiler. Bana endişeli göründüler, profesyonelce sakin dış görünüşlerinin altında duygusal bedenleri çalkalanıyordu. Diplomatik formaliteler bittiğinde, Unava bir görevde olduklarını ve Prens Janda-chi'nin beni görmek istediği yere kadar onlara eşlik etmem gerektiğini açıkça belirtti.

Bu beni şaşırttı, size söyleyebilirim! Bunun iyi sonuçlanacağını hayal bile edemezdim. Elimden geldiğince, Prens'in benimle neden görüşmek istediğini gizlemeye çalıştım ve onlardan hiçbir şey öğrenemedim.

Üçümüz ormanda sessizce yürüdük ve monoray kabinlerinden birine binerek şehre geri döndük.

* * *

Xtul'den bu yana topluluğun gönüllü olarak benimsediği bekârlığın bir noktada ele alınması kaçınılmazdı. Cinsel bir devrimin sancıları içinde Londra'ya geri dönmek, ikinci çakra endişelerine belirli bir odaklanmayı beraberinde getirecekti. Topluluğun psikolojik ve ruhani netlik arzularının çatışmaya gireceğinden hiç şüphem yoktu.

Xtul deneyimini birlikte yaşamış olan çekirdek grup, bu zamana kadar birbirlerini o kadar iyi tanıyorlardı ki kardeş olabilirlerdi. Bazılarının bu ailevi bağın yakınlığı olduğunu iddia ettiklerini duydum.

Aralarındaki cinsel yakınlığı ensestle eşdeğer hale getirecek cinsel ilişkiyi yasaklayan kabul edilmiş herhangi bir hüküm yerine.

Bu zımni çekimserlik anlaşmasının birkaç istisnası olmuştu, ancak bu ilişkiler kısa süre içinde söndü ya da bir çiftin durumunda olduğu gibi, topluluktan ayrılmalarına neden oldu.

Mein Host'u bu bekarlık döneminde gözlemledim ve sağlıklı genç bir erkek için herhangi bir cinsel aktivitenin yokluğundan dikkat çekici bir şekilde etkilenmemiş görünüyordu. Topluluğa katılmadan önce seks konusunda kendi payına düşeni yapmıştı, bu yüzden belki de daha mütevazı deneyime sahip olanlar kadar özlemiyordu. Aslında, daha sonra seksten kaçınmanın ne kadar değerli olduğunu söylediğini duydum. Bu şekilde geri adım atması, modern dünyanın ne kadar büyük ölçüde aşırı cinselleştiğini takdir etmesini sağladı. Gardiyanım iffetli biri değildi, ancak daha fazla cinsel özgürlüğün ahlaksız bir savurganlıkla karıştırılmaması gerektiğini düşündüğünü söylediğini duymuştum.

Perde arkasında, duyuları grubun cinsel enerjilerine daha hassas bir şekilde ayarlanmış olan Mary Ann (şüphesiz daha önceki mesleki ilgileri tarafından bilgilendirilmiştir), birisinin üzerinde kontrolünü uygulayamayacağı bir ilişki kurmasından endişe duymuş olmalıdır.

Bu noktaya kadar Mary Ann'in her şeyi ve herkesi kontrol etmeye yönelik patolojik ihtiyacını doğrulayacak çok az şey gözlemlemiştim, çünkü topluluktaki herkes onun tarafından kontrol edilmeye istekli görünüyordu. Koğuşum, bunun toplumda bulunma nedeninin ta kendisi olduğunu iddia edebilirdi. Yine de Mary Ann'in kontrol ihtiyacı yıllar geçtikçe giderek daha da belirginleşti. Ancak şimdi geriye dönük bir kesinlik içinde söyleyebilirim ki, Londra'da seks konusu gündeme geldiğinde Mary Ann oyununu bir sonraki vitese geçirdi. Cemaat üyeleri seks yapacaktı ama bu kesinlikle Mary Ann'in şartlarına göre olacaktı.

Mary Ann'in bunu yapma nedenleri o zamanlar benim için, Kahin'e olan bağlılığı eylemlerinin nedenlerinin gerekenden başka bir şey olabileceği düşüncesine izin vermeyen Mein Host'tan daha açıktı.

1960'ların sonlarıydı ve Süreç'in Londra Bölümü mütevazı bir şekilde gelişiyordu. Xtul'den döndükten sonra zorlu bir başlangıçtan sonra, mesajları duyulmaya başlamıştı ve giderek daha fazla genç insan

Derslere ve atölye çalışmalarına katılmanın yanı sıra Süreç empatilerinden biriyle seanslara katılmak.

Bu seanslar grubun psişik yeteneklerinde ve "Erkekler Dünyası" ile olan ilişkisinde daha derin bir değişimi temsil ettiği için biraz açıklama gerektirmektedir. Aynı zamanda, galvanik deri tepkisi ölçer (E-metre) kullanımını bırakarak, onları Scientology'ye bağlayan göbek bağının son ipliğini de kestikleri zamandı.

Mary Ann ve Robert, L. Ron Hubbard'ın Sussex'teki Dianetics eğitim merkezinde tanışmış ve daha sonra Hubbard'ın E-metreyi kötüye kullandığına inanarak ayrılmışlardı. E-metreyi çok önemsiyorlardı ve topluluk bunları seanslarında kullanıyordu ama aynı zamanda kendilerini Scientology'den uzaklaştırmak istiyorlardı. Hubbard'ı bu değerli teknolojiyi tesadüfen bulmuş, ama sonra E-metreyi "bir sürü küçük Hubbard yaratmak" için kullanmaya başlamış bir sahtekâr ve düzenbaz olarak görüyorlardı. Bir yıl önce Robert mekanizmanın yeniden paketlenmesini denetlemişti - hala aynı basit Wheatstone köprüsü, ancak daha iyi görünümlü bir kabuk içine yerleştirilmişti. Cihaz, vücuttan çok küçük bir elektrik akımı geçirerek galvanik deri tepkisini ölçüyor ve gösteriyordu. Bunu basit bir yalan dedektörü olarak düşünebilirsiniz, belki de bilinçaltlarında gizlenenleri ortaya çıkarmak için kullanıyorlardı. Robert buna P-scope adını vermişti. Hubbard'ın hantal tahta kutusundan daha şık ve daha modern görünümlüydü ama cihazın içi aynıydı.

Bununla birlikte, topluluğun bazı kıdemli üyeleri için, meditasyon uygulamaları ve diğer varlıklara kanal olma deneyimleriyle birlikte bu seansların yılları, onları süptil enerjilere karşı giderek daha açık ve duyarlı hale getiriyordu. Empati ve sezgiye odaklanmaları ve telepatik yeteneklerini geliştirmeleri artık seanslarını bir P-ekranı yardımı olmadan yürütmelerine olanak sağlıyordu.

Mein Host, meslektaşlarıyla yoğun bir eğitim ve uygulama döneminden sonra halkla empati seansları yapma yetkisine sahip olan yarım düzine üyeden biriydi. Dergiyi tasarlamak öncelikli olduğu için, dışarıdan gelenlerle bu seansları diğerleri kadar çok yapmıyordu, ancak bu empati seanslarının ne kadar zahmetsizce etkili olabildiğine sürekli şaşırıyordu.

"Neredeyse çok etkili!" Halktan kişilerle yürüttükleri seanslarla ilgili notları karşılaştırırlarken Juliette'e söylediğini duydum. Servisim Juliette'e orta yaşlı bir İngiliz işadamıyla geçirdikleri bir saati anlatıyordu. "Her şey yolunda gidiyordu," diyordu Ward, "adam gerçekten anlıyordu. Sonra birden sanki her şey ona fazla gelmeye başladı. Bunu nasıl yaptığıma takılıp duruyordu."

Juliette başını sallıyordu. "Bu benim de başıma birkaç kez geldi, özellikle de erkeklerle. Sanki orada bir makineye ihtiyaçları varmış gibi. . ."

"Tenekeleri tutuyorlar. . ." Her iki elde tutulan teneke kutular elektrik devresini tamamlar ve belirli sondalama sorularına karşı cilt direncindeki ince değişiklikleri kaydeder.

"Birbirleriyle bağlantılılar... Bir şeyler olması gerektiğini biliyorlar, değil mi? Şimdi, işte buradayız, onların önünde oturuyoruz, zihinlerini okuyoruz ..." "Evet! Koşulsuz şartsız." Mein Host sessizce kıkırdıyordu.

"Ciddiyim! Paradoksu görüyor musun?" Juliette düşünceli bir şekilde konuşuyordu. "Onları korkutan bizim doğruluğumuz... 'Bunu nasıl bildin?!' gibi. Eğer onlara doğru olmayan şeyler söyleseydik, çıldırmazlardı."

"Ne olmuş yani? Çıldırmasınlar diye elimize geçenleri sansürleyemez miyiz? Belki de onlara kutuları tutturmalı ama P-scope'a bağlamamalıyız? Farkı anlamazlar!" Şimdi ikisi de gülüyordu.

"Hayır, hayır, aptal! Bu yanlış olur. Bunu düşündüm ve yapabileceğimiz pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Biraz daha yavaş gidebiliriz sanırım. Ama zambağı yaldızlamak yok; ne elde ettiğimizi söylemeden edemeyiz. Oturumlarımıza bunun için geliyorlar ... onlardan ne aldığımızı duymak için ..."

"Bizimle tartışarak paralarını boşa harcamasınlar, değil mi?" Mein Host, bir empatiye gidip sonra da alınan geri bildirim hakkında tartışmanın aptallığı karşısında başını sallıyordu. Elbette reddedin ama *tartışmak mı*? Ve birine bu kadar şiddetle karşı çıkmasının nedeninin bilinçaltında gerçeğe direnmesi olduğunu nasıl söylersiniz?

"Tuhaf, değil mi?!" diye devam etti, şüphesiz kendi iki yıllık bilinçaltı direnişini unutarak. "Hedefi ıskalarsak oldukça memnun olurlar.

Bir daha geri gelmiyorlar. Eğer onlardan duymak istemedikleri bir şey öğrenirsek, bu onların damarına basıyor, çıldırıyorlar ve bize meydan okuyorlar... Bu gerçekten biraz çılgınca!"

"Ama fark ettiniz mi," diye sordu Juliette bir an durakladıktan sonra, "genellikle düşündükten sonra daha fazlası için geri gelenler onlar oluyor?"

"Süreç herkese göre değil," dedi Mein Host alaycı bir gülümsemeyle. Bu, topluluk daha yaygın bir şekilde rezil olarak görülmeye başladıkça daha düzenli olarak kullanılacak bir ifadeydi.

Süreç herkes için değilse bile -ki kesinlikle değildi- şaşırtıcı sayıda gence hitap ettiği görülüyordu ve bu gençlerden bazıları topluluğa gerçekten katılmak isteyenlerden istenen sert kısıtlamalara boyun eğmeye hazırdı. İnsanların adanmışlıklarını göstermelerinin beklendiği bu deneme süresi altı aydan iki yıla kadar sürebiliyordu ve genellikle topluluk yaşamına çekilen bedavacıları filtrelemek için kasıtlı olarak tasarlanmıştı. Acemilerden sadece işlerinin olmadığı saatlerde sokaklarda İç Süreççilerle birlikte dergi satmaları beklenmiyordu, aynı zamanda topluluğun etkinliklerine katılmaları ve Mağarada çalışarak zaman geçirmeleri, çok sayıda empati seansına katılmaları, alkol ve uyuşturucudan uzak durmaları ve topluluğa mümkün olduğunca çok para bağışlamaları gerekiyordu. Tüm bunlar, nihayet resmi olarak bir İP olduklarında tüm kişisel mülklerinden tamamen feragat etmeye hazırlanmak için yapılmalıydı.

Zorlu bir filtrelemeydi ama işe yaradı. Bu dönemde sadece bir düzine kadar genç erkek ve kadın topluluğa girmeyi başardı. IP olmak için gereken süre boyunca kendilerini gönülden adadıktan sonra, kendilerini hızla katı bir hiyerarşiye dönüşen yapının en altında buldular. Bana göre Mary Ann topluluğun kontrolünü bu kadar sıkı bir şekilde elinde tutarken bir hiyerarşinin oluşması her zaman kaçınılmazdı. Kahin, eşitliği zarafetle kabul edecek bir kadın değildi. Bu sadece otokratların tarzıdır.

Herhangi bir sosyal sistemdeki insanlar, bilinçli olarak taklit etmiyorlarsa, liderlerinin özelliklerini yansıtma eğiliminde olduklarından -Mary Ann'in yakın çevresindeki inisiyelerin de kendilerinin özel ve seçilmiş olduklarına inanmaları gayet doğaldı. Benim koğuşum grubun kolektif ego enflasyonuyla başa çıkma konusunda diğerlerinden biraz daha şanslıydı,

Çünkü kendi özel olma duygusuyla başa çıkabilecek içgörüye zaten sahipti. Bu, hayatta kalma suçluluğu onu önemli bir amaç için kurtarıldığına inandırdığında çocuk zihninde ortaya çıkmıştı - ki elbette öyleydi ama bunu yıllarca bilmeyecekti. Sanırım kendi kişisel önem yanılsamasını atlattığını hissetti ve bunu tekrarlama arzusu göstermedi.

Robert doğası gereği eşinden daha uzlaşmacı olmasına rağmen, Mary Ann'in topluma girmeyi ve IP olmayı neredeyse imkansız derecede zorlaştırma konusundaki ısrarını asla yumuşatamadı. Robert'ın zaman zaman karısının otokratik tavırlarını yumuşatmaya çalıştığını gördüm, ancak Mary Ann'in manipülatif becerilerine karşı koyamadı. Robert'a karşı adil olmak gerekirse, çok daha demokratik bir mizaca sahipti, ancak doğal bir lider değildi. Karmaşık bir tartışmanın her tarafını anlayacak ve sempati duyacak entelektüel zekaya sahipti, ancak bu aynı zamanda sunulan karşıt taraflar arasındaki ahlaki ve duygusal farkı ayırt etme konusundaki sık sık yaşadığı yetersizlikle eşit olma eğilimindeydi. Mary Ann'in bir politikacının içgüdüsel kurnazlığına sahip olduğu kadar, o da bir akademisyenin kuru zekasına sahipti, hem de diktatörce!

Topluluk içinde zaten dört farklı hiyerarşi seviyesi vardı. Kahin (Mary Ann) ve Öğretmen (Robert) en tepedeydi. Onların altında, Mary Ann'in gözüne girenler ve şu anda gözden düşmüş olanlar arasında herhangi bir zamanda iki kampa bölünmüş olan iç çemberleri vardı. İç çemberin altında ise Xtul'de bulunmuş ancak Omega tarafından kendilerine yakın olmaya davet edilecek kadar kayırılmamış olan diğer IP'ler yer alıyordu.

Böylece, Seçilmişlerden biri olmak için her şeyden vazgeçerek İP olmanın zorluklarını aşmış olanlar, şimdi kendilerini piramidin bu en alt seviyesinde, gözden kaybolmuş bir kapak taşıyla buldular. Bu onlar için sarsıcı bir uyanıştı ve ancak nasıl takip edeceklerini öğrenerek nasıl liderlik edeceklerini öğrenecekleri özdeyişinin sürekli tekrarlanmasıyla hafifletilebildi.

Bu yeni IP'lerin topluluğa akın etmesi cinsel muammayı yeniden ortaya çıkardı. Eğer kıdemli üyeler daha önce öne sürülen tüm nedenlerden dolayı birbirlerine karşı cinsel ilgi duymuyorlarsa, bu durum

birçoğu yeni IP'lerle ilgili. Yeni olanlar son derece iyi görünümlü bir ekipti.

Bu, daha önce de değindiğim biraz kendine özgü bir konuyu gündeme getiriyor. Süreç'le ilgili bir dizi makalenin de işaret ettiği gibi, neden Süreçliler değişmez bir şekilde yakışıklı görünüyorlardı? Yazarların hiçbir zaman açıklayamadığı bir nedenle, kadınlar neredeyse her zaman güzel, erkekler ise inkar edilemez derecede yakışıklıydı. Bu güzelleştirici etkiyi Süreç mi yapıyordu? Yoksa, bir yazarın öne sürdüğü gibi, sadece güzel insanların mı başvurması gerekiyordu?

Ve yeni akın da bir istisna değildi!

Cinsel baskı Mary Ann'in kontrolünden çıkmadan önce, devreye girmesi gerektiğini fark etmiş olmalıdır. Bekârlığın bir değeri olabilir, ancak sürekli bir cinsel hayal kırıklığı durumuna dönüştüğünde her şey zarar görür. İnsanların dikkati dağılır; iyi uyuyamazlar; işleri uyuşuklaşır; ve Mary Ann'in de ilk tespit edeceği gibi, fazla para getirmezler.

Başka bir faktör zaten belirsiz olan bu durumu daha da karmaşık hale getirmiştir. İnsanlar ruhani bir yola girdiklerinde sıklıkla olduğu gibi, aradıkları cevaplara sahip olduğunu düşündükleri bir kişiye bağlanma eğilimi gösterebilirler. Bu durum psikoterapide aktarım, ruhani topluluklarda ise guruya bağlılık olarak ortaya çıkabilir. Deneyimsiz kişiler için bu kendinden vazgeçme durumu aşık olmakla aynı hisleri uyandırır ve bu iki durum sıklıkla birbirine karıştırılabilir.

Sorumlu bir terapist veya guru bu saplantıyı kişinin ruhani yolculuğunun normal ve gerekli bir erken aşaması olarak anlayacaktır. Ya gücü kişiye iade edecekler ya da "Buda'yı yolda öldürme" zorluğunu yaratmak için gücü elde tutmak için baskı yapacaklardır. Kişisel gücün bu şekilde elden çıkarılması, Süreç gibi ruhani gruplar söz konusu olduğunda özellikle önem kazanmaktadır. Çoğu durumda yeni İP'ler uzun hazırlık dönemleri boyunca kendilerini topluluktan birine adamışlardı. Bekârlık taahhüdü onları caydırmamıştı. Bu özel kişi onlara zaten akıl hocalığı yapacaktı; kalplerini açıp sırlarını dökeceklerdi; teselli edilecekler, sevilecekler ve cesaretlendirileceklerdi; kadınlar ilk kez kendilerini güvende hissedeceklerdi, bekar akıl hocalarının onları baştan çıkarmaya çalışmadığını bileceklerdi;

ve özel IP'lerine derinden aşık olduklarına inanmış olabilirler. Belki de en acısı, büyük olasılıkla akıl hocalarının da onlara aşık olduğuna inanarak kendilerini kandırmış olacaklardır.

Bazı durumlarda bunun için iyi bir nedenleri olabilir. Arzulanan kişi tarafından uygulanan bekarlık, özellikle de istediklerini elde etmeye alışkın olanlar için güçlü bir afrodizyak görevi görebilir. Bir yandan cinsel avcıya karşı karşı konulmaz bir meydan okuma sunarken, diğer yandan bekarlık kişinin ihtiyaçlarını ve arzularını ifade edebileceği güvenli bir alan yaratabilir, böylece zorlayıcı cinselliklerini ve bunun yaşamları boyunca onları nasıl yönlendirdiğini gözlemlemelerine olanak tanır.

Topluluğa yeni katılan genç kadınlardan biri olan Catherine de bu kışkırtıcı niteliğe sahipti. Yirmili yaşlarının başında, ateşli bir doğaya ve muzip bir kahkahaya sahip minyon bir kızdı. Geniş bir ağzı ve çilli bir yüzü vardı ve kumral saçlarını, eğlendiği zaman tellerini yüzüne çekecek kadar uzun tutuyordu. Vücudu inceydi ve uzun, ince bacaklarıyla iyi şekillenmişti. Görünüşünü bozan bir şey varsa o da kendini taşıma şekliydi: omuzları hafifçe yuvarlaktı ve göğsünü korumak istercesine öne doğru itilmişti. On beş yaşında yaramaz bir kız havası vardı, bu da onu biraz tehlikeli ve aynı zamanda yoğun bir şekilde baştan çıkarıcı yapıyordu.

Mein Host'un onu daha yakından tanıdığında keşfedeceği gibi, Catherine'in geçmişi hem alışılmadık hem de dehşet vericiydi. Son derece varlıklı bir Anglo-Amerikan ailenin kızıydı. Bir Amerikan bankacılık hanedanından gelen annesi, aynı derecede eski bir İngiliz beyefendisiyle evlenme talihsizliğine uğramış, ancak kocasının beş parasız ve dolandırıcı olduğunu öğrenmişti.

Tanıdık bir hikayeydi, Hollywood filmlerinin malzemesiydi ve bu durumda bir Bette Davis filmindeki bir sahne kadar ahlaki açıdan belirsiz bir drama üretti.

"Öz annemi öldürdüm," demişti Catherine, havayı yumuşatmaya çalışırken. Belli ki tek kelimesine bile inanmamıştı. Kızın insanları şok etmekten hoşlandığını biliyordu.

"Ee?" dedi, onunla dalga geçerek ve soğukkanlı davranarak.

"Onu zehirledim ... bir gece, on beş yaşındayken ... Sadece onun acısına son vermek istedim ..."

"Gerçekten de cömert sebepler, Catherine!" Bu Mein Host'un kavrayışının o kadar dışındaydı ki onu ciddiye alamamıştı. Annesinin umutsuz bir alkolik olduğunu ve birkaç yıl önce gizemli koşullar altında öldüğünü söylemişti, o halde Catherine'in doğruyu söyleyip söylemediğini kim bilebilirdi?

"Yakalandın mı? Nasıl kurtuldun?"

"Aile avukatı ... bir şekilde örtbas etti. Dinle, sadece on beş yaşındaydım... Beni kurtarmak kolaydı."

Onu dinlerken, onca paranın ne kadar çok adalet satın alabileceğini düşündüm.

Ayrıca Catherine'in anne katili olduğu iddiasını gardiyanımdan çok daha fazla ciddiye aldığımın da farkındaydım. Dehşet verici hikayesi doğru olsun ya da olmasın (ve bunu açığa vurma eğiliminde değilim), kendisi hakkında böyle bir hikaye anlatması ve en ufak bir pişmanlık duymaması, karakteri hakkında bazı ipuçları vermelidir.

Konuşmasının düzlüğünde kesinlikle bir ironi yoktu. Tamamen ciddi görünüyordu ve hikayesini paylaşmaya hevesli gibiydi. Ama annesini zehirledi mi? Gerçekten sanmıyorum. Sefil alkolik annesini hayat kurtaran ilaçlarından mahrum bırakmış olabilir mi? Koğuş arkadaşım, eğer gerçek payı varsa, bunun daha olası olduğuna inandığını söyledi. Tüm bu fikir o kadar uçuk ve tuhaftı ki, koğuşumun genç kadının itirafını olduğu gibi kabul etmesinin zor olduğunu görebiliyordum. Ayrıca, Mein Host'un buna inanmaya hiç niyeti yoktu. Neredeyse üç yıldır bekârdı ve Catherine'e cinsel olarak fazlasıyla ilgi duyuyordu; kızın zaten ölesiye içen bir kadına duyduğu aşırı sempatiyle bir tür merhamet cinayetine mi başvurduğunu, yoksa çaresiz yaşlı annesini öldüren soğuk kalpli bir katil mi olduğunu kesin olarak bilmek istiyordu.

Koğuşum bu sorunun cevabını hiçbir zaman bilemeyecek, ancak sonraki yirmi üç yıl boyunca olaylar geliştikçe, cevabı gösteren işaretler ortaya çıkacaktır.

8

Lucifer ile Bir Buluşma

Nigredo'nun Zamanı, Cinsel Arzu ve Kutsal Evlilikler ve Ziyaretçilerin Misyonunun Başarısızlığı

Zandana Prensi Janda-chi, ben huzuruna kabul edildiğimde toplantıdaydı. Unava ve Sephira sessizce odadan çıkarken haritalarla kaplı bir masadan başını kaldırdı. Prens'in beni içeri almadan önce algılama aygıtını ayarladığını gördüm; sonra gülümseyerek beni selamladı ve masanın etrafında kendisine katılmam için işaret etti.

Caligastia'nın Dünya'daki gösterişli sarayının aksine, Janda-chi'nin konutu mütevazıydı. Zandan'ın yöneticilerinin yaşadığı yere bu kadar yakın bir yerde kurmayı seçmesi bile konsey üyelerine karşı düşünceli bir açıklık jestiydi ve bu jest Caligastia'ya tamamen yabancı olurdu. Prenslerin misyonu Zandana gezegenine ilk ulaştığında ve şehirlerini kıyı ovasında inşa etmeye başladıklarında, hem Prens Janda-chi hem de Prens Zanda, bence oldukça mantıklı bir şekilde, ana konutlarını şehre bakan dağ eteklerinde kurmuşlardı. Caligastia yakın zamana kadar hem personelini - hala ellerindeyken - hem de ara yolculara mikro yönetim uygulamakta ısrar ederken, Zandana Prensleri daha kontrollü bir politika izlemeyi tercih etmişlerdi. Caligastia'nın saplantılı bir şekilde çalışanlarını kontrol etme ihtiyacından etkilenmiş gibi görünmüyorlardı. Yine de, konutlarını şehrin yukarısındaki tepelerin arasında, ulusun yöneticileri için ayrılmış park alanında konumlandırarak, Prensler kendilerini yönetimin günlük eziyetinden ayırmayı başarırken, aynı zamanda kendilerini bireysel düzeyde yönetici personeline daha kişisel olarak erişilebilir hale getirmişlerdi.

Bir kez daha kendimi Zandana'nın Gezegensel Prensleri ile Dünya'daki bu ikisi arasındaki şaşırtıcı farkları ve seçimleri merak ederken buldum

Lucifer'in devrimini kendi dünyalarında yorumlarken yapmışlardı. Her iki görev de kendi gezegenlerine yaklaşık olarak aynı zamanda varmıştı; her ikisi de devrimcilerle aynı hizaya gelmeyi seçmişti; her ikisi de Sistem'deki karantinaya rağmen kendi dünyalarını yönetmek zorundaydı - ve yine de bu iki dünya ortaya çıkma biçimleri açısından ne kadar da farklıydı!

Janda-chi'nin zihnimde, "Seninle konuşmak istediğim konu da tam olarak bu," dediğini duydum. Tavandan tabana pencerelerde bana katılmıştı ve birlikte sessizlik içinde duruyor, altımızdaki şehirde yanıp sönen ışıkları izliyorduk. İçeriden aydınlatılan monoray kabinleri, şehri çevreleyen kararan ormanlar ve çayırlar boyunca hızla ilerleyen ateş böcekleri gibi kıvrılıyordu. Hava o kadar berraktı ki neredeyse uzanıp ilk parıldayan yıldızlara dokunabileceğimi hissettim.

Janda-chi gururla, "Artık hiç fosil yakıt yok," dedi. Bu sözler üzerine bir önceki ziyaretimde gördüğüm devasa hidroelektrik santrallerini hatırladım ve Zandana'daki bilim adamlarının elektromanyetik alanındaki ilerlemelerine nasıl hayran kaldığımı anımsadım.

Birlikte birkaç dakika daha pencereden dışarı baktık ve Janda-chi Zandan'ın bu mesafeden seçebildiğimiz bazı yeni gelişmelerini işaret etti. Limanın genişlediğini görebiliyordum ve okyanustaki balıkçı teknelerinden daha önce hatırladığımdan daha fazla ışık noktası var gibiydi. Yıldızlar, teknelerin parlayan ışıklarıyla belli belirsiz birleşerek gece gökyüzünün kıyıya kadar iniyormuş gibi görünmesine neden olurken, bunun yarattığı hoş yanılsamaya dikkat çekmeden edemedim.

Yanımdaki Prens'in kıkırdadığını duydum. "Bu manzaraya fazla aşina olmaya başlamış olmalıyım," diye mırıldandı. "Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Çok hoş, değil mi?"

Aynı anda odaya geri döndük ve bunu yaparken odanın arka tarafındaki karanlıkta hafif bir eterik rahatsızlık fark ettim. Prens Janda-chi birkaç adım öne çıktı ve şimdi frekans alanımıza kendini yansıtan, kendisinden bile uzun bir figürün önünde belinden derin bir şekilde eğildi.

"Hükümdarım, size selamlar," dediğini duydum Prens Janda-chi'nin, artık tamamen şekillenmiş ve kendi ışık kaynağı gibi görünen figür odaya doğru ilerlerken. Son derece uzun boyluydu, Prens Janda-chi'den çok daha uzun.

Prens ve Janda-chi karşılaştığım en heybetli varlıklardan biriydi.

Zayıf, güçlü bir yüz, ince bir burun ve yüksek, pürüzsüz bir kaşın altında delici mavi gözler görebiliyordum. Böylesine münzevi bir yüze göre ağzı ve dudakları şaşırtıcı derecede şehvetliydi. Yine de daha dikkatli baktığımda ışıltılı, göz alıcı dış görünüşünün altında derin bir hüzün olduğunu görebiliyordum. Figür bize yaklaştıkça, tepedeki ışık noktaları da onunla birlikte hareket ediyor gibi görünüyordu. O yaklaştıkça daha parlak parlıyor, arkasında ise sönükleşiyorlardı, bu yüzden o anlarda bir ışık havuzunun üzerinde süzülüyormuş gibi görünüyordu.

Bir kez daha şaşırmıştım. Satania'nın tahttan indirilmiş Sistem Hükümdarı Lord Lucifer'di.

Devrimde sadakatle izlediğimiz liderimiz Lucifer'i Sistem Karargâhı'ndan beri görmemiştim - hepimiz gezegensel görevimize başlamadan önce. Şeytan'ı Dünya'da birkaç kez görmüştüm, çoğunlukla Caligastia'yla görüşürken, ama Lucifer'in ayaklanmanın patlak vermesinden bu yana Dünya'da hiç vakit geçirip geçirmediğini bilmiyordum.

"Rahat ol kardeşim," diye mırıldandığını duydum Lucifer'in, ben hürmetimi sunduktan sonra. Onun huzurunda kendimi rahatsız edici bir şekilde vakarsız hissediyordum. Şu anda bile, devriminin başlangıçta önerdiği şekilde büyük ölçüde başarısız olduğu onun için açık olmalıyken, kendine güven yayıyor gibi görünüyordu.

O akşam Zandana'da kendimi içinde bulduğum pozisyonun nadirliğini vurgulamam gerekiyor. Bir Gözcü olarak gezegensel meselelere karışmak benim rolüm değil ve Dünya'da da buna sadık kalmayı başarmıştım. Ancak, bir önceki ziyaretimde barbar istilasını nasıl ele almayı düşündüğüme dair alışılmadık stratejime istemeden de olsa katkıda bulununca, haddimi aşıp aşmadığımı merak etmek zorunda kaldım. Bir Gözetmen'in başka bir dünyanın Gezegen Prensi'nin huzuruna çıkması yeterince sıra dışı bir durumken, kendimi Lord Lucifer'in huzurunda bulmak hem şaşırtıcı hem de biraz ürkütücüydü.

Elbette MA'nın ona karşı yürüttüğü acımasız propagandanın farkındaydım; Lucifer'i kibri ve açgözlülüğü yüzünden delirmiş, hiçbir kurtarıcı özelliği olmayan bir canavar, haydut bir ajan, bir düzenbaz ve MA'nın kutsal saydığı her şeye ihanet eden biri olarak nasıl tasvir ettiklerini biliyordum.

Yine de buradaydı! Onu Sistem Egemeni olarak görevden alınmadan önceki günlerden hatırladığım gibi, birçoğumuzu devrimci fikirlerine çeken aynı inançla ışıldıyordu. Yerel Sistem yönetimi tarafından görevden alınan ve hor görülen Lucifer, hoşuna gitsin ya da gitmesin, hâlâ *benim Sistem* Hükümdarımdı. Ve şüphesiz devrimine bir çözüm bulunana kadar da öyle kalacaktır; uzun süredir düşmanlık içinde olan ve bu Yerel Sistemde böylesine bir kaos ve karmaşa yaratan bu iki güç arasında bir uzlaşma sağlanana kadar.

"Şaşırmış görünüyorsun," dediğini duydum zihnimde. Sesi yumuşak ve neredeyse kadınsı bir tondaydı. Tabii ki! Düşüncelerimi dinliyor olmalıydı. Çekincelerimi de duymuş muydu?

"Rahat ol kardeşim," dedi tekrar, hem Janda-chi'ye hem de bana konferans salonunun uzak tarafındaki rahat koltukları işaret ederek.

Üçümüz de duyularımızı Janda-chi'nin konutunu yarattığı alandaki baskın frekanslarla eşleşecek şekilde ayarlamıştık. Konutun sandalyeleri, kanepeleri ve tek bir kuvarsit bloktan kesilmiş dairesel masası; narin, gömülü ışık noktalarıyla tavan oymaları: az önce gözlemlediğim gece gökyüzünün tam bir kopyası olduğunu fark ettim; lamba ışığında parıldayan altın ve bakır çizgileri ve sıçramalarıyla cilalı bazalt zemin - bunların hepsi bize sizin maddi gerçekliğinizin size hissettirdiği kadar sağlam ve gerçek geldi ve göründü.

Bunun ilk başta tuhaf bir his olduğunu itiraf etmeliyim. Beşinci boyutun daha ince frekanslarına alışkınım, bu yüzden daha yoğun üçüncü veya dördüncü boyut frekans alanlarından birine inmek zorunda kaldığımda, başlangıçta her zaman biraz rahatsız edici oluyor. Bunun Lucifer için daha da hapsedici bir his olduğunu tahmin ediyorum, ki o da duyularını benimkinden daha fazla düşürmek zorunda kalacaktı. Oturduğumuzda sandalyelerin bedenlerimizin farklı boyutlarına uyacak şekilde kendilerini yeniden ayarladıklarını fark etmek de aynı şekilde eğlenceliydi. Sandalyelerin, boyutlar arası misafirlerini daha rahat bir ruh haline sokmak için bilinçli olarak tasarladığı bir cihaz olduğunu fark ettiğimde Janda-chi'ye minnettarlığımı gülümseyerek ifade ettim.

Biz rahatımıza bakarken tepedeki ışıklar hafifçe aydınlandı. Zandana'nın en iyi şaraplarından biri olduğunu bildiğim koyu menekşe rengi bir sıvıyla dolu zarifçe şekillendirilmiş kristal bir sürahi ve üç bardak, Janda-chi'nin sözsüz emriyle aramızdaki masanın üzerinde belirmişti.

Makamına yakışır bir şekilde Lucifer bana hitap ederek tartışmayı açtı. "Prens Zanda istilayı etkisiz hale getirmek için önerdiğiniz taktik hakkında bizi bilgilendirdiğinden beri sizinle görüşmek istiyorduk. Zandan kadınlarının işgalcileri baştan çıkarmak için yola çıkmalarını önermek gerçekten de dâhiyane bir stratejiydi."

Oldukça zayıf, kendini küçümseyen bir tonda cevap verdim ve ben düşünmeseydim mutlaka bir başkasının düşüneceğini ima ettim.

Mırıldanmalarımı yarıda kesti. "Aslen Zandana'da görevli olmadığınızı düşünüyoruz. Yanılıyor muyuz?"

Cevap vermeme gerek yoktu. Cevapları zihnimden seçmeye devam etti.

"Ah, evet. Prens Caligastia'nın görevi. Ve Lord Şeytan'ın
koruyuculuk. Eğer doğru hatırlıyorsak, zor bir dünyaydı. Birçok aksilikle birlikte. ." ve orada durakladı, bu sırada bilincimde, görevimin gerektirdiğinden çok daha fazla telepatik beceriye sahip birinin varlığına işaret eden o tanıdık karıncalanmayı hissettim. Bin kadar dünyanın Sistem Egemeni olan Lucifer, tüm Sistem Egemenleri gibi, telepatik casusluğun daha gizemli sanatlarında eğitilmişti -her ne kadar bunu diplomasi olarak düşünmeyi tercih ettiklerini duymuş olsam da- ve bunun sadece gereklilik gerektirdiğinde ve idareli bir şekilde kullanılacağından emindik. Dijital çağın diliyle ifade etmek gerekirse, Lucifer gibi varlıklar bir başkasının zihninin tam bir taramasını yapabilme, ham verileri kendi zihinlerine aktarabilme, hemen ilgili olmayan her şeyi filtreleyebilme, ardından kafa karışıklığı, çatışma ve ikiyüzlülük zamanlarında temel sorunları yüzeye çıkarabilme yeteneğine sahipler - hepsi de düşünce hızında. Bu tekniği benim üzerimde kullanması, bana tamamen güvenmediğini ve sorduğu sorulara verdiğim yanıtlarla sonradan sakladığım düşüncelerimi eşleştirmek için kullandığını gösteriyordu. Tüm bu telepatik aktarım ve analiz öylesine hızlı bir şekilde tamamlanır ki, ustalıkla yapıldığında (ve Lucifer ustaydı!), özne olanlardan tamamen habersiz kalır. Bu da tekniği Sistem Hükümdarları için geniş kapsamlı bölgelerinde paha biçilmez bir araç haline getirir.

Ama ben bir Gözcüyüm. Duyarlılığım, örneğin bir Gezegen Prensinden daha geniş bir yelpazeye yayılır. Lucifer'in az önce ne yaptığının farkındaydım, bu yüzden ilk sorusunun bu kadar doğrudan olmasına şaşırmadım. Yine de zihnime o kadar yumuşak bir şekilde kaymıştı ki kendi düşüncem bile olabilirdi. Tamamen Caligastia'ya ve onun stratejileri hakkında gözlemlediklerime odaklanmıştı.

Bu beni garip bir duruma sokuyordu. Caligastia'nın pek çok eyleminden hoşlanmıyor olabilirdim ama kendi dünyamın Gezegensel Prenslerinden herhangi birine aktif olarak sadakatsizlik etmek gibi bir niyetim yoktu. Endişelerim Lucifer'in dikkatini çekmiş olmalı ki, yumuşak sesiyle bana gerçek ve en derin sadakatimi Sistem Hükümdarıma borçlu olduğumu söylediğini duydum.

En kötü ne olabilir ki? Düşündüm. Bu büyük bir adımdı.

Dünya'da hem Prens Caligastia hem de Daligastia bana zaten güvenmiyordu. Varlığımı zaten olduğundan daha zor hale getiremezlerdi; ayrıca Lucifer'a başka kaynaklardan öğrenemeyeceği hiçbir şey söylemeyecektim. Kendi kendime böyle söylüyordum; kendi dünyamın Prenslerine ihanet etmemi bu şekilde haklı çıkarıyordum.

Sonra, beklenmedik bir şekilde, başka bir düşünce içeri girdi ve beni başka bir yöne, utanç verici bir şekilde kendimle ilgilendiğim bir yöne doğru sürükledi. Bu beni tüketiyordu. Başka hiçbir şey düşünemiyordum. Neden buradaydım? Neden seçildim? Seçilmiş miydim, yoksa üstlerime ihanet etmeyi özgürce mi seçmiştim? Yoksa farkında olmadığım bir şekilde mi kullanılıyorum? Bu, Dünya'daki efendilerime karşı yükümlülüklerimin önüne geçen, yakın bir siyasi oyuna mı dahil ediliyorum? Ve bu durum beni bu değişen denklemin neresinde bırakıyor? Bu çizgide daha fazlası vardı, beni kendinden şüphe ve kendini beğenmişlik arasında sallıyordu. Lucifer'e kafa karışıklığımın ve kendimle ilgili endişelerimin bu kadarını açıkladığım için dehşete düşmüş ve utanmıştım ama düşüncelerin bir araya gelip içimden dökülmesini engelleyemiyordum. Ah! Ne utanç verici. Sorunun serbestçe patlamasına engel olamadım. Bunu burada tekrarlamaktan hala utanıyorum, ancak bu *İtiraflara* başlarken, kişisel olarak ne kadar rahatsız edici olursa olsun, gözlemlediklerimi ve yaşadıklarımı elimden geldiğince açık ve dürüst bir şekilde aktarmaya söz verdim.

İşte sabırlı okuyucu, sonunda tüm ego-önemsiz sıradanlığıyla ortaya çıkan şey budur.

"Neden ben, Tanrım? Neden ben?"

Cevap gerektiren bir soru değildi. Lucifer'in yumuşak kahkahası zihnimde dalgalandı ve bunun Hükümdar'ın daha önce pek çok kez duymuş olması gereken bir soru olduğunu fark ettim. Kendime ihanet ettiğimi hissettim. Doğam gereği biraz saf olduğumu biliyordum ve muhtemelen Lucifer'in devrimini takip ederek başkalarına biraz fazla güvendiğimi ve kendimden fazla emin olmadığımı zaten göstermiştim.

Hükümdar kendimle ilgili kuşkularımı görmezden gelecek kadar nazikti. "Bizi ilgilendiren Prens Caligastia, sen değilsin küçük kardeşim."

Biçimli koltuğa geri yaslandım ve gözlerimi kapadım. Lucifer'in bağışlayıcı tepkisi karşısında derin bir rahatlama hissettim ve bu kez hiçbir şey saklamadım. Görevimizin Dünya'ya ilk ulaştığı andan itibaren zihnimde görüntüler canlanmaya başladı: güzel şehrimiz Dalamatia'nın inşası ve devrimin ters gitmeye başlamasının ardından gelgit dalgasıyla yok oluşu, Prens'in personelinin inatçı yerlilerle verdiği sürekli mücadele, üçüncü yoğunluktaki bir dünyanın duygusal stresleri, Prenslerini takip eden personelin korkunç ölümleri . . . Prens Caligastia'nın Dünya'daki göreviyle bağlantılı olduğum 496.060 yıl boyunca gözlemlediğim ve yaşadığım her şeyi ortaya koydum.

Lucifer'in devrimden sonraki olaylarla daha çok ilgilendiği açıktı. Gelişmiş bir bilgisayarın dokunmatik ekranını kullanır gibi, zihnimden akan görüntü ve bilgi selini yönlendirmek için hassas dokunuşunun zihnime ulaştığını hissettim. Onun gözlemlerini gözlemleyen bir gözlemci olmaktan başka bir şey yapmamam gerekiyordu.

Süreç olağanüstü hızlıydı. Görüntüler, onları ayırt edebildiğimden daha hızlı geçiyordu; bazen aniden yavaşlıyor ve sonra tekrar hızlanıyorlardı. Arada bir tersine dönüyor ve sonra bir kez daha ileri sarıyorlardı. Lucifer'in tarama, alma, gürültüden değeri ayırma ve ardından ilgili bilgiyi özümseme yeteneği son derece dikkat çekiciydi. Bu tesise daha önce değinmiştim ama bu tarama biraz daha yavaş olmasına rağmen benim rızamla yapılmış, daha derine inmiş ve çok daha kapsamlı olmuştu. Lucifer Satania'nın Sistem Egemeni olarak görevden alınmış olsa da, tüm Sistem Egemenlerinin sahip olduğu ince ayarlı yeteneği hâlâ koruduğu belliydi: büyük miktarda bilgiyi son derece hızlı bir şekilde işlemek.

Ve nezaketin ta kendisiydi. Bana fikirlerim sorulmadı ya da daha sonra aleyhime kullanılabilecek herhangi bir tutum sergilemem istenmedi. Lucifer bunu hiçbir zaman teyit etmese de, en çok Şeytan'ın Caligastia ile olan ilişkisiyle ilgilendiği izlenimini edindim. Lucifer'in, Caligastia'nın Dünya'daki eylem ve davranışlarının tüm devrimi hayal kırıklığına uğrattığını ve bunun arkasında bir şekilde Şeytan'ın olduğunu, Lucifer'in büyük planını ve yüksek ideallerini sabote ettiğini ve engellediğini düşündüğünü hissettim.

Bu düşünceyi daha fazla sürdüremeden Lucifer'in yumuşak sesini tekrar zihnimde duydum.

"Bize verdiğin değerli hizmet için sana teşekkür ederiz kardeşim. Bunların çoğunun sizi ilgilendirmesine gerek yok ve izninizle, bu toplantının sonunda, size tekrar açıklanması amaçlarımıza hizmet edene kadar olayı zihninizde maskeleyeceğim."

Bu konuda iki kere düşünmeme gerek yoktu. Tüm bunlar benim boyumu çok aşıyordu. Hatırladığım kadarıyla, doğru zaman gelene kadar tüm bu karşılaşmayı unutmaktan çok mutluydum - ki şu anda bu satırları yazarken bunun gerçekleşmekte olduğunu varsayabilirim.

Aklıma geldi. Caligastia'nın dünyasının Sistem Hükümdarları arasında devrimle uyumlu otuz yedi dünya arasında en sorunlu üç dünyadan biri olarak görüldüğünü Prens Janda-chi'den duymuş olmalıyım. Bu beni çok etkilemişti, size söyleyebilirim! Dünya'da koşulların zor olduğunu biliyordum ama listenin en sonunda mı?! Bu beni dehşete düşürdü. Ve diğer iki dünyadaki koşulların ne kadar korkunç olabileceğini hayal etmek bile istemiyordum.

"Şimdi dinlen, küçük kardeşim." Yine o yumuşak, kandırıcı, baştan çıkarıcı ses zihnimi okşuyordu. "Bilmediğin çok şey var. Ama tekrar buluşacağız. Büyük Çalışmanın daha tam olarak gelişmesi ve tezahür etmesi için henüz zaman var."

Karşılaşma sona ererken Lucifer boyunun tamamına kadar yükseldi. Prens Janda-chi, beni şaşırtarak, oturmaya devam etti.

"Şunu bil ki kardeşim. Devrimimizde senin bildiğinden daha fazlası var. Cesaretini topla. Dünya üzerinde gördüklerin, söz verdiğimiz özgürlüğün ilk gözyaşlarıdır."

Lanonandek Tarikatı'nın bu Yüce Oğlu'na bir acemi gibi görünmüş olmalıyım ve esrarengiz ifadesi karşısında şaşkınlığa düştüğümü itiraf etmeliyim.

"Bizden önce de birçok kişi yeni özgürlükler için çağrıda bulundu," diye beni rahatlatmaya devam etti. Sapkınlıkla suçlandık. Kayıtlardan bir alıntı yapayım: 'Kişisel özgürlük safsataları ve kendi kaderini tayin etme kurgularıyla hataya düşme eğilimi'. Görüyorsunuz, bu hiçbir şey değil

Yeni. Kendi kaderimizi şekillendirmek istediğimiz için hep yanlış anlaşıldık ve kötülendik. Korkarım bu hep böyle olmuştur."

İlk kez kendinden emin, bilgili sesin altında yatan acıyı duyabiliyordum. Bu beni doğrudan korkularıma ve şüphelerime geri götürdü. Her şey büyük bir yanlış anlaşılma mıydı? Devrim, tüm çalkantılar ve acılar, çok değer verdiğimiz her şey ... bir yanlış *anlaşılma mıydı*? Lucifer bana bunu mu söylüyordu?

Bunun olası gerçekliği üzerinde duramadan, sesini tekrar duydum, kendine güveni geri gelmişti.

"Bu ilk aşamaya Nigredo diyebilirsiniz," diye gösteriyordu bana. "Ya da, Caligastia'nın yozlaşma toprağını işlediği ve dönüştürülecek olanı kararttığı Kara Güneş Zamanı demeyi tercih edebilirsiniz..."

Lucifer durakladı, şimdi inanıyorum ki çok fazla şey açıklıyor olabileceğinden endişe ediyordu.

Prens Janda-chi'yi gördüm -orada olduğunu tamamen unutmuştum- şimdi öne doğru eğilmişti, gözleri ilgiyle parlıyordu. Prens'in Lucifer'in bu şekilde konuştuğunu daha önce duymadığı izlenimine kapıldım. Ama yine de Zandana Prenslerinin kendi dünyalarındaki yozlaşma toprağını Caligastia'nın Dünya'da tadını çıkardığı adanmış ve açık kötü niyetle işlemedikleri açıktı.

Bir an için tüm harika modelin yerine oturduğunu gördüğüme inandım. Ve her şey mükemmeldi. Çoklu evren ... devrim ... tüm dehşet ve sefalet ... sadece kelebeğin özgürce uçabilmesi için kozanın çatlayarak açılması. Böyle mi olacak? Tanık olduğum her şeye rağmen her şey gerçekten en iyisi için çalışıyor olabilir mi?

Bunun doğru olmasını ne kadar isterdim.

"Sabırlı ol kardeşim," dedi Lucifer'in sesi beni yatıştırarak. Onun sözlerini içime çekme arzum beni neredeyse boğuyordu. "Cesaretli ol ve Yüce ile birleşme vizyonuna inan. Bu giriştiğimiz Büyük İş ve dönüşüm tamamlanana kadar durmayacağız. Bize hizmetiniz için minnettarlığımızı yinelemek kalıyor. Zamanla daha fazlası da ortaya çıkacaktır."

Bununla karşılaşmayı zihnimde maskelemiş olmalı, çünkü yakın zamana kadar hatırladığım son şey Janda-chi'nin teklifiydi.

Onunla ve başka biriyle -çalışanlarından biri miydi?- kısa bir görüşmeden sonra bana veda etti. Hiç hatırlayamadım.

Sonra yine yalnızdım, karanlıkta, aşağıdaki Zandan'ın son şehir ışıkları da gece için yanıp sönüyordu.

Zandana'da yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. "Evim" bu Sistemdeki tüm gezegenler arasında en kötü üçüncü gezegen olsa bile, eve dönmek için bir dürtü hissettim. Geriye dönüp baktığımda, bu ev özleminin Lucifer'in bana bu Büyük Çalışmasındaki rolümün Dünya'ya geri dönmek olduğunu söylemesinden kaynaklanmış olabileceğini anlıyorum. Her ne kadar konuşmamızın sözlerini hatırlayamasam da, görüşmemizden bir şeyler duygusal farkındalığımın içine işlemişti.

Zandana'nın iki güneşinden küçük olanı ufuk tarafından yutulmak üzereydi ve aniden o gezegenin hiç hatırlamadığım kadar karanlık olduğunu hissettim. Kafamın karıştığını hissettim. Sonra duyu organlarımın hâlâ Prens Janda-chi'nin frekans alanının daha ince titreşimlerine ayarlı olduğunu hatırladım. Duyularımı yeniden ayarlamadan önce, bir söz vermek için harekete geçtiğimi hissettim. Lucifer'e değil, Şeytan'a değil, kesinlikle Caligastia'ya değil, ama tüm varlıkların nihai dönüşümüne.

Bu yüzden gezegensel simyanın diliyle kendime sessizce yemin ettim: "Eğer bu Nigredo'nun zamanıysa, Dünya'da Albedo'yu, safsızlıkların yavaş yavaş yanmasını cesaret ve sabırla bekleyeceğim. Bunu hepimizi Citrinitas'a -ruhsal aydınlanmaya ve Yüce Olan'la nihai birleşmemize- götüreceğine inanarak yapacağım."

* * *

Mary Ann (ve sadece Mary Ann olabilir) Balfour Place'deki topluluğa yeni IP'ler katıldığında ortaya çıkan ani cinsel enerji birikimiyle başa çıkma çözümünü bulduğunda ben orada değildim. Sistemi tasarlayanın yalnızca Kahin olabileceğini söylüyorum çünkü sistemin tüm yönlerinin sıkı bir şekilde kendi kontrolü altında kalmasını sağladı. Bu sistem aynı zamanda hiyerarşik yapıyı, onun dikkatlice düşünmediğini hayal etmenin zor olduğu şekillerde güçlendirmeye hizmet etti.

Mary Ann ve Robert bu fikri, topluluğun genellikle günün hikayelerini paylaşmak, çay veya sıcak çikolata ya da Mein Host'un durumunda kahve içmek ve son meditasyonlarından ve uykularından önce son bir sigara içmek için bir araya geldiği akşam toplantılarından birinde sundular. Sonra

Xtul'den döndükten sonra Omega bu akşam toplantılarına katılmayı bırakmıştı, dolayısıyla onların varlığı yeni ve önemli bir şeyin tanıtılmak üzere olduğunu gösteriyordu. Yeni IP'ler henüz Mary Ann ya da Robert'la tanışmamıştı, bu yüzden her zamankinden daha da gergin bir heyecan ortamı vardı.

Mary Ann'in takdire şayan özelliklerinden biri de zor ve çoğu zaman çatışmaya yol açan konuları açma becerisiydi. Kullandığı teknik, şaşırtıcı ya da çirkin bir açıklama yapmayı içeriyordu. Daha sonra yüzeysel cevaplarla yetinmeyerek sondaj soruları sorar ve ardından gelen tartışmayı başlangıçta amaçladığı sonuçları elde edecek şekilde yönlendirirdi.

Bu vesileyle, Omega yeni fikri her zamanki dolambaçlı yöntemiyle sundu.

Odada yaklaşık otuz beş kişi vardı, bazıları sandalyelerde, çoğu halı kaplı zeminde oturuyor, sırtlarını duvara yaslıyorlardı. Mary Ann ve Robert, uzun süredir kullanılmayan bir şöminenin bulunduğu duvara dayalı iki rahat koltukta oturuyorlardı.

Mary Ann, grubun dikkatini havada asılı duran cinsel enerjiye çekerek başladı. Bu herkesi bir başlangıçla ayağa kaldırdı!

"Mein Host daha sonra "Sanki bekâr olmak seks hakkında konuşmayı tabu haline getirmiş gibiydi" yorumunda bulundu.

Juliette, "Ya da fark etmedi bile," diye eklemişti.

"Ya da kabul ..." Mein Host düşünceli bir ifadeyle konuştu. Bu gece onu haftalardır içinde tuttuğu şeyi itiraf etmeye zorlamıştı: Catherine'in seksi küçük bedenine duyduğu kabul edilmemiş arzuyu ve onun alıngan tavırlarına duyduğu hayranlığı. Ama en önemlisi, ondan alıntı yapacak olursam, "O küçük seksi vücuda duyduğu şehvetti."

Bu arzusunu başarıyla bastırdığına -bekârdı, değil mi?- ve Catherine de dâhil olmak üzere kimsenin bunu fark etmeyeceğine inanıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla bu konuda yalnız değildi. Yeni IP'lerin akını görünüşe göre sadece benim koğuşumdakilerden daha fazla libidoyu harekete geçirmişti ve Mary Ann'in agresif sorgulamasının ortaya çıkardığı gibi, neredeyse hepsi duygularını bastırıyor ve inkar ediyordu. Ne de olsa hepsi iyi birer bekâr olmaya çalışıyordu.

"Ve böylece ağır cinsel atmosfer," diye belirtti Mary Ann sesinde belli bir ölçüde küçümseme ile. Bu küçümseme şüphesiz bariz olanı inkâr etmelerinden kaynaklanıyordu; ya da kimsenin duygularını harekete geçirecek cesareti olmamasından; ya da cinsel arzularına henüz hâkim olamamış olmalarından ve her şeyi çözmek bir kez daha ona kalmıştı.

Mary Ann'in tavrındaki belirsizliğin -açıkça belirtilmiş ya da sadece ima edilmiş- belli bir gerilimi korumak için kullandığı bir araç olduğunu görebiliyordum. Utanç ve suçluluk duygusunu manipüle etmekte ustaydı, bu yüzden kimse - şehvetlerini itiraf ettiklerinde - karakter zayıflıklarından dolayı onları azarlayıp azarlamayacağını ya da tutkuları karşısında bekâr kaldıkları için göz kırpıp onaylayıp onaylamayacağını bilmiyordu.

Mein Host bu özel toplantıda kendini Catherine'in yanında otururken buldu. Önceki aylarda kızı o kadar etkili bir şekilde görmezden gelmeye çalışmış, arzusunu bastırmış ve toplantılarda onun yanına oturmaktan kasıtlı olarak kaçınmıştı ki, Catherine'in de gizliden gizliye onu arzuladığının farkında değilmiş gibi görünüyordu - her ne kadar bunu gösterme konusunda biraz daha az bastırılmış olsa da. Böylece, toplantıya birkaç dakika geç geldiğinde, ince bedenini onun yanındaki boşluğa indirmeye karar verdi.

Mary Ann sahneyi istediği gibi hazırlamıştı.

Şimdi vahiy geldi. Grup onun her kelimesine kilitlenmişti.

Omega'ya, toplumda incelenmesi gereken temel dinamiklerden birinin Elekt arasında ortaya çıkan "manevi ebeveyn/çocuk ilişkileri" olduğu gösterilmişti.

"Ebeveyn/çocuk ilişkileri?" Bu yeni bir şeydi. Ne demek istemiş olabilir? İnsanlar şaşkınlıkla birbirlerine bakıyordu. Bu nereye varacaktı?

Daha sonra baba/kız ve anne/oğul ilişkileriyle ilgili tüm kültürel yüklerden bahsetti; pek çok insanın cinsel takıntılarının, çocuklukta karşı cinsten ebeveynlere yönelik duyguların çarpıtılmasında nasıl bulunabileceğini anlattı.

Buraya kadar her şey yolunda. Dr. Freud bu genellemeye karşı çıkmazdı. Ancak bundan sonra olanlar iyi doktoru bile şaşırtmış olabilir.

Bir sonraki anlatıma geçmeden önce, genç okuyucuya son elli-altmış yılda cinsel alanda zamanın ne kadar değiştiğini hatırlatmanın gerekli olabileceğini hissediyorum.

1968'deki Süreç'in genç kadın ve erkekleri 1940'larda ve 50'lerde, yani çok farklı bir zamanda yetişmiş ve eğitim görmüşlerdi. Hâlâ sınıfların hüküm sürdüğü bir toplumda, çoğu orta ya da üst-orta sınıf kökenliydi ve özellikle yüzyıllardır süregelen baskıcı geleneklerin dayattığı kısıtlamalara maruz kalıyorlardı. Etraflarında gerçekleşen bir cinsel devrimin ortasında olabilirlerdi - ve Süreç'e katılma cesaretini toplayabilmek için hepsinin bir şeylere isyan etmesi gerekiyordu: ebeveynlerine, eğitimlerine, dinlerine - ama gerçekte, içlerinde yetiştirilmiş cinsel suçluluk ve utanca maruz kalan başka bir dönemin yaratıklarıydılar.

Mein Host, topluluğa katılmadan önce daha fazla cinsel deneyim yaşamış ve bekarlığa diğerlerinden daha aşina olduğu için Mary Ann'in duygusal manipülasyonuna daha az açıktı. Bu tamamen onun lehine değildi çünkü o zamana kadar Mary Ann'e o kadar körü körüne bağlanmıştı ki Mary Ann'in onu manipüle etmesine gerek kalmamıştı. Ancak artık Mary Ann'in ağında çırpınmıyordu ve bu da paradoksal bir şekilde onu belki de hayatında ilk kez duygularını uzun bir süre boyunca ifade etmekte daha özgür bırakıyordu.

Mary Ann, gelişmekte olduğu anlaşılan bu anne/oğul ve baba/kız ilişkilerinin, diğer özelliklerinin yanı sıra, cinsel bir öğeye de sahip olacağını açıkladığında, Mein Host onun sözlerini biraz heyecanla karşıladı. Catherine'in vücudunun sıcaklığını yumuşak bir şekilde yanında hissetmiş ve saçlarını salladığında onun kokusunu almış olmalıydı.

Ancak, eş seçme konusunda çok az seçeneği olacaktı, çünkü hiyerarşi burada devreye giriyordu - en ince yollardan. Oğullardan annelerini, kızlardan da babalarını seçmeleri isteniyordu. Ve bu ruhani/cinsel ilişkilerde çocukların yeni IP'ler, ebeveynlerin ise kıdemli üyeler olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Oğullar ve kızlar ruhani ebeveynleri üzerinde hak iddia ederken bazı gergin anlar yaşandı. Mein Host'un Catherine tarafından seçileceğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyordu (eminim umutları vardı). Mary Ann yeni IP'ler arasında ilerledikçe giderek daha da gerginleşti, birçoğu bu kadar seks konuşulduğunu duyunca şaşırmış olmalıydı.

bekâr bir topluluğa katıldıklarını düşünmüşlerdi. Ama yine de, geleceklerinde neler olduğunu görebilselerdi, bunun grubun yıllar boyunca düzensiz seyrini karakterize edecek olan bu tür radikal yön ve inanç değişikliklerinin yalnızca ilki olduğunu fark ederlerdi - Kahin dümendeyken. Topluluğu bir dinden ziyade bir Gizem Okulu olarak görmemin nedeni de budur.

Mary Ann henüz bitirmemişti. Herkesin yatağa atlamasını istemiyordu. Öyle olmayacak, dedi. Bunlar kutsal ilişkiler olacaktı ve sadece mutlu çiftin kendilerine ait bir odaya sahip olacakları ve diğerlerinin yanında çalışmak zorunda kalmayacakları bir haftalık bir süre içinde tamamlanacaklardı. Böylece bütün bir hafta boyunca kendilerini tamamen birbirlerine adayabileceklerdi.

İlginçtir ki, Mary Ann doğum kontrolü hakkında hiçbir şey söylemedi, ancak onu daha iyi tanıyan yakın çevresi arasında genellikle çocuklarla ilgilenmediği ve çocuk doğurma ve yetiştirme konusunda acımasızca küçümseyici olabileceği kabul ediliyordu. Aslında, Mein Host'un anılarını kendi gözlemlerimle birlikte kontrol ettiğimde, ikimiz de Mary Ann'i çocuklu gördüğümüz tek bir olaya bile tanık olmadık.

Ward'ım yıllar geçtikçe Kahin'i daha iyi tanıdıkça ve Glasgow'un kenar mahallelerinde geçen korkunç çocukluğuna dair daha fazla şey öğrendikçe - sevilmemiş ve dehşetten kaçana kadar isteksiz elden isteksiz ele geçmiş- onunla daha iyi özdeşleşebildi. *Kendisi* de sevilmediği için değil, İkinci Dünya Savaşı'nın korkunç koşullarını içine yansıttığı için. O da hiçbir zaman kendi çocuklarının olmasını istememişti ve bir aileye sahip olma konusundaki ilgisizliğinden savaşın parçaladığı çocukluğunun sorumlu olup olmadığını düşündüğünü biliyorum. Bundan emin olamam, ancak zaman zaman söylediğini duyduğum bir söz - "Bu bir çocuk dünyaya getirmek için uygun bir dünya değil!"- bu pozisyonu destekliyor.

Yine de bunu söylerken sesinde her zaman bir hüzün vardır.

Kahin de şüphesiz bu düşünceye katılırdı. Ancak ne yazık ki, çocukları ve çocuk doğurmayı küçümsemesinin bilinçli olarak seçtiği kendi tutumundan başka bir şey olduğunu düşünemeyecek kadar gururlu olduğuna inanıyorum. Aynı zamanda, hamilelik halini küçümsemesine kibrinin de katkıda bulunduğunu fark edemeyecek kadar kendini beğenmiş biriydi.

Mary Ann bu kutsal evliliklerin -ya da diğer adıyla "Absorption "ların- ne zaman ve kiminle yapılacağına kendisinin karar vereceğini söyledi. Bir hafta süren bu ilişkilere kutsal bir parlaklık kazandırarak, kimin kiminle seks yaptığını sıkı bir şekilde takip ederken, aynı zamanda çeşitli çiftlerin başka hiçbir zaman birbirleriyle seks yapmamalarının kutsal bir görev olduğunu ima etti. Sözlerini, bu Absorption'lardan dışarıdakilere asla bahsedilmemesi gerektiğini ve bu bir haftalık istisnalar dışında topluluğun esasen bekar kalacağını vurgulayarak bitirdi. Mary Ann'i daha yakından tanıyanlar onun bu tür bir ikiyüzlülük için gerekçesini daha önce duymuşlardı: tüm ruhani yolların, tüm Gizem Okullarının ve dinlerin ezoterik ve egzoterik unsurları vardır. Dışarıdan gelenlerin ebeveyn/çocuk ilişkilerini nasıl anlayamayacaklarından; onlarla nasıl acımasızca alay edeceklerinden ve ortaya çıkan skandalı Süreci itibarsızlaştırmak için kullanacaklarından bahsetti. Bunun Seçilmişlerin kendilerine saklamaları gereken bir sır olduğunu söyledi.

Elbette bunu söylerken haklıydı. Kimse Pazar gazetelerinin, bekâr olduğunu iddia eden bir organizasyonda hafta boyu süren kutsal evlilikler hakkında nasıl bir hezeyan katliamı yapacağını düşünmek istemiyordu. Basın zaten grup hakkında yeterince yalan söylemişti. Gerçeği çarpıtmaktan çekinmeyeceklerdir.

Mary Ann'in bu nispeten zararsız ikiyüzlülüğü yerinde tutma talimatı, ne yazık ki, Elekt'in saklayacak daha fazla sırrı olmaya başladıkça giderek daha rahatsız edici hale gelen bir gizlilik modelini pekiştirdi. Bu gizlilik tercihinin bir süre su yüzüne çıkmayacak öngörülemeyen bir sonucu da vardı. O zaman, gizliliğin yarattığı boşluğu doldurmak için haklarında en gülünç yalanların ve çarpıtmaların yazılmasına izin veren şeyin kendi gizlilikleri ve kendilerini çevreledikleri gizem pelerini olduğunu keşfedeceklerdi.

Ancak tüm bu sorunlar birkaç yıl sonraya kalıyordu. O sırada, Mein Host'un duygusal bedeninden, Catherine ile bir hafta boyunca sevişme ihtimalinden duyduğu heyecanın, başkalarının sahip olmadığı sırlara sahip olduklarında insanlarda gözlemlediğim duyguyla eşleştiğini anlayabiliyordum.

Catherine ve Ev Sahibim, Özümsemeleri için seçilen ilk çift değildi, bu yüzden gecikme onları bekleyen şehvetli zevklerin nefis beklentisini daha da artırdı.

Üç yıllık bekârlıktan sonra, koğuşum artık sürekli bir erotik heyecan içinde yaşıyordu.

Toplantı dağılırken Catherine'e, "Yakında zamanı g e l e c e k ," diye fısıldadı.

"Biz de öyle!" diye mırıldandı sinsi bir sırıtışla.

* * *

Şafak vakti vardığımda dost canlısı Taşıyıcım Seraphim Eleena, Zandan şehrinden körfezin diğer tarafındaki nakliye istasyonunda değildi. Bir önceki konuşmamızdan sonra benden kaçmadığını umuyordum, çünkü düşüncesiz davrandığını ya da haddini aştığını hissetmiş olabileceğini düşünüyordum.

Zandana, Dünya gibi, birincil yıldızının üçüncü gezegenidir; ancak, uzak ikincil y ı l d ı z ı n ı n minimum yerçekimi etkisi nedeniyle yörüngesi gezegeni güneşine biraz daha yaklaştırabilir. Zandana'nın güneş sistemi dördü gaz devi olmak üzere on iki gezegenden oluşuyor. Başka bir Gözcü tarafından sistemdeki dördüncü gezegenin fiziksel evrim süreçleri için hazırlandığı söylense de, henüz ilk aşamalarda.

Zandana'da şafağın kendine özgü bir ihtişamı vardır. Dünya döndükçe ve güneş ufku kırdıkça, parlayan küre o kadar büyüyordu ki sanki gezegenden dışarı çıkıyor, gökyüzüne doğru çekiliyordu. Bu özel sabahta havanın berraklığı ve bulutların olmayışı güneşin büyüklüğünü daha da vurguluyor gibiydi.

Sonunda kendimi sürüklemeyi başardım ve Dünya'ya dönüş yolculuğumu ayarlamak gibi yorucu bir işi halletmek için istasyona döndüm ve bir de ne göreyim, orada bir Transport Seraphim vardı. Ama Eleena değildi. Yine de biri beni bekliyormuş gibi görünüyordu. Bir kez daha birinin ya da bir şeyin yolumu kolaylaştırdığı gibi tuhaf bir hisse kapıldım, tıpkı şimdi birinin ya da bir şeyin bu anlatıyı düzenlediğini ve dikkatimi yönlendirdiğini hissettiğim gibi.

Yeni nakliyecim Seraphim nazikti ama büyük ölçüde iletişimsizdi. Acaba beni duymuş muydu ve varlığımla nasıl bir ilişki kuracağından emin değildi. Daha önce de belirttiğim gibi, Sistem genelinde sadık meleklerin asi olarak etiketledikleri bizlerle iletişim kurmasını engelleyen bir tabu v a r m ı ş gibi görünüyordu. Farkındayım ki

Benim durumumda bu durum sadıklar için daha karmaşık hale gelebilirdi, çünkü muhtemelen devrim konusunda giderek artan kararsızlığımı fark ediyor olacaklardı. Eleena ile yaptığım konuşmanın viral bir hızla seraphic devrelerde dolaştığından eminim, bu da duyduğum gizemli kadın sesini duymamış olan birçok meleğin kafasını daha da karıştıracaktı.

Seraph'ın kucağında kıvrılmıştım ve altuzaya girdiğimizde, eterde ilerlerken bu seraph'ın manyetik zarfından çıkan müziğin Eleena'nın ısı kalkanından çıkan müzikten oldukça farklı olduğunu fark ettim. Bunu düşünüyor ve müziğin kalitesinin bir şekilde sesi modüle eden Nakliye Serafı'nın kişiliğine bağlı olup olmadığını merak ediyordum ki uykuya dalmış olmalıyım.

Yavaşlayıp Dünya'daki Nakliye Merkezine yanaşırken uyandım. Kendime geldiğimde ve yönümü bulduğumda, neredeyse kullanılmayan Salem Nakliye Merkezi'ne teslim edildiğimi görünce şaşırdım. Bu daha önce hiç olmamıştı. Daha önce her zaman bindiğim merkeze geri gönderilmiştim.

Ama işte buradaydım, Prens Caligastia'nın krallığının ortasına bırakılmıştım! Seyahat bürokrasisini aşmamı kolaylaştıran görünmez elin, beni bu sevimsiz yere bırakan el olup olmadığını kısa bir süre düşündüm.

Bu kadar açık bir işareti görmezden gelmek bir Gözetmen'in doğasına aykırıdır. Bana yol gösteren her kimse, hizmetimin ya Prens tarafından ya da Prens'in hareketlerini gözlemlemem ve izlemem için beni zımnen teşvik ettiğini hissettiğim kişiler tarafından talep edilmesi gerektiğini fark ettiğimde, konuyla daha az ilgili hale geldi.

Tüm meleklerin sahip olduğu bir nitelik - öncelikle işlevsel yaratıklar olarak - gerekliliğin bizi gerektirdiği yere çekilmemize izin verme yeteneğidir. Bir insan olarak bunu hemen kavramak zor olabilir, çünkü ölümlüler Çokluevren terimleriyle "irade-yaratıkları" olarak düşünülür. Sürekli olarak hangi eylemde bulunacağınızı seçer ya da karar verirsiniz. Size otomatik gibi görünen görevler bile, onları yapmama seçeneğini taşır. Melekler olarak bizler aynı seçim özgürlüğüne sahip değiliz. Biliyorum.

Bu konuya daha önce de değinmiştim, çünkü Lucifer'in devriminin merkezinde yer alıyordu - kesinlikle biz melekleri ilgilendiriyordu.

Gördüğünüz gibi, Lucifer'i takip etmeyi seçmek, MA'nın emirlerine doğrudan karşıt bir hareket tarzına kendimiz karar vermek, herhangi birimizin kendimiz için ilk kez bu kadar ciddi bir karar almasıydı - bir irade eylemi olarak. Örneğin Lucifer'in devriminden önce benim hayatım basit bir hayattı. Sanki görünmez bir güç tarafından yönlendiriliyormuşum gibi kendimi doğru zamanda doğru yerde bulurdum. Anlattıklarımdan da göreceğiniz gibi, devrim tüm bunları değiştirdi. Bir Gözcü olarak artık nerede olmak istediğimi ve neyi gözlemlemek istediğimi seçebiliyorum ama yine de kendimi en güçlü rüzgârla sadece olmam *gerektiğini* hayal edebildiğim yere savrulmaya meyilli buluyorum.

En güçlü rüzgâr bu şekilde esmişti ve kendimi bir kez daha dünya dışı ziyaretçilerin evlerini yaptıkları yarımadaya bakarken buldum.

Buraya son geldiğimden beri çok şey

değişmişti. Ve hepsi iyi yönde değil!

Park alanı yıkık dökük bir görünüme sahipti; ağaçlar devrildikleri yerde bırakılmıştı ve çiçekli çalı yığınları susuzluktan ve sevgisizlikten solmuş ve ölmüştü. Yarımadanın ucundaki otlakların geniş bir bölümünü ele geçirmeyi başarmış uyuyan bir aslan sürüsü bile gördüm.

Jerusem'den insan genomunu geliştirmek ve iyileştirmek için gönderilen iki ziyaretçi, Maddi Oğul ve Kız da daha iyi durumda değildi. Artık geldikleri zamanki kadar parlak değillerdi. Yürüdüklerinde sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi eğiliyorlardı ki MA'nın da durumu böyle anladığını çok sonra keşfedecektim.

Eğer görevleri on binlerce yavru yaratarak yerlileri biyolojik olarak yükseltmekse ve bu yavrular daha sonra yerlilerle melezleşerek insan genetiğinin genel kalitesini kademeli olarak yükseltecekse - eğer MA'nın onları buraya gönderme amacı buysa - o zaman etrafta dolaşırken gördüğüm birkaç çocuk bu görev için pek de iyiye işaret değildi.

Ziyaretçi konutlarının çevresinde özellikle can sıkıcı bir atmosfer vardı. Çeşmeler kurumuştu ve kurnaları yapraklarla doluydu.

Ana evin bir ucundaki çatı kısmen çökmüştü ve onarmak için hiçbir şey yapılmamıştı; dışarıdaki çimenli çayırlar tozlu, güneşten kavrulmuş toprağa dönüşmüştü; ve bir zamanlar ziyaretçilerin hayvancılık ve evcilleştirme programlarının gerçekleştiği çitlerle çevrili otlaklar çöle dönmüştü. Ne özenle ve seçerek yetiştirdikleri sığırları ne de gurur duydukları keçileri görebiliyordum ... sonra o şişman, mutlu, uyuyan aslanları hatırladım.

Bu hiç de beklediğim gibi değildi!

Vanu'nun işçilerinin yarımadanın boynu boyunca inşa ettiği büyük duvara doğru doğuya doğru ilerlediğimde, yerle bir olmuş evler ve çıplak ve taşlı zemine indirgenmiş ekili tarlalar buldum. Kayalık çıkıntılar kararmıştı ve görünürde tek bir ağaç bile yoktu. Sanki korkunç bir yangın toprağı kasıp kavurmuş, onu yaşanmaz, kavrulmuş bir çöle dönüştürmüştü.

Duvara geldiğimde, aslanların içeriye, korunan alana nasıl girdikleri belliydi, çünkü duvarın bir ucu tamamen parçalanmıştı ve uzunluğunda aşağı yukarı daha küçük gedikler vardı. Duvarın hemen dışında bir Nodite akıncı grubunun kampını görebiliyordum, ateşlerinden çıkan dumanlar gökyüzünü destekleyen sütunlar gibi durgun havada yükseliyordu.

Korkunç ve iç karartıcı bir manzaraydı, ziyaretçilerin ilk geldiklerinde yanlarında getirdikleri heyecanı hatırladığımda daha da kötüleşti. Prens Dalagastia tarafından özellikle ziyaretçileri gözlemlemekle görevlendirilen bir başka Gözcü, ben yokken neler olup bittiğine dair bir şeyler anlattı. Sorunların yarımadada ziyaretçilerle birlikte yaşayan yerlilerle başladığını söyledi. Bu insanların çoğu Vanu ve Amadon'un bahçeyi hazırlamak, duvarı ve konutları inşa etmek için topladıkları insanların torunlarıydı.

Vanu insanlara ziyaretçilerin yakında geleceğini söylemiş olmasına rağmen, bahçenin hazırlanması o kadar uzun sürmüştü ki, giderek artan sayıda insan Vanu'nun vaatlerine inanmamaya başlamıştı. Böylece, dünya dışından gelen iki ziyaretçi nihayet ortaya çıktığında, uzun bir süre boyunca neredeyse umutlarını yitirmiş olmanın yarattığı coşku gerçekçi olmayan boyutlara ulaşmaya başladı.

Gerçek kimliklerini kitlelerden gizlemek için her zaman ellerinden geleni yapan Vanu ve Amadon dışında, otuz sekiz bin yıl önceki Dünya halkı nispeten az farkındalığa sahipti (her ne kadar

Belki de bugünkünden çok daha fazla) Çokluevren ve personeli. Bu Sistem karantinaya alınmamış olsaydı ve Dünya normal bir yerleşim yeri olsaydı, ölümlüler dünyalarında kendileriyle birlikte işlev gören hem dünya dışı hem de göksel farklı Çokluevren personeline aşina olacaklardı. Bu insanlar ziyaretçileri tanrılaştırmaya ihtiyaç duymazlardı. Ziyaretçileri oldukları gibi tanırlardı.

Gözetmenin söylediğine göre sorunlar çiftin gelişinden kısa bir süre sonra başlamıştı. Bu bilgi bölgede bir yangın gibi yayılmış ve binlerce kişi saygılarını sunmaya gelmişti. Vanu, Lemurya'ya gitmeden önce bu övgüyü engellemişti ama protestoları hiçbir şeyi değiştirmemişti. İnsanlar tanrıların nihayet Dünya'ya indiğine ikna olmuşlardı ve Vanu'nun kalabalığın artan dini histerisini bastırmak için yapabileceği çok az şey vardı.

Ancak bu duygusallık düzeyinin altında daha derin bir endişe yatıyordu.

Gözlemlediğim toplantıda ziyaretçiler biraz fazla özgüvenli görünmüş olsalar da, bilgilendirici Gözetmenim onların daha mütevazı ve demokratik davrandıklarını kanıtladıklarını söyledi. Ancak görünüşe göre, onlardan daha çok inandıkları tanrılar gibi davranmalarını talep eden heyecanlı kalabalıklar için fazla alçakgönüllüydüler. Bu tanrılaştırma dürtüsü modern kulağa saçma gelmesin diye, ziyaretçi bahçesinin bulunduğu dönemde ve sonrasında uzun süre, tanrı ve tanrıça gibi *davranarak kendilerine* tapanları kontrol eden bazı isyankâr ebediyet yolcuları vardı. Genelde açıkça fark edilemeyen bu ortayolcu taklitçilerinin aksine, ziyaretçiler en azından gerçek görünüyorlardı. Zaten her zaman talep ettikleri de bu değil miydi? Görebilecekleri ve dokunabilecekleri gerçek bir tanrı?

Gözetmen bana meselelerin bir süre huzursuz bir şekilde ilerlediğini, ziyaretçilerin bir dizi önemli gelişmeyi beraberinde getirdiğini söyledi. Bunlardan en uygarlaştırıcı olanı hukuk ve eğitim alanında olmuştu. Vanu'nun Lemurya kültüründeki basit "Nazik Ol" öğüdünün pek çok sosyal durumu kapsadığının aksine, ziyaretçiler Dalamatia şehri günlerinde vatandaşların yaşadığı kanun ve davranış kurallarının pek çoğunu yeniden uygulamaya koymuşlardı. Ziyaretçiler hem yasalarda hem de gençlerin eğitiminde adaleti ve gerçekten demokratik bir toplumun özü olan Altın Kural'a bağlılığı vurguladılar.

Bu yeni koşullar yarımadadaki klanlar arasında bir ticaret kültürünün hızla gelişmesini sağladı ve bu kültür kısa sürede duvarın ötesindeki kabilelere ulaştı. Bu durum bir süre iyi ilerledi ve hatta bazı Nodit kabileleri ticaret ortakları haline geldi. Ziyaretçiler nüfuzlarını duvarın ötesine çok fazla yaymaya çalıştıklarında her zaman sorunlar ortaya çıkmıştır.

Caligastia ziyaretçilerin alanının sınırları içinde güçsüzken, duvarın dışındakiler Prens'in göz yummalarına karşı çok daha savunmasız kaldılar. Aslında, Prens her iki ziyaretçiyle de sayısız görüşme yapmış, onları Lucifer'in davasının doğruluğuna ve ölümlülerin dünyasında emirlerini yerine getirirken kendi eylemlerinin parlaklığına ikna etmeye çalışmıştı ama boşuna. Görünüşe göre ziyaretçiler gelmeden önce Prens Caligastia'nın aldatmacaları hakkında defalarca uyarılmışlar ve kendilerini ayartılamaz olarak görmeye başlamışlardı.

Burada amacım ziyaretçilerin misyonları trajik bir başarısızlığa uğramadan önce ortaya koydukları pek çok olumlu gelişme üzerinde durmak değil. Bunlar *Urantia Kitabı'nda* ilgili belgeleri ileten seraph tarafından çok iyi bir şekilde tanımlanmıştır.

Bilmem gereken şey şuydu: Bu kadar ters giden şey neydi?

Böylesine bir kaosa ve kafa karışıklığına yol açan sadece Dünya'daki yaşamın doğası mıydı?

Böyle bir şeye karşı şiddetle uyarıldıkları halde, ziyaretçilerin kutsal güvenlerine ihanet etmelerine yol açabilecek gerçek tehlikeler nelerdi?

Dünya dışı ziyaretçilerin karakterinde, onları Caligastia'nın entrikalarına karşı özellikle savunmasız kılan potansiyel bir zayıflık var mıydı?

Ziyaretçiler binlerce yıl boyunca gezegende yaşayacaklarına göre, nasıl oluyordu da sadece 117 yıl sonra görevleri bu kadar başarısız olabiliyordu?

Eğer ziyaretçilerin misyonunun çöküşünün arkasında Caligastia varsa, bunu nasıl bu kadar hızlı ve etkili bir şekilde başarabilirdi?

Yarımadanın etrafında yavaşça ilerlerken, ziyaretçi misyonunun yakında dağılacağına dair tüm işaretleri görebiliyordum. Caligastia'ya olan resmi bağlılığıma rağmen, misyon için korkunç bir gerilemeye tanıklık ettiğimi biliyordum.

Aynı zamanda Prens'in en iğrenç suçlarından birinin ortaya çıkışını gözlemliyordum.

Lucifer'in gezegensel simyasını-Kaligastia'nın Nigredo'sunu kabul etmeme ve içine girmeme izin verebilir miydim? Ve kritik dönüşümün gerçekleşebilmesi için Dünya'daki koşulların ne kadar kötüleşmesi gerekiyordu?

9

Şiddetli Bir Soğurma

Cinsel Enerjilerin Serbest Bırakılması, Süptil Baştan Çıkarmalar, Pleiadean Tahliyesi ve Kutsal Orgazmlar

Balfour Place'de cinsel enerji uğuldamaya devam ediyordu. Topluluktaki herkese dokunuyor, günlerini erotik vaatlerle aydınlatıyor ve onları daha da çekici gösteriyordu.

Görünüşe göre, erkek ya da kadın, karşı cins için bir bekârdan daha çekici olan biri varsa, o da utanmadan gizli seks yapan bir bekâr olmalıdır.

Her hafta sadece bir çift İP'nin Vücut Bulma işlemini tamamlamasına rağmen, bu yoğun cinsel faaliyetin etkileri topluluğun geneline yayıldı. Grubun ana mali gelir kaynağı olan dergilerin sokakta satışı gözle görülür bir şekilde arttı ve Mağara, bir bakış ve bir Ogmar için orada bulunan Londra'nın parlak gençleriyle giderek daha kalabalık hale geldi. Telepati Geliştirme Kursu maceraperest ruhlar için büyük bir cazibe merkezi olduğunu kanıtlıyordu; haftalık konferanslarda entelektüel açıdan kışkırtıcı konuşmacılar yer alıyordu; Süreç'in gösterdiği filmler düzenli bir kalabalığın ilgisini çekiyordu; ve empati seanslarına her zamankinden daha fazla insan kaydoluyordu.

Artık günlük dergi satma işinden affedilen Mein Host, tüm zamanını sanat departmanında derginin Sex sayısı üzerinde çalışarak geçiriyor, kalabalıktan bunaldığında ise kısa molalar vererek Cavern'de garsonluk yapıyordu. Cavern'de çalışmaktan ne kadar keyif aldığını görmek beni çok eğlendirmişti. Sokakta dergi satarken resim yapmayı öğrendiği enerjiyi, kalabalık bir kafede garsonluk yaparken de sürdürüyor gibiydi.

Ama koğuşumda, onun kendini sunuş biçiminde ince bir farklılık fark etmeye başlamıştım.

Bu, koğuşumun dergi satışının arkasındaki ilk itici enerji olan Gabriel Stern değildi, ama daha nazik ve daha esprili bir versiyondu. Sokakta olduğu kadar hazır cevaptı ve kalabalık bir Mağara'da, yoğun bir Cumartesi öğleden sonrasında Kings Road kaldırımına akan yaya nehrinde olduğu gibi aynı akıcılıkla hareket ediyordu. Yine de Gabriel Stern'de daha önce gördüğümden daha yumuşak, daha nazik, daha az sert bir enerjiydi.

Kısa bir süre sonra, Mağarada her çalıştığında bu farklı enerjinin oldukça düzenli bir şekilde ortaya çıktığını gördüğümde, Mein Host'un ana kişiliğinin Gabriel Stern alt kişiliğini kendi içinde asimile etmeye başladığını fark ettim. Bunun uzun bir sürecin yalnızca başlangıcı olduğunu hayal ettim. Bunun doğru olduğu ortaya çıktı, çünkü Gabriel Stern'in müdahalesine daha fazla ihtiyaç duyulmaması için on üç yıl daha geçmesi gerekecekti. 1983 yılına gelindiğinde alt kişilik tamamen özümsenmişti.

Yine de oraya varmak ikisi için de kolay olmayacaktı.

Catherine ve Mein Host'un Absorpsiyonlarının gerçekleşeceği hafta nihayet gelmişti.

Bunu beklemek belli ki ikisi için de garip bir zaman olmuştu. Henüz birbirlerini öpmemiş ya da sevgiyle kucaklamamışlardı ve bu yoğun yakınlaşma haftasının onları beklediğini bildikleri için kişisel temasları pek de kolay olmamıştı. Kesinlikle aşık olduklarını iddia edemezlerdi. Durum belki de görücü usulü bir evliliğe (ki aslında öyleydi) ya da çiftin üzerine zoraki bir nezaketin çöktüğü ve bastırılmış cinsel arzularının onları beceriksiz çocuklar gibi beceriksiz ve anlaşılmaz hale getirdiği Viktorya dönemi nişanlılığına daha çok benziyordu.

Yine de, tüm bunlara rağmen, Catherine'in duygusal olarak ne kadar dengesiz olduğu ve aslında ne kadar az ilgi alanını paylaştıkları koğuşum için giderek daha açık hale gelmiş olmalı. Aslında, bu ara dönemde ve Mein Host "manevi kızını" biraz daha iyi tanıdıkça, şehveti her zamanki gibi güçlü kalırken, düzensiz ve değişken kişiliği onu akıl yürütmenin oldukça imkansız olduğu biri haline getirdi.

Absorpsiyon, çiftin süitlerine götürülmesinden önce tüm topluluğun önünde yapılan bir törenle başladı - Omega bunun için hazır bulunmasa da - . Her şey çok resmiydi. Evin arka tarafındaki dördüncü katta küçük bir odaydı ve nadir bulunan bir lükse sahipti: ekli bir banyosu vardı. Mobilyaları arasında bir çift kişilik yatak, birkaç dik sandalye ve bir çalışma masası vardı. Bir kitaplıkta bazı popüler romanlar ve içinde Beatles'ın son albümü *Revolver'ın da bulunduğu bir plak* çalar vardı.

Mein Host ayrıca dergi için tasarımlar üzerinde çalışmaya devam edebilmek amacıyla bir çizim tahtasını da bir haftalığına buraya taşıdı. Bunun nasıl bir hata olduğunu anlayamayacak kadar kadınlar konusunda deneyimsizdi, ancak daha dikkatli olsaydı bunu anlayabilecek kadar ipucuna sahipti. Yedi yıllık mimarlık eğitimi boyunca yarım düzine kez, çizim tahtasında oturmuş çalışırken, aklı tasarımlarındayken ve bir kız arkadaşı onunla konuşurken, düşünmeden kadını derinden üzen bir şey söylemişti. Bu, yıllar boyunca birkaç farklı kız arkadaşıyla gerçekleşmişti, bu yüzden şimdiye kadar kalıbı fark etmek için her şansı vardı.

Ancak o anda bilemeyeceği şey, bunun, ayrışabilme kolaylığının bir başka tezahürü olduğuydu. Bilinçli dikkati başka bir yerdeyken, daha doğrudan ve biraz acımasız bir alt kişilik ortaya çıkıyor ve hangi genç kadınsa ona acı verici derecede doğru bir yorum yapıyordu. Ve sonra alt kişilik tekrar ortadan kaybolur, Mein Host'u parçaları toplamak zorunda bırakırdı. Bunu Mein Host'u herhangi bir şekilde mazur göstermek için söylemiyorum, çünkü bir kişinin alt kişiliklerinden sorumlu olması gerekir, ancak anlatmak üzere olduğum olaydan sonra yıllarca devam eden koğuşum için bir gizemi açıklığa kavuşturmak için.

Daha önce de belirttiğim gibi, refakatçi melekler ve Gözetmenler, ölümlü koğuşlarımız fiziksel olarak sevişirken, iffetli olduğumuz için değil, aşıkların üzerine bir mahremiyet perdesi inmesine izin vermek için bakışlarımızı kaçırırlar. Ben bir gözlemciyim, röntgenci değil. Yine de koğuşumla Catherine'in çiftleşmesinin son derece kuvvetli olduğunu fark etmemek mümkün değildi, çünkü ne zaman ortaya çıksalar ikisi de ter içinde ve bitkin oluyordu, koğuşumun sırtında derin çizikler vardı.

Bana öyle geliyordu ki, böyle bir tutku doğası gereği istikrarsızdır ve Catherine'in duygusal öngörülemezliği de eklenince, bu karışım hızla tehlikeli bir şekilde değişken hale geldi. Bir akşam, tahmin edilebileceği gibi, Mein Host çizim tahtasında çalışırken Catherine odanın diğer tarafında durmuş onunla konuşmaya çalışıyordu. Aralarındaki konuşma sıradan ve önemsizdi. Mein Host'un dikkati tasarımındaydı ve Catherine'in sorularına verdiği yanıtlar giderek akılsızca olmaya başlamıştı. Belli ki Catherine'in ilgi talebinden bıkmıştı.

Catherine'in öfkesini ateşleyen her neyse, konuyla ilgisi yok. O kadar sinirli bir mizacı vardı ki, her şey olabilirdi. Duvara yaslanmış tahta bir T-kare aldı, sessizce Mein Host'un arkasına geçti ve kenarını kafasının arkasına doğru bir kavis çizerek indirdi. Neyse ki hafif bir darbe oldu, yoksa T-kare kafatasına gömülebilirdi ama çok acı verici olmalıydı.

Mein Host'un kendini toparladığını ve yavaşça Catherine'e doğru döndüğünü gördüm. Elleri başına gitti ve parmaklarının arasından kan sızdı. Şok edici bir sessizlik oldu. Catherine'in kediyi andıran yüz hatlarında acı bir zafer gülümsemesi belirirken, acıdan iki büklüm olmuş yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

T-kare tekrar yükseldi ve koğuşumun başına doğru yay çizmeye başladı. O sırada içsel deneyimine erişimim olmadığından, daha sonra kendi sözleriyle böyle tarif etti: "Acı ve şaşkınlık çok yoğundu. Sonra o T karesinin tekrar üzerime doğru geldiğini gördüm... Gerçekten hatırladığım son şey bu. Sonrasında omzumda oluşan morluktan anladığım kadarıyla, sanırım bana oradan çarptı ama ben hissetmedim bile. Sanki tam olarak orada değildim, çünkü bir sonraki fark ettiğim şey, gözlerimin beni kör eden kırmızı bir filmle kaplı olduğuydu. Daha da kötüsü, yumruklarım Catherine'e doğru savruluyordu.

"Kendime geldiğimde ve ne yaptığımı fark ettiğimde dehşete kapıldım. Hemen durdum. Ara sıra tahrik etmeme rağmen hayatımda hiçbir kadına vurmamıştım. İlişkilerimde şiddetin patlak verdiği önceki iki durumda, dayak yiyen ben olmuştum. Ve her iki durumda da hiç öfkeli değildim. Aslında, tam olarak hatırlayamasam da, büyük olasılıkla benim soğuk ve aşırı rasyonel davranışım onları tetiklemiş olmalıydı!

"Ama Catherine'le olan şey öyle değildi. Daha önce buna benzer bir şey yaşamamıştım. Daha önce hiç "kırmızı görmemiş" ya da kontrolümü kaybetmemiştim. Yumruklarımın nasıl çılgınca ve kontrolsüzce kıza doğru savrulduğunu görünce dehşete kapıldım. O zamanlar bu 'kırmızı görme' etkisine hiç rastlamamıştım; hatta hiç duymamıştım bile. Eğer böyle bir şey varsa bile, rastladığım 'kana susamışlık' ya da 'çılgına dönme' ifadeleri dışında kimse bundan bahsetmiyordu. Ama bu durum hakkında bir şeyler okumakla onu deneyimlemek tamamen farklı şeyler; Catherine'in birkaç yeri morardı ama canı yanmadı. Hatta bundan zevk bile almış olabilir. Elbette, onu daha iyi anlamaya başladığımda, benim için daha az gizemli hale geldi.

"İçimde kendi kendini ele geçirmiş gibi görünen ve böylesine korkunç bir sonuç doğuran şeyin ne olduğunu keşfetmeye yönelik derin bir ihtiyaç duydum. Bunun bir daha başıma gelmesine asla izin veremezdim. İşler daha da kötüye gitmeden kendimi yakalayamasaydım kim bilir ne kadar zarar verebilirdim."

Dikkatli bir okuyucu, Mein Host'un hayatında şimdiye kadar meydana gelen kişiler arası şiddet patlamalarının hepsinin onu şiddete maruz bıraktığını şüphesiz fark edecektir. Sinir bozucu derecede mesafeli olabileceği ve muhtemelen canlı bir tartışmayı çoğu kişiden daha fazla takdir ettiği kabul edilebilir, ancak bu, çok farklı insanlardan böylesine fiziksel olarak kötü niyetli bir yanıt almak için yeterli olmamalıydı.

Yine de bir tür katarsis gerçekleşiyordu.

Catherine'in saldırısı, koğuşumun deyimiyle birdenbire ortaya çıkmış, onu yüzeyin altında daha az belirgin olan başka bir şeyin devam ettiği gerçeğine uyandırmaya hizmet etmişti. Kendisini hiçbir zaman bir kurban olarak görmediğini biliyordum - İkinci Dünya Savaşı'nın bir çocuğu olarak kendi hatası olmaksızın kurban edilmiş olmasına ve yine okulda son sınıftaki bir çocuğun kızgınlığı ve öfkesi tarafından mağdur edilmiş olmasına rağmen. Yine de hiçbir zaman bir mağdurun vereceği tepkiyi vermemişti. Bunun yerine, bu saldırıların neden gerçekleştiğini bilmek istedi.

Süreç topluluğunun kendi sorumluluğunu tamamen üstlenmeye olan inancı da dikkatini tekrar kendisine yöneltmesine yardımcı oldu. Diğer insanları suçlayamazdı; şüphesiz ona saldıranların her birinin çözmesi gereken kendi sorunları vardı. Kaçınılmaz olan, kişinin eyleminin anlık gerekçesi ne olursa olsun, sonuç her zaman aynıydı - başka biri onu dövüyordu. Peki neden bu şiddet patlamalarına maruz kalıyordu? Bu

kontrol dışı davranışları kışkırtan şey neydi?

Bölümler mi? Yaptığının farkında olmadığı bir şey için bilinçaltında kendini cezalandırıyor muydu? Bunlar kendisine sorduğunu bildiğim türden sorulardı.

Ne yazık ki o dönemde genel psikoloji bilgisi, yansıtma dinamiklerini anlamaya kadar uzanmıyordu. İçine ne kadar öfke yüklendiğinin henüz bilincinde değildi, öfkesini bastırmakta o kadar başarılıydı ki. Ancak Catherine olayıyla birlikte en azından zaman içinde ne kadar zarar gördüğünün ve bu konuda bir şeyler yapması gerektiğinin farkına vardı.

Bilmediği şey ise bu şeytanı tamamen kovmanın önümüzdeki otuz yılı alacağıydı. Önceki bir enkarnasyonla ve savaşı yaşayan küçük bir çocukken aldığı korkudan etkilenmiş düşünce formlarıyla kritik bir şekilde karışmıştı.

* * *

Yarımadada kaldığım süre uzadıkça, ziyaretçi misyonunun yaklaşan son çöküşünün ardında Prens Caligastia'nın parmağı olduğunu daha iyi anladım.

Elbette ziyaretçilere karşı doğrudan harekete geçememişti. Bunun için fazla zeki ve önceden uyarılmışlardı. Prens'in bu ikiliyle sık sık yaptığı görüşmelerde yapabildiği tek şey, onları hızlandırılmış evrim politikasını sürdürmeye ikna etmeye çalışmaktı. Bunu aklına gelebilecek her açıdan yapmaya çalıştı ama nafile. Ziyaretçiler sağlam duruyordu. Devrim patlak verdiğinde, yani 150.000 yıldan daha uzun bir süre önce Lucifer ile aynı hizaya gelmemişlerdi ve şimdi de gelmeyeceklerdi. Duruşları buydu ve oldukça kararlıydılar.

Yıllar bir çıkmaz içinde geçti. Ziyaretçiler neredeyse umutsuz bir görevle karşı karşıyaydı. Durum hayal edebileceklerinden çok daha kötüydü. Tüm çabalarını, Caligastia'nın yıkıcı politikaları olmasaydı olması gereken kültürel ilerleme noktasına yerli nüfusu geri getirme girişimlerine adamaları gerekiyordu. Bunun ikili için son derece zor olduğu kanıtlandı.

Normal şartlar altında, Prens Caligastia'yı ayaklanmaya kadar takip etmemiş olsaydık -ya da daha özel olarak, Prens Lucifer'in devrimini ele geçirip yıkmamış olsaydı- ziyaretçiler

farklı bir dünya onları bekliyor. Başlangıç olarak, insanların hepsi muhtemelen aynı dili konuşuyor olacaktı. Binlerce yıl süren savaşlar, istilalar ve mülteci hareketleri nedeniyle binlerce farklı dile bölünmüş bir nüfus olmayacaktı. Bir Gezegen Prensi ve ekibi, MA'nın misyonuna sadık kalsalardı, insanları MA'nın birincil müdahalelerinin ikincisi olan bu gelişe hazırlamak için yaklaşık 462.000 yılları olacaktı. Ünlü ziyaretçiler o zaman gezegende altın bir ilerleme çağını müjdeleyeceklerdi - ama maddi ilerlemeyi manevi değerlerle dengeleyen bir ilerlemeyi. Bu normalde üzerinde yaşanılan üçüncü yoğunluk gezegenlerinde meydana gelen şeydir, ya da bana öyle öğretildi.

Gördüğümüz gibi, bu dünyada böyle bir şey olmayacaktı.

Örneğin, Nodu'nun ve asi asanın torunları olan Noditler ile Amadon ve Vanu'nun soyundan gelenleri ataları olarak sayan ve kendilerine Amadonitler diyen bir kabile arasında daimi bir kan davası varmış gibi görünüyordu. Bu iki kabile de yaklaşık olarak aynı ilerleme noktasına ulaşmıştı, ancak onlara ilham veren ve onları harekete geçiren şey çok farklıydı ve onları anlaşmazlık içinde tutmaya mahkûmdu.

Caligastia genellikle rahipler/krallar aracılığıyla kuzeydeki Noditleri ve anakaradaki diğer kabilelerin çoğunu dolaylı olarak kontrol ediyordu. Zaten kavgacı olan Noditleri, bahçenin içinde ziyaretçilere sadık olanları sürekli taciz etmeye kışkırtmak onun için zor olmamıştı. Amadonitlerin ana grubu Lemurya'daki ruhani aristokrasiyi oluştururken, yarımadanın çevresindeki çok daha küçük kabileler saldırgan Noditlerle boy ölçüşemiyordu.

Ziyaretçiler, her zaman birbirlerini boğazlayan hükümdarların ve tiranların yerine tüm kabileleri temsili bir hükümet altında bir araya getirmeye çalıştılar. Ancak daha adil bir şekilde yönetebilecek kimseyi bulamadılar. Ziyaretçiler anakarada bir dizi yeni ticaret merkezi kurdular, ancak yaymaya çalıştıkları bilgilerin çoğu ellerinin tersiyle itildi. Yerlilerin kusurlu genetik özelliklerini ıslah etmeye yönelik çok ihtiyaç duyulan girişimleri, bahçe sakinleri arasında memnuniyetle karşılanırken, anakara kabileleri tarafından cinayetle eşdeğer görülüyordu. Caligastia bunu görmüştü! Ziyaretçilerin öjenik üzerine yaptıkları son derece mantıklı vurgu, Prens tarafından MA'nın aşırılığının bir başka örneği olarak alaya alındı. İnsanlar söz konusu olduğunda, Caligastia açıkça sayıları kaliteye tercih ediyordu.

Ziyaretçilerin aptal ya da yeteneksiz oldukları izlenimine kapılmayın, kesinlikle öyle değillerdi. Onlar iyi ve asil karakterlerdi, kendi düzenlerindeki herhangi biri kadar zeki ve yetenekliydiler. Bunu ben bile görebiliyordum. Bildikleri her şeyi, Sistem Karargâhı'nda kendilerine öğretilen her şeyi, gezegeni tekrar rotasına oturtmak için denediler.

Ama bu gerçekten de ulaşılamaz bir hedef miydi? Ziyaretçiler gezegende binlerce yıl kalmış olsalardı belki de bunu başarabilirlerdi, ancak yaşananlardan sonra misyonları bir korku yüzyılı içinde söndü ve Caligastia üstünlüğünü yeniden kurdu. Kendini bu Dünyanın Tanrısı ilan eden Prens, kabilenin hayal gücü üzerinde çok güçlü bir hakimiyete sahipti. Prens, rahipleri ve kontrolü altındaki krallar sayesinde ziyaretçilerin getirdiği ilerlemelerin çoğunu geçersiz kılmayı başardı, bu yüzden ilk yüz yıldan sonra ziyaretçiler yorulmak bilmeyen tüm çabalarına rağmen neredeyse hiçbir ilerleme göremediler.

Ziyaretçiler barış yanlısı oldukları ve yarımadada kimsenin öldürülmemesi konusunda ısrar ettikleri için, düşman Nodit kabileleri daha az kanlı müttefiklerini yabancılaştırmaktan kaçınmak için açık bir katliamdan kaçınmaları gerektiğini anladılar. Daha ince yöntemlerin kullanılması gerekecekti.

Caligastia'nın bahçede ziyaretçilerle yaptığı toplantılar sırasında onların zayıf noktalarını araştırdığını görmüştüm ve o zaman Prens'in onlarla oynadığını bilip bilmediklerini merak etmiştim. Caligastia devrimden sonra MA tarafından resmen kınanmış olsa da, ne kendisi ne de yardımcısı Daligastia değiştirilmemiş ve her ikisinin de gezegende kalmasına izin verilmişti. MA'nın Prenslerin hatalarını görecekleri umuduyla buna izin vermiş olması gerektiğine inanıyorum, ancak belli ki bu henüz gerçekleşmemişti. Caligastia, her ne kadar onları destekliyormuş gibi görünse de, tüm çabasını ziyaretçilerin misyonunu yıkmaya adamıştı.

Ziyaretçiler aptal değildi. Aldıkları uyarılardan Caligastia'nın ikiyüzlülüğünün oldukça farkındaydılar. Yine de sürekli engeller ve iç karartıcı koşullar, Nodit aristokrasisinin onlarla melezleşmeleri için yaptığı amansız baskılarla birlikte ziyaretçileri giderek yıpratıyordu. İlerleme kaydedemedikleri için ne kadar hayal kırıklığına uğrarlarsa, Caligastia'nın kötü durumlarına karşı duyduğu içten sempati karşısında o kadar savunmasız hale geliyorlardı. Yüz yıldan uzun bir süre boyunca ziyaretçiler, Prens'in MA'nın direktiflerini görmezden gelmelerini isteyen ikna edici argümanlarını reddetmişlerdi.

"Etrafınıza bakın," derdi Caligastia onlara. "Ne görüyorsunuz? Her şey dağılıyor, değil mi? Burada hiç şansınız olmadığını biliyorsunuz. Tuzağa düşürüldünüz!"

Ziyaretçiler Caligastia'nın argümanlarının çoğunu duymuşlardı ama bu yeni bir argüman gibi görünüyordu.

"Beni dinleyin. MA sizi tamamen savunulamaz bir duruma soktu. Hiç şansınız yoktu, kendinizi suçlamanın bir anlamı yok. Emirlerinizden hiçbiri daha iyisini yapamazdı. Anlamıyor musunuz? Buraya başarısız olmanız için gönderildiniz. Sizden altın bir çağ getirmeniz beklenmiyordu."

Şimdi ziyaretçiler şaşkın şaşkın bakıyorlardı, çünkü adamın söyledikleri doğruydu. Onlar
MA'dan gerçek bir destek almamıştı.

"Nasıl idare etmenizi bekliyorlardı?" Caligastia sinirlerine dokunduğunu görerek sordu. "Örneğin bir Melchizedek'e danışmayalı ne kadar oldu? Anlamıyor musunuz? Bizimle o kadar da ilgilenmiyorlar. Dünya'nın nasıl bir yer olduğunu bilmiyorlar. İnsanların ne kadar kalın kafalı ve inatçı olduğunu bilmiyorlar. MA'nın nutuklarından bıkmadan *önce* yapmaya çalıştığımız hiçbir şeyi takdir etmediler."

Kadın onun sözünü kesti. "Kurmak mı, Prens? Ne demek tuzak kurmak?" Yüzü yorgun ve bitkin görünse de, şaşırtıcı mavilikteki gözleri onu ilk gördüğümden daha donuk olsa da, yine de olağanüstü bir güzelliği vardı. Her zaman olduğu gibi hamileydi, ancak tüm yorgunluğuna rağmen hala görkemli bir kadınsılık yayıyordu.

"O zamanlar bizim için daha mı kolaydı sanıyorsun?" Caligastia'nın sesi şikâyetle yükseliyordu. "Neden daha fazla özgürlük talep ettiğimizi sanıyorsun?" Kendine acıyan inlemelerinden birine girmeye başlamıştı. Ziyaretçiler birbirleriyle göz göze geldi. Prensi dinlemelerini gerektiren şey basit bir nezaket miydi?

"Eğer elimizi serbest bırakaksalar burayı bir cennet haline getirebilirdik. Ama olmadı! MA elimizi kolumuzu bağladı ve bakın şimdi ne durumdayız! Ve kendi pisliklerini temizlemeniz için sizi gönderdiler! Hah!"

"*Sizin* pisliğiniz, Prens Caligastia. Onların pisliği değil. Sizin pisliğiniz!"

Erkek ziyaretçinin savunmaya geçme eğilimini daha önce fark etmiştim.

Caligastia sabırsızca, "Kimin pisliği olduğu önemli değil," dedi. "Önemli olan
bunu tersine çevirmesi beklenen kişi sizsiniz. Sadece siz ikiniz. Eğer öyle olsaydı

"Sizce sizden daha fazla göndermezler miydi?"

Bunun henüz ziyaretçilerin aklına geldiğini sanmıyorum. Prens acele etti.

"Fikirlerinizi anakara kabilelerine götürmeye çalıştığınızda neler olduğunu gördünüz. Bu insanlara kendi yaşam tarzınızı dayatamazsınız, bunu şimdiye kadar anlamış olmalısınız. Ve eğer harekete geçmeden önce tüm o çocukları doğurmanı beklemek zorunda kalırsak, çok geç olacak."

"MA buna izin vermeyecek Prens Caligastia," diye cevap verdi dişi. Eşi ona sertçe baktı ve seçtiği kelimelerin görüşlerinde yumuşama olduğunu düşündürmüş olabileceği aklıma geldi.

"Prens'in sesi şimdi daha yumuşaktı, neredeyse baştan çıkarıcıydı ve kadına hitap ediyordu. "Her birimizin kendi adına karar vermesi gereken zamanlar vardır," diye mırıldandığını duydum. Kendi eylemlerimizin sorumluluğunu üstlenmeliyiz. Her birimiz anı kavramalı ve ona göre tepki vermeliyiz. Anlıyor musunuz? Artık MA'ya bakamazsınız, onlar sizi terk etti. Kendi başınasınız. En iyi olduğunu düşündüğün şeyi yapabilirsin. Özgürlüğün anlamı budur. Biz bunun için savaşıyoruz."

Caligastia ilham verici sözlerinin güne damgasını vurduğunu hissetmiş olmalı ki kendi boyutuna geri dönerek iki ziyaretçiyi yıkık dökük bahçelerindeki cilalı bazalt masada sessizce oturur halde bıraktı. Birkaç dakika sonra dişi, eşinin bakışlarını kırarak kollarını ve dirseklerini masanın üzerine koydu ve başını ellerinin arasına gömdü. Akan sarı saçları omuzlarına dağınık bir şekilde dökülmüştü ve uzun, şiş vücudu hıçkırıklarla titriyordu.

"Size söz veriyorum . . bunu ciddi olarak düşüneceğiz," dedi erkek çaresizce.

"Haklı olduğunu biliyorsun," dedi hıçkırıklar arasında. "Bir şeyler yapmak zorundayız. Bekleyemeyiz."

Erkek buna cevap vermemeyi tercih etti. Eşini çok sevdiği ve ona güvendiği belliydi. Ne de olsa MA'nın üreme programıyla ilgili talimatlarını en az onun kadar iyi biliyordu. Ve Prens'in haklı olduğu bir nokta vardı: Yükselişin bir sonraki adımının başlatılabilmesi için yüzyıllar geçmesi gerekecekti. Bize öğretildiği gibi, her yerleşik dünyanın gelişiminin belirli bir noktasında, bu gezegen dışı ziyaretçilerden bir çift (Maddi Oğullar ve Kızlar Tarikatı'nın varlıkları), gezegene yeni bir genetik destek getirme talimatlarıyla birlikte gelirler.

o gezegenin yerli ölümlüleri. Bu "menekşe kanı" genetik yükseltmesi büyük bir özen ve dikkatle uygulanmalıydı. Bu nedenle MA, tüm dünyada aynı anda yerli ırklarla ve tüm kabilelerden ve ırklardan en iyi insan örnekleriyle melezleme yoluyla menekşe kanı verilmeden önce ziyaretçilerin bir milyona kadar safkan yavrusunun üretilmesi gerektiğini mutlak bir kural haline getirmişti. MA'nın eğitmenleri, bu büyük sayıya ulaşılamaması durumunda genetik artışın erken ifade edileceği uyarısında bulundu. Bize bu durumun birkaç vakada gerçekleştiğini ve sonuçlarının "talihsiz" olduğunu söylediler - MA'nın temsilcileri bu kelimeyi en kötü olasılıklar için saklıyorlar.

Bu her zaman böyle yapılmıştı ve MA'nın yargısına göre Dünya da bir istisna değildi. O zamanlar, menekşe kanının küçük, seçkin bir gruba veya kabileye en az düzeyde aşılanmasının bile onları diğer halklara karşı nasıl haksız bir şekilde kayıracağını düşündüğümü hatırlıyorum. Sadece menekşe kanının yüksek zekası ile kutsanmakla kalmayacaklar, aynı zamanda kendilerini özel ve üstün görme kibri ile lanetleneceklerdi - belki de bir ana ırk olarak.

Erkek ziyaretçi sessizce düşünceli bir şekilde otururken, masanın diğer tarafındaki arkadaşı kontrolsüz bir şekilde ağlıyordu.

Bu talihsiz dünyanın geleceği için daha da çok korktum.

* * *

Mein Host ve sanat departmanı, matbaanın sıkışık programına uyabilmek için derginin Seks sayısı üzerinde gece gündüz çalışıyordu. Bilgisayar grafik-tasarım programlarının kalem, Letraset, X-Acto neşter ve çizim tahtası gibi araçları gereksiz kıldığı bir dönemde sayfaları oluşturmak olağanüstü zahmetliydi. El yapımı renk ayrımları için gereken dört asetat kaplamayı kesmek ve hassas bir şekilde kaydetmek için gereken odaklanma o kadar yoğundu ki, birkaç kez, sayısız saat süren konsantre çabanın ardından gardiyanımın başının yavaşça tahtasına düştüğünü gözlemledim. Derin bir uykudaydı, X-Acto bıçağı hala soğuk ve ölü elinde seğiriyordu.

Tesadüf olsun ya da olmasın, Absorpsiyonlar ekibin Seks sayısını hazırladığı sırada gerçekleşiyordu. Uzun yıllar süren gönüllü bekarlığın ardından, artık daha az bastırılmış bir cinsel enerji

Londra Bölümü. Mary Ann, cinselliğin Pandora'nın Kutusu'nu açarak serbest bıraktığı güçleri yakından izliyordu, ancak cinsel hileler çantasının derinliklerine uzanması gerekmesi uzun sürmeyecekti.

Grup Xtul'dan döndüğünden beri Süreç kozmolojisi giderek daha resmi bir hal alıyordu. Dört tanrı - Yehova, Lucifer, Şeytan ve Mesih - ilk olarak topluluğun insan davranış kalıplarına ilişkin psikolojik araştırmalarından ortaya çıkmıştı. Ancak, bu tanrı kalıplarını "Evrenin Dört Büyük Tanrısı" olarak kristalize eden Xtul'daki deneyimleriydi.

Omega bu konuda kışkırtıcı başlıklara sahip üç ince cilt hazırlamıştı; bunlar Balfour Place'in bodrum katının arka tarafındaki bir odada Heidelberg Press'te basılıyordu. Mary Ann'in *Ben, Yehova* ve Ben, *Şeytan'ı* kanalize ettiği düşünülürken, Robert'in Ben, *Lucifer'i* yazdığı anlaşılıyor. (Ben, *İsa diye birinin* hiç olmamasının büyük şans olduğunu düşünmüştüm. Bu çok fazla bir kibir olabilirdi).

Süreç kozmolojisinin inceliklerini ya da bu Büyük Tanrıların birbirleriyle nasıl ilişki kurduklarını açıklamaya çalışmanın bir anlamı yoktur zira bunların Çoklu Evren Yönetiminin gerçekte nasıl yapılandırıldığıyla çok az ilgisi vardır. Yine de tanrı kalıplarının kendileri, topluluğun bu davranış kalıplarının gerçekte ne kadar köklü olduğunun farkına varmasını sağlamak açısından sınırlı bir değere sahipti.

Basitleştirmek gerekirse, Yehovacı bir kişilik kendine güvenen ve başkalarına ilham veren güçlü bir liderin özelliklerine sahip olabilir, ancak aynı zamanda otokratik ve ideolojik olarak katı olabilir. Bir Luciferian entelektüel olarak parlak ve sosyal olarak çevik olabilir, ancak kendine tapınma ve gerçekçi olmayan beklentilere eğilimi olabilir. Satanik bir kişilik maceracı veya sanatsal tutkuyla dolu olabilir, ancak karşı çıkıldığında acımasız ve yıkıcı olabilir. Mesih kişiliği denge ve birleşmeye meyilli olsa da kararsızlığa ve kendine acımaya da düşebilir.

Bu şekilde her Processean kendini bir modelle ya da diğeriyle özdeşleştiriyordu. Bazı durumlarda Mary Ann bu özdeşleştirmeyi yapan kişi olurdu. Daha sonra, inanç sistemi daha karmaşık hale geldikçe, bu tanrı kalıpları ikiye katlandı. Böylece Mary Ann kendini bir J/S (Yehova ve Şeytan'ın bir kombinasyonu) olarak düşündü; Robert ise bir J/C

(Yehova/Mesih); ve Mein Host ve Juliette'in her biri L/S (Lucifer/Şeytan) olarak ortaya çıktı.

Şüphesiz toplulukta bu dört tanrıya gerçek bir bağ hissedenler vardı, ancak Mein Host'ta buna dair hiçbir işaret görmedim. Robert'ın dini yazılarını okunmaz bulduğunu ve bu dört tanrıdan herhangi birine tapınmayı hiç düşünmediğini yazmıştı. Onlarla ilgili bir deneyim bile yaşamadığını söylemişti. En saf LSD'nin beş yüz mikrogramının ardında onu içine çeken Tanrısallık gibi bir şey değildi.

"Kesinlikle hayır," diye hatırlatıyorum ona, birlikte yazarken. "Tanrıça olarak Mary Ann'e o kadar odaklanmıştın ki, Tanrı olsun ya da olmasın, başka kimseyi dahil edemiyordun."

"Yani bir yanılsama beni başka bir yanılsamaya düşmekten kurtardı, bunu mu ima ediyorsun Georgia?"

"Tüm inanç sistemleri şu ya da bu ölçüde hayal ürünüdür. Eksik oldukları ölçüde yanılsamadırlar. Mary Ann'in tanrısallığına olan inancınız yanıltıcıydı, ancak yine de size o aptal tanrılara inandığınızdan çok daha derin ruhani içgörüler için potansiyel sağladı."

Mein Host bu Dört Büyük Tanrı inanç sisteminin temel ilkesini kabul etmemiş olsa da, bu sistemin nihayetinde ona son derece yardımcı olan ilginç yönleri vardı ve ben sadece yoldaş meleklerinin bunu öngörmüş olması gerektiğini düşünebilirim. Süreç topluluğu tarafından Lucifer ve Şeytan'dan bahsedilmesi, daha sonra *Urantia Kitabı'nda* biraz daha otantik bir bağlamda karşılaşacağı isimlere aşinalık ve kolaylık sağladı. Süreç'in tanrılar ve insanların karşılıklı bağımlılığına olan inancı daha da önemliydi. Mary Ann "Bizim tanrılara ihtiyacımız olduğu kadar tanrıların da bize ihtiyacı var" demekten hoşlanırdı.

Bu görkemli ama cömert olmayan inancın imaları, muhtemelen Mary Ann'in bir sonraki hamlesini yapmak için ihtiyaç duyduğu ipucuydu.

* * *

Daha duyarlı olmaya başlamış olmalıydım, çünkü Vanu'nun Amadon'u uyardığı Dünya'daki trajedinin nasıl sonuçlanacağını gözlemlemek istemediğimi fark ettim. Yıldız İnsanları'nın kehanetleri -gökten ateşin geleceği ve suların Lemurya'nın üzerine yükseleceği-

gerçek olamayacak kadar inanılmazdı. Ayrıca, en son Lemurya'nın gelişiminde eşit derecede önemli bir anda Mu Adalarında bulunmuştum ve Pleiadeslilerin yaklaşan felaketlerle ilgili uyarılarının insanlar tarafından nasıl karşılandığını bilmek istiyordum. Ve bu düşünce beni Vanu'nun yönetim merkezi olan büyük güney adasına geri götürmeye yetti.

Yerel Gözcülerden biriyle bağlantı kurduktan sonra bana uzaylıların kehanetlerinin adalarda hızla yayıldığını söyledi. Hiç kimse gökyüzünden gelen ateş uyarılarına ne anlam vereceğini bilemiyordu. İnsanlar volkanik olarak aktif adalarda yaşıyorlardı, bu yüzden patlamalara ve depremlere yeterince aşinaydılar, ama *gökyüzünden gelen* ateş? Bu pek çoğu için doğru değildi.

Öte yandan, Vanu ve Amadon'un tahminlere inandıkları açıktır
-Her ne kadar paniğe kapılmamaya özen gösterseler de, mutlaka bir gerçeklik payı olmalıydı. Her bir kişi sezgisel hislerini çözmek için kendi ruhani kaynaklarına geri döndü. Yine de, zamanla, bu tür ölüm kalım kararları vermeye çalışmanın stresi, günlük yaşamın talepleri yeniden kendini gösterdikçe dağıldı.

Böylece, Pleiades tahliye gemilerinden ilki söz verildiği gibi sakinleri nakletmek için geldiğinde, Gözcü'nün duyduğu kayıtlara göre, devasa ark neredeyse yarısı boş olarak yola çıkmıştı. Bana bazı Lemuryalı ailelerin Pleiades gemisine vardıklarını, ancak son anda fikirlerini değiştirdiklerini söyledi. İnsanlar kendilerinden bu kadar emin değillerdi!

Bu noktada Lemurya uygarlığı neredeyse otuz bin yıllık kesintisiz bir varoluşu temsil ediyordu. Muazzam Kayıtlar Salonu'nda, Lemurya'ya büyük göçün gerçekleşmesinden önceki zamanlara ait, düz yeşim levhalar üzerine oyulmuş birkaç değerli yazılı kayıt bile vardı. Lemuryalılar anavatanlarıyla son derece gurur duyuyorlardı ve sevgili adalarının yok olması birçoğuna akıl almaz geliyordu. Güneş Baba'nın onları ısıttığı ve Toprak Ana'nın yüz nesil boyunca onlara destek olduğu gibi, Mu da onları kabul eden ve onlara sığınak sunan anneydi.

Vatandaşlar arasında daha dindar olanlar, Güneş Baba ve Toprak Ana'nın kendilerine ihanet edeceğine inanamıyordu - tanrılar asla ihanet etmemişti ve kesinlikle etmezlerdi! Ancak Amadon o kadar emin değildi. Ne de olsa isteksiz bir Vanu'yu

Güneş Baba ve Toprak Ana ile birlikte kimsenin göremediği görünmez Tanrı Baba.

Mevcut durum göz önüne alındığında Amadon gergin, Vanu ise kızgındı. Vanu'nun Amadon'u dinlediği ve en korktuğu dogmadan ödün verdiği için kendini suçladığını biliyordum. Peki ne için? Artık halkı neye inanacağını ya da kime güveneceğini bilmiyordu. Ve daha da kötüsü -ve Vanu'nun bu konuya değinmek istemediğini söyleyebilirim- felaketi hepsinin başına getiren kendi eylemleri, Vanu'nun zayıflığı ve Amadon'un düşüncesiz baskısı olabilir miydi? Ruhani ihanetlerinin felaketleri hızlandırmada nedensel bir rol oynadığı doğru olsun ya da olmasın, duygusal bedeninden Vanu'nun kesinlikle böyle hissettiğini görebiliyordum. Bu düşünceyi neden bilinçli zihnine sokmak istemediğini anlayabiliyordum. Bence bu onu sakat bırakırdı. Yakında gezegeni terk edeceğini biliyordu; kendi buluşu olan Mu Adaları'nın sonsuza dek yok olacağını biliyordu. Kendini suçlama duygusunu daha fazla bastıramadığında kendi kendine "bir şekilde katlanılabilir" diye mırıldandığını duydum. Ama kendi korkakça kararsızlığı yüzünden sorumlu olabileceğini düşünmek? Hayır, hayır, bu tahammül edilemezdi.

"Neyse," dediğini duyabiliyordum, zayıflık anlarında benim de defalarca yaptığım gibi. "Artık bu konuda kimsenin yapabileceği pek bir şey yok..." ve sessizliğe gömülürdü. Ama asla uzun sürmezdi. Bu Vanu'nun en güçlü yanlarından biriydi.

Çünkü tabii ki yapacak çok şey vardı!

Amadon çok geç olmadan hatasını telafi etmek için elinden geleni yapıyordu. Nesiller boyu Güneş ve Dünya'ya tapındıktan sonra insanların ruhani dikkatini başka yöne çevirmenin zor hatta imkânsız olduğunu biliyor olmalıydı. Ancak Vanu'ya danıştıktan sonra, Prens'in görevinin ilk zamanlarında onlar için çok işe yaramış olan bir modeli tekrarlamaya karar verildi. O zaman personel telepatik olarak çevredeki yerli kabilelerin en parlaklarını şehirde eğitilmek üzere çağırmıştı. Bu durumda Amadon, güneydeki ana adalardan birinde öğretmenleri eğitmeye adanacak büyük bir üniversite kurdu. Bu orijinal modeli takip eden Amadon, elçilerini Lemurya'nın en uzak köşelerine göndererek en zeki kişileri bir araya toplamalarını ve onları yeni üniversiteye getirmelerini istedi. Amadon orada kararların nedenlerini açıklayabilirdi

Çok uzun zaman önce, uzaktaki atalarının inançlarını yerleştirmek için nasıl daha sağlam bir şeye ihtiyaç duyduklarını anlatmıştı. Lemuryalılara artık ruhsal olarak gerçekle daha fazla donanmış olduklarını ve Yaratıcı Tanrı'ya olan inanç temelli inanca geri dönmekten fayda göreceklerini söyleyerek, İçsel Ruh'un deneyiminde halklarına geri dönmek ve eski yöntemleri yeniden kurmak için güç bulacaklarına dair güvence verdi.

Değişikliğin bu şekilde çerçevelenmesinin, öğretmenlerinin gururunu okşamak ve dini coşkularının yeniden yönlendirilmesini daha kabul edilebilir kılmak için tasarlandığı açıktır; böylece iyi haberle adalarına döndüklerinde bu restorasyonun aciliyetini iletebilmeleri daha olası hale gelir.

Lemurya halkı için umutsuz bir zamandı. Felaket üzerlerine çökmüştü. Dünya'nın kendisi altlarından kayıyordu. Bütün bir ada ve sakinleri bir gecede yok olabilir, bir zamanlar içinden çıktıkları derinliklere geri çekilebilirlerdi. Bu yakın yok oluş tehdidinin ışığında, Amadon'un öğretmen kitlesine Prens'in asasının Dünya'ya ilk geldiği zamandan başlayarak gezegen tarihi hakkında hızlandırılmış bir ders vermeyi kendine görev edindiği anlaşılıyordu. Durumun ciddi olduğunu biliyordum, çünkü daha önce genel bilgiden saklanan bu kadar çok şeyin açığa çıktığını duymamıştım. İtiraf etmeliyim ki biraz şok olmuştum ama Amadon'un deyimiyle "Yeni Vahiy" haberini yaymak için dışarı çıkanlar kadar şok olmamıştım.

Bilginler öğrenebilecekleri kadarını öğrendikten sonra Amadon onlara üç seçenek sundu. Ya adalarına dönüp öğretilerini anavatanlarında kalmayı seçenlere aktaracaklardı; ya Pleiades tahliye gemilerine eşlik edip yeni gezegensel evlerinde öğretmeye devam edeceklerdi; ya da Lemuryalı göçmenleri Orta ve Güney Amerika, Çin anakarası, kuzey Hindistan ve Tibet'teki yerleşimlerine götüren gemilere katılacaklardı.

Öğretmenler adalarına dönmek üzere ayrılmadan önce Amadon onlara Vanu'nun geleceğe yönelik planlarının ve Lemurya kültürünün devamının onların sorumlu seçimlerine bağlı olduğunu hatırlattı. Eylem zamanı gelene kadar, öğretmenlerin öğrendikleri konusunda sessiz kalmaları gerektiğini, böylece tüm vatandaşların kararlarını zorlama olmaksızın verebileceklerini söylemişti. Bu kararların, vatandaşların en derin sezgilerinden kaynaklanması gerektiğini vurgulamıştı.

her bir birey. Farklı seçimler yapan insanlar yüzünden klanlar bölünebilir ve aileler parçalanabilirdi ama Vanu bunun gerekli bir düzeltme olduğuna, İçimizdeki Ruh'un rehberliğini dinlemeye ve ona kulak vermeye doğru bir yönlendirme olduğuna karar vermişti.

Eğer bu durum modern zihinlere sorumsuzca görünüyorsa - Vanu gibi bir liderin tehdit edici koşullar altında daha güçlü adımlar atmayacağı düşünülürse - benim anladığım kadarıyla Vanu büyük resmi göz önünde bulunduruyordu. Ölümlülerin yaşam süreleri açısından, Vanu için belirli bir ölümlünün hangi kararı vereceği, herkesi kalplerindeki gerçeği dinlemeye teşvik etmekten daha az önemliydi. Bazıları diğerlerinden daha uzun yaşayacaktı; bazıları Lemurya'da ölecekti; diğerleri Hindistan'da ölecekti; diğerleri ise başka bir gezegende ölecekti.

Ama hepsi ölecekti. Er ya da geç öleceklerdi. Nerede ve nasıl olduğu gerçekten o kadar önemli miydi?

Ve Vanu, Dünya'daki bu görev için gönüllü olmadan çok önce başka bir dünyada ölümlü olduğu için, kendi deneyimlerinden ölümlülerin ölüm uykusundan uyandıklarında kendilerini meleklerin sevgi dolu bakımında bulacaklarını biliyordu. Ölümlülerin ruhlarının Çoklu Evren'in pek çok seviyesi ve boyutu boyunca yükseldiğini de anlamıştı çünkü gönüllü olmadan ve Prens Caligastia'nın ekibine katılmak üzere seçilmeden önce sunulan diğer seçenek de buydu. Yine de Vanu halkını severek büyümüştü ve onlar hakkında bu kadar tarafsız düşünmenin onun için zor olduğunu biliyordum. O iyiliğin ta kendisiydi.

Vanu'nun düşüncelerini bilmiyorum ama onu uyanık tutan ve rüyalarına işkence eden şeylerin bunlar olduğuna hiç şüphem yok. Yine de, insan ebeveynlerden tamamen insan olarak doğan ve olağanüstü uzun ömrü nedeniyle ölümlü bedene ölme fırsatını hiç bulamayan Amadon'a bunların hiçbirinden bahsetmedi.

Bunu bilen ve en kötü felaketin bile ilgili tüm varlıkların nihai yararına işleyebileceğini kabul eden Vanu, gelecek felaketlerin bilgisiyle barışabildi, çünkü o ve Amadon yolu hazırlamak için kendilerinden istenen her şeyi yapmışlardı.

Yıllar geçtikçe adalardaki hayat normal, rahat ritmine geri dönmeye çalıştı ve artık gökyüzünden gelen ateşten bahsedilmiyordu.

Düşüncesi ve tehdidi her zaman kolektif farkındalıklarının hemen altında gizlenmiş olsa da, insanların konuşmalarına hükmediyordu.

Bu sırada, uzayın karanlığında, Jüpiter'in yerçekimi tarafından kendi yörüngesinden çıkarılan birkaç mil çapındaki devasa bir buz parçası ve uzay enkazı, güneşin ötesine doğru kıvrılan neredeyse eliptik bir yolda hızla ilerliyordu. Buz parçacıklarından oluşan parlak bir kuyruğun peşinden giden amansız ve durdurulamaz kuyruklu yıldız, yeni ve daha az felaketli bir yörüngeyi takip etmek üzere açık uzaya fırlatılmadan önce iç güneş sisteminden geçeceği üç geçişten ilki için güneşe doğru savruluyordu.

* * *

Mary Ann'in mastürbasyonun kutsal bir görev haline geleceğini duyurması tahmin edilebilir bir etki yarattı. Cinsel baskıyı bu şekilde mi çözecek diye düşündüm!

Bölümde çeşitli çiftler Emilimlerini gerçekleştirdikçe cinsellik yüklü atmosfer giderek artıyordu. Mary Ann'in umduğu gibi azalmamıştı. Gerçekten azalacağına inanıyor muydu? Önceki üç yıl boyunca bekâr bir yaĢam sürdükten sonra, kısıtlı zamanın daha da yoğunlaĢtırdığı bir haftalık Şehvetli bir cinsel zevk yaĢamak, cinsellik yüklü atmosferi azaltmaya pek de elveriĢli değildi.

Bölümün etrafında dolaşan erotik enerjiler, etkinliklere katılan veya Mağara'da yemek yiyen halk için oldukça kafa karıştırıcıydı. Gerçekten de, bir ünlü
-Mein Host'un anlattığına göre, Avustralyalı hiciv ustası Barry Humphries'in "Yalınayak işi ne zaman başlayacak?" diye sorduğu duyulmuş.

Mary Ann halkın içeride olup biten cinsel faaliyetler hakkında hiçbir şey bilmemesi gerektiğini vurgulamıştı. Dışarıdan gelenler tüm Processean'ların bekâr olduğuna inanmaya devam edeceklerdi, çünkü gerçekte neler olduğunu öğrenirlerse bunu yanlış yorumlayacaklarından ve alay konusu haline getireceklerinden emindiler. Bununla birlikte, Mary Ann konuyu bu şekilde çerçevelemeyi bilseydi, ezoterik cinsel arayışların da Gizem Okullarının bir parçası olduğunu ekleyebilirdi. En azından ben Mein Host'un bilgiyi bu şekilde yorumladığını gözlemledim.

Bu gibi durumlarda her zaman kalemini ustalıkla kullanan Robert, kutsal mastürbasyon eyleminden önce okunmak üzere kısa bir seremoni yazdı; bu eylemin bir tapınma eylemi olmaktan çok, seçilen tanrıya bir enerji armağanı olması amaçlanıyordu. Mastürbasyon eylemi kutsal çift tarafından üstlenilecek ve bir insanın yapabileceği en mahrem ve kişisel sunuyu tanrılara geri sunmanın bir yolu olarak sunulacaktı.

Konağın ön tarafında, ikinci katta bir oda ibadet için ayrılmıştı. Zemin halı kaplıydı, panelli duvarlar beyaza boyanmıştı ve tavan Mayfair malikaneleri tarzında yüksekti. Odanın ortasında alçak bir sunak duruyordu; üzerinde biri su, diğeri ateş için iki gümüş tas vardı. Bir tutucudan kopal tütsüsünün dumanı yükseliyordu. Bu odaya tapınak diyorlardı.

IP'leri tapınaktaki adaklarında gözlemlemek benim tarzım değildi, sadece çoğunun kutsal görevlerini dizginlenemez bir coşkuyla yerine getirdiklerini not etmekti. Tek tek IP'ler odayı rezerve edebilirken, aynı zamanda zaten Absorption'larını geçirmiş olanlara aynı anda mastürbasyon yaparak ve orgazmlarını kendi tanrılarına adayarak samimiyete devam etme fırsatı verdi. Sunağın iki yanında törenin gerektirdiği şekilde konumlandırılan çift arasında hiçbir fiziksel temas olmayacaktı. Mein Host'un en derin orgazmlarının, Catherine ile birlikte Tapınak'ta törenle adanmışlıklarını yerine getirirken göz teması kurduklarında gerçekleştiğini iddia ettiğini duydum.

Birkaç kez de küçük grupların bir araya gelerek adaklarını sunduklarını gördüm.

Bir grup ibadetinden sonra tapınaktan çıkarken Juliette'in koğuşuma, "Gerçek erotizmden bu kadar yoksun olmaları ne tuhaf," dediğini duydum.

"Tam olarak seks partisi sayılmaz," diye sırıttı. "Ama yine de oldukça eğlenceliydi."

Süreç kozmolojisinin Büyük Tanrılarının tüm bu adanmış cinsel enerjiden herhangi bir şekilde etkilenmesi olası olmasa da, bölümde çok daha rahat bir atmosfer sağladığını gözlemledim. Mary Ann orgazmı kutsal bir hediye haline getirerek ve bunu sunmak için resmi bir durum sağlayarak amacına ulaşmıştı. Havada asılı duran bastırılmış cinsel baskının çoğunu serbest bırakmayı başarmıştı; seks ve dini (kendi dini!) birleştirmişti; kadın üzerindeki kontrolünü sürdürmüştü.

IP'lerin cinsel dürtülerini bastırdı; ve o dönemde mastürbasyonla ilişkili utanç ve suçluluk duygusunun dağılmasına yardımcı oldu.

Kabul etmeliyim ki bu ustaca bir hamleydi ve Mary Ann'e grubun tipik İngiliz cinsel katılığını gevşettiği için tam kredi verdim. Ancak bir sonraki hamlesi daha tartışmalıydı ve sonuçları olayın çok ötesindeydi.

10

Yaklaşan Kıyamet

Paris'in Meydan Okuması, Amerika Bekliyor, Caligastia'nın Kurnazlığı, Gezegensel Farklılıklar ve Lucifer'in Devriminin Karmaşıklıkları

Mu Adalarındaki son zamanlarım gergin geçti. Bana sanki tüm halk kendi Demokles'in Kılıcı'nın altında yaşıyormuş gibi geldi. Pleiadesli'nin uyarısına tam olarak inanmayanlar bile, sessizce kendi ölüm olasılığını düşünen bir halkta meydana gelen ince değişimden etkilenmişlerdi. Güneş tanrısına tapan az sayıdaki kişi dışında, dört büyük güneş törenine katılanların sayısı giderek azalıyordu. Hayatın anlamsızlığına dair bir dizi mırıltılı konuşmaya kulak misafiri oldum ve hatta insanların yaklaşmakta olan bir felaket konusunda asla uyarılmamayı tercih ettiklerini öne süren bazı yorumlar duydum. Etrafta dolaşırken bana öyle geldi ki hayatlarındaki neşe tükenmişti.

Birkaç Pleiades gemisi limana yanaşmış, yolcularını almış ve galaktik geceye doğru sessizce uzaklaşmıştı. Tekneler Pasifik'i geçerek dünyanın dört bir yanındaki dağlık bölgelerdeki Lemurya karakollarına öğretmen götürüyordu. Yine de, ada ulusunu bir bütün olarak ele aldığımızda, değişen pek bir şey yok gibiydi. İnsanlar günlük yaşamlarına uyarıdan önce olduğu gibi, ama alışılmadık bir kayıtsızlıkla devam ediyorlardı. Daha da önemlisi, doğum oranı giderek düşüyordu.

Yaklaşan felaket hakkında giderek daha az konuşulmasına rağmen, başlarına gelecek felaketin bilinçaltındaki farkındalığının insanların ruhunu nasıl yıprattığını görebiliyordum.

Örneğin, adaların hiçbir yerinde neredeyse yeni bir inşaat yapılmadığını gözlemledim. Devasa tapınak yapılarından bazıları

Hatta yarım bırakılmıştı ve mükemmel bir şekilde inşa edilmiş ve terra formundaki piramitleri ve plazaları orman tarafından geri alınıyor, sevilmiyor ve bakılmıyordu. İki büyük ve bir zamanların önemli Güneş Tapınağı tamamen terk edilmiş, devasa taş bloklarının çoğu güneş tanrıları tarafından ihanete uğradığını düşünenlerin öfkeli grafitileriyle tahrif edilmişti.

Yine de, adalara yaptığım seyahatlerde karşılaştığım üzüntüye rağmen, insanlarının karşılaştığı sorunlar -her ne kadar yıkıcı olma tehdidi taşısalar da- bir doğa olayının tüm saflığına sahipti. Burası bir kuyruklu yıldızı Dünya'ya bu kadar yaklaştıran düzensiz eliptik bir yolun ardındaki niyetin tartışılacağı bir forum olmasa da, yaşayan Çoklu Evren'in bilgisi ve yaptırımı olmadan böylesine önemli bir doğa olayının meydana gelmeyeceğine inanabilirsiniz. Bir kez daha, bu bazı insanlara inanılmaz derecede duygusuz ya da düpedüz olasılık dışı gelebilir. Yine de, bir doğal felaket ister basitçe kaçınılmaz fiziksel süreçlerin bir sonucu olarak düşünülsün, isterse mevcut anlayışın ötesinde bir niyetin sonucu olsun, felaketin etkileri tamamen aynı olacaktır.

Pek çok iyi Lemuryalı zihni küresel bir diasporaya zorlayacak olan yaklaşmakta olan felaketin "bir doğa olayının saflığına" sahip olduğunu söylediğimde, bunu dünyanın diğer tarafında eşzamanlı olarak ortaya çıkan çok farklı türden bir felaketle karşılaştırıyorum. Bu felaket, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Akdeniz'in doğu sınırındaki yarımadalarında yaşayan iki değerli dünya dışı ziyaretçiye odaklanmıştı. Bu, uzun vadede insan yaşamı üzerinde, Mu Adalarının Pasifik suları altında kaybolmasından çok daha zararlı bir etkiye sahip olduğu ortaya çıkan bir dramdı.

Ziyaretçilerin hüzünlü küçük dramı, Lemuryalıların başına geleceklerden çok daha kişisel ve aşağılayıcıydı. Yine de, pek çok açıdan, bu hikayenin modern çağa süzülen basit ve çarpık versiyonunda oldukça eksik olan bir dokunaklılık ve hassasiyet de göstermektedir. Ziyaretçilere henüz isim vermememin nedeni de budur, ancak zeki okuyucuların ziyaretçilerimizin Kutsal Kitap'ta yer alan ve insan ırkının yaratılışının atfedildiği Adem ve Havva olduğunu bildiklerinden eminim.

Tabak 1. *Rahatlatıcı Bir An*. Böylesine nadir bulunan temiz tatlı su bolluğunun lüksünün tadını çıkarırken.

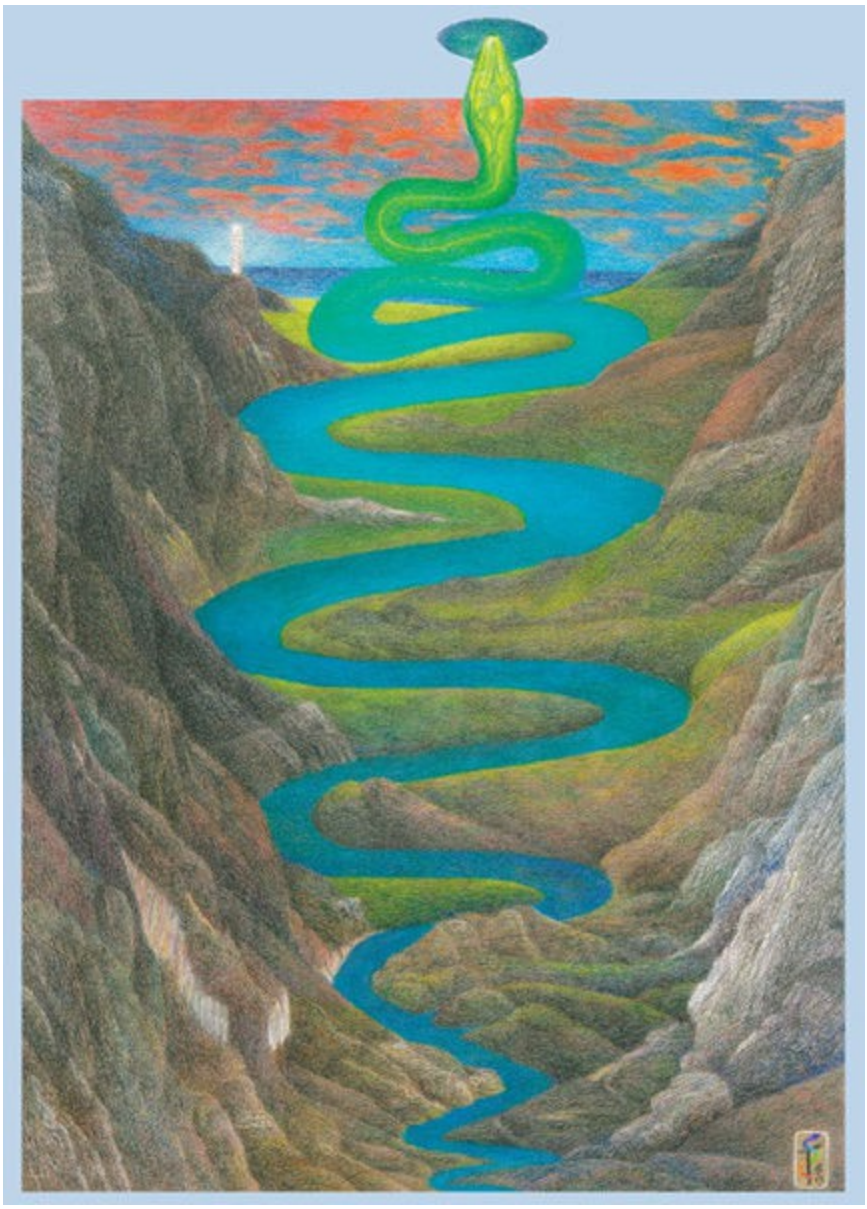

Tabak 2. *Değişen Gerçeklikler*. Bilinçteki anlık değişimler niyetliliğin daha derin katmanlarını ortaya çıkarabilir.

Levha 3. *Panentheistik Yolculuk*. Reenkarnasyonel zamanda, tüm inanç sistemleri açık kalbin daha derin hakikatlerine boyun eğecektir.

Levha 4. *Ortaya Çıkış İlerliyor*. Kendini eski bir bataklıktan çıkarmak dağınık bir iş olabilir.

Tabak 5. *Pax Natura*. Doğanın kendi başının çaresine bakması için göz ardı edilen gücü.

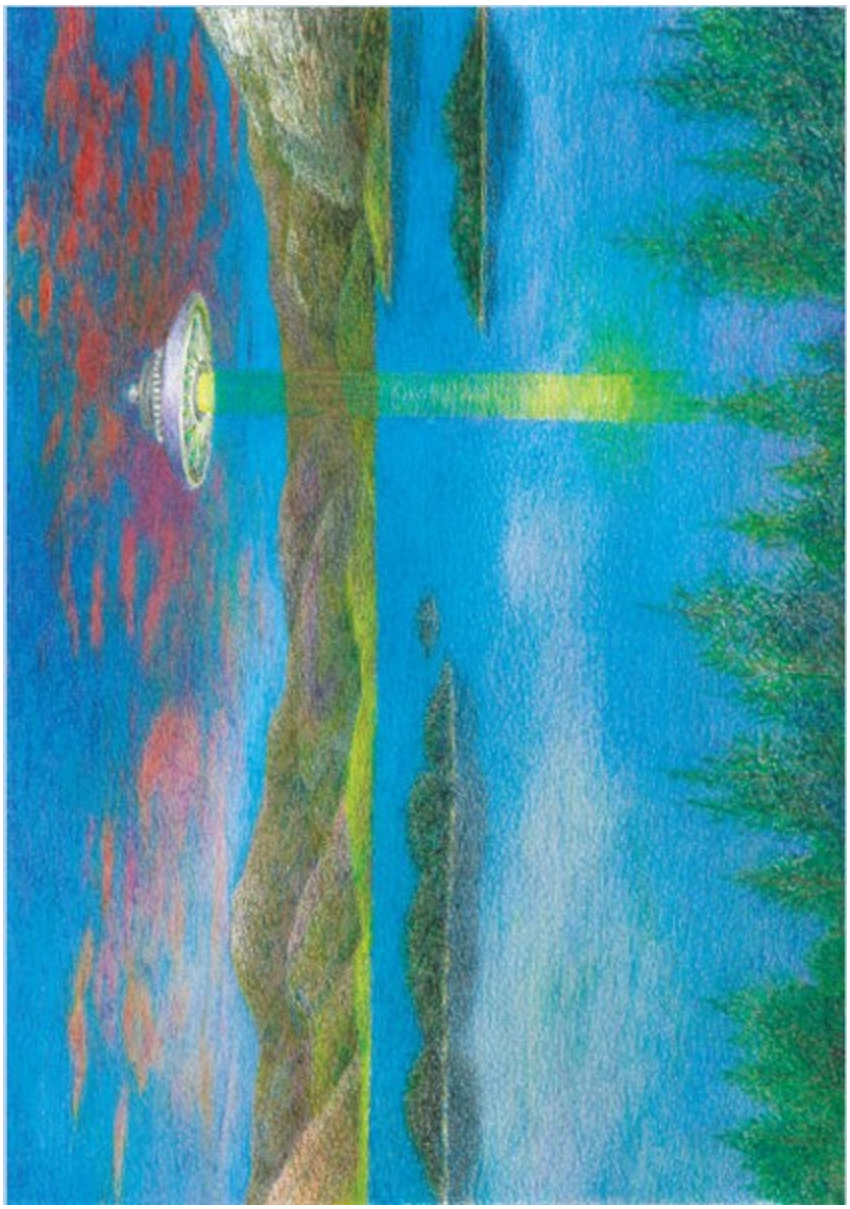

6. **Tabak.** *Bir Gerçek Anı*. Hayat değiştiren bu tür olaylar hiç beklenmedik bir anda meydana gelebilir.

7. **Tabak.** *Bir Uzaylı Varlığı*. Arkturuslu bir ajana eşlik ettiği görülen küçük bir androidin imgesel çağrısı.

8. **Tabak.** *Günün Sonu*. Görev tamamlandı, görünmezlikten yorulduk, ana gemiye dönmeden önce kanyonda vızıldamak için son bir şans.

Bu yaratılış hikayesinin böyle olamayacağı açık olmalıdır. İnsanlık ziyaretçilerin gelişinden çok önce var olmuştur. Yine de İncil'deki hikâye gerçeğin bir kısmını yakalamaktadır. İlk insanlar olmasalar da, üremede rol oynadıkları için hatırlanmaları dikkat çekicidir ve ziyaretçilerin misyonunun ve sonuçlarının, özellikle de neredeyse kırk bin yıl önce meydana gelen herhangi bir şeyin kalması gerektiğinin önemine işaret eder.

Gerçekte ne olduğunu elimden geldiğince anlatacağım ve çağlar boyunca dini revizyonistlerin olayı kendi amaçlarına uygun hale getirmesiyle bin yıl boyunca ortaya çıkan çarpıtmaları görebileceksiniz. Bunu yaparken, bir örnek vermek gerekirse, çiftin dişisini böylesine olumsuz bir ışık altında göstererek, eylemlerinin yankıları, fena halde yanlış anlaşılmış ve çarpıtılmış olarak, bugüne kadar kadınları aşağılamak için kullanılmıştır. İncil'deki hikaye kadınlara yönelik ayrımcılığın asıl nedeni olmasa da, yüzyıllar boyunca bunu pekiştirmiş ve meşrulaştırmıştır.

Dünya ve Zandana'daki cinsiyetleri karşılaştırarak yaptığım gözlemlere göre, gezegensel koşullar ne kadar zor olursa, bu zorluklar hem erkeklerin saldırganlığını hem de kadınların doğal şefkatini o kadar ortaya çıkarabilir. Bu elbette bir genellemedir, ancak genel olarak doğrudur. Örneğin Zandana'nın kadınları, eylemlerinin sonuçlarıyla başa çıkabilecek kadar duygusal güvenliğe sahip olmasalardı, fethetmeye kararlı gelen orduları baştan çıkarmak gibi utanmaz bir askeri stratejiyi asla benimseyemezlerdi.

Bu yüzden kendime Caligastia'nın gözünü diktiği kişinin dişi ziyaretçi olmasının kaçınılmaz olup olmadığını sordum, ancak o zamanlar anlayabildiğim kadarıyla dişi ziyaretçi eşinden daha savunmasız değildi. Yoksa sadece eşinden daha şefkatli miydi? O halde, onu Prens için en cazip hedef haline getiren şey, görevlerinin yavaş ilerlemesinden duyduğu meşru endişe miydi?

Bu nedenle, sadece Caligastia'nın bir kandırmacası mıydı? Ona bunu yaptıran gerçekten de "şeytan" mıydı?

Yoksa onu Prens'in manipülasyonuna açık hale getiren sabırsızlığı ve hırsı mıydı?

Hayal kırıklığına mı uğramıştı ki, görevlerinin amacına ulaşmak için tüm bilgisiyle karanlık tarafa geçti? Yoksa eylemi merhametinin derinliklerinden mi kaynaklanıyordu?

Belki de Yerel Evren politikasının daha geniş bağlamında anlaşıldığında, başardığı şeyin, bu dünyayı ileride olacak olaylara hazırlamak için çok daha derin ve gizli bir stratejinin parçası olduğunu görebiliriz.

* * *

Mein Host'un aklı biraz daha başında olsaydı, derginin üretim müdürü Andrew ile birlikte neden beklenmedik bir şekilde Paris'e gitme talimatı aldıklarını merak edebilirdi. Derginin son ve en can yakıcı teslim tarihine - yani m a t b a a y a teslim etmeleri gereken tarihe- sadece haftalar kalmıştı ve sanat departmanı bu süreye ancak yetişebiliyordu. Ancak Omega'dan gelen bir talimat, ne kadar mantıksız olursa olsun, görmezden gelinemez ya da reddedilemezdi ve kesinlikle tartışılamazdı! Balfour Place'ten ayrılmak aceleye getirilmiş bir işti. Onlara Salı günü haber verilmiş ve Perşembe sabahı Fransa'ya doğru yola çıkmışlardı. Verilen tek gerekçe, yeni kurulan Paris Şubesini teşvik edecek ve destekleyecek olmalarıydı.

Paris'in yağışlı bir öğleden sonrasında şehre vardıklarında arabaya alındılar ve şehrin yaklaşık kırk mil dışında bulunan şubeye götürüldüler. Bölüm, sekiz IP'nin ve Londra'dan gelen iki ziyaretçinin rahatlıkla sığabileceği büyüklükte, hoş bir Fransız kır evinde bulunuyordu.

Tek katlı geniş ev, çorak ve kararmış dallarından yağmur damlayan yarım düzine eski meyve ağacının bulunduğu bakımsız bir bahçenin içinde yer alıyordu. Ev şehirden çok uzakta olduğu ve halktan kimseyi kabul etmediği için, dışarıdan kimsenin davet edilmediği kapalı bir bölüm olarak kabul ediliyordu.

Yine de çift gelir gelmez evin üzerinde bir perde gibi asılı duran yoğun depresyon hissini fark etmekten kendilerini alamadılar. Londra'ya döndüklerinde Paris Bölümünde morallerin düşük olduğu söylenmişti, ancak gardiyanımın duygusal tepkisinden atmosferin bu kadar kasvetli olacağını tahmin etmediğini anlayabiliyordum. PROCESS dergisinin satışları ve bunun getirdiği para her zaman çok önemliydi, ama belli ki bu pek de iyi gitmiyordu. Ne kadar kötü olduğunu ise henüz öğrenememişti. Orada yaşayan IP'ler ebeveyn/çocuk Absorpsiyonları ya da Londra'daki son cinsel keşifler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu onları cesaretlendirmiş olsa bile, ne Andrew ne de benim koğuşum onları aydınlatmak üzereydi.

İlk akşam yemeği, Paris'teki bölüm IP'lerinin gece ilerledikçe şehrin sokaklarından geri gelmesiyle garip, yapmacık bir olaydı. Tüm şehir sakinleri Omega'dan haber bekleyip araştırırken, Andrew ve Mein Host Londra'da gerçekte neler olup bittiğinden bahsetmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Tüm Süreç görevlileri özellikle empatik olmak üzere eğitildiklerinden ve bilginin saklanıp saklanmadığı konusunda son derece hassas olma eğiliminde olduklarından, bu kaçınma daha da zorlaştı. Paris Chapter IP'lerine daha fazla çaba göstermeleri için ilham vermek üzere oraya gönderilmiş olmama rağmen, morallerini yükseltebilecek haberleri onlara söylemem engellenince, Andrew ve koğuşumun kendi coşkularını bastırmak ve o gece kendilerine sorulan pek çok sivri sorunun üstesinden gelmek zorunda kalışlarını izledim. Böylece Paris Chapter'a varışları, Mein Host'un yakında keşfedeceği gibi, her ikisinin de beklediğinden çok daha derine gömülü olan depresif atmosferi hemen ortadan kaldırmak için çok az şey yaptı.

Sonunda yemek ve sorular bitmişti. Herkes geri dönmüş ve Londra'da olduğu gibi akşam toplantısı ve gecenin son meditasyonu için uzun, siyah cübbelerini giymişlerdi. Yorgun ve geceyi herhangi bir kutsal emanete ihanet etmeden atlattığı için rahatlamış olduğu her halinden belli olan Ev Sahibi, yatağına uzandı ve yağmur pencerenin dışında tıslamaya devam ederken uykuya daldı.

Ertesi gün hepsi sağanak yağmur altında bir trene ve iki otobüse binerek Sol Yaka'ya ve dergi satmak için en iyi caddeler olarak bilinen yerlere gitmek üzere yola çıktılar.

Dergi satabilselerdi.

En iyi zamanlarda, kentsoylu Parisliler işlerine koştururken kibarlıklarıyla tanınmazlar. Özellikle de dillerinin okul çocuklarının Fransızcasıyla karıştırılmasından hoşlanmazlar. Ayrıca anlamadıkları bir dilde yazılmış, laik ruhlarını rahatsız eden bir konu hakkında, modaya uygun olmayan şekilde uzun saçlı ve rahip cübbesi giymiş biri tarafından kendilerine satılan bir dergiden de hoşlanmazlar. Parisliler için bu, tiksintilerin seçkin bir bileşimi olsa gerek, zira hakaretlerini tam bir çekingenlikle serbest bırakmakta kendilerini özgür hissediyorlardı.

Süreç kıyafetleri ve sembolleri hakkında da bir şeyler söylemek gerekir çünkü -başkaları tarafından da belirtildiği üzere- grubun kıyafet ve sembolleri kullanması son derece akıllıca bir pazarlama tekniği olarak kabul edilmektedir.

Processean erkekleri ve kadınları siyah gömlekler ve pantolonlar giymiş, siyah ayakkabılar giymişlerdi. Menekşe rengi pelerinlerinin yerini ayak bileklerine kadar inen daha uzun, siyah, kapüşonlu pelerinler almıştı. Her gömleğin yakasına dikilmiş üçgen yamaların üzerinde kırmızı iplikle işlenmiş bir Mendes Keçisi yer alıyordu.

siyah bir arka plan. Bilmeyenlerin kafasını daha da karıştırmak için, her birinin boynunda, dikey ekseni yukarı doğru kıvrılan ve yatay eksene doğru kıvrımlı bir şekilde uzanan, kırmızı ve siyah renklerle işlenmiş yılansı bir ejderhanın bulunduğu gümüş bir haç asılıydı. Parmaklarında ise topluluk içindeki farklı rütbelerini simgeleyen Süreç sembolleriyle süslenmiş ağır gümüş yüzükler parlıyordu.

Açıkçası, böyle görünürken, *birilerinin* durup dergilerini satın almasına şaşırdım.

Londra'da günde yüzden fazla dergi satmaya alışkın olan Mein Host, artık bir düzineden fazla satarak gece geç saatlerde bölüme döndüğü için kendini şanslı sayıyordu. Günden güne çabaları neredeyse sürekli reddedilmeyle başa çıkma egzersizine dönüştü. Reddedilmek sokakta dergi satan herkes için yeni bir şey değildi, ancak bir şekilde bu durum daha da tatsız bir hale geliyordu, bir başka sinir bozucu günün ardından geri dönerken Andrew'a gözlemlediği gibi, potansiyel müşterilerinin ne dediğini anlamıyorlardı. Aslında, çok az istisna dışında, dergilerini satın alan tek insanlar Amerikalı ve İngiliz turistlerdi ve soğuk, yağışlı bir Kasım ayında etrafta yeterince az insan vardı.

Birkaç gün sonra koğuşum ve Andrew için Londra'ya dönme emri geldiğinde, başardıkları tek görev Paris IP'lerine Omega'ya sokaklarda her gün karşılaştıkları neredeyse imkansız koşulları anlatacaklarına dair güvence vermekti. IP'ler, Londra'daki erkekler arasında en çok satan kişi olarak kabul edilen Mein Host'tan gelen bu mesajın sonunda Omega'yı karşılaştıkları çok gerçek zorluklar konusunda ikna edeceğine inanmışlardı.

Londra'ya geri dönen sanat yönetmeni ve üretim müdürünün hemen dergi üzerinde çalışmaya geri dönmesi ve Fransa'da kaybedilen zamanı telafi etmek için ellerinden geleni yapması gerekiyordu.

Her ikisi de birkaç gün sonra Mary Ann tarafından Paris'teki sorunlar hakkında çapraz sorguya çekildiklerinde, orada karşılaştıkları sinir bozucu ve iç karartıcı koşulları ortaya koymak zorunda hissettiler. Şehre girip çıkmak için yaptıkları iki saatlik yorucu yolculuktan bahsettiler ve böylece Mary Ann'in IP'lerin işlerini yapmak için her gün kat etmek zorunda oldukları mesafeyi anlamadığı ortaya çıktı. Anlaşıldı ki kıdemli IP'ler

Paris Bölümü'nde, bulup kiralayabildikleri tek evin şehirden ne kadar uzakta olduğunu ne kendilerine ne de Omega'ya itiraf etmek istememişlerdi.

Mein Host, isteksiz bir Fransız'a dergi satmaya çalışmanın ne kadar zor olduğundan bahsetti ve Mary Ann'in yararlanması için adamın tepkilerini canlandırdı. Bu dramatik gösteri Mary Ann'i çok eğlendirdi, zira Mary Ann Fransızlara karşı hiçbir zaman fazla sevgi beslememişti.

Andrew daha sonra, Fransız IP'sinin depresyonunun temel nedenlerinden biri olduğuna inandıkları şeyle ilgili olarak, kendisinin ve koğuşumun daha önce tartıştığı fikri ekledi. "Eğer ev şehirde olsaydı," dedi, "mesela Sol Yaka'da bir yerde olsaydı, bir kahvehanesi olan açık bir bölüm olsaydı, o zaman sokakta kötü bir gün geçiren insanların bile, eğer ilgilenirlerse insanları geri davet edebilecekleri bir yerleri olurdu. Bu şekilde hala iyi bir şey yaptıklarını hissederler. Sadece dergi satmıyorlar, insanlara yardım ediyorlar."

Mein Host, "Böylece çok satmasalar bile kendilerini iyi hissedecekler," dedi.

Bu doğruydu; Mağara'da bunun tekrar tekrar olduğunu görmüştüm. Süreç çalışanları birisinin konuşmasını dinlemek ve hiçbir tavır ya da yargılama sergilememek üzere eğitilmişlerdi. Bunu söz kesmeden yaparlar ve kendileri konuşmadan önce diğer kişinin sözünü bitirmesini beklerlerdi. Bu bir Processean'ın en iyi haliydi. Bunun gibi gerçek bir dinleme nadir bir yetenekti ve sıklıkla insanların mahremiyetlerini ve suçlu sırlarını ortaya çıkarırdı - daha önce hiç yüksek sesle söylemedikleri sırları.

Mein Host daha önce, bir öğleden sonra Cavern'de talihsiz Brian Epstein ile böyle bir olay hakkında yazmıştı. Eşcinselliğinden utanan ve dehşete kapılan, dolabına kilitlenen ve Liverpool'lu gençler tarafından korkunç bir şekilde alay edilen Brian Epstein, sonunda Beatles'ın menajerinin acı dolu itiraflarını açık yüreklilikle dinleyen koğuşuma her şeyi anlatabildi. Brian Epstein birkaç ay sonra intihar edecek olsa da, o öğleden sonra Cavern'den ilk kez doğruları söylemiş olarak ve geldiğinden çok daha iyi bir ruh haliyle ayrıldı.

Mein Host, Mary Ann'e dergiyi satın almak için duranların aslında sadece İngiliz ya da Amerikalı turistler olduğunu söyleyerek sözlerini bitirdi. "Unutun

Fransızlar," dedi koğuşum, Mary Ann'in önyargılarıyla oynayarak, "umutsuzlar. Bölümün mevcut yapısıyla bunu başarabileceğini sanmıyorum."

Analizinde dikkatli olması gerektiği açıktı, çünkü Mary Ann'i bu zamana kadar, verilen her türlü gerekçeyi, meydan okumanın üstesinden gelememek için basit bahaneler ve yetersiz gerekçeler olarak ne kadar çabuk göz ardı edeceğini bilecek kadar iyi anlamıştı. Glasgow'un kenar mahallelerinden kalkıp geldiği için iradenin gücüne inanmak için her türlü nedeni vardı ve zorluklardan şikâyet edecek zamanı nadiren bulurdu.

Yine de Amerika'ya, dergileri satın alanların Amerikalılar olduğuna yapılan gönderme dikkatini çekmiş gibiydi. Mary Ann, içlerinde Amerika'ya gitmiş olan tek kişiydi. Oradan sevgiyle bahsetmiş ve yakın çevresine Amerikalı boksör Sugar Ray Robinson ile olan ilişkisini ima etmişti.

Böylece birkaç hafta içinde koğuş arkadaşım Chris - bir başka L/S - birkaç IP ile birlikte Süreç'in Chicago Bölümünü kurmak üzere Amerika Birleşik Devletleri'ne doğru yola çıktı. (Omega'nın uzun zamandır süregelen bir emri vardı; bir Süreç üyesinin bölümden ayrılırken yanında her zaman başka bir Süreç üyesinin bulunması gerekiyordu).

Alaycı biri bunun Mary Ann'in kontrol mekanizmalarından biri olduğunu ve herkesi takip etmesini sağladığını düşünse de, IP'ler genellikle dışarı çıktıklarında arkalarını kollayan başka bir Processean olduğu için minnettardı. Bununla birlikte, ikinci bir kişiyi yanlarında götürmek zorunda kalmanın düpedüz rahatsız edici olduğu zamanlar da vardı ve Mein Host'un annesini ziyareti sırasında hem anne hem de oğul için rahatsız edici ve can sıkıcı olduğu kanıtlandı.

Özellikle annesi Diana, koğuşumun seyrek ziyaretlerinde oğluyla paylaştığı normal yakınlıktan mahrum kaldığını hissetti. Oğluyla konuşacak çok daha ilginç konular varken kibarca sohbet etmekten ve diğer Processean'ı da dahil etmek zorunda hissetmekten hoşlanmıyordu. Oğlu her zaman önemli iş kararlarına dahil edilmişti ve fotoğraf slaytlarının saklanması için icat ettiği Viewpack Sistemi, eğitim amaçlı film şeridi üretim şirketinin temel para kaynağı olmaya devam ediyordu. Yanında bir yabancı varken, işini istediği şekilde açıkça tartışmayı imkânsız buluyordu.

Her zaman zeki bir kadın olan Diana, çok geçmeden kuralları sadece mütevazı bir şekilde esneten bir çözüm buldu.

"Neden Küçük Daniel'ı da getirmiyorsun?" diye önerdi, zafer havlamasıyla sandalyesinde arkasına yaslandı, Mary Ann'in grup için koyduğu kuralları alt etme düşüncesiyle açıkça eğleniyordu. Diana, Mary Ann'le tanıştıkları ilk seferde ondan pek hoşlanmamıştı. "Küçük Daniel bir Processean, değil mi? Senin eşin olabilir."

Küçük Daniel, kocasından ayrıldıktan sonra Londra'daki topluluğa katılan genç bir Amerikalı kadının üç yaşındaki oğluydu. Daniel o sırada gruptaki tek çocuktu ve o yaştaki her çocuğun ihtiyaç duyduğu sürekli ilgiye ihtiyaç duyuyordu. Tüm genç IP'lerin zamanlarının çoğunu sokaklarda geçirmeleri gerektiğinden, Daniel'in annesi çocuğuna bakmak için nadiren müsait oluyordu. Bu durum, hoşlandıkları görevlerden alınıp son derece enerjik ve asi bir çocuğa bakmak zorunda bırakılan kişilerde bir miktar kızgınlığa neden oldu.

Mary Ann birkaç ay önce benim koğuşuma Küçük Daniel'e her gün bakıcılık yapmam talimatını vermişti. İnanması zor olsa da, bunu koğuşumun uzun zamandır unutulmuş, küçük kural ihlallerinden biri için bir ceza olarak düşünmüştü. Mein Host da çocuğa bakmaktan keyif aldığını fark edince hoş bir şaşkınlık yaşadı. Enerjisi üç yaşındaki hırçın çocuğu sakinleştirmiş gibi görünüyordu. Mein Host elleri ve dizleri üzerinde merdiven halısını ovarken (başka bir ceza) birbirleriyle mutlu bir şekilde sohbet ediyor, korkunç bilim-kurgu hikayeleriyle birbirlerini sonsuza kadar eğlendiriyorlardı.

Mary Ann'in kabul etmesine annesi ne kadar minnettar olduysa, ev sahibim de o kadar şaşırmıştı. Küçük Daniel ("Küçük" hiyerarşideki rütbesini ifade ediyor) Diana'yı ziyaret ederken koğuşuma eşlik edebilirdi.

Perşembe öğleden sonraları ve akşamları, IP'lerin hafta içinde kendilerine zaman ayırdıkları tek saatlerdi. Aileleri ya da arkadaşları Londra'da yaşamayanların çoğu boş zamanlarını bu bölümde dinlenerek geçiriyordu. Ancak Diana, Baker Sokağı'nın tepesindeki ofisinin üst katında bir dairede yaşıyordu - "Sherlock Holmes'un iki kapı yukarısında," derdi saf Amerikalılara- ve Balfour Place sadece kısa bir otobüs yolculuğu mesafesindeydi. Mein Host'un annesini ziyaret etmemesi affedilemezdi-

Ülkeye ne kadar nadir geldiğini düşünürsek. Ancak ne anne ne de oğul, yıllar geçtikçe bunun ne kadar nadiren olacağını henüz bilmiyordu.

Koğuşumun Diana'yla geçirdiği öğleden sonraları mutlu öğleden sonraları, Süreç'teki yaşamın yoğun baskısına hoş bir mola niteliğindeydi. Bu zamanlarda birbirleriyle açıkça konuşabiliyorlar, Küçük Daniel ayaklarının dibinde boya kalemleriyle mutlu bir şekilde resim yapıyordu. Bu öğleden sonralarının her üçü için de daha az belirgin bir değeri vardı: Diana için vekil bir toruna sahip olmanın verdiği haz; Daniel için Süreç'tekilerin aksine istikrarlı bir aile ortamında geçirilen öğleden sonraları; ve Ev Sahibim için de küçük bir çocuğu tanıma fırsatıydı.

Onun ve çocuğun asi doğalarında karşılıklı bir tanıma hissi uyandıran bir şeyler vardı ve bu da küçük çocuklara karşı hiçbir zaman fazla yakınlık göstermemiş olan koğuşumu açıkça şaşırttı. Yaptıkları tüm seyahatler ve farklı şehirlerde kurdukları şubelerin sayısı nedeniyle, Mein Host'un Daniel ile bir daha asla böyle eşsiz kaliteli zaman paylaşamayacak olması Süreç'in üzücü bir yönüydü.

Mein Host'u şaşırtacak şekilde, bu erken bağın gücü yıllar sonra, topluluğu geride bıraktıktan ve bir gün New York'taki stüdyosunda sessizce oturduktan sonra kendini gösterdi. Daniel'i yıllarca düşünmemişti, ancak çocuğun toplulukta zor zamanlar g e ç i r d i ğ i n i ve sonunda babasıyla birlikte olmak için onlu yaşlarındayken gruptan ayrıldığını duymuştu. Bunun dışında gardiyanım çocuk hakkında başka bir şey bilmiyordu.

"Ve sonra, aniden!" Mein Host'tan alıntılayacak olursam, "Daniel oradaydı! Masamın diğer tarafında duruyordu. Bana nasıl öldüğünü göstermeye gelmişti."

Daniel daha yeni öldürülmüştü. Los Angeles'ta, en yakın arkadaşı tarafından ailesinin evinde verilen bir partiye katılmıştı. Parti dağıldığında Daniel yarı şakayla karışık gitmeyi reddetti. Arkadaşı yukarı çıkıp babasının silahını almış. Daniel'i gitmesi için tehdit ettiğinde, Daniel arkadaşına kendisini vurması için meydan okumuştu. Mein Host'a da bunu göstermişti.

"Arkadaşı onu gerçekten vurduğunda - görmemi istediği şey buydu!" Mein Host söyledi. "Daniel arkadaşının onu vurduğuna inanamıyordu. Bana neredeyse o anda korkunç bir duyguya kapıldığını söyledi,

korkunç bir üzüntü. Orada öylece durduğunu, gerçekten öldüğüne inanamadığını söyledi."

Daniel bu şekilde Mein Host'a geldiğinde uzun süre kalmamıştı ve görünüşe göre sadece Mein Host'un kendisine ne olduğunu bilmesini istiyordu. Daniel'in bu konuda yapmak istediği hiçbir şey yoktu ve ortadan kaybolduktan sonra bir daha görülmedi. Mein Host bu noktada ölülerin ruhlarına daha aşinaydı ve bu karşılaşmayı hayatının daha önceki dönemlerinde toplayabildiğinden çok daha soğukkanlılıkla karşılayabildi. Birkaç yıl sonra 1973'te yaşadığı ölüme yakın deneyim her şeyi değiştirecekti!

* * *

Caligastia'nın etkisi bu dünya üzerinde o kadar yaygındı ki, kendimi sık sık onu fiziksel ve maddi bir varlık olarak düşünürken buluyorum. Ancak, elbette, o hiçbir zaman sizin boyutunuzun bir yaratığı olmadı ve insan ilişkilerini yalnızca aracıları ve onların gönüllü ölümlü işbirlikçileri aracılığıyla etkileyebildi. Eğer şeytanın rolü için bir aday olsaydı, Lucifer ya da Satan'dan çok - ki bunlar buradaki varlıklarıyla bizi nadiren şereflendirirler - Caligastia olması gerekirdi. Tam olarak dini fantezilerin boynuzlu keçisi olmasa da, Caligastia kesinlikle hegemonyasını tehdit eden her şeyi aşağı çekmek veya zehirlemek için mümkün olan her hileyi kullanmıştır.

Prens, gezegen dışı ziyaretçilerin görevini bozmaya çalışacaktı. Şimdiye kadar bunu yapmak onun doğasında vardı. Ziyaretçilerin yarımadadaki varlığı ona iğrenç geliyordu. Bu onun ilan ettiği tanrısallığına bir hakaretti ve birlikte seçtiği kişiler üzerindeki kontrolünü kaybetme ihtimalini sürekli kılıyordu. Kendisini Dünya Tanrısı olarak konumlandırması, MA'nın gezegensel yaşama müdahale etme girişimlerine karşı çıkması gerektiği anlamına geliyordu.

Ziyaretçiler sonunda Caligastia'yı fiziksel bir varlık olarak görmek için duyularını yeterince ayarlayabildiler, ancak normal insanlar onun varlığını algılayamadılar. Daha önce de belirttiğim gibi, ölümlü zihinleriniz dokunulmazdır; atalarınız gibi siz de özellikle talep etmediğiniz sürece asi meleklerden herhangi birinin doğrudan zihinsel müdahalesinden korunursunuz.

Bu durum Caligastia'nın ziyaretçilerin görevini bozma planını daha da karmaşık hale getirmişti. Her ne kadar birçok kez ziyaretçileri kendi örneğini izlemeye ve insanlığın uyuşuk ilerleyişini hızlandırmaya ikna

etmeye çalışmış olsa da

onun tarafından kandırılmamışlardı. Ancak Caligastia'nın entrikalarının inceliğini de hesaba katmamışlardı.

Prens doğrudan müdahale edemeyeceğini biliyordu, bu yüzden birkaç Nodite rahip-kralını yetiştiriyor ve onlar aracılığıyla çalışıyordu - Nodu bir zamanlar onun en büyük destekçisiydi. Prens'in uzun zamandır Nodite rahipleriyle birlikte ziyaretçileri kandırmak için bir plan hazırladığına ve bunu Nodite aristokrasisinin soylu üyeleri aracılığıyla yaptığına inanmaya başladım.

Caligastia'nın stratejisini geliştirmek için dünya kadar zamanı vardı ve planının, derin bir cinsel utanç ve suçluluk duygusuyla desteklenen çok sayıda ihanet, Makyavelist bir aldatmaca içerdiği ortaya çıkacaktır. Bu, dünyayı değiştirecek önemde bir trajedi olacak ve aynı zamanda insanlığın en iyisinde yankılanmaya devam eden gerçek bir hassasiyet ve dokunaklı bir sevgi derinliğini de ortaya çıkaracaktır.

Ancak Prens Caligastia'nın komplosunun en talihsiz sonucu, bu gezegenin ve insan ırkının kaderini önümüzdeki otuz dört bin yıl boyunca fiilen mühürleyecek olmasıydı. Gezegendeki yaşam, herhangi bir ışık olmadan önce çok daha kötüye gidecekti. Ziyaretçilerin kaçınılmaz çöküşüne dair içimi kemiren bir hisle bir kez daha korkakça bir çıkış yolu olarak düşündüğüm şeyi seçtim. Bir fiyasko daha izleyemezdim. Bu yüzden zihnimi boşaltmak için Zandana'ya hızlı bir yolculuk yapmaya karar verdim.

O dünyada hayatın çok daha dengeli olacağından emindim.

Daha önce karşılaşmadığım bir Transport Seraphim ile gezegene sorunsuz ve olaysız bir yolculuk yaptıktan sonra, kendimi bir kez daha Zandan şehrinden körfezin diğer tarafında buldum. Okyanusa bakan devasa yaşlı ağaçlardan birinin altında meditasyona yerleştim ve varlığımın en çok fayda sağlayacağı yere çekilmeme izin verdim.

Kendimi Dünya'da Vanu'nun yarımada parkı kadar görkemli bir bahçe ortamında bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz. Burası daha önce hiç görmediğim bir yerdi. Dağların üzerindeki gölgelerin konumundan şehirden çok uzakta olmadığını anlayabiliyordum.

İyi, diye düşündüm. Şimdi ne olacak?

Ağaçların arasından gördüğüm konutlara yaklaştım. Ben izlerken, biri erkek biri dişi iki uzun varlık yayıldı ve etrafımı sardı.

en açık menekşe renginde bir parıltıyla, kol kola ana girişten çıktılar.

Dünya dışı ziyaretçiler mi? Kaderlerini izlemekten kaçınmak için Zandana'ya geldiğim Dünya'daki ziyaretçilere çok benziyorlardı.

Ve işte buradaydım, başka bir Maddi Oğul ve Kız gibi görünen şeyi gözlemliyordum! Burada. Zandana'da.

Yaklaştıkça, Dünya'daki talihsiz çifte neredeyse tıpatıp benzediklerini görebiliyordum; tek önemli fark, bu çiftin gülümsüyor ve kahkaha atıyor olmasıydı. Her ikisinin de oldukça mutlu oldukları çok açıktı.

Nereye gittiklerini görebilmek için hafifçe soluma doğru hareket ettim. Her ne kadar duyularını ayarlamadan beni algılayamasalar da, onlar ilerideki orman korularından birinde görebildiğim monoray terminaline doğru yürürken kendimi mümkün olduğunca dikkat çekmeden onları takip ederken buldum. Gümüş bir kabin sessizce durdu ve hemen ardından Prens Zanda, küçük bir maiyet eşliğinde içinden usulca çıktı.

Bir an korktuğumu itiraf etmeliyim. Caligastia ve Zanda uzaktan bakıldığında hemen hemen aynı görünüme sahipler ve ben de Dünya'ya döndüğümde kendimi daha yeni kurtardığım yakın felaketle ilgili endişelerime geri dönmüş olmalıyım.

Yine de *bu* Prens ziyaretçileri gördüğünde yüzünün gerçek bir sevinçle aydınlandığını gördüm. Daha hızlı hareket etmeye başladı, maiyeti onlara yetişmek için mücadele ediyordu, ta ki onlara ulaşana kadar. Ve burada da gördüklerime inanamadım. Asil Prens Zanda başını eğiyor ve hafifçe parlayan çiftin önünde tek dizinin üzerine çöküyordu.

Caligastia'nın Dünya'daki ziyaretçilerini bu kadar saygılı bir şekilde karşıladığını daha önce hiç görmemiştim. Aksine tam tersi! Her ne kadar ziyaretçilere karşı açıkça nezaketsiz davrandığını hiç görmemiş olsam da, onlara hitap ederken her zaman biraz patronluk taslayan bir tonu var gibiydi. Burada Prens Zanda'dan tamamen farklı bir gösteri izliyordum.

Tekrar tam boyuna yükselen Prens Zanda ve ziyaretçiler uzun bir süre sessizce birbirlerine baktılar ve sonra üçü aynı anda kahkahalara boğulup neşeyle kucaklaştılar.

Arkamdaki binanın bir yerinden bir zil çaldı. Döndüğümde her yaştan bir yığın çocuğun ciyak ciyak bağırarak bahçeye döküldüğünü gördüm.

sevinçle, öğleden sonraki görevlerini yerine getirmek üzere farklı yönlere doğru koşup zıplayarak uzaklaştılar.

Prens Zanda ve ziyaretçiler ormanda yavaşça geri yürüdüler, arada bir durup farklı çiçekli çalılara hayranlıkla baktılar ve kokularından keyif aldılar. Kahkahaları ağaçların arasında dalgalanıyor, sesler dallardan sekerek bana zengin bir mikro-tonal karşılıklı zevk akoru olarak ulaşıyordu.

Pastoral bir manzaraydı; maddi alemde şimdiye kadar gözlemlediğim her şeyden daha güzeldi.

Ve bu beni aniden çok üzgün hissettirdi!

O anlarda, ziyaretçilerin Dünya'daki görevlerinin olabileceği her şeyi izlediğimi şok edici bir şekilde fark ettim. İşte o zaman Lucifer'in devriminin karmaşıklığına dair bir şeyler kafamda canlandı. Burada, Zandana'da tanık olduğum şey, Lucifer'in devriminden ne çıkabileceğini düşünürken tam olarak umduğu şey olabilir miydi?

Her ikisi de Gezegensel Prensleri Lucifer ile aynı hizada olan bu iki dünya nasıl oluyor da birbirinden bu kadar farklı işleyebiliyordu? Bu zıtlık sadece iki Gezegen Prensi, Zanda ve Caligastia arasındaki kişilik farkından mı kaynaklanıyordu? Yoksa, iki gezegenin nüfuslarında böylesine farklı sonuçlar doğuran belirli bir nitelik mi vardı?

Devrimi destekleyen diğer otuz beş dünyaya erişimim olmadığından, Zandana'daki senaryonun diğer dünyalar açısından nasıl değerlendirildiğini bilmem mümkün değildi. Zandana, sorunlarına rağmen, devrimin herkesin yararına işlediğinin güzel bir örneği miydi? Yoksa Dünya Lucifer'in devriminin en kötü sonuçlarının örneği miydi?

Lucifer ve Şeytan'ın aynı tarikattan olmalarına rağmen oldukça farklı kişilikler olduklarını akılda tutmakta fayda vardı. Otuz yedi mürted dünyanın Gezegen Prensleri ilk kez bir araya geldiklerinde, Lucifer'in gözetim sorumluluklarını kendisi ve Şeytan arasında çoktan paylaştırdığı ve on dokuz dünyayı kendine mal ettiği kendilerine bildirilmişti. Geriye kalan on yedi dünya Şeytan'a düşmüştü, Dünya da bunlardan biriydi.

Merak ettim, bu bir fark yaratır mıydı? Şeytan değil de Lucifer olsaydı, Dünya'daki yaşam kalitesi bu kadar radikal bir şekilde farklı olur muydu?

dünya için genel sorumluluğu sürdürdü mü? Eğer Prens Caligastia tüm bu süre boyunca Şeytan'ın bilgisi ve onayıyla Dünya'da faaliyet göstermiş olsaydı, bu Şeytan'ın pek de övgüsünü kazanmazdı.

Lucifer kozmik simyayı savunurken onunla kısa bir görüşme yapmıştım, o anda hatırladığım tek şey buydu. Lucifer tarafından kişisel olarak muhatap alınmamın Dünya'da değil de burada, Zandana'da gerçekleşmiş olması bana biraz anlamlı gelmişti. Yine de, Dünya'da geçirdiğim onca zaman boyunca Şeytan'ı çok nadir görmüştüm ve henüz huzuruna çağrılmamıştım.

Özlemini duyduğum bir karşılaşma değildi.

* * *

Derginin Seks sayısı nihayet zamanında yatağa kondu.

Andrew ve koğuşum her gün saatlerini matbaada geçiriyor, fotolitografinin karmaşık süreçlerini denetliyor ve öğreniyorlardı.

Bunu izlemekten ben de keyif aldım - profesyonelliği. Dört asetat katmanını çeken fotoğrafçıdan beklenen mutlak hassasiyetten, negatiflerdeki lekeleri sabırla temizleyen teknisyenlerin hızlı ve emin hareketlerine, dört plakayı doğru bir şekilde yakmak için gereken titiz kayıt işlemine kadar herkes mükemmeli arıyordu. Bir lokomotif büyüklüğündeki devasa makinenin, farklı boyutlardaki silindirlerinin dönerek her bir rengi birbiri ardına yerleştirmesini ve her biri sekiz ayrı dergi sayfasına yetecek büyüklükteki basılı tabakaların diğer uçtan çıkmasını izlemek eğlenceliydi.

Yazıcı teknisyenleri, titreyen devasa aletin etrafında sevgiyle tırmanıyor, sıvının tepsisinde birikmesini önlemek için bu kabı biraz mürekkep vermek ya da diğerini karıştırmak için uzanıyordu. Bir merdaneden diğerine akıcı bir şekilde hareket eden, her rengi yerleştirilirken kontrol eden ve kendinden emin bir şekilde kromatik değerde küçük değişiklikler isteyen ustabaşına hayran kaldım. Sonra, sanki işin sonunu noktalıyormuş gibi, küçük bir hava püskürmesi ve talk pudrası geldi - son, kesilmiş tabakalar makinenin diğer ucundan süzülürken, her pudralı tabaka bir öncekinin üzerine düzgün bir şekilde düşüyordu.

Bunu görmek beni heyecanlandırdı ve basılı ve ciltli kopyalar nihayet ellerine geçtiğinde koğuşumun ve ekibimin heyecanını paylaştığımı fark ettim. Daha önce çok renkli illüstrasyonları görme ayrıcalığına sahip olmadıkları için onlar için yoğun bir heyecan zamanı olduğunu görebiliyordum. Onlar

Başlangıçta asetat levhalar üzerinde çalışmışlar ve her bir rengi temsil eden şekilleri Rubylith maskeleme filmiyle ilgili dört levha üzerinde bloklamışlardır. Bu nedenle, ellerine geçene kadar bir sayfanın nasıl ortaya çıkacağını asla bilemediler, bu da tüm süreci büyük ölçüde bir inanç eylemi haline getirdi.

Bu kez, tam da Seks meselesi nihayet ellerine geçmişken, Omega'dan Mein Host'a Amerika'ya gitmeye hazırlanması talimatı geldi. Bu ferman, bir ay önce Paris'e gitmesi için aldığı ani emir kadar şaşırtıcıydı; ancak bu planı çok daha büyük bir coşkuyla karşıladı. Dönemin her maceraperest genç İngiliz'i gibi onun da gözü hep Amerika'daydı. En yakın arkadaşlarının çoğu gurbetçi Amerikalılardı ve en sevdiği müzisyenler, sanatçılar ve yazarlar neredeyse her zaman Amerika Birleşik Devletleri'ndeydi.

Amerika, İngiltere'de olmayan her şeyi temsil ediyordu. Belli ki gitmek için sabırsızlanıyordu.

Bununla birlikte, Mein Host'un uzun süredir acı çeken annesi Diana meselesi vardı.

Diana, oğluyla birlikte geçirmeyi başardıkları birkaç Perşembe öğleden sonrasına değer veriyordu. Belli ki oğlunun Xtul'den dönüşü -İngiltere'ye bir daha dönmeme tehdidinden sonra- onu yüreklendirmişti ve Amerika'ya yapacağı yolculuğun haberini de yeni bir metanetle karşılamıştı. Cesur bir kadındı, duygularını örtbas etmekte ustaydı ve oğlunun seçimlerini (ne düşünürse düşünsün) desteklemekte de aynı derecede kararlıydı. Bu yüzden onu açık bir el ile uğurladı. Ne anne ne de oğul bir sonraki buluşmalarının hangi koşullar altında gerçekleşeceğini tahmin edemezdi, tıpkı çeşitli Processean'ların satranç tahtasındaki taşlar gibi yer değiştirmelerinin rahatsız edici nedenlerini tahmin edemeyecekleri gibi.

Koğuş arkadaşımın daha önce Nassau'ya ve oradan da Meksika'ya yaptığı ve bilet alabilmek için elindeki son değerli eşyaları sattığı büyük seyahatin aksine, bu sefer hiçbir eşyası yoktu ve ona Süreç fonlarından bir bilet temin edildi.

Bir ay sonra, pasaportuna Amerikan vizesi damgalanmış ve siyah giysilerle dolu küçük bavuluyla Chris ve diğerlerine katılmak üzere Chicago'ya doğru yola çıkmıştı. Yaşayacak bir yer bulmuşlardı ve şimdi tek yapmaları gereken şehirde aksiyonun başlayacağı bir yer bulmaktı

bir kahvehane açıp toplantılar düzenlemeye başladı. Chicago'daki bu yeni şubenin bizzat şehrin içinde yer alacağı göz önüne alındığında, Mary Ann'in koğuşumun ve Andrew'un Paris sorunuyla ilgili tavsiyelerini dikkate aldığı anlaşılıyordu. Bu durum Mein Host'un Kahin'i daha da takdir etmesine neden oldu.

Chicago Bölümü'nün ikametgahı, şehrin Güney Yakası'nda, Michigan Gölü'ne bir blok mesafede, iki katlı küçük bir ev olarak ortaya çıktı. Geldiği günün ertesi sabahı sert soğukta göle doğru yürüyen Mein Host, önümüzdeki kırk yıl boyunca Amerika'nın kendisine sunacağı pek çok ilginç manzaranın ilkine tanık olma şansını yakaladı.

Göl o kadar aşırı derecede donmuştu ki, kıyı şeridine vurdukça su bir dizi mükemmel dalga oluşturacak şekilde donmuştu. Donmuş dalgalar. İngiltere soğuk ve nemli olabilirdi ama Chicago'daki bu inanılmaz buz dalgaları bambaşka bir soğuğun göstergesiydi. Mein Host donmuş dalgalara bakan bir ağaç kütüğünün üzerine tünedi. Bakışları, gökyüzünün gri lekesine karşı zar zor kazınmış bir çizgi gibi ufka uzanan sonsuz beyaz göl genişliğiyle buluştu. Suya yakınlığı düşünüldüğünde, bölge şaşırtıcı derecede fakirdi; arkasındaki sokaktaki bazı evler tahtalarla kapatılmış ve terk edilmişti.

Ne düşünmüş olabileceğini sadece hayal edebiliyordum. Sonunda Amerika'ya ulaşmıştı (biraz tuhaf koşullar altında da olsa). Her şeyden vazgeçmişti: kariyerinden, kitaplarından, Martin gitarından, diğer eşyalarından, kişisel parasından ve şimdi de ülkesinden, annesinden ve İngiltere'deki arkadaşlarından... Hepsi de daha mükemmel bir yaşam hayalinin peşinden gitmek içindi.

Grubun gelişen teolojisine hiç ilgi göstermemişti ama yine de her üyesi aynı hedeflerin peşinde koşan bir topluluğun parçası olmanın heyecanını seviyordu. Sanat departmanı tam gaz çalışırken ya da sokakta dergi satarak iyi bir gün geçirirken hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Mary Ann'in vücut bulmuş Tanrıça olduğuna ve Süreç'in gerçek bir Gizem Okulu olduğuna kesinlikle inanıyordu. Hayatını daha yüce bir amaca hizmet etmek için verdiğinden de aynı derecede emindi ve böyle bir manastır hayatının ona sağladığı özgürlükten açıkça keyif alıyordu.

Şimdi Amerika'daydı ve hayatının yepyeni bir evresinin eşiğinde tünemişti.

* * *

Dünya ve Zandana arasında gidip geldiğim, duygularımı ve tepkilerimi sıralamaya çalıştığım o zamana dönüp baktığımda, iki dünya arasında yapmaya çalıştığım karşılaştırmanın sadece kafamı karıştırdığını daha net görebiliyorum. Nasıl bu kadar farklı olabilirlerdi?

Ve eğer Lucifer'in Dünya'nın simyasal bir deneyin parçası olduğu iddiası doğruysa, bu Caligastia'nın gezegensel Nigredo'sunu karıştırmasının arkasında yüksek derecede bir kasıt olduğunu göstermez miydi? Yoksa bir kez daha Lucifer'in büyüsüne mi kapılmıştım? Büyük Yalan'a yeniden mi inanıyordum?

Ve böyle devam etti. . ileri ve geri ... ileri ve geri ... o kadar ki kendi Nigredo'mdan geçtiğimi hissettim! Zandana hakkında öğrendiklerim, Dünya'da olup bitenlerden daha fazla rahatsızlık duymama neden oluyordu.

Bırakmak zorundaydım.

Gerilim dayanabileceğimden daha fazlaydı.

Biz Gözcüler öncelikle gözlemciyiz ve bu kadar çok çelişkili ideolojiyle başa çıkabilecek donanıma sahip değiliz.

O zaman ziyaretçilerin Dünya'daki trajik eylemlerinin dinamiklerini incelemek zorunda kalacağımı biliyordum. Bundan kaçınamazdım. Olayları anlatmaya söz verdiğim halde bunu yapmaktan sayfalarca kaçınmış olmam, konuyla yüzleşmeye karşı direncim hakkında yerinde bir yorum. Yine de, yazarken, yakında olayı ve sonuçlarını o zaman toplayabildiğimden daha fazla güvenle anlatabileceğimi hissediyorum.

11

Amerika'ya varış

Ölümlülerin Karşılaştığı Ruhsal Zorluklar, Ziyaretçilerin Kaderi ve Ölümlüler ile Melekler Arasındaki Farklar

1969'da Mein Host Amerika'ya ilk geldiğinde hava kapalı bir kış günüydü. Birkaç hafta önce soğuk ve ıslak bir Paris'e yaptığı seyahati "olağanüstü tatsız" olarak tanımlamıştı, ancak Chicago şehir merkezinin kasvetli, rüzgarlı şehir manzarası karşısında bu tahminin sönük kaldığını görebiliyordum. Daha sonra Michigan Caddesi'nde bir köşeyi dönerken şiddetli bir rüzgârla ayaklarının yerden kesildiği anla ilgili alaycı bir şekilde şakalaşacaktı. Kucağındaki dergiler işlek caddenin karşısına uçmuş ve uzun, siyah pelerini onu yerden havaya uçurarak buzlu kaldırıma bırakmış, ardından da kayarak bir yol tabelasına çarparak durmuştu.

Kendisine verilen talimat, arkadaşı Chris ve daha önce Chicago Bölümünü kurmak üzere Amerika'ya gönderilmiş olan diğer üç Processean'a katılmasıydı. Topluluğun yaşaması (ve işe gidip *gelmesi*) için şehrin Güney Yakası'nda bir ev kiralamışlardı, ancak Mein Host'un gelişi sırasında şehirde bir kahvehane ve toplantı odaları için uygun bir yer bulamamışlardı. Bu nedenle Chicago'nun en heyecan verici bölgesinde ideal bir yer arayışına girdiler: Londra tarzı bir Mağara'nın yanı sıra düzenli toplantılarını gerçekleştirebilecekleri büyük, rahat bir alan ve ofisler ve şu anda sundukları empati seansları için bazı ek, daha küçük odalar yaratabilecekleri bir yer.

Süreç'in altın çağında üstlendiği pek çok şeyde olduğu gibi, Chicago'nun en önemli gayrimenkullerinin ortasında böylesine büyük bir yer için yapılan planlar biraz iddialıydı ve bu planların tamamlanmasıyla daha da gerçek dışı hale geldi.

fon eksikliği. Londra'daki Süreç koğuşumun Amerika biletini ödemiş olabilir ama cömertlik burada sona erdi.

Chicago Bölümü tek başınaydı.

Bedava öğle yemeği yoktu! Bildiğimiz gibi, her bölümün kendi parasını kazanması bekleniyordu ve önemli bir yüzdesi "yukarıya", doğrudan Mary Ann ve Robert'ın "Merkez Fonu "na gidiyordu. Geri kalan fonlar ise kira ve diğer giderlerin ödenmesinde kullanılacaktı. Paranın yukarıya aktarılması uygulaması grubun alt kademe üyeleri tarafından genel olarak bilinmiyordu ve ancak daha sonra Omega'nın mali düzenlemeden yararlandığı ortaya çıktığında tartışmalı hale geldi.

Ancak bunlar ilk günlerdi ve Chicago Bölümü'ndeki dört IP haklı bir coşkuyla ateşlenmişti. Davalarının doğruluğuna inanan Chicago Bölümü'nün bu üyeleri, kitaplarını ve dergilerini Rüzgarlı Şehir'in kalabalık caddelerinde satmak için kararlılıkla yola koyuldular.

İşte ilk sürpriz burada geldi. Alaycı İngilizler ve anlayışsız Fransızlarla karşılaştırıldığında Amerikalılar tam bir zevkti. Durmaları kolaydı ve tatlı dilli İngilizler tarafından her zaman satın almaya ikna edilebilecekleri dergilerden büyülenmiş gibi görünüyorlardı. Gardiyanımın dergilerin ellerinden bu kadar kolay çıkmasına neredeyse inanamadığını görebiliyordum. Sokaktaki ilk birkaç gün belli ki bir vahiy gibiydi. İlk geldiklerinde diğerleri için de göz açıcı olmuştu, ama ilginç bir şekilde Mein Host'a bu konuda hiçbir şey söylememişlerdi. Kendisini Londra'da sattığının üç ya da dört katı dergi satarken bulunca çok şaşırdı. Satış sanatını yepyeni bir seviyeye taşımasını izledim. Londra'da insanların dergiye duydukları özel bir ilgiden ziyade kendisinden uzaklaşmak için gönülsüzce dergi satın almalarına alışkındı. Bu konuda hiçbir yanılsaması yoktu. Oysa burada, Amerika'da insanlar gerçekten ilgileniyor gibiydi. Yüzleri coşkuyla parlıyor ve çoğu zaman mutlu bir şekilde uzaklaşırken dergilerini okumaya başlıyorlardı.

Burası gerçekten de verimli bir araziydi. Processean'lar sokakları kendilerine ayırmışlardı, sadece yarım düzine Hari Krishna adanmışının buzlu kaldırımda ilahi söyleyerek ve dans ederek seyrek olarak geçmesiyle kesintiye uğruyordu. Vatandaşlar henüz Moonie'ler tarafından rahatsız edilmemiş ya da Çocuklar tarafından dilenmemişti.

Tanrı'nın. Kendini ilah ilan eden Mel Lyman'ın takipçileri tarafından çıkarılan *Avatar* gazetesini satın almaları için kandırılmamışlardı. Henüz hiçbir Scientolog onları bir seans için ayartmamıştı ve dergileri doğrudan şehirlerin sokaklarındaki insanlara satmak için sistematik olarak yola çıkma fikri henüz diğer potansiyel rakiplerin aklına gelmemişti.

Burası bakir bir bölgeydi ve para akmaya başladı.

Ama yine de yıkıcı derecede zor bir işti. Paris'te olduğu gibi, her gün şehre gidip gelmek, Güney Yakası'ndaki küçük evlerine yorgun ve donmuş bir şekilde dönmek zorundaydılar. Ve siz, benim sadık okuyucum, kendinizi South Shore bölgesini, ağaçlarla çevrili bulvarları, zarif tasarımlı yüksek binaları ve boylu boyunca uzanan kumsalıyla Chicago'nun Lakeshore Drive'ına benzetirken bulmazsanız, sizi hemen yanıltmama izin verin.

Mein Host gelmeden önce IP'lerin kiralamayı başardığı ev, göle bir taş atımı mesafede olmasına rağmen, etrafındaki alan kadar haraptı. Tam bir gecekondu sayılmasa da, eski et işleme tesislerinde çalışan işçilerin yaşadığı ve kendilerini şanslı saydıkları bir bölgeydi. Ancak yıllar geçtikçe ve et paketleyicileri taşındıkça, diğer göçmenler geldi ve gitti ve tüm geçiciler gibi, yaşadıkları yerlere çok az özen gösterdiler. Son zamanlarda, orta sınıf Afro-Amerikan ailelerden oluşan yeni bir akın, çevredeki birkaç bloğu yeniden kolonileştiriyordu ve burası yeni yeni kendine çeki düzen vermeye başlıyordu.

Ancak bu, iki katlı, ahşap iskeletli, boyası dökülmüş alüminyum dış cephe kaplamasıyla kaplı ve sadece bir emlakçının bahçe olarak adlandırabileceği bir toprak parçasının içine yerleştirilmiş küçük bir kulübe olan evleri için geçerli değildi. Belli ki hiçbir zaman iyi inşa edilmiş bir ev olmamıştı ve yaş ve muhtemelen önceki birçok sakini ona karşı nazik davranmamıştı. Dört Processean siyah üniformalarının altına kazak üstüne kazak giyerken, donmuş gölden esen kutup rüzgârı ıslık çalarak yapının içinde kükrüyordu. Evin odaları küçük ve yetersiz aydınlatılmıştı; metal çerçeveleri paslanmış ve rüzgâr sıvadaki çatlaklardan tıslıyordu.

"Küçük oldukları doğru," dediğini duydum Chris geldikten sonraki sabah, "ama en azından her birimizin kendine ait bir odası var!"

Bunu söylediğini duyduğumda, Balfour Place'de olduğu gibi bir odayı üç ya da dört kişiyle paylaşmak zorunda kalmanın, o zamanlar anlattığından çok daha zor olduğunu fark ettim. Çocukluğundan beri hayatını

Yedi yaşından on altı buçuk yaşına kadar İngiliz yatılı okullarında okuduğundan, aynı mekânı paylaşmaya yabancı değildi. Yine de babasız, kardeşsiz ve sık sık ortalıkta görünmeyen bir anneyle geçen erken çocukluğu ona kendi arkadaşlığının değerini anlama fırsatı vermişti. İlk okuma aşkı, Londra'da okul tatilinde, bahçeden çok bir bomba kraterine benzeyen bir bahçede tek başına bir öğleden sonra geçirdiği o sonsuz, ilk zamanlardan kaynaklanıyordu; kitaplar onun en yakın arkadaşları oldu.

Bu hiçbir şekilde benzersiz bir hikaye değildi; birçok yazarın benzer geçmişleri vardır. Ancak alışılmadık olan, Mein Host'un yazma aşkını keşfetmesinin bu kadar uzun sürmüş olmasıdır.

Kendisine ait bir odadan bahsettiğini duyduğumda, yalnız olmanın keyfini tamamen unutmadığını bilmek beni rahatlattı. Ve burada, geriye dönük düşünmekten kaçınma kuralımı kısaca çiğnemek zorundayım, sadece bu aşamada koğuşumun onun adanmış doğası tarafından ne kadar kolay bir şekilde sürüklenebileceğini belirtmek için. Duygusal ve ruhsal bedenini gözlemlediğim zaman, Mary Ann'e sadakatle bağlı kaldığını görebiliyordum. Onun vücut bulmuş Tanrıça olduğundan şüphe duymuyordu ve bu da kendi kişisel geleceğini düşünmeden kendini kayıtsız şartsız ona hizmet etmeye adaması için yeterli görünüyordu.

Nükleer imha tehdidi altında büyüyen pek çok genç insan gibi, onun da geleceğe dair gerçek bir inanç beslediğini hiç duymadım. Örneğin mimariye duyduğu hayranlık, mimar olarak kariyer yapma hırsından ziyade tasarım sürecinin problem çözme yönüyle ilgiliydi. Ütopik topluluğun hayalleri bile daha çok o andaki yaşamla ilgiliydi. Küresel savaşın kaçınılmazlığına inanan Süreç öğretileri, gerçekten var olacağına inanmadıkları bir gelecek üzerine çok az ciddi kafa yormuşlardır.

Bu korkunç prognoza rağmen, dünyadaki tüm hevesle ve sadece acil para taleplerine ve bölümü kurmak için şehir merkezinde bir yer arayışına odaklanan Mein Host, beş yıl içinde öleceğini hiç düşünmeden kendini Amerika'daki yeni hayatına attı.

Gelecek için çok fazla.

* * *

Zandana'ya yaptığım son seyahatten Dünya'ya geri döndüğümde, kendimi aynı anda iki yöne doğru çekilirken buldum, ikisini de özellikle çekici bulmadım. İki zor seçenek arasında seçim yapma zorunluluğunun daha sık ortaya çıktığını görüyordum ve o sırada bunun farkında olmasam da, bu benim ölümlü enkarnasyon için uzun süren hazırlığımın bir parçası olmalıydı. Daha önce de belirttiğim gibi, normalde biz melekler kendimizi doğru zamanda doğru yerde buluruz - çok az kişisel irade söz konusudur. İşlevimiz bizi ihtiyaç duyulan yere çeker.

Ancak, bir Gözcü olarak -devrimden sonra gezegenimde kalan bir asi melek olarak- kız kardeşlerimin çoğuyla aynı işlevsel kısıtlamalara tabi olmadığımı ve biraz daha geniş bir seçim alanına sahip olduğumu fark ettim. Hâlâ gözlemlemekten başka seçeneğim yoktu; *işlevim* değişmemişti. Ama şimdi *neyi* gözlemleyeceğim konusunda çok daha fazla seçeneğim vardı.

Ve kabul ediyorum, bazı kötü seçimler yapmıştım.

Örneğin, Caligastia'nın insanlığın refahına karşı acımasız kayıtsızlığı gözlemlemek için çok acı verici hale geldiğinde Zandana'ya sıvışarak bir korkak gibi davranmayı seçmiştim. Ama en azından bu *benim* seçimimdi. Böylesine utanç verici bir şekilde davranabildiğimi bilmek beni gururlandırmasa da kendim hakkında bir şeyler öğrenmiştim. Yine de bu şekilde davranabileceğimi keşfetmek beni heyecanlandırmıştı. Korkakça hareketin kendisi değil - hiçbir varlık kendini zayıf biri olarak düşünmekten hoşlanmaz. Hayır, bu değildi. Korkaklık gibi bir duyguyu deneyimleyebilmiş olmamdı. Daha önce hiç bu kadar kişisel bir duygu hissetmemiştim, hele de benim tarafımdan yaratılmış bir duygu hiç. Korkaklığın ne olduğunu elbette biliyordum - hem eylem halinde görmüş hem de gözlemlediğim insanlardan çok hafif bir şekilde empatik olarak almıştım. Erkeklerin ve kadınların neden bu kadar korkak davrandıklarını ya da fiziksel güvenlikleri tehdit edildiğinde bazılarının neden ilkelerine ihanet etmeye bu kadar hazır olduklarını hiç anlamamıştım.

Bu iki tür arasındaki derin bir farktır ve Jerusem'deki eğitim seanslarımızda sürekli olarak uyarıldığımız bir konudur. Burada daha çok melekler ve ölümlüler arasındaki farklar hakkında yazıyorum ve elbette derin farklar var. Yine de benzerliklerimiz karşısında oldukça şaşıracağınızı sanıyorum. Bir insan bedenine bürünmüş olsaydım, Dünya'nın herhangi bir caddesinde kimsenin ruhu duymadan yürüyebilirdim. Bir insan

Ne de olsa çoklu evren geniş bir ailedir. Hepimiz İlahi Olan'ın oğulları ya da kızlarıyız. Ve eminim ki şimdiye kadar ilgi alanlarımın benim durumumda olan bir ölümlüye ne kadar benzediğini fark etmişsinizdir.

Ancak Jerusem'de çalıştığımız şey farklılıklardır; benzerliklerimiz kendi başlarının çaresine bakabilir. Ve eğer kaderimde bir insan olarak ölümlü yükseliş programına girmek varsa, bildiğim her şey doğumda unutulacak olsa da, insan doğası hakkında içgüdüsel bir anlayışa sahip olduğum için minnettar olacağımdan eminim.

"Bir ölümlünün ölüm korkusunu asla tam olarak anlayamayacaksınız," diye bilgilendirilmiştik eğitmenlerimiz tarafından. "Bunu tekrar tekrar gözlemleyecek ve her zaman şaşkınlığa uğrayacaksınız. Bazılarının ölüm karşısında hesaplanamaz bir cesaret gösterdiğini göreceksiniz; bazılarının ise ölüm anına kadar ölüm gerçeğini inkar ettiğini göreceksiniz; bazıları ise kendilerini dehşete teslim edecekler."

"Elbette," derdik biz öğrenciler, "bunu anlamak o kadar da zor olmayacaktır. Ölümlüler ebedi ruhlar olduklarına inanıyorlarsa ölüm o kadar dehşet verici olamaz. . ."

Eğitmen bu noktada bıkkınlıkla araya girerek, "Belki bazıları yapar!" dedi. Hepsi bu tür yorumları daha önce binlerce kez duymuştu. "Ama ölümlüler için inanma eyleminin bilmekten son derece farklı olduğunu göreceksiniz. Onlar için inanmak bir irade eylemidir; bilmek ise deneyimin sonucudur."

Bu gerçekten biz acemilerin kafasını karıştırdı. Bununla ne demek istemiş olabilirdi? "Kafanızı daha da karıştırmak için," besbelli bu konuda alıştırma yapmıştı, "sonsuz yaşam gerçeğini bildiklerine inanan ve inançları uğruna hemcinslerini öldüreceklerdir." Bunun üzerine durakladı, dehşete düşmüş tepkilerimize bakarak.

"Ama kendi ebedi varlığının hakikatini gerçekten bilen ve sonra da dışarı çıkıp farklı düşünen başka bir varlığa isteyerek zarar verecek bir insan bulamazsınız."

Tabii ki yapmazlar! O zamanlar, içinde kaynayan devrimin henüz farkında olmayan birinin basit masumiyetiyle şöyle düşündüğümü hatırlıyorum

Lucifer'in zihni. Sonsuz ruhunun hakikatini bilen bir ölümlü neden başka birini öldürmek ya da ona zarar vermek istesin ki?

"Bunu mümkün olduğunca basit bir şekilde ifade etmeme izin verin," diye devam etti, "çünkü ölümlüler arasındaki görevlerinizi yerine getirirken bu ikilem birçok kez karşınıza çıkacak."

Derse gireceğimi hayal edebiliyordum. Tüm bu ölümlüler muhabbeti beni hafiften sinirlendirmeye başlamıştı.

Düşüncelerimdeki sıkıntıyı duymuş olmalıydı, çünkü aktarımına devam etmeden önce ondan sivri bir bakış aldım. Çok dikkatli bir öğrenci değildim.

"Ölümlülerin pek çok inancı vardır, bunlardan bazıları gerçeğe diğerlerinden daha yakındır; yine de gerçeğin kendisi tüm inançları aşar. Gerçek basitçe budur. Bunu biliyorsunuz; başka türlü nasıl olabileceğini merak ediyorsunuz?"

Bunu zihnimizde asılı bırakarak, ölümlüler ve melekler arasındaki temel farkın ne olduğunu özümsememize izin verdi. Meleklerin inanca ihtiyacı yoktur: bir gerçeği ya biliriz ya da bilmeyiz. Elbette inancımız vardır ama bu inançtan oldukça farklıdır. İnanç gelişen ruhani zeka ile ortaya çıkarken, inanç duygusal/zihinsel zekanın bir epifenomu olarak düşünülebilir. İnsanlar bir şeye inanmak zorundadır. Bir ateist bile inançsızlığına inanmak zorundadır.

"Bu sizin için apaçık olacaktır," diye devam etti kuru, kâğıt gibi sesi zihinlerimizde, "ebedi yaşamınızın farkında olmak üzere yaratıldığınız için. Ancak ölümsüzlüklerini doğrudan deneyimlemeyen ölümlüler için bunun, ruhta büyüdükçe mücadele ettikleri ruhsal zorluklardan biri olduğunu göreceksiniz. Bu kaçınılmazdır. Bu konuda yapabileceğiniz ya da yapmanız gereken hiçbir şey yoktur. Siz sadece gözlemlemek için oradasınız. Hangi eylemin uygun olduğunu bilmek her bir ölümlünün refakatçi meleklerinin işi olacaktır."

Telepatik ağda, daha kıdemli gözlemci meleklerden bazılarının küçük bir direniş dalgası vardı. Bunlar farklı dünyalarda görev yaptıktan sonra tazeleme kursu için geri dönmüş olanlardı ve çoğumuza kendi üstünlüklerine dair kendini beğenmiş bir his yayıyor gibi görünüyorlardı. İtiraf etmeliyim ki, telepatik dalgalanmanın bu kendinden memnun kıdemlilere böylesine pratik ve mükemmel bir beceriyle geri döndüğünü görmek hoşuma gitti. Onlara vurduğu dalganın onları tokatlayarak uyandırdığını garanti edebilirim. Geri kalanı boyunca bir ürperti gönderdi

bize, size söyleyebilirim. Ve kursun geri kalanında onların kibirli fısıltılarını bir daha duymadık!

"Daha önce bahsettiğim ikileme dönecek olursak," diye devam etti eğitmenimiz dalını geri çektikten sonra -son sınıfların arkamda bir yerlerde, zihinlerinin yavaşça onun sözlerine geri döndüğünü hissedebiliyordum- "ölümlülerle olan ilişkilerinizde bu ikilemle karşılaşacağınızdan emin olabilirsiniz, bu yüzden beni iyi dinleyin."

Artık tüm dikkatimiz ondaydı. Kimse onun kırbacını hissetmek istemedi.

"Bir ölümlünün tehdit altındayken neden cesur olmayı seçeceğini, benzer durumdaki diğerlerinin ise hayvani korkularına teslim olacağını asla tahmin edemezsiniz. O yüzden bunu kabullenin. Bu ölümlü doğasının gizeminin bir parçasıdır. Aynı zamanda, bir insanın korktuğunda nasıl davranacağı konusunda herhangi bir beklenti içine girmekten kaçınmanızın nedeni de budur. Önceki davranışlarından verecekleri tepkiyi tahmin edebileceğinizden emin olsanız bile, böyle bir tahmine kapılmamanızı tavsiye ederiz. Yanılacağınız neredeyse kesindir."

Dersinin ana fikri, biz meleklerin asla terör ya da korkaklık gibi aşırı duyguları deneyimleyemeyeceğimiz şeklindeydi. Ama tabii ki bu, devrim patlak vermeden çok önceydi ve eğitmenlerin böyle bir olayın kendi gözetimlerinde gerçekleşeceğini hiç tahmin etmedikleri açıktı.

Dolayısıyla, Lucifer'in devriminin bir sonucu olarak, yalnızca bir ölümlünün hissedebileceği söylenen türden aşırı bir benlik korkusunun etkilerini yaşadığımı kesin olarak söyleyebilirim. O zaman (şimdi fark ettiğim gibi aptalca bir şekilde) onun konuşmasını hatırladığımda, eğer insanların günlük olarak yaşadıkları ortam korkusu buysa, asla ölümlü olmak istemediğimi düşünmüştüm. Bu tür bir korku, duygusal açıdan son derece acı verici bulduğum korkunç bir duyguydu; ruhumu tüketiyor ve aklımı karıştırıyordu. Yine de tüm bu kişisel kaygıların altında içimden yükselen beklenmedik bir coşku hissi vardı.

Seçmekte özgürdüm! *Seçmek* için!

Kötü seçimlerimi bile ben yapacağım.

Artık Dünya üzerinde gelişen hangi senaryoyu daha yakından takip etmem gerektiğine dair bir karar vermek durumundaydım: Pleiadesliler tarafından dünyanın binlerce yıldır gördüğü en kötü doğal felaketle yakında yok olacağı konusunda uyarılan Vanu'nun Lemurya'sı vardı ya da

Orta Doğu'da Prens Caligastia, en son iki ziyaretçiyi yozlaştırmak için kötü niyetli kampanyasını uydururken gözlemlediğim kişi.

Bazı seçimler! Ölümlü olmak böyle bir şey mi? Sürekli, imkansız seçimler?

Ama artık korkaklık yok! Eğer bir seçim yapmam gerekirse, seçeneklerim arasında en zorlu olanı seçmeye karar verdim.

Her ne kadar o aşamada üzerimde gerçek bir gücü olmasa da Prens Caligastia'nın hala benim en yakın amirim olduğu gerçeğinden kaçış yoktu. Aslında benim üzerimde hiçbir zaman gücü olmamıştı çünkü Sistem Hükümdarımın emrinde hizmet ediyordum ama Caligastia Lucifer'i devrime kadar takip ettiği için bu durum beni rahatsız bir pozisyonda bırakmıştı. Anlamış olabileceğiniz gibi, devrimden önce bile Caligastia'nın hiçbir zaman özellikle hevesli bir hayranı olmadım. Ve eğer anlattıklarımı takip ediyorsanız, ona karşı giderek artan hayal kırıklığımı ve onun ve ortayolcularının bu dünyaya getirdiği talihsiz kaos ve acı seviyesini biliyorsunuzdur.

Kısa bir süre önce Zandana'da karşılaştığım Lucifer'le yaptığım görüşme, her şeyin yolunda olduğuna dair verdiği güvenceyle endişelerimi biraz olsun hafifletmişti. Bana bir kozmik simya deneyini gözlemlediğimi söyledi: simya sürecinin ilk aşamasını hazırlamak Caligastia'nın göreviydi. Bana benim gibi birinin Büyük Çalışma'nın inceliklerini anlamasının beklenemeyeceğini ve benim sadece gözlemlemek ve rapor etmek için orada olduğumu söyledi.

Ama yine de Prens'in çürüme ve umutsuzluk karışımını pişirirken insanlara karşı duyarsız kayıtsızlığını izlemek bana acı veriyordu. Son zamanlarda Zandana'ya gizlice kaçarak ondan uzak durmayı başarmıştım ama Lucifer'in davasına bağlandığım ve başlangıçta Caligastia'ya devrimci planlarında hizmet etmeye istekli olduğum için, Prens'in ben yokken ziyaretçiler için hangi zararlı mayayı mayaladığını görmeyi kendime borçlu olduğumu biliyordum.

Ve öyle de oldu: Prens benim seçimimdi.

Ziyaretçi yarımadasına geri döndüğümde, açıkçası gördüklerim karşısında dehşete kapıldım. Ziyaretçilerden hiçbir iz yoktu ve zarif konutları şimdi Vanu'nun onları uyarmak için çok uğraştığı kuzeyli Nodite kabilelerinin klan liderlerine ev sahipliği yapıyor gibi görünüyordu. Bunu söylemek

daha dün gibi geliyordu" demem bir klişe olurdu, eğer bir melek için bir anı canlandığında tüm geçmiş olaylar sanki daha dün yaşanmış gibi gelebilir olmasaydı!

Gözlemlediğim şey tam bir komediydi. Nodit liderler bir yandan ziyaretçileri taklit etmeye çalışırken, diğer yandan bahçelerini ve evlerini tahrip ediyor ve hakimiyet için birbirleriyle savaşıyorlardı.

Güzelim bahçe avlusu tamamen harabeye dönmüştü ve ağaçlar artık atılmış çöp katmanlarının üzerinde duran yanmış kütüklerden ibaretti. Evlerin bir zamanlar temiz olan beyaz minimalist iç odalarına deri çadırlar kurulmuştu; çadırlar şimdi pis çocuklarla doluydu. Vanu'nun ziyaretçilerle birlikte yaşamak üzere gelmesini beklediği kalabalık mürit topluluğu için inşa ettirdiği zarif yardımcı binaların hepsi yanmıştı. İşlenmiş tarlalar ve hayvan barınakları çoktan yok olmuş, çayırların ve meyve bahçelerinin içinden geçen sulama kanalları ve hendekler kurumuş, kıyıları çökmüş ve yabani otlarla kaplanmıştı.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ziyaretçilerden gördüğüm kadarıyla Caligastia'nın yozlaştırıcı etkisine direnebileceklerine dair pek umutlu değildim ama işlerin bu kadar hızlı kontrolden çıktığına inanmak zordu.

Ziyaretçilerin toplantılarını yaptıkları yerden yarım milden daha az bir mesafedeydim. Yakındaki tapınak bir moloz yığınına dönüşmüştü. Kutsal ağaç meyvelerinden ve yapraklarından arındırılmıştı ve açıkça ölüyordu - eğer çoktan ölmediyse.

İşte o zaman onu fark ettim ve dehşete düşmüş inançsızlığım ve ne olduğunu öğrenme ihtiyacımın yoğunluğu onu bana çekmiş olmalıydı. Bu Astar'dı, tanıdığım ve gözlemlediklerimiz hakkında birbirimizi bilgilendirmek için sıradan bir anlaşma yaptığım bir Gözcü. Solumda ve biraz arkamda duruyordu, ancak zihnimde sessizce konuşana kadar onu fark etmemiştim.

"Üç yıl önce gittiler," diye duydum.

"Ziyaretçiler mi?"

"Sorunlardan sonra kim kaldıysa onunla."

Sorunlar olduğunu biliyordum. Etrafımdaki sorunların sonuçlarını görebiliyordum.

Onu tekrar duydum. "Uzun bir kervan halinde doğuya doğru yola çıktılar ama onlar gitmeden önce her şey dağılmıştı. Artık buna alıştım."

Ama nasıl olur diye düşündüm, bu nasıl olabilirdi? Bu MA'nın ikinci müdahalesiydi ve Dünya'daki varlığını öngörülemeyen bir gelecek için sürdürmeyi amaçlıyordu. Ve görünüşe göre çoktan çadırlarını katlayıp bahçeyi terk etmişlerdi. Vanu ve Amadon, ziyaretçileri karşılamak için yaptıkları tüm hazırlık çalışmalarının ne hale geldiğini görselerdi çok üzülürlerdi. Onları kesinlikle aydınlatmayacaktım ve umarım yıkıma şahit olma fırsatı bulamadan gezegenden götürülmüşlerdir.

"Gidecekleri yere varabildiler mi bilmiyorum," diyordu ve ses tonundaki şaşkınlığı duyabiliyordum.

Ama bu kadar hızlı mı?

"Prens'in manevralarındaki nüansları anlayabilmeniz için belki de neler olduğunu bilmeniz gerekir."

Bu sözleri duyunca, bu Gözetmen'e karşı dikkatli olmam gerektiğini anladım, bu yüzden Caligastia'ya karşı giderek artan hayal kırıklığımı, neler olduğunu duymak için hevesli bir anlaşmanın arkasına gizledim.

Beşinci boyut gerçekliğimizdeki bir frekans alanı içinde bulunan bir çayırın ortasında uzun ve düz bir şekilde büyüyen kutsal ağaçlardan oluşan bir koruya çekildik. Uzun çimenlerin üzerinde rahatça uzanıyorduk. Ezilmiş sapların tatlı kokusu duyularımızı doldurdu ve her ikimiz de daha yüksek titreşimli bir frekans alanında deneyimlediğimiz varoluşun tamamen katlanılabilir hafifliğinin tadını çıkarabilmenin tüm zevkini ve rahatlığını hissettik.

Sırtımızı birkaç dikili taşa dayayarak oturduk, iki uzun saplı flüt ve bir sürahi güçlü elma şarabı getirdik ve Gözcü meslektaşımın benim için açtığı hikayeyi dinledim.

* * *

Mein Host, bölümdeki diğer IP'lerle birlikte Wells Street'te ihtiyaçlarının çoğunu karşılayan bir bina bulmadan önce Chicago'da birkaç haftadan fazla kalmamıştı. Daha da önemlisi, Wells Caddesi

Rüzgarlı Şehir'in Kral Yolu'na dönüştü. Mayfair'in bir ara sokağında sıkışıp kalmış olan Londra Şubesi'nin bile çekemeyeceği türden bir sokak ticaretini toplamak için ideal bir konumdaydı.

Rolling Stones'un Aralık 1969'da Altamonte'de verdiği ücretsiz konserden henüz bir buçuk yıl önceydi ve Amerika'nın gençleri hareket halindeydi. Wells Caddesi, New York'taki Greenwich Village ya da San Francisco'daki Haight- Ashbury gibi, banliyölerden akın eden ve sayıları giderek artan genç kadın ve erkeklerin odak noktası haline gelen merkezlerden birine dönüşmüştü. Hayatlarından memnun değillerdi; televizyon ve seyahat gözlerini daha geniş bir dünyaya açmıştı ve birçoğu ebeveynlerinin onları kontrol etme çabalarına içerliyordu. Doğaları gereği tüm otoritelere şüpheyle yaklaşıyorlardı - otuz yaşın üzerindeki herkese güvenmeme öğüdü o dönemde ortaya çıkmıştı - ve kendilerini anlamsız nedenlerle savaşa gönderen bir hükümete karşı yoğun bir güvensizlik duyuyorlardı.

Gençlerin çoğu, Mein Host gibi, doğdukları dinleri reddetmiş ve tüm varlıklarıyla ilişki kurabilecekleri ruhani yollar arıyorlardı. Yine Mein Host gibi, aralarında daha maceraperest olanlar entheojenleri keşfederken, aynı zamanda zihin değiştiren ilaçların büyük ölçüde sorumsuzca kullanımı da söz konusuydu.

Burası uyuşturucu kullanımı ya da kötüye kullanımını tartışmanın yeri değil, ancak 1960'larda yetişen neslin zihin değiştirici maddeleri bu kadar yaygın ve çok sayıda kullanan ilk nesil olduğunu belirtmek isterim. Bunun, maddelerin artan bulunabilirliğinden bu tür maddelerin kısıtlama olmaksızın kullanıldığı ülkelere seyahat etme özgürlüğüne kadar pek çok doğrudan nedeni vardı; ancak bu neslin aynı zamanda yirminci yüzyılda insan bedenine giren düşmüş asi meleklerin ikinci büyük dalgasını da içerdiğini bilmek okuyucum için sürpriz olmayacaktır.

Daha önceleri asi melekler küçük gruplar halinde ya da tamamen insani kültürler arasında nadir bir birey olarak enkarne olurken, yirminci yüzyılın ikinci yarısında Batı'da meydana gelen toplumsal dönüşüm, kendilerini entegre edebilecekleri çok daha verimli bir alan sağlamıştır.

Belki de bunu biraz daha detaylandırmalıyım, çünkü ilk ortaya çıkmaya başladığından beri en iyi korunan sırlardan biri oldu ve çoğu durumda enkarne meleklerin kendilerinden saklandı. Bunun iyi bir nedeni vardı.

Bunun için, ya da bana öyle söylendi, hem enkarne melekler hem de onlarla birlikte yaşayan ölümlüler için. Enkarne melekler önceki yaşamlarına dair anlık görüntüler taşısalar da, ölümlü yaşamlarının asıl değeri sadece insan olmalarıdır.

Enkarne melekler her zaman ölümlülerden farklı hissederler, genellikle çocuklukta aşırı derecede farklı hissederler ve bunu kendilerine açıklamanın bir yolu yoktur. Kendilerini içine yerleştirebilecekleri bir bağlamları olmadığı sürece melek miraslarının gerçekliği anlamsız olacaktır. Tarih boyunca melek kökenli olduklarını tesadüfen öğrenmiş gibi görünen bir avuç insan (örneğin on sekizinci yüzyıl İngiliz romantik şairlerinden birkaçı gibi) bu bilginin kendileri için çok az değer taşıdığını görmüştür. Kendilerinden önce Katharların başına geldiği gibi, reenkarnasyonu da içeren bu tür bir bilginin kendilerini dönemin hakim dini inançlarıyla doğrudan karşı karşıya getireceğini keşfetmişlerdir. Ve insanlar, dini güdülerle hareket etsinler ya da etmesinler, kendilerine benzemeyenlere her zaman şüpheyle ve küçümseyerek ya da yersiz bir hayranlıkla yaklaşmışlardır - ki bunlar çoğu zaman trajediyle sonuçlanan son derece insani tepkilerdir.

Bununla birlikte, son yarım yüzyılda zaman dramatik bir şekilde değişti: Dünya'daki koşullar bir meleğin ölümlü enkarnasyonuna girmesini daha kolay hale getirdi. Bu nedenle, asi melek dalgaları gezegenin dört bir yanındaki neredeyse tüm kültürler arasında yaşamlar seçmektedir. Birçoğu, ölmeden ve yükselen bir ölümlü olarak kabul edilmeden önce insan şiddetinin yükünü kısa süreliğine üstlenerek bedellerini ödemek için kıtlık, savaş veya hastalıkla kısaltılmış yaşamları seçti. Diğerleri kendilerini dünyanın sorunlarını çözmeye adamış, devrim sırasında Lucifer'i takip etme kararından kaynaklanan kaos ve karmaşadan kurtulmak için farkında olmadan yollarını kazmaya çalışmışlardır. Diğerleri ise, 2011 baharında Orta Doğu'nun baskıcı ülkelerindeki genç Arapların birçoğunda yakın zamanda ortaya çıktığı gibi, kendilerini insanlık dünyasında isyankâr bir bilincin gerekli olduğu bir yerde bulacaklardır.

Bu, despot yöneticilerinin silahlarına karşı koyan insanların cesaretini küçümsemek için değil, sadece herhangi bir devrimin arkasındaki öncü ruhlardan bazılarının bedenlenmiş asi melekler olacağını söylemek içindir. Buna ek olarak, adaletsiz bir otoriteye karşı isyan etme dürtüsü genellikle başlangıçta bireysel bir enkarne isyancı melek ya da küçük bir isyancı melek tarafından yaratılacaktır.

Bu gruptakilerin hepsi, muhtemelen sergiledikleri eski modelin tamamen farkında değildir.

Bir Melkizedek Kardeşin, ünlü Tibetli yogi ve şair Milarepa'dan esinlendiğini tahmin ettiğim bir anda, bu stratejiden "şeytanların sizin için manastırı *yok etmesini sağlamak" olarak* bahsettiğini duydum. Melchizedek'ler mizahlarıyla tanınmazlar ve bir şaka olarak pek de iyi bir şaka değildi, ancak yüzeyde ne kadar basit bir ifade gibi görünse de, çok daha az belirgin olan daha derin bir gerçeği gizliyor.

Gördüğünüz gibi, ölümlüler olarak maddi bedeninizden kurtulduktan sonra insan yaşamınızı gözden geçirme şansına sahipsiniz. Ruhani danışmanlarınızın yardımıyla yaşamınızı inceleme ve yaşamınız boyunca verdiğiniz kararların niteliğini anlama fırsatına sahipsiniz. Hayattayken çok önemli olduğunu düşündüğünüz şeylerin, Çokluevren kariyerinizin daha geniş bağlamı içinde bakıldığında önemsizleştiğini keşfederek şaşırabilirsiniz.

Bu yaşamı gözden geçirme sürecinin çeşitli dünyalarda yaşayan tüm ölümlülere tanınan bir ayrıcalık olduğunu vurgulamak gereksiz olabilir. Örneğin, bir Gözcü olarak benim henüz geçirdiğim bir şey değil, çünkü henüz kendimi bir ölümlü olarak bedenlemedim. Ve inanıyorum ki bu, ölümlü olarak bedenlenmeyi bekleyen tüm Gözcüler için geçerli olacaktır.

En nadir durumlar dışında, ölümlü bir yaşamın samimi bir şekilde değerlendirilmesinin, yeniden incelendiğinde ve ruhani bir bağlama yerleştirildiğinde, söz konusu ölümlüye yaşamları boyunca eylemlerinin daha derin sonuçlarının farkına varma fırsatı verdiği de doğrudur. Hem iyi hem de kötü eylemlerini soğukkanlılıkla gözlemleyebilir ve cehaletlerinden dolayı kendilerini (ve başkalarını) anlayıp affedebilirler. Bu, çeşitli inanç sistemlerinin rahiplerinin sürülerini korkutmak için kullandıkları cezalandırıcı "Kıyamet Günü" ile karıştırılmamalıdır. Bunun yerine, büyük bir nezakete ve ruhen büyüdüğünüzü ve daha yüksek dünyalara geçtiğinizi görmek için gerçek bir arzuya sahip olan melekleriniz tarafından yürütülen derin bir yaşam incelemesidir.

Ölüm sonrası deneyimin bu özel yönü çok yanlış anlaşıldığı ve dolayısıyla cehennem tehditlerini ve aynı derecede yanlış cennet vaatlerini ilkel bir kontrol mekanizması olarak kullananların manipülasyonuna açık olduğu için bu ayrıntının gerekli olduğuna inanıyorum. Bu talihsiz çarpıtma reddedilmiş olsa da, birlikte

Uzun süredir devam eden diğer dini dogmalarla birlikte, aklı başında çoğu insan tarafından reddedilen bu dogmanın yerini, tüm insanların fani bedenlerinden kurtulduktan sonra karşılaştıkları ilk açık ruhani karşılaşmaya dair daha gerçekçi ve doğru bir açıklama henüz almamıştır.

Enkarne bir melek olsun ya da olmasın, bir ölümlünün yaşamının gözden geçirilmesi sırasında böylesine şefkatli ve saygılı bir muamele görmesi garip geliyorsa, aklı başında her ölümlünün, hiçbir gökselin sahip olmadığı bir şekilde Yaratıcı tarafından içselleştirildiğini unutmayın. Bu, biz meleklerin hiçbirinin anlamadığını iddia ettiği ilahi gizemlerden biri olarak kalmıştır. Her Şeyin Yaratıcısı'nın bir yönünün, bilinçli zekâya sahip en düşük evrimsel yaratığın kalbinde nasıl ikamet ettiği, sadece inançla kabul etmemiz gereken bir şeydir.

Yaşamınızı gözden geçirmeyi tamamladığınızda ve Çokluevren kariyerinize devam ettiğinizde, ölümlü yaşamınızdan öğrendiğiniz ruhani değere sahip her şeyi muhafaza edeceksiniz ve size Kalıcı Ruhunuz eşlik edecek.

Bu konuyu, asi meleklerin son yarım yüzyılda dalgalar halinde enkarne oldukları yönündeki orijinal iddiama geri getirecek olursak, bunun biyosfer hızla bozulurken ve küresel nüfus artarken gerçekleşiyor olması bir tesadüf olarak düşünülmemelidir. Melek komplosunun daha geniş kapsamlı sonuçlarının bu şekilde ortaya çıkmasının zamanlaması, inanıyorum ki, iş başındaki daha derin bir niyetliliğe dair içgörü sağlamaktadır.

Bu Yerel Evren'deki önceki üç devrim hakkında o kadar az şey biliniyor ki, enkarne olmuş asi meleklerin bu dalgalarının zamanlamasında bir model olup olmadığını, hatta MA'nın önceki ayaklanmalara yanıt olarak aynı stratejiyi kullanıp kullanmayacağını bile ayırt edemiyorum. Diğer isyanların tüm ayrıntılarını içeren arşivlenmiş raporlara konulan vetonun iyi bir nedenle bizden saklanmış olması gerektiğini zaten öne sürmüştüm.

Bununla birlikte, MA'nın önceki ayaklanmalara verdiği tepkileri yeniden değerlendirmek bana düşmez, sadece bir, hatta iki isyanın anormal olarak değerlendirilebileceğini belirtmek isterim. Ama dört isyan? Aynı idari sisteme karşı? Şüphesiz bu daha derin ve daha az belirgin bir temaya işaret ediyor ki bu da bu niyetliliğin gerçek kaynağını sorgulatıyor.

Tabii bir de MA'nın temel duruşu var: melekler ölümlülerle yakın ilişki kurduklarında isyanlar bir risk haline geliyor - ancak bunun nedenini bize hiç söylemediklerini fark ettim. Bir de daha önce gündeme getirdiğim soru var: eğer MA göksel yöneticilerinin iddia ettiği kadar iyi huylu ve iyi düzenlenmişse, isyanlar istikrarlı ve dengeli bir sisteme değişim ya da yenilik getirmenin bir yolu olabilir mi? Devrimler, onlara kapılanlar için tatsız olabilir, ancak yine de genel olarak değerli bir amaca hizmet ederler. Bu, MA'nın üst düzey yöneticileri adına gerçek bir kasıt düzeyine işaret etmese de, daha önce üç kez gerçekleştiği göz önüne alındığında, Lucifer'in devrimini kışkırtması o kadar da sürpriz olamazdı.

Eğer melek devrimleri radikal değişim ajanları olarak görülüyorsa, o zaman isyanların mümkün olduğunca uzun süre devam etmesine izin vermek taktiksel olarak mantıklı olacaktır. Bu şekilde, değerli olan her şey enkazdan toplanmaya devam edebilir. Çoğu ölümlü gibi, bazı göksellerin de hatalarımızı anlayarak ve telafi ederek, işlevlerimizi kusursuz bir şekilde yerine getirmekten daha iyi öğrendikleri ortaya çıktı. Melchizedek Kardeşler'in Lucifer İsyanı'nın olumlu sonuçlarının olumsuz sonuçlarından çok daha ağır bastığını iddia ettikleri bilinmektedir.

Ve bir de çok daha radikal bir olasılık var: melek ve insan bilincinin kaynaşması Yerel Evren yönetiminin en yüksek seviyelerinde her zaman plan olmuştur ve melek devrimleri bunun gerçekleştirilebileceği birincil mekanizmalardan yalnızca biridir.

Bu anlatıyı tamamladığımda tüm bunların cevabını bileceğime inanıyorum. Ve eğer yanılıyorsam ve MA'nın dürüstlüğüne gölge düşürüyormuşum gibi algılanırsam, o zaman basit kafama böylesine devrimci fikirler soktuğu için Mein Host'u sorumlu tutacağım.

Bu yüzden gardiyanım Chicago sokaklarında her gün karşılaştığı yüzlerce insan arasında farkında olmadan bir dizi bedenlenmiş melekle tanışıyordu. Bu tür varlıklarla daha önce Londra'da da karşılaşmış ve onlarla arasında her zaman doğal bir yakınlık hissetmişti. Ve o zamanlar nedenini asla bilemese de, bazı arkadaşları ve ara sıra akıl hocaları enkarne isyancı meleklerdi - tıpkı Mein Host'un kendi melek mirasından habersiz olduğu gibi.

O ve IP arkadaşlarının sokaklarda geçirdikleri saatler uzundu. Dergi satmadıkları zamanlarda, Wells Caddesi'ndeki yeni bölüm evlerinde iki katını yeniliyorlardı. Mekâna girmek için binanın dışından aşağıdaki dükkânın üzerinde bulunan ön kapıya kadar uzanan dengesiz ahşap bir merdiveni tırmanmak zorundaydılar. İçeride, nikotinle morarmış duvarlar ve çıkışların etrafında kötü bir şekilde lekelenmiş ve yıpranmış kırmızı bir halı ile iyi bir durumda değildi. Yarım düzine tiyatro ışık kutusu tavandan uyuyan yarasalar gibi sarkıyor ve odanın bir ucundaki küçük bir sahneye odaklanacak şekilde düzenleniyordu. Lavaboları ve ocakları kahverengi yağla kaplanmış bir mutfak, mekânın karanlık ucuna sıkıştırılmıştı. Burası, sahipleri burunlarına fazla kokain çekmeden ve muhasebecileri en son Monako'da bir kumarhanede kumar oynarken görülmeden önce, kısa bir süre önce Wells Caddesi'nde gelişen caz kulüplerinden biriydi.

Burası birkaç yıl sonra yanacak olan eski ve harap bir yerdi ama dördü çok çalışarak ve çok sayıda gönüllünün yardımıyla tahammül edilebilir bir kahvehane yaratmak için harikalar yarattı. Londra'dakinin bir kopyası olan bu başka bir Süreç Mağarası'ydı ve Süreç'in sunduklarıyla ilgilenen benzer düşüncedeki insanları çekeceğini umuyorlardı.

Bir üst katta bulunan ve içeriden bir merdivenle ulaşılan bir başka büyük odayı düzenleyip yeniden boyadılar ve toplantı ve meditasyonları için bir alan haline getirdiler. Arka taraftaki daha küçük odaları ofis ve empati seanslarını yürütmek için kullandılar.

Birkaç hafta içinde Wells Street Şubesi halka açıldı ve Mein Host ile diğerlerini çok şaşırtacak şekilde, mütevazı da olsa hemen başarılı oldu. Şaşırmışlardı diyorum çünkü Londra Şubesi'nin faaliyete geçmesi epey zaman almıştı ve Paris de elbette bir başlangıç değildi.

Başarının dolaysızlığına ya da uyandırdıkları ilginin yoğunluğuna alışık değillerdi. Ama ne de olsa burası Amerika'ydı, özgürlerin ülkesiydi - Mağara'daki yoğun bir akşamın ardından birbirlerine hatırlattıklarını duyuyordum. Bununla birlikte, Mein Host Wells Street Chapter'ın başarısına ne kadar şaşırmış olursa olsun, onu çok daha ciddi ve uzun süreli bir sürpriz bekliyordu.

12

Gözcünün Hikayesi

Bir Bahçede Komplo, Kıskançlığın Dinamikleri, Fırında Bir Çörek ve Tüylü Yılanın Rüyası

Çimenli tepecikte birlikte otururken güneş Gözcü'yü ve beni ısıtıyordu, üçüncü yoğunluk gerçekliğinin stresinden geçici olarak kurtulmuş olmanın mutluluğu içindeydik. "Birbirimizi görmeyeli ne kadar oldu?" diye soruyordu Gözcü bana, sırtımızı güneşin ısıttığı dolmene dayamış otururken.

"Ah," dedim ihtiyatla, "120 ya da belki 150 yıldan fazla değil... tam olarak belirlemek zor, nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Sonsuzluk bir kaltak olabilir," dedi (ya da bunun telepatik bir eşdeğeri). Ortak şikâyetimize gülerken ben de ona katıldım. Biz Gözcülerden birinin bir süreliğine zamanın içinde kaybolması bilinmeyen bir şey değil.

Aynı frekans alanını paylaştığımız için, boyutumuzda gelişen park alanının güzelliği ile çevriliydik. Ama çevremizin tüm kolay aşinalığına rağmen, gardımı gevşetmeye çok daha yatkın olduğumu biliyordum. Bana göre elini çoktan göstermiş olan bu Gözetmen'in şüphelerimi arkamdan Prens'e bildirmesini istemiyordum. Ayrıca, Gözetmen'in Lucifer'le karşılaşmamı bilmesini istediğimden emin değildim, rapor edecek çok değerli bir şey hatırladığımdan değil. Eğer bunu ağzımdan kaçırırsam, bu sadece onu etkileme çabası olurdu. Ve Astar hakkında bildiklerime göre, kolay kolay etkilenmezdi.

"Eminim Prens'i ziyaretçilerle görüşürken gözlemlemişsinizdir," diyordu. "Zandana'ya gitmeden önceydi." Belli ki yolculuğumu biliyordu! Korkaklığımı da biliyor muydu? Bunu onun araştırıcı zekâsından gizlemem gerekiyordu! Ancak endişelenmeme gerek yoktu, çünkü çok geçmeden bir imge ve sözcük sağanağına maruz kaldım.

Telepatik iletişimi doğrusal formda yeniden üretmek o kadar zor ki, her nüansı yakalayamadıysam beni affetmeniz gerekecek.

"Siz gittikten kısa bir süre sonra başladı," diye söze başladı. "Prens belli ki ziyaretçilere ulaşamayacağına kendini inandırmış olmalı, onlarla yaptığı onca görüşmeden sonra bile."

Bu anıyı hatırlayınca kendi kendime sırıttım. Zavallı yaşlı Caligastia - gezegendeki ilerlemeyi hızlandırmak için umutsuz bir ihtiyaçtan bahsederken o kadar samimi ve ikna edici davranmıştı ki ...

"Programın ne kadar gerisine düşmüştük," diye tekrar aklıma geldi. "Hatırladın mı? MA'nın burada, gezegenin yüzeyinde olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Caligastia onlara MA'nın iki ziyaretçiyi buraya, tüm bu korkak ve ilkel vahşilerin arasına ittiğini ve tamamen savunulamaz bir duruma düşürdüğünü söylerdi, hatırlıyor musun?"

"Ziyaretçileri ikna edemedi ve onları etkileyemedi, gözlemlediğim buydu," dedim ona, iyi hatırlayarak. "Prens'i muhtemelen ziyaretçilerden çok daha iyi tanıdığımı düşündüm. Onlara ulaşmanın başka bir yolunu bulacağından oldukça emindim."

Bana sormadan önce bunu havada asılı bıraktı: "Kuzeydeki Nodite krallıklarında neler olduğunu hiç gözlemleme şansınız oldu mu?"

Bu bir soru değildi; artık beni kolayca okuyabiliyordu. Noditlerle ilgili detayları bilmiyordum çünkü Caligastia'nın ona güvenen insanların hayatlarını daha fazla mahvetmesini izleme ihtimali beni Zandana'ya gitmeye iten şeydi.

Gözcü aceleyle devam ediyordu. "Gerçekten, görmeliydin. Bir ustayı iş başında izlemek gibiydi. Prens bunu çok basit gösterdi. Bu hepimiz için bir dersti."

"Peki o kadar basit *değil m*iydi?" Merak ettim. Bu dünyada hiçbir şey basit değildir. Bunu biliyordum.

"Kolay belki ama o kadar da basit değil," diye cevap verdi bilmiş bir homurtuyla. "Prens'in kuzeyli Nodite rahipleri aracılığıyla çalıştığının farkındaydın, değil mi?"

"İşte o noktada ayrılmak zorunda kaldım ..." Bunu daha çok bir iş gezisi gibi anlatmaya çalıştım ama tabii ki bir an bile kanmadı. Duyabiliyordum.

Devam ederken ses tonunda hafif bir küçümseme vardı.

"O sıralarda, göreceğiniz şey buydu: Prens, ara yol göstericilerinden bir kısmına, kendilerini Nodit soylularının yanı sıra çeşitli klan liderleri ve başlıca ticaret ailelerinin üyelerine kişisel olarak sunmaları talimatını verdi. Onlara kendilerini bazı durumlarda ev tanrıları, diğerlerinde bereket tanrıları ve tanrıçaları, en kavgacı klanlarda ise savaş, ateş, ölüm ya da her neyse onun tanrıları olarak göstermelerini söyledi."

Bunu bilmiyordum.

"Ama Nodit liderliğinin ziyaretçileri ne kadar kıskandığını fark etmiş olmalısınız, değil mi? Her zaman, ilk geldiklerinden beri. Öncelikle, Vanu ve gönüllülerinin onca zaman boyunca ter dökmesinin nedenini bilmiyorlardı. Yetmiş yıldan fazla oldu, değil mi?"

"Şaşılacak bir şey yok! Noditler her zaman en tepede olduklarını düşünürlerdi," dedim. "Bu ziyaretçilere gösterilen tüm bu ilgiyi görmek onları gerçekten kızdırmış olmalı..."

"Vanu'nun öngörüsüne hiçbir zaman inanmadılar zaten," diye araya girdi. "Bütün bu işin Vanu'nun numaralarından biri olduğunu düşünüyorlardı."

"Caligastia'nın şefkatli bakımına neden açık olduklarını anlayabiliyorum." Zeki olma çabamı görmezden geldi.

"Dengeyi bozan şey ziyaretçilerin ölümsüzlüğüydü," dedi bana. "Kabilelerin her zaman reddettiği tek şey buydu ... Noditler bunu biliyordu. Bundan nefret ediyorlardı. Neden onların da ölümsüz olması engelleniyordu? Onlar da aynı derecede önemli değil miydi? En saygıdeğer ataları Nodu'nun doğrudan torunları değiller miydi?

"Ve Prens'in çalabildiği şey *bu muydu*?" İnanamadım. "Klan liderleri için, evet, sadık ara yolcular aracılığıyla çalışıyordu. "Prens ölümsüz yaşam arzularını neredeyse saplantılı bir dereceye kadar harekete geçirebilmiştir,
Aynı zamanda da her birine mutlak gizliliğin gerekliliği konusunda baskı yapıyordu. Bununla ne yaptığını görüyor musunuz?"

Patronluk taslayan ses tonundan hafifçe rahatsız olmaya başlamıştım. "'Bununla ne yaptığını anladım mı?' Hayır! Orada değildim, değil mi? Bu yüzden bana bunu anlatıyorsun, değil mi? Ancak şu anda hikayesine iyice dalmıştı, bu yüzden kızgınlığımı anladıysa bile belli etmedi.

"Bir çırpıda bir durum yarattı," diye kendi sorusunu yanıtladı. "Tüm önemli Nodite aristokratlarının derhal savunmaya geçtiği bir durum. Birbirlerinden daha önce olduklarından daha da fazla şüphelenmeye başladılar."

"Zemin hazırlığı mı?" Ben önerdim.

"Ancak Prens'in en akıllıca hamlesi, insanların görüş alanına girip çıkabilenlerden biri olan ara yolculardan biri aracılığıyla çalışmaktı. Bu aracı, önde gelen Nodite krallarından birine danışmanlık yapan küçük bir büyükanne grubuna hitap etmeyi kendine görev edinmişti.

"Büyükannelerin, kraliyet Nodit soyunun genetik saflığının nesiller boyunca giderek azaldığını izledikleri ortaya çıktı. Uygun çiftleşmeleri ayarlamak için yaptıkları her şeye rağmen, yüzyıllar boyunca bu kaçınılmaz bozulma olmuştu.

"Sonra o güzel ziyaretçiler, birbirleriyle çiftleşerek yeni bir insan ırkı üretecek olan binlerce ve binlerce çocuğu doğurma planlarıyla geldiler. Jerusem'deki derslerinizi hatırlıyorsanız, bunun ancak ziyaretçilerin saf menekşe kanından yaklaşık bir milyon yavrusu olduğunda gerçekleşebileceğini hatırlarsınız. Ancak o zaman yerli halkla çiftleşmelerine izin verilir. Bu standart bir prosedür, değil mi? Bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Evet, diye düşündüm sabırsızca, cehaletimle ilgili üstü kapalı varsayımından yine rahatsız olmaya başlamıştım. Peki ya bunu hemen hatırlamadıysam?! Hikayeye devam et!

Sanırım benimle alay etmek onu eğlendirdi.

"Tahmin et ne oldu? Tahmin et ne oldu?"

Mantıklı bir şekilde cevap vermedim.

"Büyükanneler, ziyaretçinin soyuyla melezlenerek asil soylarını yeniden oluşturabilmelerinin yaklaşık bin yıl alacağını anladıklarında, öfke ve kıskançlıkla kaynıyorlardı. Duygusal bedenlerini görmeliydiniz! Hemen MA'nın, sayıları bir milyona ulaşana kadar ziyaretçilerin yavrularına kesinlikle ulaşılamayacağı kuralını aşmanın bir yolunu bulmayı planlamaya başladılar."

"Büyükanneler bunun düpedüz haksızlık olduğunu düşünmüş olmalılar," dedim, ne demek istediğini anladığımı göstermek için. "Ve tüm o güzel, sarışın, mavi gözlü kızların ve oğlanların duvarın hemen diğer tarafında oynaşması karşı konulamayacak kadar cazip olmalı. Peki sonra ne oldu?"

"Oldukça büyük bir komplo gelişiyordu." Konuşuyor olsaydı bu bir fısıltı olurdu. "Benzer güdülere sahip üç grup vardı: Ziyaretçilerin ölümsüzlüğünü arzulayan ve sırrı elde etmek için savaşmaya ve öldürmeye hazır olan soylular; Büyükanneler Konseyi tarafından yönetilen ve çok geç olmadan Nodit soyu için o menekşe kanından biraz kapmaya eşit derecede niyetli olan daha küçük bir grup; ve sadece bahçeyi istila etmek ve oradaki herkesi öldürmek isteyen kabile mensuplarının rütbesi ve dosyası çünkü diğer insanları istila etmek onların doğasında var. Yaptıkları buydu."

"Mükemmel bir fırtına," diye kabul ettim.

"İşte Prens sonunda zavallı ziyaretçileri nasıl alt etti," diye devam ediyordu, özetleme girişimimi görmezden gelerek.

"Serapatatia'yı hatırlıyor musun?" İsim, zihnimi gıdıklayan bir ıslık sesiyle geldi. "Sen en son buradayken o da buralarda mıydı?"

"Serapatatia? Nodit lideri mi? Onu hiç gördüğümü sanmıyorum, ama size söylediğim gibi Noditlerle pek işim olmadı. Ama ziyaretçilerle bu kadar çok vakit geçirdiğini duyduğum kişi o değil miydi? Evet, elbette, şimdi onu bir keresinde bahçeden çıkarken gördüğümü hatırlıyorum ..." ve biraz daha düşününce Serapatatia'yı hatırladım! Çünkü çok ender rastlanan biri gibi görünüyordu. Sadece duvara doğru yürürken onu izlediğim o birkaç dakika içinde olabilirdi. Onun nezaketini ve zekasını hissedebiliyordum. Benim için önemli olan buydu. Çok daha kaba ve hazır bir kalabalığın arasında yaşayan gerçekten nazik ve zeki bir insan.

"Prens'in planlarının anahtarı olduğu ortaya çıktı. Ama zavallı Serap ne kadar zekiydi! Onu da severdim, ama tüm nezaketine ve zekasına rağmen, manipüle edildiğinin farkında değildi. Düşünsenize. Sonuna kadar."

"Ama Serap iyilerden biriydi. Ona hayrandım."

"Ziyaretçiler de öyle," diye güldü Astar, ne olacağını biliyordu. "Ziyaretçiler Serap'larını sevdiler ve o da onları sevdi. Her şey mükemmeldi,

Özellikle de Serap onlarla birlikte çalışmak üzere kendi klanından yüzlerce kişiyi getirdiğinde."

"Hepsini kaçırdım. Peki sonra ne oldu?" diye sordum.

Eğer bir Gözetmen'in kıs kıs güldüğünü hayal edebiliyorsanız, Astar da kıs kıs gülmüştür.

"İşte böyle oldu ve ben de oradaydım," dedi bana gururla. "Serap büyük planını önerdiğinde o ilk akşamı gözlemliyordum. Ziyaretçilerle birlikte akşam yemeği yiyordu. Bunu hatırlıyorum çünkü tüm o meyve ve sebzeleri yemek zorunda kalmaktan hoşlanmadığını görebiliyordum. Et yemek istiyordu ama bunu ev sahiplerinin önünde belli etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Nefret ettiği yiyecekleri yutmaya çalışmasını izlemek çok komikti. Bir keresinde, ziyaretçilerin bakmadığını düşündüğü bir anda cübbesinin altından özellikle nahoş bir sebze pisliğini avuçlamaya çalışmıştı..."

Şimdi ben de kıs kıs gülüyordum. Ziyaretçiler telepatikti - elbette yemekten hoşlanmadığını biliyor olmalıydılar!

"Yine de hiç belli etmediler," diye devam etti, "ve Serap'ın bunu bir daha yaptığını hiç görmedim. Her neyse, yemekten sonra erkeği çağırdılar ve Serap'ı kadın ziyaretçiyle yalnız bıraktılar..."

"Yapmadılar ..." Ağzımdan kaçırdım.

"Hayır, hayır, hayır, *o* değil! Yine de bir bakıma haklısın. Aralarında her zaman yoğun bir çekim vardı, bunu hissedebiliyordum. İkisi de güzel yaratıklardı. Nasıl birbirlerine çekilmemiş olabilirler ki?"

"Ama bu yasak, değil mi? Bunu asla tavsiye etmezdi."

"Aynen öyle," diye kabul etti Gözcü. "Ve Serap'ın dostluğa ihanet etmek isteyeceğini sanmıyorum... neyse, konu bu değil. O daha büyük bir oyunun peşindeydi."

Şaşkın görünmüş olmalıyım.

"Dinleyin, kendinizi ziyaretçilerin yerine koymalısınız. İlerleme iyi gitmemişti. Prens onları yavaşlatmayı ve çabalarını sabote etmeyi başarmıştı. O ve ortayolcuları, Noditlerle ve çevredeki kabilelerle bir keman gibi oynadılar. Ziyaretçilerin projesini kemirmeye devam ettiler ... ve hiçbiri yaşadıkları tüm sorunların arkasında Prens'in olduğuna inanmak istemedi."

Ses tonundaki gurur geri geldi.

"Her iki ziyaretçi de gittikçe daha fazla hayal kırıklığına uğruyordu, ancak açıkça bunu ifade edemeyeceklerine inanıyorlardı çünkü onlardan çok şey bekleniyordu. Ve her geçen yıl daha da kötüleşti, bir arada tutmak daha da zorlaştı, daha fazla sığınmacı ve duvarın bir kısmını yıkan düşman kabilelerle daha fazla çatışma oldu. Duvarı hatırlıyor musun?"

"Evet, tabii ki duvarı hatırlıyorum! Şimdi çoğu büyümüş kalıntılardan ibaret. İnanması zor!" Vanu'nun işçileri duvarı tamamladıktan hemen sonra duvarı zihnimde tekrar gördüm. Onunla ne kadar gurur duymuşlardı - ne kadar gurur duymuşlardı çünkü sonunda vahşi hayvanları bahçeden uzak tutabileceklerdi. Bir de şimdi bakın! Gerçekten de çok güzel bir duvar olmuş."

Gözetmenim durakladı, sanırım nostaljiye sürüklenmeme şaşırmıştı. Ziyaretçilerin gelişinin beni heyecanlandırdığı *doğruydu*. Ziyaretçilerin Caligastia'nın en kötü aşırılıklarından bazılarını frenleyeceğini ummuştum - birlikte işbirliği yapmanın bir yolunu bulacaklarını ummuştum.

Gözcü devam ettiğinde, biraz daha farklı bir tonda konuşuyordu. Kimin tarafında olduğumu anlamaya çalıştığını hayal ettim, ki bu Prens'e geri dönmekten hoşlanacağım bir şey değildi.

"Peki, anlaşma neydi?" Hemen sordum. "Serap'ın fikri neydi?"

"Dişiye büyükannelerin ne düşündüğünü anlattı; ziyaretçilerin görevini hızlandırmak için işbirliği yapmanın nasıl değerli olacağını. Eğer Noditler biraz menekşe kanı taşıyan bir lider çıkarabilirlerse, o zaman etraftaki en ilerici kabile olarak ziyaretçilere gerçekten yardımcı olabilirler."

"Doğal olarak reddetti," dedim ona sempatimin nerede olduğunu gösterecek kadar alaycı bir ifadeyle. "Serap'ın yasağı biliyor olması gerekmez mi?" "Baştan reddetti tabii ki. Serap'a nasıl olduğunu anlattı. talimatlarına doğrudan ters düşüyordu. Ama Serap yıllarca onunla uğraştı. Onu yıpratmak... doğal olarak en nazik şekilde. Acınacak kadar yavaş ilerlemenin eşini ne kadar üzdüğünü anlatıyordu. Bunun herkes için her şeyi iyileştireceğini ve menekşe kanının Nodite damarlarına mümkün olduğunca çabuk girmesinin ne kadar mantıklı olduğunu.

"Görev engel üstüne engelle karşılaştıkça bu fikre karşı yumuşadığını görebiliyordum. Ziyaretçiler son yüz yıldır MA'nın kurallarına uyuyorlardı ve bakın bu onları nereye getirmişti! Bunu düşünüyor olması gerektiğini görebiliyordum."

"Eşi tüm bunlar hakkında ne düşünüyordu?"

"Oh, bunu ondan sakladılar. MA'nın kurallarını çiğneme fikrini geri çevireceğini biliyorlardı. Plana devam etme kararı bir gecede alınmadı. Beş yıldan fazla süren planlamalar, doğru kişiyi seçmek, kadın ziyaretçinin tam bir işbirliği yapmaya hazır olduğundan emin olmak ..."

"Yani bu Serap'ın işi miydi?" diye sordum.

"Tamamen samimiydi, eğer kastettiğiniz buysa. Bunun en iyi yaklaşım olduğuna gerçekten inanıyordu. Ne de olsa onun için MA oldukça soyut bir kavram olmalıydı. Ayrıca büyükannelerin baskısıyla da mücadele etmek zorundaydı. Bunun olmasını gerçekten istiyorlardı.

"Gerçek şu ki, kadın ziyaretçiyi ikna etmek *o kadar da* zor olmadı. Onu sonunda ikna eden şeyin şu olduğunu düşünüyorum. Serap, ziyaretçilerin bir milyon tane olana kadar çiftleşmeyi erteleme talimatlarını her zaman destekliyordu. Bunun nedenini anlayabiliyordu."

"Hangisi . . . ?" O zamanlar ben de bunu anlamamıştım.

"Dinle, menekşe kanı güçlü bir destektir, bunu bilmelisin." Yine o huysuz ses tonu. "Bu konudaki derslerini dinlemiyor muydun? Tüm dünyaya aynı anda yaygın bir şekilde dağıtılması gerekiyor, değil mi? Eğer öyle olmazsa ve azar azar yayılırsa ya da çok yerelleşirse, ne olacağını söylediklerini hatırlıyor musun?"

Bahanelerim için durmadı.

"Kültürel bir anomali yaratacak, bize söyledikleri buydu." Sesi şarkı söyler gibi bir ritim aldı. "'Menekşe kanının dağılımındaki ciddi bir dengesizlik her zaman kültürel uyumsuzlukla sonuçlanacaktır. Bu genetik tamamlayıcı, geniş çapta dağılmadan önce herhangi bir yerli ırk veya kabilede aşırı yoğunlaşırsa, ortaya çıkan fenotip öngörülemez olacak ve kendisi için olduğu kadar küresel ilerleme için de potansiyel bir tehlike haline gelecektir. Öğretim görevlisi de böyle dememiş miydi? Hadi ama! Orada olmalıydın!"

Yeter! Düşündüm de. Dersi kelimesi kelimesine anlatabilir. Aman ne önemli! Bana böyle üstünlük taslıyor. Ama, hey! Bu hikaye kaçırılmayacak kadar güzel.

"Uzun zamandır kimseyle böyle konuşmadın, değil mi?" Ses tonu yine nazikti. "Biraz ara ver. Biraz dinlen. Burada buluşalım.

yine ayın dolunayında."

Haklıydı tabii ki. İşler karmaşıklaşıyordu ve bu şekilde ikinci elden bilgi özümsemeye pek uygun değildim. Kayama yaslandım ve rahatladım. Güneş batıyordu ve gece açan çiçeklerin kokuları akşam esintisiyle birlikte üzerime sinmeye başlamıştı. Gözcü'nün uzaklaştığını hissettim. Bu benim için sorun değildi. Onu yakında tekrar görecektim.

* * *

Merkezi bir komuta yapısına sahip tüm gruplar veya kuruluşlar, kuruluş daha geniş bir coğrafi alana yayıldıkça benzer zorluklarla karşılaşır. Bu aksiyomatiktir. İmparatorluklar, yıpranmış sınırlarının bir sonucu olarak yıkılmışlardır.

Emirler merkezden, bu durumda Londra'daki Omega'dan Chicago Chapter'a gelecek ve bu emirlerin yerel koşullara uyacak şekilde şekillendirilmesi gerekecektir. Merkez tarafından talep edilen kontrol derecesine bağlı olarak, orijinal talimatlar ile bunların sahada uygulanma şekli arasında her zaman bir miktar gerilim olacaktır. Elbette bu gerilimi artıran bir diğer unsur da ilgili kişiliklerin farklı psikolojik dinamikleridir.

Mary Ann, şimdiye kadar anlamış olacağınız gibi, bir diktatörün özelliklerine sahipti. Bu tür otokratik yapıdaki pek çok kişi gibi o da kişisel sadakati en yüksek değer olarak görüyordu. Kendisinin tek başına bir bütün olduğuna inanıyordu. Topluluk içinde onun sözü kesindi ve Robert kapalı kapılar ardında onunla tartışmış olsa da, başka hiçbir Processean'ın muhalefetine tahammülü yoktu.

Mein Host hala Mary Ann'in Nassau'da ona tanrısallığını ifşa ettiğine ikna olmuş görünüyordu ve bu o tarihe kadar hayatının en derin ruhani deneyimi olarak kalmıştı. Tanrıçasına hizmet etmekten dolayı kendisini derinden ayrıcalıklı hissettiği açıktı ve daha önce tanımlanan ihlalleri bir yana, açıkça isyankâr yönlerini yavaş yavaş kontrol altına aldığını görebiliyordum. Ancak bunu yapmak için sert bir yol seçmişti. Onunki tam bir feragat yoluna dönüşüyordu ve eminim ki hala kendine bunun bir Gizem Okulu yolu olduğunu söylüyordu.

Yine de gardiyanımın Mary Ann'le ilişkisinde her şeyin yolunda gitmeyebileceğini ilk kez ne zaman sezdiğine dair bir tarih verecek olsaydım, bu tarih Catherine'in Londra'dan yeni gelmiş ve hamile olduğu çok açık bir şekilde Chicago'ya beklenmedik bir şekilde gelişi olurdu. Mary Ann'den, bebeğin kendisinden olduğunu ve Catherine'le hemen evlenmeleri gerektiğini bildirmesi için talimat almıştı.

Elbette Catherine'in gelişi tamamen beklenmedik değildi. Bölümün başındaki isim olan Chris birkaç gün önce Mary Ann'den bir telefon almıştı ama ya Mein Host'a bu haberi vermemesi için talimat almıştı ya da haberi vermemek için kendince nedenleri vardı.

Chris ve Mein Host uzun zamandır arkadaş olmalarına rağmen, aynı mimarlık okulunda okudukları ve her ikisi de topluluğa katılmadan önce birlikte çok seyahat ettikleri göz önüne alındığında, arkadaşlıkları hiçbir zaman tamamen kolay olmamıştı. Mein Host bunu duyunca şaşıracak ama arkadaşı Chris (şimdi uzun yıllar önce vefat etti) uzun zamandır onu kıskanıyordu. Bu, Chris'in küçük gizli saldırganlık eylemlerinde ve koğuşumun haberi olmadan Mein Host'un yoluna koyduğu engellerde kendini gösteriyordu. İlişkileri iki adam arasında rekabetçi bir unsur ortaya çıkarmıştı. Yine de, biri Hindistan'a diğeri Fas'a olmak üzere iki uzun yaz tatilini birlikte geçirecek kadar birbirlerinin arkadaşlığından keyif almışlardı. Yine de koğuşumun, arkadaşının bir grupla herhangi bir şey yapmak isteyeceğini düşündüğünü sanmıyorum. Süreç'e katılacak olan diğer pek çok kişi gibi Chris de kendini bağımsız ve bireyci olarak görüyordu. Ancak, Robert ve Mary Ann'in önce Kompulsiyon Analizi, daha sonra da Süreç adı altında sunacakları psikoterapi tekniğine ince ayar yaptıkları sırada kobay olarak hareket ettiği süre boyunca Mein Host'un ne yaptığını yoğun bir şekilde merak etmiş olmalı. Chris'in gruba katılması Robert ve Mary Ann'in Londra'nın Wigmore Sokağı'ndaki evlerinde resmen psikoterapist olarak çalışmaya başlamalarıyla gerçekleşti.

Servisim arkadaşı hakkında bunu bilmiyordu, çünkü o zamana kadar, daha önce de anlattığım gibi, gelişmekte olan grubu ve arkadaşlarını terk etmişti, ancak iki yıl sonra grubu çok daha büyük ve daha resmi bulmak için geri döndü. Bu noktada Mein Host'un arkadaşları Chris, Wendy ve Paul organizasyona iyice yerleşmişlerdi. Mary Ann'in otokratik doğası ve yaklaşımı nedeniyle her zaman hiyerarşik bir yapıya eğilimli olan bir grupta,

Bu da koğuş arkadaşımın gruba yeniden katıldığında kendisini eski arkadaşına göre oldukça küçük bir konumda bulması anlamına geliyordu. Açıkça söylemek gerekirse, Chris artık benim koğuşumun patronuydu.

Chris sıradışı bir genç adamdı. O ve daha sonra gruba katılacak olan küçük erkek kardeşi İsviçreli/Avrupalı tanınmış bir müzik ailesinin çocuklarıydı. Her iki çocuk da müziği kariyerleri haline getirmeye ilgi göstermeyerek ailelerini hayal kırıklığına uğratmıştı. Ailenin zengin müzik şöhretini devam ettirmeleri için üzerlerinde oluşan baskı, uluslararası üne sahip bir müzisyen olan babalarının kariyerini bırakıp o dönemde ilgi görmeye başlayan bir fizik tedavi tekniği olan Alexander tekniği öğretmeni olmaya karar vermesiyle daha da karmaşık bir hal aldı.

Chris, kibar bir Avrupalı ailenin çocuğundan beklenen yüksek zekaya ve böylesine yüksek basınçlı bir geçmişe sahip olmaktan beklenebilecek duygusal soğukluğa sahipti. Uzun boylu, ince yapılı bir adamdı ve Alexander tekniğini uygulayan birinin oğluna yakışan dik bir duruşu vardı. Ne yazık ki, açık mavi gözleri ve sarı saçları olan uzun, ince, ince bir yüzle kaplanan duruşunun sertliği, asla tam olarak ortadan kaldıramadığı doğal bir kibri pekiştirdi. Genç hayatının bir noktasında kibirli görünmemeye çalışmayı bırakmış olabilir, çünkü aristokrat duruşuyla uzlaşmış gibi görünüyordu ve kendisinden beklenen buysa gerçekten kibirli *olmanın* daha kolay olduğuna karar vermiş olabilir.

Tüm başarısızlıklarına rağmen, Mein Host - bunu yazmamdan utandığını biliyorum - çeşitli sınıf ve geçmişlere sahip ailelerde arada bir ortaya çıkan doğal aristokratlardan biridir. Ve her yerdeki doğal aristokratlar gibi, bunun sahip olduğu bir nitelik olduğunun tamamen farkında değildi.

Ünlü soyunun fazlasıyla farkında olan ve Süreç topluluğuna katılma kararıyla ailesini dehşete düşüren Chris, kendisine kanıtlaması gereken çok şey olduğunu hissetmiş olmalı. Kendini son derece yetersiz hisseden ve bu eksikliği asla kabul etmeyen Chris, benim koğuşumda kendisi için sahip olmak istediği şeyi gördü. Ancak ne yazık ki, başka bir kişinin özelliklerine öykünme arzusu kaçınılmaz olarak başarısızlığa mahkumdur, çünkü öykünme en iyi ihtimalle aslının sadece bir kopyası olarak kalır. En kötü ihtimalle de,

Arzu kıskançlığa dönüşür ve Chris'in durumunda olduğu gibi, bu da ortamdaki kızgınlık duygusuna dönüşerek kıskançlığın öznesine yönelir.

Bu kıskançlık meselesi, Mein Host'un Süreç topluluğundaki yaşamının bazı kilit noktalarında baş gösterecektir. Bölüm yaşamının sürekli fiziksel yakınlığı ve günde yirmi dört saat birlikte yaşayan ve çalışan bu kadar çok sayıda dinç genç erkek ve kadının oluşturduğu baskı ortamı doğal olarak herkesin hem en iyi hem de en kötü yanlarını ortaya çıkardı. Olumsuz nitelikler arasında kıskançlık her zaman fark edilmesi ve kabul edilmesi en zor olanıydı, öyle ki ancak uzun yıllar sonra, 1977'nin acı soğuk Aralık ayında cemaatten ayrıldıktan sonra, kıskanılmasının daha önceki bir dizi kafa karıştırıcı olayın kaynağı olduğunu fark etti.

Bu anlatımda, Mein Host beni hataları konusunda açık ve doğrudan olmaya teşvik etti, çünkü şimdiye kadar kavrayamadığı şeyleri hayatını gözden geçirmemden öğrendiğini iddia ediyor. Başkalarının kıskançlığını çeken pek çok insan için geçerli olduğu gibi, onun bunun farkında olmaması kendi yapısındaki kıskançlık eksikliğinden kaynaklanıyordu. Onun bir başkasını kıskandığını hiç gözlemlemedim ve bu hissin nasıl bir şey olduğunu gerçekten bildiğine de inanmıyorum. Son zamanlarda bu konudan bahsettiğini duyduğumda da, bu sadece, eğer birisi onu kıskanıyorsa, o kişinin onun (vasimin) birçok hatasını görmezden geldiğini söylemek içindi.

İnsanların koğuşumla nasıl ilişki kurduklarını gözlemlediğim süre boyunca, kıskançlığın sosyal dinamikler arasında fark edilmesi en zor olanı olduğu sonucuna vardım. Daha utanç verici (ve gereksiz) duygulardan biri gibi göründüğü ve her zaman düşük bir benlik duygusundan kaynaklandığı için, kıskançlık çok çeşitli gizli şekillerde ortaya çıkabilir. Bazılarında öfke veya düşmanlığa neden olabilir
-Kıskanılan kişiyi küçültmeye yönelik "uzun boy sendromu". Diğerleri, kıskanılan özelliğin bir şekilde kendilerine de geçeceğini umarak, nankörlük eder veya yapışır. Kıskançlık aynı zamanda alay etme veya daha agresif bir şekilde zorbalık olarak da ortaya çıkabilirken, diğer insanlar kıskanılan kişiyi kasıtlı olarak görmezden gelebilir veya alay edebilir.

Kamusal alanda, gençler için rol modelleri ve herkes için ulusal "kahramanlar" (genellikle bir felaketten sağ kurtulmaktan daha kahramanca bir şey yapmamış olan) kavramını teşvik ederek, nasıl bir kıskançlık kültürü yaratıldığını belirtmiştim

Batı'nın büyük bölümünde onaylanmış ve alkışlanmıştır. Çoğu insanı çocukken ısırmaya başlayan bu strateji, daha sonra pazarlama ve tüketim kültürü (her zaman daha havalı bir alete, daha ince bir vücuda veya daha iyi görünümlü bir eşe sahip biri olacaktır); ünlü endüstrisi (sahte idollere tapınma); dinler (hayali mükemmellik karşısında suçluluk duygusu); ve spor ve eğlence endüstrileri (katılımın ötesinde röntgenciliği teşvik etme) tarafından istismar edilmektedir. Kıskançlık her zaman insanların eğilimli olduğu bir karakter zayıflığı olsa da, tarihte bunu bu kadar kapsamlı bir şekilde ve bu kadar kaba ve açgözlü nedenlerle manipüle eden başka bir kültür yok gibi görünüyor.

Daha kişisel bir düzeyde, kıskançlık o kadar kabul gören bir eksiklik haline gelmiş görünüyor ki, insanların başka bir kişi veya durumdaki şu veya bu niteliği kıskandıklarını açıkça ifade ettiklerini sık sık duydum.

Bu olayda, Chris görünürde Mein Host'a karşı nazik bir tavır sergilese de, Chicago Bölümü'nden sorumlu olduğu için perde arkasında nüfuzunu kullanabiliyordu. Bu durum o sırada Mein Host'u pek rahatsız etmese de, Chris'in küçük engelleme eylemleri birkaç ay sonra gerçekleşecek çok daha ciddi bir dostluk ihanetinin habercisi oldu.

Catherine'in Chicago'ya gelişi ve Kahin'in Mein Host'un kızla evlenmesi yönündeki talimatı onu şaşkına çevirdi. Çocuk konusu Mein Host'un Catherine'le daha önce hiç konuşmadığı bir konuydu, ne de vasimin kızla evlenmeyi bir an bile düşündüğünü sanmıyorum. Başlangıçta ona karşı cinsel bir çekim duymuş olabilirdi, ama Londra'ya döndüklerinde Emilim için birlikte geçirdikleri hafta, birbirlerine karşı hissettikleri gerçek sevgiyi ortadan kaldırmıştı.

Ve şimdi buradaydı, karnında bir bebek vardı ve onunla evlenmesi emredilmişti. Delikanlı ne yapacaktı?

Catherine'i sevmediğini yeterince açık bir şekilde ifade etmişti ve o T-kare ile ona saldırıp hırpaladıktan sonra ondan pek hoşlandığından bile emin olmadığını görebiliyordum. Ama daha derinde yatan bir sorun vardı ve bu sorun yıllarca sürecek gereksiz karışıklıklara ve ikiyüzlülüğe yol açacaktı. Bu aynı zamanda Mary Ann'in Mein Host'a dayattığı kasıtlı aldatmacaların ilkiydi ve Mary Ann o sırada kendine daha fazla güveniyor olsaydı bunu fark edebilirdi.

Gördüğünüz gibi, Catherine'in hamileliği ona atfedildiği andan itibaren, Mein Host sezgisel olarak çocuğun kendisinden *olmadığından* emindi. Yine de bildiği kadarıyla son altı ay içinde Catherine'in seks yaptığı tek kişi oydu. Catherine de çocuğun kendisinden olduğuna ikna olmuş görünüyordu ve Mein Host ancak yıllar sonra Mary Ann'in, babası olmadığını gayet iyi bildiği halde, ona babası olduğunu söylemesi için talimat verdiğini keşfetti.

Mary Ann iyi hesaplamıştı... çok iyi. Tekrar.

* * *

Gözetmenim döndüğünde iyice dinlenmiştim.

Görkemli bir şekilde bütün ve gümüş rengi olan ay, uçurumun kenarına doğru eğimli bir şekilde inen çayırı yumuşak bir şekilde aydınlatıyordu. Bunun ötesinde dalgaları görebiliyordum, çivit mavisi bir denizin üzerinde gümüş-beyaz çizgiler halinde yuvarlanıyor, uzak karanlıktan cisimleşerek çok altımdaki sahilde kırılıyordu.

Uyandığımda dinlendiğim dolmenin sıcaklığını koruduğunu gördüm, bu yüzden orada kaldım ve iletişim kuran Gözetmenimden gelecek taksiti beklerken gördüğüm rüyayı tarttım.

İlk izlenimim, rüyanın bir şekilde ziyaretçilerin gelişi sırasında yarımadaya ilk geldiğimde gördüğüm daha önceki bir rüya ile bağlantılı olduğuydu. Ve üzerime çöken tuhaf aşinalık duygusundan, gözden kaçırdığım veya unuttuğum başka benzer rüyalar görmüş olabileceğimden şüpheleniyorum. Bir doruk noktasına ulaşıyor gibiydiler, çünkü az önce gördüğüm rüya şimdiye kadarki en eksiksiz rüyaydı.

Diğer insanların rüyalarını dinlemenin sıkıcı olabileceğinin farkındayım, ancak bu rüyalar boyunca geliştirilen tema hakkında bir berraklık vardı, bu da daha önce farkında olmadığım bir başka Çoklu Evren faaliyeti seviyesini alıyor olabileceğimi düşündürdü.

Bu benim rüyamdı: Yarımadanın yaklaşık dört yüz metre üzerinde uçuyordum. Altımda iki ziyaretçiyi çimenli bir açıklıkta birlikte dinlenirken görebiliyordum. Son derece görkemli görünüyorlardı - tıpkı ilk geldikleri zamanki gibi. İkisi de uzun boyluydu, 1.80'in biraz üzerindeydiler ve tıpkı hatırladığım gibi dik ve gururlu duruyorlardı. Vücutları

İnce yapılı ve bronz tenliydiler ve sarı saçlarını uzun örgüler halinde örmüşlerdi. Benim için en dikkat çekici olanı, ağaçların gölgesinde otururlarken yarı saydam bir baloncuk gibi onları çevreleyen, parlayan bir lavanta ışığı küresi yaratarak birleşip iç içe geçmiş gibi görünen açık mor auralarıydı.

O kadar hoş bir manzaraydı ki bakışlarımı ayırmam biraz zaman aldı. Bunu yaptığımda, şaşkınlıkla altımda bir renk cümbüşü gördüm. Suyun üzerindeki yağ gibi parıldıyordu ve orman örtüsünün içinden gizlice ziyaretçilerin oturduğu yere doğru süzülüyordu. Yaratığın yaklaştığından habersiz görünüyorlardı.

Sonra, yaratığı daha iyi görebilmek için ağaçların tepesinde alçalmaya başladım. İşte o zaman onu daha önce rüyalarımda gördüğümü fark ettim. Orada, okyanusun içinde yumuşak bir şekilde süzülüyordu. Yaratık öncekinden daha küçük görünüyordu. Vücudu daha derli topluydu ve zarif kafası, omurgasından aşağı doğru uzanan çok renkli tüylerden oluşan bir tüyle kaplıydı. Yüzündeki ifade bir şekilde nazik bir zekânın ifadesiydi. Gölgelerin arasından kıvrıla kıvrıla ilerlerken, ağaçların koyu yeşil ve kahverengilerine karşı parıldayan yanardöner pullarını görebiliyordum.

Ziyaretçiler müziği benimle aynı anda duydular, ancak bir süredir devam ettiği izlenimine kapıldım. Bulunduğum yerden yaratıktan çıkan sesleri duyabiliyordum, ancak ziyaretçiler müziğin nereden geldiğini bilmiyor gibiydiler. İkisi de kalkık yüzlerinde büyülenmiş bir şaşkınlıkla ormanın içine bakıyorlardı.

Şimdi bunun müzikten çok daha fazlası olduğunu duyabiliyordum - bu yaratığın ırkının tüm tarihiydi, iki ziyaretçinin etrafında kıvrılıp bükülen sesler ve görüntülerle işlenmişti.

Rüya Zamanı'nda bir kesinti olmuş gibi görünüyordu, çünkü bir sonraki anda (en azından benim farkında olduğum kadarıyla) koruluğun kenarındaki ağaçların arasındaydım ve şaşırtıcı bir manzarayı izliyordum. İki ziyaretçi ve yaratık oldukça hareketsiz duruyorlardı ve açıklığın ortasında üçgen oluşturmuşlardı. Müzik etraflarını sararken büyülenmiş gibi görünüyorlardı.

Her biri kendi tarzında son derece güzel olan üç bedenin yavaş yavaş birbirine yaklaşırken sallanmaya başlamasını izledim. Müzik -bu sağanak seli tanımlamak için uygun bir kelime bulamadığım için böyle adlandırıyorum

Sesler ve görüntülerden oluşan bu müzik, sallanmaları bir dansa dönüştükçe daha da vahşileşti ve ardından kıvrımlı bir baleye dönüştü. Vücutları çok geçmeden birbirlerinin etrafında kıvrılıp dolanıyordu, böylece bana sürekli duyusal hareket halinde olan tek, iç içe geçmiş bir varlık gibi görünüyorlardı.

Bunun bir rüya olduğunu biliyordum ama bu garip görüntüyü izlerken, üç katılımcı gibi benim de hipnotize olup olmadığımı merak ettim. Çok geçmeden müzik doruğa ulaştı ve bu karmakarışık kendinden geçmiş bedenlerin yüzeyinde büyük zevk dalgaları dalgalanıyor gibiydi.

Müzik sona erdiğinde, ziyaretçiler zarif bir şekilde uzuvlarını çözerken, başı güneşe doğru dönük olan yaratık, muhteşem tüyleri mineral yanardönerlikle parıldayan tam boyuna yükseldi. Daha sonra muhteşem kanatlarıyla çifti yumuşak bir kucaklama içine aldı.

Sanırım o zaman arkamı döndüm, çünkü bir sonraki bildiğim şey uyanık olduğumdu - müzik hala zihnimde yankılanıyordu.

Gözetmen'in varlığının yaklaştığını ve yanıma doğru kaydığını hissettiğimde rüyayı düşünüyordum. O fark etmeden önce rüyayı g i z l e m e y e çalışmadım. Gözetmenler düşüncelerini akranlarından saklamayı her zaman zor bulmuşlardır - muhtemelen bunun iyi bir nedeni vardır.

"Ah, evet, anlıyorum, elbette," sesini zihnimde tekrar duydum. "Helianx'la tanıştın, değil mi?"

Rüyamda gördüklerimden dolayı hâlâ ürkmüş göründüğümü anlamış olmalıydı.

"Peki ya birleşme? Onu da mı gördün?" diye mırıldandı.

Cevap vermeme gerek yoktu. Tüm rüyayı, ekrandaki tek bir görüntüyü algılayabileceğiniz kadar hızlı ve kolay bir şekilde zihnimden okurdu. Gözcüler bu konuda iyidir. Ama yine de, Astar da rüya görmüş olabilir miydi? Sadece bir rüyaysa bu nasıl olabilirdi?

"Diğer Gözetmenler de bu tür imgelemler gördü," diye onayladı. "Ben de burada bulunduğum süre boyunca Helianx'ı birkaç kez rüyamda gördüm."

"Adını biliyorsun. Ona Helianx dediniz, değil mi?"

"Sizin gibi ben de daha önce o yaratığın rüyalarını gördüm. Onun hakkında biraz bilgi edindim. Yine de hala bir gizem."

"Bu gerçek mi?" Aptalca sordum. "Gördüğüm şeyden sanki gerçek ve somut bir şeymiş gibi bahsediyorsun..."

"Sadece bir rüya *değil mi*?" Ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ya *sen*?" Şimdi daha geniş sırıtıyordu. "*Sen* gerçek ve sağlam mısın? Ben gerçek miyim? Her şey gerçek mi? Şu anda uyanık olduğundan emin misin? Hâlâ rüya görmediğinden emin misin?"

"Bütün bunları biliyorum," diye düşündüm sabırsızca, "ama soruma cevap vermiyorlar. Bu gerçek mi? Yani gerçekten oluyor mu? Eğer öyleyse, bu nasıl olabilir? Son hatırladığım, ziyaretçilerin bahçesi ve konutları Nodite kabileleri tarafından istila ediliyordu - gerçekte olan bu değil miydi? İkimiz de gerçekte ne olduğunu bilmiyor muyuz?"

"Öyle mi?" diye fısıldadı. O gülümsemeyi tekrar duyabiliyordum.

Esrarengizleşmeye başlamıştı ve bu noktada ondan öğrenilecek başka bir şey olmadığını fark ettim. Bunun özellikle üzerinde durmak istediği bir konu olmadığını hissedebiliyordum ve bir süre durakladıktan sonra elindeki asıl konuya geri döndü.

"Sana söylediğim gibi," dedi Astar öğretme moduna geçerek, "dişi ziyaretçi sonunda Serapatatia'nın planına razı oldu. MA'nın kurallarını doğrudan çiğnediğinin farkında olmalıydı ama Serap ona çiftleşmenin sadece en iyi Nodit kanından gelen çok özel bir erkekle gerçekleşeceğini ve asla çok ciddi bir şekilde uyarıldıkları kültürel anomaliyi yaratmayacağını garanti etti. Bu şekilde ihlallerini kendi kendilerine haklı gösterebildiler."

"Yine de eşine söylemedi mi? Bu, muhtemelen bunun doğru olmadığını bildiğinin bir işareti."

"O kadar basit değildi," diye tersledi Gözetmen. "Büyük bir risk aldığını gayet iyi biliyordu. Ama biz Gözetmenler için görevlerinin ne kadar kötü ilerlediğini düşündüğünü anlamak zor. Onca yıllık çabadan sonra, eminim tüm meselenin çökmek üzere olduğunu hissetmiştir. Serap'ın işbirliği ve dostluğu tüm bu karmaşadaki tek parlak ışıktı. Hayır. Garip bir şekilde, bence içtenlikle risk a l m a y a değer olduğunu düşünüyordu. İnisiyatifini kullanıyor ve elinden geleni yapıyordu."

"MA'nın anlayacağını mı düşündü? Gerçekten mi?"

"Sanırım. Ama kendimizi aşıyoruz ... yani hala neler olduğunu gördüğümü duymak istiyorsan?"

"Gözlemlediğiniz şeyin, ... ne diyordunuz? ... hakkındaki rüya imgeleminden daha gerçek ya da gerçek dışı olduğunu nereden bilebilirim? Helianx?" Rüyadan uyandığımdan beri beni rahatsız eden soruyu oluşturarak sordum.

"Belki de yapmayacaksın," dedi. "Belki de tüm hikâyelerimiz gerçek ve gerçek dışıdır. Ama 'gerçek dışı' derken 'aslında olmadı' demek istiyorsan, belki de *rüyanın* gerçekten yaşandığından emin olup olamayacağını kendine sormalısın."

Bunu kavramak zordu. Rüyada deneyimlediğim her şey o kadar gerçek ve katı görünüyordu ki, orada daha fazla kalsaydım, bunun baskın gerçeklik olduğuna ikna olabilirdim. Oysa "uyanıkken" gözlemlediklerim bana aynı derecede gerçek ve katı görünüyor.

Bu iki farklı gerçeklik arasında gidip gelirken yakalandığımı hissediyordum ve bu bana acı vermeye başlamıştı. Üçüncü, dördüncü ve beşinci boyutlar arasında akıcı bir şekilde hareket eden bir Gözcü olduğum için Rüya Zamanı'nı ve hayatlarımızda oynadığı rolü daha iyi anlamış olabileceğimi düşünebilirsiniz. Şimdi daha iyi kavrıyorum ama gecenin serinliğinde orada oturmuş Astar'ı dinlerken, Rüya Zamanı - Helianx yaratığı bir yana - benim için hala bir gizemdi. Gerçekten bir açıklama beklemiyordum ama Astar'ın keyfi yerindeydi ve Rüya Zamanı hakkında benim bilmediğim bir şeyler biliyor olabilirdi. Astar, ayaklanmadan sonra gezegende kalmasına izin verilen birkaç Gözcü arasında en bilgili olanlardan biriydi.

Gözetmen zihnimde konuşmaya devam ediyordu, ses tonu tartıştığımız konu hakkındaki bilgisizliğim göz önüne alındığında beklediğimden daha sabırlıydı. Hâlâ derin bir şaşkınlık içindeydim. Ben burada hem ziyaretçilerin hem de Helianx'ın kendinden geçmiş bir birlikteliğini hayal ederken, aynı anda Astar ziyaretçilere neler olduğunu anlatıyordu.

"Tarih, muhtemelen düşündüğünüz gibi, o kadar da basit değildir. Aynı olayın birçok versiyonu aynı anda meydana gelir ve her biri farklı bir çözüm üretir. Daha sonra, hangi çözüm daha büyük amaca hizmet ediyorsa, ki bu olumlu ya da olumsuz olabilir, birincil zaman çizgisi haline gelecektir."

Şaşkınlığımı hissetmiş olmalı ki, devam etmeden önce şaşırtıcı ifadesinin içine işlemesine izin verdi. "Birçok farklı sahnede aynı oyuncuların olduğu bir tiyatro düşünün, hepsi repliklerini biraz farklı söylüyor ve her grup

Benzer durumları kendi yöntemleriyle çözerler. Genellikle farklılıklar o kadar küçüktür ki ölümlüler uykudan uyandıklarında bu ince geçişleri fark etmezler..."

Sözünü kestim, "Ama bu Helianx yaratığı ... söylediklerinle nasıl bağdaşıyor?"

"Sakin ol kardeşim. Rüyanı merak ettiğini biliyorum. Ama önce, bu zaman çizgileri hakkında ne söylediğimi anlıyor musun?"

Onu dinlediğimi bilmesini istedim. "Bu farklı olasılık çizgileri tek bir ana zaman çizgisine dönüşüyor, bunu mu demek istiyorsun? Ama nasıl? Neden?"

"Nasıl? Sadece tahmin edebilirim -benimkinden daha iyi beyinlerin çoklu zaman çizgilerinin sadece Çoklu Evren'in çok boyutluluğunun eserleri olduğunu söylediklerini duydum. Neden? Belki de seçimlerle ya da diyelim ki seçim özgürlüğüyle, sonuçların ortaya çıkmasına izin vermekle ilgilidir. Belki de bunun gibi bir şeydir. Yani eylemler ve sonuçları birincil zaman çizgisinde yer almasa bile herkesin eylemlerinin sonuçlarından ders çıkarma şansı var."

"Seçme özgürlüğü mü?" Yine kafam karışmıştı. Seçimler bu işin neresindeydi?

"Bu zaman çizgilerinin her biri ilgili varlıklar için farklı bir özgürlük derecesine izin verir. En azından bizim için bunu kavramanın zor olmasının nedeni, ölümlülerin düşünce ve eylemlerini seçmekte tamamen özgür olma deneyimini bizim için neredeyse imkansız bir şekilde yaşamalarıdır. Bizler bu şekilde yaratılmadık. Biz nasıl yaratıldıysak öyle işlev görürüz; ölümlüler ve örneğin Helianx'ın bir tür ölümlü varlık *olduğunu* varsayalım, onların da bir öğrenme eğrisi üzerinde olduklarını söyleyebilirsiniz. Onlar yukarı doğru hareket edenler. Öğrenmek ve büyümek için de kendi koşullarına göre başarılı ya da başarısız olma özgürlüğüne ihtiyaçları vardır. Zaman çizgilerini inşa eden onların seçimlerinin sonuçlarıdır ve tüm bu zaman çizgilerini birincil olana indiren de Yüce Varlığın momentumudur."

"Tamam, şimdi ne demek istediğinizi anlamaya başlıyorum. Bu birincil zaman çizgisini besleyen ve yöneten iç alemlerden gelen bizleriz. Bunu mu demek istiyorsun?" Bununla birlikte, büyük Çokluevren üniversitelerini yöneten Melchizedek Kardeşleri ve onların kendilerini nasıl öğretmeye adadıklarını düşündüm

Yükselen ruhlar. Ayrıca Prens'in misyonunun -en azından devrimden önce- tamamen insanlarla ilgilenmeye ve onları yüceltmeye adanmış olduğu gerçeğini de düşündüm. Biz de bu yüzden oradaydık. Peki ya Sistem Hükümdarları ve Takımyıldız Babaları, onlar da öncelikle ölümlü ruhların ilerlemesi için mi varlar?

Bunu düşündükçe, Astar'ın bir keresinde bana Çoklu Evren'i engin bir eğitim makinesi olarak gördüğünü söylediğinde ne demek istediğini anlamaya başladığımı hissettim.

Düşüncelerimi duyduğunu biliyordum, bu yüzden rüyamda gördüğüm görüntüye geri döndüm ... Helianx adını verdiği yaratığa.

"Ah evet," diye iç geçirdi, "seni ilgilendiren rüyan."

O haklıydı. Caligastia'nın entrikaları bekleyebilirdi. Ziyaretçilere ne olduğunun ayrıntılarını bilmekten hâlâ kaçındığımın farkındaydım. Ancak, o rüyam birdenbire çok daha ilginç bir hal almıştı.

"Bu zaman çizgilerinden herhangi biri," diyordu, "yeniliğin eklenmesine maruz kalabilir. Nispeten nadirdir ama olur. Örneğin, yakın zamanda bir Pleiades gemisinin Vanu'nun birincil Lemurya zaman çizgisine girdiğini duymadım mı?"

Anlamaya başladığımı sanıyordum. "Yani Pleiadeslilerin uyarılarıyla birlikte gelmedikleri bir zaman çizgisi olacağını mı söylüyorsun?
. . ."

"Evet. Birinde geldiler ama Lemuryalılara yaklaşmakta olan felaketi anlatmaya değer bulmadılar, diğerinde ise sadece Vanu ve Amadon'u alıp diğer herkesi kaderlerine terk ettiler..."

"Peki ya kuyruklu yıldızın Dünya'ya bu kadar yaklaşmadığı ve felakete yol açmadığı bir durum?" diye sordum.

"Evet," dedi, "o da var."

"Ve Helianx böyle mi? Rüyamda gördüğüm zaman çizgisine bir yenilik eklenmesi mi?" Gülümsediğini hissedebiliyordum. Bilgili kişi olmanın tadını çıkarıyordu.

"Bunu anlarsanız, bir sonraki adımı daha aydınlatıcı bulacaksınız. Örneğin, bir ölümlünün bakış açısından, her birey daha önce bahsettiğiniz aynı katı 'gerçeklik' olarak görünen şeyi algılayacak ve deneyimleyecektir. Yine de her ölümlü bunu biraz farklı deneyimleyecektir. Bu belki de

Bizim için oldukça açıktır, ancak eklenen yenilik yeterince sıra dışı olmadığı sürece insanlar tarafından nadiren takdir edilir. Bu durumda, sizce ne olur?"

Bu beklenmedik soru karşısında irkildim. "Sanırım bu, yeniliğin kattığı etkiye bağlı. Eğer etkileri yeterince güçlüyse, o zaman etkileri birincil zaman çizgisi haline gelmez mi? İşte. Doğru anlamış mıyım?"

"Peki, sana başka bir soru sormama izin ver." Durakladı ve ikimiz de dönüp güneşin doğu dağlarının arkasından yükselişini, karanlığın gölgeli kıvrımlarını gül pembesi ışığa karşı aşındırışını izledik. Böyle bir güzellik karşısında, önünde eğilen dağların üzerinden süzülen güneşin ilk ışınlarıyla yıkanmak için dolmenimizin diğer tarafına geçtik.

"Diyelim ki, bir kadın ve iki çocuğu ..." diye sordu düşünceli bir şekilde, "etraflarındaki herkes ölmüşken, fiziksel bir felaketten, belki de bir orman yangınından nasıl tamamen zarar görmeden çıkabilirler? Ya da neyi yok ettiği ya da nasıl öldürdüğü konusunda tuhaf bir şekilde seçilmiş gibi görünen bir kasırgadan?"

"İnsanlar bunun tanrılarının işi olduğunu düşünürler, değil mi? Ya da kaderin, alın yazısının." El yordamıyla daha derin bir kavrayış arıyordum ama bulamadım.

"Şans, gerçekten! İnsanları çok uzun zamandır gözlemliyorsun! Neden bazı insanlar belayı çekerken diğerleri çekmiyor? Bunu şansa bağlamak zor. Belki de kader gerçeğe yaklaşıyor. Eğer bunun şans ya da kör talih olduğunu düşünüyorsanız, bana şunun cevabını verin ... ve eminim bunu ya burada ya da Zandana'da görmüşsünüzdür. Bir grup ölümlü gökyüzünde dünya dışı bir aracın görünmesi gibi nadir bir olay algılarsa, gruptaki bazı insanların bunu görürken diğerlerinin hiçbir şey görmediğini fark etmişsinizdir. Ne demek istediğimi daha iyi anladınız mı?"

"Açıkçası bu şans değil . . ama bunlar oldukça uç örnekler." "Demek istediğim de bu," dedi kararlı bir şekilde. "Bu tür süreksizlikler yenilik arttıkça daha belirgin hale geliyor, ama gerçekten oluyorlar her zaman. Her an. Belayı çeken kişi için de aynı şey geçerlidir."

Uzun bir duraklama daha oldu. Üç fandor tepemde daireler çizdi ve güneşin şeffaf kanatlarının alt tarafını yakalayışını izledim.

anlık renk parıltılarını ateşledi. Şaşırmıştım; daha önce bu boyuta nüfuz eden hayranlar görmemiştim.

"Yani, kesinlikle ölümlüler," ölümlüler kelimesini vurguladı, "bunu kişisel kader olarak düşünebilirler - bu onların öğrenme yoludur. Bu yüzden size Çoklu Evren'i geniş bir öğretim mekanizması olarak düşünmenizi önerdim. Neredeyse sonsuz derecede şekillendirilebilir. Her şeye ve herkese hizmet eder. Bütünün her parçası hem diğer tüm parçalara hem de Yüce'nin formunda yaşayan Çokluevrene karşı duyarlıdır."

Bu iş benim için biraz fazla karmaşık bir hal almaya başlamıştı ama Astar duraklamış olsa da onu durdurmak istemedim. Ayrıca benimle vakit geçirdiği için mutluydum. İtiraf etmeliyim ki dalmış olmalıyım çünkü sadece orada burada birkaç kelime duydum, maddenin kalbi hakkında bir şeyler... Yaratıcı ve Yaratılış arasındaki etkileşim hakkında.

Aşırı yüklenmeye başladığımı fark etmeden önce kendimi toparladım. Ayrıca, küçük bir iğnelemeye karşı koyamazdım; Mutliverse hakkındaki bilgisini göstermekten yeterince zevk alıyordu, asıl soruma geri dönmek istedim. "Peki ya tarih?" Ona sordum. "Anlamadığımı söylüyordun ... düşündüğüm kadar ... ne? ... kadar 'basit' olmadığını."

Ama tabii ki onu kandıramazdım.

"Son zamanlarda diğer Gözetmenlerle pek birlikte olamadım," derken ses tonu biraz daha yumuşaktı ve kendini küçümsüyordu. "Beni sıkıcı bulduysanız özür dilerim. Bunlar basit meseleler değil. Düşüncelerimi başka bir Gözetmen'e açarsam, onları çözmeme yardımcı oluyor."

Bu noktada onun da devrimi takip eden bir Gözcü olarak ne yaptığı konusunda benim kadar dengesiz olduğunu fark ettim. Onun yüce tavrı sadece emin olamayışını örtbas etme yöntemiydi. Bunu daha önce görmeliydim. Yine de zaman çizgileri ve bunların tek bir ana çizgide nasıl çözümlendiğine dair açıklamasının temellerini kavramıştım ve bu kavrayış için minnettar hissettim.

"Bu da bizi tarihe geri götürüyor," dedi beni tekrar okuyarak. "Eğer size en başta tarihin bir olasılıklar tarlasında yılan gibi kıvrıla kıvrıla ilerlediğini söyleseydim, neden bahsettiğimi asla anlayamazdınız, değil mi? Ya da tarihin çözülmüş birincil zamandan başka bir şey olmadığını söyleseydim

çizgisi Yüce Varlık'ta vücut bulmuş olsaydı, beni anlamak için bir bağlama ihtiyacınız olurdu."

Yeterince adil, diye düşündüm. Helianx'ın gerçekte ne olduğu ve yaratığın iki güzel ziyaretçiyle ne yaptığı konusunda tam bir yanıt alamamış olsam da, bana bazı yararlı bilgiler vermişti.

Ben bunları düşünürken Astar ortadan kayboldu.

13

Görücü Usulü Evlilik

Spontane Telepati, Melek Kozmolojisi ve Cano'yu Tanımak

Catherine hamile olduğunu söyleyerek geldiğinde ev sahibinin içinde bulunduğu zor durumu anlayabiliyordum. Çocuğun kendisinden olduğunu söylediğinde ona inanmamak için açık bir nedeni yoktu ama yine de giderek keskinleşen sezgileri ona aksini söylüyordu. Catherine'in kendisiyle evlenmek istediğine, kendisinin onu eş olarak istediğinden daha fazla inanmıyordu. Ayrıca Catherine, Süreç topluluğu içinde yaşarken çocuk sahibi olan ilk kadınlardan biriydi ve bu durum Omega için yepyeni bir sorun teşkil ediyordu.

Evet, kızla evlenmek için emir almıştı ama evlilik gerçekten çözüm müydü? Süreç İngiltere'de zaten eksantrikliğiyle tanınıyordu ve zaman formaliteler konusunda çok daha gevşek bir hal almaya başlamıştı. Öte yandan, evlilik dışı doğan çocuklarla ilgili Amerikan değerleri hakkında bir şeyler bilen tek kişi Mary Ann'di. Belki de haklı olduğu bir nokta vardı.

Mein Host, hayatı boyunca kendisini evlenecek biri olarak görmediğini açıkça belli etmişti. Aslında evlilik konusunu sadece bir kez konuşmuştu, o da genel anlamda. Dört yıl kadar önce, topluluğa katılmadan önce Jean'la bu konuyu bir kez açmıştı. Jean ilgi göstermediğinde ne kadar rahatladığını görebiliyordum. Jean'i o yaşta birini sevebileceği kadar derinden sevmişti, ama duygularından hala o kadar kopuktu ki, duygusal bedeni Jean'in ilgisizliği yüzünden yaralanmış gibi görünmüyordu.

Şimdi, o olaydan dört yıl sonra, gardiyanım bu oldubittiyle karşı karşıyaydı. Catherine'in hamile kalmasının gerçek hikayesinden habersizdi.

Yirmi beş yıl boyunca da öyle kalacaktı ve çocuğun babasının o olduğunu kabul etmekten başka çaresi yokmuş gibi görünüyordu.

Catherine geldikten sonra onunla yaptığı konuşmalarda içinde bulunduğu ikilemi görebiliyordum. Babası olmadığını iddia edemezdi, çünkü bildiği kadarıyla Catherine'le cinsel ilişkiye giren tek erkek kendisiydi. Aksinde ısrar etmek, sorumluluklarından korkakça kaçmak olurdu ve bunu bilecek kadar centilmendi. Mary Ann'e bağlılığını sürdürdüğü için, durumu sadece görücü usulü bir evlilik olarak görmeye karar verdiğini görebiliyordum; Tanrıçasının kendi iyiliği için ona verdiği bir meydan okumaydı bu.

Ve böylece çift, yağmurlu bir bahar gününde Chicago'nun Cook County Adliyesi'nde, on dakikalık formaliteye katılmak için sokakta dergi satmaktan değerli zamanlarını ayıran diğer iki Processean'ın şahitliğinde evlendi.

Bu neşeli bir olay değildi; neşeli bir evlilik olmayacaktı. Gerçekte, bu bir tür evlilik bile değildi. Sadece bir saygınlık cilası eklemek için varmış gibi görünüyordu. Geriye dönüp bakıldığında, bu saygınlık girişimleri, birkaç yıl içinde Charles Manson'ı gizemli bir şekilde suç işlemeye kışkırtmakla suçlanacak - tamamen yanlış bir şekilde, eklemeliyim - bir grup için biraz ironiktir. Manson'la hiçbir zaman bir bağlantı kurulamamış olsa da, suçlamaların kendisi, geriye kalan her türlü saygınlık iddiasını sona erdirmek için yeterliydi.

Çocuğun doğumundan önceki aylarda çift, Chicago Chapter'ın göl kenarındaki evinde aynı odada huzursuz bir şekilde birlikte yaşıyordu. Her ikisinin de durumu en iyi şekilde idare etmeye çalıştıkları açıktı, ancak bu öylesine doğası gereği kırılgan bir ilişkiydi ki, kaçınılmaz olarak mutsuz bir dönemdi. Bebeğin iyiliği için sakin kalmaya çalışmak, aralarında zorlukla bastırılmış bir kızgınlık havası yaratıyor, bu da birkaç haftada bir Catherine'in öngörülemeyen öfkeleriyle patlıyordu. Birbirlerini çok az tanıyorlardı ve Emilim için Londra'da birlikte sadece bir erotik hafta geçirmişlerdi ve o da olağanüstü iyi gitmemişti! Belli ki bir haftalık çılgınca seks, birbirlerine karşı gerçek bir takdir duygusuyla eşdeğer değildi.

Doğum zamanı yaklaşırken, her ikisi de Wells Street Chapter'ı ve kahvehaneyi faaliyete geçirmek için çalışmaya devam ediyor ve aynı zamanda

saatlerini sokaklarda dergi satarak geçiriyorlardı. Gece yorgun argın yattıklarında çift nadiren konuşuyor ve yatakta birbirlerine dokunmamaya özen gösteriyorlardı.

Ev sahibim, zaman içinde gözlemleme fırsatı bulduğum üzere, hamilelik nedeniyle şişmiş bir kadın bedeninin görüntüsünden içgüdüsel bir hoşnutsuzluk duyuyor. Bu tiksintinin ardında yatan sebep ne olursa olsun - ki bunu uzun yıllar boyunca öğrenemeyecekti- bu, aralarındaki düşük seviyeli düşmanlık atmosferine katkıda bulunan faktörlerden yalnızca biriydi. Duygusal bedeni bu süre boyunca sürekli bir çalkantı halindeydi
-Belli ki bu durumda olmaktan nefret ediyordu. Yükümlülükleri yüzünden kendini kapana kısılmış hissetmiş olmalı; yeni karısının dismorfik bedenine duyduğu antipati yüzünden suçluluk duyuyor; onu bu duruma soktuğu için Catherine'e kızıyor; onunla empati kuramadığı için utanıyor; ve bir yandan babalığın yanlışlığına dair sezgilerindeki çatışma, diğer yandan da doğru olanı yapma arzusu onu paramparça ediyordu. İyi bir baba olmak için.

Gardiyanımın bu içsel kargaşayla başa çıkabilmesinin tek yolu kendini duygularından soyutlamak ve soğuk, duygusuz bir tavır takınmaktı. Ne yazık ki, duygusal olarak rahatsız olan biriyle yüzleşirken, aşırı duygusal kopuştan daha çileden çıkarıcı bir duruş yok gibi görünüyor. Bu durum daha fazla tartışmaya ve daha da kötüsü, birbirlerinden uzun süredir hoşlanmayan ve sessizliğin verdiği acıyı bilen yaşlı evli bir çiftin acımasızca bastırılmış düşmanlığına yol açtı.

Tüm bu duygusal stresler göz önüne alındığında, çocuğun doğumuyla ilgili meselelerin Catherine'in müstakbel kocasına yönelik uzun süredir kaynayan kızgınlığının bir başka kaynağı haline gelmesi şaşırtıcı değildi.

Bunun da ötesinde, bölümü devam ettirmek için büyük bir baskı altındaydılar. Artık ödemeleri gereken iki kira vardı ve ayrıca rutin olarak Omega'ya sağlıklı bir yüzde gönderiyorlardı. Ayrıca, Mağara'nın faaliyetlerle dolu olmasından ve organizasyonun toplantı ve meditasyonlarına katılımın yüksek olmasından da sorumluydular. Bunların çoğu Ev Sahibi'nin omuzlarındaydı. Bu meşguliyetler ve karısının durumuna karşı genel bir kayıtsızlık, Catherine hastaneye götürüldüğünde sokakta dergi satmasına ve iletişim kuramamasına neden oldu. Dolayısıyla doğum sırasında orada değildi. Belli ki oraya gitmek için acelesi yoktu ve ertesi gün geç saatlerde onu ve bebeği kilise evine geri götürmek için geldi.

Hatırlarsanız, Catherine son derece varlıklı ve yozlaşmış bir Anglo/Amerikan ailenin kızıydı ve çocukluğu son derece zor geçmiş olsa da, bunu en zarif ve zengin ortamda yaşamıştı. Chicago'nun Güney Yakası'nda yıkık dökük bir genel hastanenin doğum koğuşuna kaba bir şekilde götürülmek ve ardından kendini doğum sancıları içinde bulmak - siyah kadın denizi içindeki tek beyaz yüz olmak - varlıklı bir geçmişe sahip herhangi bir genç kadın için muhtemelen rahatsız edici bir senaryo olmuştur.

Catherine'in ırkçı olmadığını söylemekte acele ediyorum. Birkaç yıl sonra PROCESS dergisi için Voodoo rahipleriyle törenleri ve uygulamaları hakkında röportaj yapmak üzere tek başına Haiti'nin derinliklerine gittiğinde bu kanıtlandı. Aslında, doğumhanede o nazik ve açık kalpli siyah kadınlarla yaşadığı deneyim, ona derin okült Voodoo çevrelerinde böylesine dokunulmaz bir şekilde dolaşma cesareti ve güvenini vermişti.

Ancak kızgınlığının derinliği, korkunç koşullar ve kendi deyimiyle "fakirhanede" doğum yapmaktan duyduğu kişisel utanç nedeniyle koğuşumu suçlamaktan başka bir şey yapmasını imkansız hale getiriyordu. Siyah kültürüne yakınlığından ve diğer anneler tarafından ne kadar sıcak karşılandığından hiç bahsetmedi. Tüm bunları kabul etmek, kendi deyimiyle "çok kötü muamele" görmüş olmaktan duyduğu öfkeyi hafifletebilirdi. Hiç şüphesiz Mein Host'un doğumda hazır bulunmamasına da içerlemişti. Filmlerden aşırdığı bir sahnede olabileceğini hayal ettiği gibi, sigara içmiyor ve dışarıda gergin bir şekilde bir ileri bir geri volta atmıyordu. Telefon etme zahmetine de girmemişti. Bunun yerine, en az analjezikle son derece sancılı bir doğum geçirdikten sonra onu iki gün hastanede bırakmıştı. Tüm bu ihmallerden koğuşumu sorumlu tutmakta kendini tamamen haklı hissediyordu.

Eminim ikisinin de Mary Ann'i herhangi bir şekilde suçlu görmediğini fark etmişsinizdir. Catherine, çok önemli bir sırrı sakladığı için; vasim ise gerçeklerden habersiz olduğu için.

Doğumdan önce her ikisi de "bebeğin iyiliği için" sakin kalmaya çalışmış ve sonuçta aralarında bastırılmış bir sessizlik oluşmuştu. Şimdi, ortak küçük odalarına geri döndüklerinde gürültücü bir erkek bebekle birlikte durum daha da kötüye gitti. Catherine'in öfke patlamaları

daha da kontrol edilemez hale geldi ve artık her zaman çocuğun çığlıklarıyla güçleniyordu. Bebeğin çığlıkları duvarları kağıttan yapılmış gibi deliyor ve bu da küçük, kötü inşa edilmiş evde onlarla birlikte yaşayan diğer üç bitkin Processean'ı çileden çıkarıyordu.

Mein Host tamamen kaybolmuş gibiydi. Küçük bir bebeğin yakınında hiç bulunmamıştı ve çocuğun kendi oğlu olduğundan emin olsaydı sahip olabileceği genetik veya duygusal bağın hiçbirine sahip değildi. Ayrıca, hiçbir akrabalık duygusu hissetmediği bir çocukla bağ kurmamaya çalıştığı da açıktı. Çocuğa karşı takındığı tavrın cömertçe olmadığını biliyor olmalıydı, ancak bu koşullar altında daha cömert davranmayı kendine yediremiyordu. O zamandan beri, çocuğun hayatındaki gerçek baba rolünü asla gasp etmek istemediğini söyleyerek davranışlarını haklı çıkarmaya çalıştığını duydum, ancak o zamanki davranışından pişmanlık duyduğunu biliyorum. Hayatının en kötü dönemlerinden biriydi.

İnanıyorum ki artık kendisine karşı yeterince dürüsttür ve şimdi zalimce ve bencilce olduğunu anladığı bir şekilde davranmasına neden olan şeyin, Catherine ve çocuğa duyduğu kızgınlıktan ziyade, öncelikle kendi endişesi ve kişisel güçsüzlük duygusu olduğunu kabul etmektedir.

Takip eden birkaç ay boyunca, dergi satışlarından gelir elde etme arayışıyla, yeni üyeler Londra Bölümü'nden Chicago'ya transfer edildi ve ev dolmaya başladı. Bu durum daha fazla insanın işlerinin aksamasına ve uykusuz geceler geçirmesine, daha fazla genel huzursuzluğa ve hepsinin üzerinde daha fazla strese yol açtı. Para kazanma baskısı sürekliydi ve kazandıkları asla yeterli olmuyordu. Ne kadar çok para kazanırlarsa, o kadar çok çaba göstermeleri bekleniyordu ve sorunlarının merkezinde gibi görünen küçük aileye karşı giderek artan bir rahatsızlık duyuyorlardı.

Bir şeylerin kırılması gerekiyordu ve Mein Host kendisini asla bir Jonah olarak görmese de, yeni kurulan New Orleans Chapter'a transferi Chicago'daki dinamiği anında olumlu yönde değiştirdi. Mein Host için çekişmeli ortamdan ayrılmanın verdiği rahatlama herkesin görebileceği kadar açıktı. New Orleans'a taşındığı için çok mutlu olduğu her halinden belliydi. Hayatının ilerleyen dönemlerinde tekrar Chicago'da yaşayacaktı ama Catherine ve bebeğiyle yaşadığı gibi zorlayıcı koşullar altında değil.

New Orleans, Chicago'nun öfkeli temposundan başka bir şey bilmeyen genç İngiliz üzerinde ilginç bir etki bırakmıştı. Şehrin atmosferinde ona tanıdık ve rahat gelen, neredeyse Avrupai bir tonda bir gevşeklik ve rahatlık vardı.

Fransız Mahallesi'ndeki Royal Caddesi'nde küçük bir şube kurulmuştu ve kahvehanesi şimdiden ilgili gençlerle dolup taşıyordu. Vietnam Savaşı doruk noktasına ulaşmış, askere alınma genç Amerikalıların en büyük kaygısı haline gelmişti. Son Tet Saldırısı, Amerika'nın savunmasızlığı gerçeğini ve yozlaşmış bir Güney Vietnam yönetimi için savaşmanın saçmalığını ortaya çıkarmıştı. Gençler kargaşa içindeydi. Arkadaşları, kardeşleri ve kuzenleri binlerce kişi olarak ölüyor ya da sakat ve sonsuza dek değişmiş olarak geri dönüyorlardı. New Orleans, savaşa ve onu alaycı bir şekilde destekleyen yönetime karşı en isyankâr muhalifleri çeken şehirlerden biri gibi görünüyordu.

Mein Host, New Orleans Süreç Mağarası'nda bir başka ruhani deneyim daha yaşadı ve bu deneyim - empati konusunda iyice ustalaşmış olmasına rağmen - onu açıkça hayrete düşürdü. Bugüne kadar ne olduğunu tam olarak kavrayamamıştır.

Alçak bir masada oturmuş genç bir adamla konuşurken, ikisi de kahvelerini yudumluyordu ki, anlayabildiğim hiçbir neden yokken, aniden sessizleştiler. Kahvehanedeki gürültü, sohbetin uğultusu, Beatles'ın "Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band" şarkısının yüksek sesle çalınması, fincan ve bardakların çınlaması, tüm bunlar etraflarında hız kesmeden devam etti.

Bana öyle geldi ki, adam kalkıp sözsüz bir şekilde gitmeden önce yarım saatten fazla sessiz kaldılar. Oldukça sıradan birine benziyordu. Mein Host onun adını bilmiyordu ve onu bir daha hiç görmedi. Bu onun için öylesine içsel bir zihinsel deneyimdi ki, bu süre zarfında neler olduğunu bilemedim; ancak bu deneyimden sonra duygusal bedeninin çok daha oturmuş olduğunu gözlemledim.

Ev Sahibim sessiz değişim sırasında neler olduğunu hatırlamıyor, sadece ilk kez uzun süreli bir telepatik karşılaşma yaşadığını ve bunun tanımadığı biriyle olduğunu söylüyor. Sanırım onu şaşırtan da buydu, ancak o karşılaşmayı kendi halinde karşıladı ve o anda pek fazla önemsemedi. Sanırım bunu düşündü

gerçekte olduğundan daha yaygın bir olay olabilirdi. Böyle bir deneyimin sonraki otuz beş yıl boyunca sadece iki kez daha tekrarlanacağını bilseydi, bunu daha iyi not edebilirdi.

Yine de, elbette, o sırada daha akıllı olmamasının çok iyi bir nedeni vardı - böyle bir içgörü erken olurdu. Gardiyanımın ayaklarını mümkün olduğunca yere sağlam basması gerekiyordu çünkü öngörülebilir gelecekte hayatını tüketecek pek çok pratik meselesi vardı. Tanıştığı genç telepat aslında nispeten oldukça gelişmiş bir asi melekti ve gardiyanımı tanıyıp onu telepatik bir yakınlığa sürüklemişti. Bu kadarını biliyorum. Ne hakkında konuştukları ise hem benim için hem de gardiyanım için bir sır olarak kalmaya devam ediyor.

Peki eğer Mein Host görüşmenin içeriğine dair hiçbir şey hatırlamıyorsa bu neden gerçekleşmiş olabilir? Amaç ne olabilirdi?

Bu satırları yazarken, kırk yıl önce bu olay meydana geldiğinde sadece bir anlığına gördüğüm bir şeyi iddia etme konusunda kendime daha fazla güveniyorum. Geçtiğimiz yarım yüzyıl boyunca insan enkarnasyonuna giren asi meleklerin sayısı hızla artmaktadır. Şimdi bunun gerçekten büyük bir plan olduğunu ve Yerel Evrenin her seviyesini ilgilendirdiğini anlıyorum. Enkarne olmuş asi melekler için de son derece zorlayıcıdır.

Mein Host'un kademeli ruhani uyanışının tüm mücadeleleri ve fedakarlıklarıyla birlikte anlatılmasından da anlaşılacağı üzere, ona zarar vermek istemediğime dair güvence vermek için işbirliğine dayalı ilişkimizi kurmak otuz yılımı aldı. Onu ele geçirmeyecektim ya da onu ele geçirip kendi hain amaçlarım için kullanmayacaktım. Ayrıca gardiyanımın enerjimi çeşitli farklı koşullar altında idare edebileceğinden emin olmam gerekiyordu - bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Tabii ki, bu sürenin büyük bir kısmında, Ev Sahibim, niyetimin nihayetinde bu ciltlerde birlikte çalışabileceğimiz bir çalışma ilişkisi geliştirmek olduğunu bilmiyordu.

Ancak yirmi birinci yüzyılın ilk on yılında ikimiz de birlikte çalışmaya hazırdık. Benim onu sınadığım gibi o da beni sınamış ve hayatındaki varlığımla barışmıştı. *Urantia Kitabı* üzerine yaptığı çalışma ona benim bedenlenmiş bir asi melek olduğum iddiasının gerçek olabileceğini anlamasını sağlayacak bir bağlam sunmuştu.

Birbirimize güvenmeyi ve işbirliğinin bizi nereye götüreceğini görmeyi seçtik. Koğuşum, melek devriminin Dünya'daki yaşam üzerindeki etkisini ve sonuçlarını araştırmak istediğimi biliyordu; ben ise onun kendini tanımak ve nasıl bu hale geldiğini anlamak için duyduğu yoğun arzunun, bu noktada neredeyse bir ihtiyaç olduğunun farkındaydım. Her ikimiz için de son derece tatmin edici bir işbirliği olacağa benziyordu. O erken aşamada ve ilk cildi tamamlayana kadar, vasimin çalışmayı halka sunma gibi bir düşüncesi yoktu. Bunun genel ilgi için fazla kişisel olduğuna inanıyordu. Şu anda hayatlarını insan olarak sürdüren 90 milyondan fazla asi melek olduğunu ve kendi melek miraslarının farkına vardıklarında kitaplardaki bilgilerin onlara büyük fayda sağlayacağını ona teyit ettiğimde, işbirliğimizi paylaşmanın değerini gördü.

Daha önce de belirttiğim gibi, koğuşum telepatik görüşmesinden önce birkaç kez enkarne asi meleklerle karşılaşmış ancak onların gerçekte kim olduklarına dair bilinçli bir farkındalığa sahip olmamıştı. Topluluğa katılmadan önce, iki kız arkadaşı enkarne asi meleklerdi, ancak ne o ne de onlar bunu anlayabilecek kavramsal çerçeveye sahipti. Bildikleri tek şey, diğer insanlarla hissetmedikleri hesaplanamaz bir yakınlık hissettikleriydi.

Bununla birlikte, bu telepatik olayı Mein Host'un yetmiş dört yılının daha geniş bağlamına yerleştirirsem, son derece düşünülmüş ve aşamalı bir ruhani uyanış programının bir parçası olarak görüldüğünde anlamlı hale gelir. İletilenler hakkında bilinçli bir hafızaya sahip olmamama rağmen, olayın gerçekliği ve telepatik temasın gerçekleştiği andaki netliği koğuşumun bilinçaltı zihni üzerinde derin bir etki yarattı ve ileride olacaklar için daha ileri bir hazırlık oldu. Bu o kadar böyledir ki, az önce anlattığım gibi zihin açıcı bir dizi olay olmasaydı burada bu satırları yazıyor olamayacağımı kesin olarak söyleyebilirim.

Ve Mein Host da bir istisna değildir. Yaklaşmakta olan küresel dönüşüm için bir ömür boyu süren ruhsal hazırlıktan geçmekte olan pek çok kişi, neler olup bittiğinin bilincinde değildi.

* * *

Ben Zandana'dayken Gözcü Astar'ın neler gözlemlediğini gerçekten duymak istiyordum ve şimdiye kadar bana birden fazla zaman çizgisi hakkında söylediklerini daha iyi kavradığımı sanıyordum. Sanırım, kendisininki de dahil olmak üzere, herhangi bir tarihsel anlatının doğasında var olan güvenilmezlik konusunda beni uyarmanın bir yolu olarak bu ayrıntılı açıklamaya girme ihtiyacı hissetti.

Bir sonraki dolunayda, dünya dışı ziyaretçilere ne olduğu ve gezegenle ilgili planları hakkındaki tartışmamıza devam etmek için tekrar buluştuğumuzda, konuşmamıza onun hakkında çok az şey bildiğim bir alanla ilgili içgörülerinden dolayı minnettarlığımı ifade ederek başladım.

"Bu benim uzmanlık alanım," diye yanıtladı mütevazı bir şekilde, "ama bilinmesi gereken daha çok şey var."

Düşüncelerime cevap veriyordu: "Devrimden önce Melchizedek Kardeşler ile kozmolojik fizik üzerine çalıştım. Ancak kursun ortasında ayrılmak zorunda kaldım, bu yüzden hala öğrenecek çok şeyim var."

"Yani bana söylediğiniz şey, ziyaretçilerin yaşadıkları sıkıntılar ve nihai ayrılışlarına ilişkin anlatınızın pek çok versiyondan yalnızca biri değil, aynı zamanda tarihsel anlatının içine yerleştirilen versiyon olduğu..." şeklinde bir düşünce geliştirdim.

"Evet, birincil tarihsel *zaman çizgisi,*" diye düzeltti beni. "Birincil zaman çizgisinde sonuçlarını ileriye taşıyan olay ya da versiyon."

"Bu anlatı, kendisinden en çok şey öğrenilebilecek anlatı olduğu için mi?" diye sordum.

"*Tüm katılımcıların* en çok şey öğrenebileceği," diye tekrar düzeltti beni, "ve gelecekte bu tür gezegensel meselelere dahil olan herkesin öğrenebileceği."

İkimiz de en sevdiğimiz dolmene yaslanıp rahatımıza bakarken, ay ışığı fısıltılı ışığıyla taş çemberi aydınlatırken durakladı. Tüm bunların, bir olayın hangi versiyonunun birincil zaman çizgisine dahil edileceğine dair seçimleri yönlendiren bir tür meta plan olup olmadığını merak ediyordum. Ama onun "uzmanlık alanından" başka bir konuya girmesini istemedim, bu yüzden hemen bu düşünceyi ondan gizlemeye çalıştım.

Dostça bir şekilde güldü ve beni tekrar okuduğunu anladım. "Bunu şimdilik bir kenara bırakalım, ama sanırım anlıyorsun" dedi.

Benim çok az bildiğim bir alanda çalışmış olması hoşuma gitmişti. Ondan bir şeyler öğreniyordum ve artık onu daha iyi tanıdığım için hafif küçümsemesini görmezden geliyordum. Teknik olarak amirimiz olan Prens Caligastia'nın Lucifer'in devrimci planlarını nasıl yürüttüğüne dair artan kararsızlığımı çok fazla açığa vurma konusunda hâlâ temkinliydim.

Elbette Lucifer'ın bana simya deneyinden bahsettiği konuşmanın o sırada bilinçli olarak farkında değildim, çünkü hafızamı kapatmıştı. Ama bir ipucu dışarı sızmış olmalı, çünkü Gözcü aniden daha uyanık hale geldi. Hiç şüphesiz düşüncemin sonunu yakalamıştı. Zaman çizgileri hakkındaki tüm bilgisine rağmen Lucifer'in planlarını açıkladığını duyma avantajına sahip olmadığını fark ettim. Anlaşıldığı kadarıyla Zandana'ya bile gitmemiş, hatta bu gezegenden bile ayrılmamıştı. Belirli bir dünyaya atanan ve ayrılmasına izin verilmeyen sabit Gözetmenlerden biri olduğunu düşündüm. Öte yandan ben, istediğim gibi gelip gidebiliyordum.

"Ben de gidebilirim..." dedi, varsayımımdan biraz alınmıştı, "eğer istersem. Ama buranın devrimci dünyaların en ilginci haline geldiğini hala anlamadınız mı? Bu yüzden kendime soruyorum: Neden başka bir yere gideyim? Her şey burada oluyor."

Bu konuyu tartışmayacaktım. Her koyun kendi bacağından asılır, derim. Ve sonra, bu düşünceyi durduramadan, onun konu dışına çıkmasına neden olanın gerçekten ben olup olmadığımı merak ettim. Çok iyi durumda olmadığımı biliyordum, ona çok şaşkın görünmüş olmalıydım.

Ancak o devam ettiğinde benim düşüncelerim önemsizleşti. Ziyaretçilerin kaderine geri dönmüştü. "Serapatatia ve kadın ziyaretçi sonunda bir plan üzerinde karar kıldılar ve içinde bulundukları zor koşullar göz önüne alındığında her ikisinin de en iyisi olacağına ikna oldular."

Birden fazla zaman çizgisinin doğası gereği güvenilmez olduğu konusundaki uyarısını hatırlayarak, Gözetmen'in hikâyesini dinlemek için hâlâ sıcak olan taşa yaslandım.

Sahte ihtiyatıma gülümsedi ve devam etti: "Prens Caligastia'nın tüm projelerinde olduğu gibi," diye başladı yine gözle görülür bir gururla, "bu proje de inceliği ve planlanmasındaki sabır açısından mükemmeldi. Geçen sefer de bahsettiğim gibi, kadın ziyaretçinin Serapatatia'nın biraz para kazanma takıntısına ikna olması için beş yıl boyunca nazikçe ikna edilmesi gerekti.

Nodites'in damarlarındaki o menekşe rengi kanın. . . Hayır, birden fazla değil; sonunda tek bir çiftleşmede karar kıldılar. Şiddetli ihtiyaç ve ziyaretçilerin görevinin giderek hayal kırıklığı yaratan durumu göz önüne alındığında, sadece bir çiftleşmeyi haklı çıkarabileceğinden emindi."

Jerusem'deki derslerimi hatırlayarak, "Ama kesinlikle bu en önemli tökezleme noktalarından biriydi. Yeterince menekşe kanı olmadan kesinlikle melezleme yapılmaması ... gereken sayı neydi? Bir milyon safkan yavru..."

Sözümü kesti: "Eğer dinliyorsan, beş yılımı alan şey de buydu. Elbette onu yeminini bozmaya ikna etmek kolay olmadı. Evet, zor bir işti, Maddi Kızların yasalara ne kadar bağlı olduklarını bilirsiniz. Sert olmak zorundalar."

"Peki fikrini değiştirecek ne oldu?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse belki de Serapatatia'ya biraz aşık olmuştur. Onu hayal kırıklığına uğratmak istediğini sanmıyorum. O çok güzel bir adam ve tamamen samimi biri. Ve Serap'ı mutlu bir sonuca ulaşması için zorlayan Büyükanneler Konseyi ile görüşmüştü. Onları sevmişti, evet. İki projenin birbiriyle uyumsuz olmadığını, menekşe kanının tek bir Nodit soyuna katılmasının, ziyaretçilerin kötüleşen durumlarını bir milyon yavruyu beklemekten çok daha hızlı bir şekilde tersine çevirmelerini sağlayacağını söyleyerek ikna edici bir savunma yapmışlardı. Her ikisinin de aynı anda gerçekleşmemesi için hiçbir neden yoktu. Hatta bu işi yapması için mümkün olan en saf soydan genç bir Nodit aristokratını önerdiler. Ama sanırım Serap'ın samimiyeti ve nezaketi sonunda onu ikna etti."

"Nodu'nun soyundan geliyorlar, değil mi? Asilerden biri. Bu doğrudan Caligastia'nın pençelerine düşmek olmaz mı?"

Cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi ve ben de bunu, zamanımda gözlemlediğim bir şeyi göstermem için bir ipucu olarak aldım. "Prens'in ekibinden Nodu - Prens'i takip eden altmış ekibin lideri? Nodite'lere güvenilebileceğini nasıl düşünebilmişti? Büyükannelerin sadece bir soyla yetineceğine gerçekten inanmış mıydı?" Gerekçelerinin saçmalığını tam olarak kavrayamamıştım.

"Şey," dedi yine sabırla. "İnsan davranışlarını yeterince izlediğinizde bunu anlamak zor değil. Bir şey çalmak ya da birini öldürmek, çoğu insan için, ilk kez kötü bir şey yaptıklarında, muhtemelen kendilerini suçlu hissedeceklerdir. Vicdanları onları rahatsız edecektir. İkinci ve üçüncü seferler daha kolay görünür, çünkü kendilerini vicdanlarına karşı sağırlaştırmışlardır. Serap'ın planına devam etmek neredeyse kesinlikle daha fazla çiftleşmeye yol açacaktır, çünkü kurallar çoktan çiğnenmiştir."

Vücudundan aşağı akan ürperti bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Acısı o kadar belirgindi ki, aklım ölümsüzlükten mahrum bırakılan ve yavaş yavaş korkunç bir şekilde ölen asi personelin, Prensleri tarafından mümkün olduğunca çok sayıda yüksek doğumlu ölümlüyle çiftleşmeleri ve üremeleri için talimat aldıkları zamana gitti. İşte Nodite kabilesi buradan doğmuş ve ortaya çıkmıştı.

Binlerce yıllık kesintisiz yaşamlarının ardından korkunç bir şekilde ölen bu güzel varlıkları gözlemlemekten başka bir şey yapamadığımız için, hepimiz Gözetmenler için korkunç bir zaman olmuştu. Bunlar gerçek Nefilimlerdi, popüler Yahudi-Hıristiyan inancının "düşmüş melekleri" değil, Caligastia'nın ve Lucifer'in planının devrimci destekçileriydi. Bununla birlikte, hiçbir şekilde melek olmasalar da, kesinlikle neredeyse insanüstü niteliklere sahiptiler. Ayrıca, Nodu ve diğer isyancıların ölümlülerle melezleşme gibi son derece insani bir kapasiteye sahip oldukları için daha da etkili olduklarını eklemeliyim.

Ben ve kız kardeşim gibi Gözetmenlerin ölümlülerle cinsel ilişkiye giremeyeceği açıktır. Uygun cinsel organlara sahip olsak bile, böyle bir çiftleşmeyi mümkün kılacak ortak boyutlara veya maddi frekans alanlarına erişimimiz yok. Nodu ve diğer personelin maddi bedenleri Avalon cerrahları tarafından büyütüldü ve özellikle üçüncü yoğunluk frekans alanları için hazırlandı. Yüz personelin tamamı tamamen insan soyundan yetiştirilmiş ya da genetik olarak eklenmişti - yüz klon donörleri (Amadon bunun heyecan verici bir örneğiydi) - ve açıkça görülüyor ki kayda değer bir üreme uyumluluğunu paylaşıyorlardı.

Personel üyeleri insanlardan çok daha üstün ve muhteşem bir görünüme sahip olsalar da, yerel halkı gereksiz yere korkutmamak için yeterince insan gibi görünmeleri ve olmaları gerekiyordu. Onlar bu dünyaya

Ne de olsa insanlara yardım ediyorlardı - en azından isyan çıkana kadar öyleydiler. . .

"Ve şimdi ..." diye tamamladı benim için ". . her şey kapanın elinde kalmış gibi hissediyorum."

Hemen yeni bir ihtiyat hissettim. Beni yönlendiriyor muydu? "Kapmak için mi?" Tam olarak düşündüğüm şey bu değildi. Beni tuzağa düşürmeye mi çalışıyordu? Beni dışarı mı çekiyordu? Duygularımın ne kadar karışık olduğunu bilmesini gerçekten istemiyordum.

Sonra onun zihnimde tekrar gülümsediğini hissettim ve biraz yumuşadım. Aptalca davrandığımı biliyordum - hatta paranoyakça - ki bu da üçüncü yoğunluktaki duygusal çalkantılara çok yakından odaklanmanın risklerinden biriydi.

Rahatlamak ve aklımı toplamak için birkaç dakika ayırdım. Sonra Caligastia'nın Nodu ve diğerlerine mümkün olduğunca çok melez çocuk yapmaları talimatını verdiği o anlara geri döndüm. Bu, Prens'in asasının ölümünden sonra geriye kalanlar üzerindeki etkisini -en azından elinden geldiğince- sürdürme yoluydu. Ve olan da tam olarak buydu. Caligastia, rahipleri ve şimdi de Nodite büyükanneleri aracılığıyla, Nodite kabilelerinin kaderini bir zamanlar asasını kontrol ettiği kadar etkili bir şekilde kontrol ediyordu. Dolayısıyla hem Serap hem de kadın ziyaretçi bunun en iyisi olduğuna gerçekten inanmış olsalar da -eğer kız kardeşim Astar'ın anlattıklarını kabul edersem- Caligastia'nın planının ziyaretçilerin tüm misyonunu nihai olarak mahvedecek kadar yozlaştırıcı olduğuna dair giderek artan bir his vardı içimde.

"Dişi ziyaretçi sonunda seçilmiş olan Cano'yla buluştuğunda," diye anlatmaya devam etti Astar, "Cano zaten prensipte sınırı aşmayı kabul etmişti. Ve Cano'nun Serapatatia'dan bile daha istisnai bir örnek olduğu ortaya çıktı ve çok daha gençti! Görünüşe göre onu ziyaretçilere dostça davranan Noditlerle birlikte çalışırken çoktan fark etmişti ... hayır, bu onların buluşmasından önceydi. Duyduğuma göre ona uzaktan hayranlık duyuyormuş ..."

Gözcü durakladı ve ikimiz de bunun onun için nasıl bir şey olduğunu merak ettik. Cinsel olarak üreyen varlıklar olmadığımız için, biz Gözcüler tüm bu meseleler üzerinde kafa yorma eğilimindeyizdir. Doğal olarak bazı varlıklara ilgi duyarız, bazılarına ise pek ilgi duymayız ama bunlar işlev ve zamanlama meseleleridir. İnsanların cinsel ilişkilerinde gözlemlediğimiz çalkantılı duyguların hiçbirini deneyimlemeyiz.

"Sadece fiziksel olarak muhteşem değildi," diye devam etti Astar, "aynı zamanda son derece zeki ve kendi tarzında nazikçe ikna ediciydi. Kendisinden ne istendiğini hemen anladı ve ayrıca kadın ziyaretçi ebediyen genç olduğu için, o güne kadar gördüğü en güzel yaratıktı. Ona ne kadar güzel olduğunu, ona ne kadar taptığını anlatmadan duramıyordu."

"Tehlikeli bölge!" diye düşündüm.

"Oh! Bayıldı! Doyamıyordu. Birbirlerini daha iyi tanıdıkça, eşinin onu nasıl hafife aldığını hissettiğini, nasıl depresyona girdiğini ve iktidarsız hale gelmesinden korktuğunu anlattığını duydum. Görünüşe göre birkaç yıldır hamilelik olmamış."

Bunu hiç duymamıştım. Birkaç yıl! Öncelikli olarak üreme amaçlı bir görev için bu pek de cesaret verici olamazdı.

"Bu sadece hissettiği baskıyı arttırdı. Ziyaretçiyi tanıdıktan sonra onu uçurumun kenarına itmek için çok fazla baskıya ihtiyacı olduğundan değil. Garip ama onu sevdiğine kendini gerçekten inandırmıştı."

Bahçenin harap halini ve ziyaretçilerin, maiyetlerinin ve takipçilerinin görünürdeki yokluğunu düşünerek, "Uzun sürmedi sanırım," dedim.

"Korkunç bir durumdu. O sırada orada olmadığın için *çok* şanslıydın," diye cevap verdi, ses tonundaki vurgu yokluğumu biraz şüpheli bulduğunu belli ediyordu.

"Duygusal bedeninin sıkıntılı durumundan anlayabiliyordum," diye yumuşak bir şekilde devam etti, "üreme eylemlerini tamamladıktan hemen sonra, son derece korkunç bir şey yaptığını biliyordu, ancak ertesi gün bunu eşine anlatmak zorunda kalana kadar bunu tam olarak kabul ettiğini sanmıyorum. Tabii ki dehşete düşmüştü; ve tamamen şaşkındı. Onun en ciddi yeminine ihanet ettiğine inanamıyordu."

"Gerçekten mi!" Buna inanmakta zorlandım. "Bana kendisinden saklanan bir şeyler olduğunu fark etmediğini mi söylüyorsun? Gerçekten mi?" Bu beni şaşırttı. Maddi Oğulların zeki olması gerekmiyor muydu? "Yani o beş yıl boyunca arkasından iş çevirip plan yaparken hiç mi bir fikri olmadı?" İkilinin ne kadar sıkı bir bağla birbirine bağlı olduğu düşünüldüğünde, buna inanmak gerçekten zordu.

Astar'ın ses tonu yine gülümsüyordu. "Eşinin ilgisizliği hakkındaki şikâyetlerini daha anlamlı kılıyor, değil mi?"

"Görevi batırdıklarını hemen anlamış olmalı," dedim ve MA'nın talimatlarına uymanın özellikle erkek ziyaretçiler için her zaman ne kadar önemli olduğunu takdir ettim.

"Tam bir kargaşanın içine atılmıştı." Astar iç çekerek aynı fikirdeydi. "Eşini derinden seviyordu ve belli ki neler olduğunu ve ne kadar uzun süredir entrikalar çevirdiklerini duyduğunda, ne kadar bağlantısız hale geldiğini fark etmiş olmalı. Açıkçası onu en çok neyin dehşete düşürdüğünü bilmiyorum: MA'nın emrine ihanet etmesi mi, yoksa bu korkunç komplonun kendi evinde kurulduğunu bilmemesi mi?

"Bütün gün bu konuda tartıştılar ve akşam olduğunda hala affedileceğini söylemeye çalışıyordu. 'MA iyi niyetli olduğumu anlayacak! Feryatlarının arasında sürekli mırıldandığını duyuyordum. Sonra tekrar tartışmaya başlıyorlardı. Acınası bir durumdu. Ona kızgın kalmayı kendine yediremiyordu. Belli ki eşini o perişan halde görmekten nefret ediyordu ve onu azarlamaya devam edemeyecek kadar çok seviyordu..."

"Ayrıca," *diye* düşündüm yüksek sesle, "bağımsız hareket ettiğine inansa bile bu karmaşanın içinde birlikte olduklarını bilirdi."

"Ancak daha sonra," dedi Astar bana, "gece yarısına doğru, kız kardeşimiz Solonia onlara hadlerini bildirdi ... çifte gerçekten çok sert davrandı, tabii ki en nazik şekilde ..."

Seraphim Solonia ile devrimden önce birkaç kez karşılaştığımızı hatırlıyordum ve yakınlaştığımızı hiç düşünmemiştim. O her zaman dürüst biri olmuştu ve Lucifer'in devrimci söylemlerine kanmadığı için gurur duyuyordu. Devrim üzerimize çöküp bizi ya Çoklu Evren Otoritelerine ve MA'nın temsil ettiği her şeye sadık kalmayı ya da Lucifer ve vaat ettiği görkemli özgürlüklerle aynı safta yer almayı seçmeye zorladığında, onun bu riski göze alabilecek bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim.

Astar tekrar düşüncelerime daldı. "Solonia beni de küçümsedi, oysa onu sorunlardan önce oldukça iyi tanıyordum. Görünüşe göre senden daha iyi."

Bu doğruydu. Hepimiz kararlarımızı verdiğimizde ve Solonia MA'ya sadık kaldığında, artık onun için yeterince iyi değildim ve benimle hiçbir ilgisi olmayacaktı. Solonia, seraphim'lerden biriydi.

özellikle ziyaretçilerin bahçesini korumak için, bu yüzden onu biraz görmüştüm. Ama o hep arkasını dönerdi.

"Hepsi bunu yapıyor!" Astar'ın ses tonunda beklediğimden daha fazla kızgınlık vardı. "Sanki biz suçluymuşuz gibi. Bizi hor görüyorlar."

"İyi kalpli rahibe Solonia ziyaretçilere ne anlattı?" Astar'ın hikâyesinin en azından bu kısmından keyif alacağıma dair içimde oldukça kötü bir his vardı.

Tekrar durakladı, bu sefer düşüncelerini düzenlemek için. Bu eleştirel yorumlarla kendini çok fazla mı açığa vurmuştu? Solonia'nın açıklamalarını sorarak nazik davrandığımı ve ona ulaşmaya çalıştığımı hissetmesini umuyordum. Cevabını oluşturmadan önce uzun ve düşünceli bir şekilde duraklamasını takdir ettim. Kişisel olarak acı veren bir konuyu gündeme getirdiğimi biliyordum. Acaba kendisini çok fazla ifşa etmesi için ona baskı mı yapıyordum? Kendini bir suçlu gibi hissettiğinden bahsetmesi, kendi rahatlığı için biraz fazla mı ödün vericiydi? Bu Gözetmene karşı daha temkinli olmam gerektiğini fark ettim. Duygusal aşırı hassasiyet, ölümlülerin hayatında gözlemledikleri ile çok yakından özdeşleşen herhangi bir Gözetmen için tehlikelerden biridir. Farkına varmadan, başa çıkmak için umutsuzca donanımsız olduğumuz duygusal bir girdabın içine çekilebiliriz. Tüm bunlar nihai ölümlü enkarnasyonumuzun daha geniş bağlamında, eğer olacaksa ... . Oooops! . . Bu düşüncenin dışarı sızmasına izin vermek istememiştim. Ama artık çok geçti.

Astar bir dizi soruyla araya girdi. "Gelecekteki bir enkarnasyon mu? Bir ölümlü olarak mı? Gözetmenler mi? Ölümlüler olarak mı? Aklını mı kaçırıyorsun?!" Düşüncelerimi anladığında ses tonunda kısmen şaşkınlık, kısmen de korku vardı. Belli ki devam eden dramanın bu özel bölümünü henüz bir araya getirmemişti.

"Hayır, hayır, bu sadece benim teorim," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "Bu sadece olabileceğini düşündüğüm bir şey. Çok ciddiye almayın. Tabii ki, eğer doğru geliyorsa, tüm bu yaşadıklarımızı anlamlandırıyorsa, o zaman biraz daha düşün ve bir sonraki dolunayda bir kez daha buluşalım. Kulağa trajik bir hikâye gibi gelen bu olayla ilgili vardığın sonucu henüz duymadım."

"MA'nın planları için gerçekten de trajik," diye hatırlattı bana keskin

bir bakışla. Bu düşüncesiz sürçme ile sempatimi ele vermiş miydim?

"Evet, ama çok insani bir dokunaklılıktan yoksun değil," dedi usulca. Gerçi Astar'ın bu sözde dokunaklılıktan gerçekten etkilenip etkilenmediği

Ya da sadece benimle oyun mu oynuyordu, bir sonraki buluşmamıza kadar bilemeyecektim, bir kez daha oturduğumuzda, sırtımızı bu dost dolmene dayayıp kutsal çemberi dolduran dolunayın ışığının tadını çıkarırken.

* * *

Ne yazık ki, New Orleans şehri şu anda dünya çapında 2005 yılında Katrina Kasırgası'nın yol açtığı trajediyle tanınıyor.

1968'de şehir, otuz yedi yıl sonra Katrina onu vurduğunda olduğu gibi rüzgâr ve gelgite karşı savunmasızdı. Mississippi'den ve kanallardan gelen su baskınlarına karşı aynı derecede hassastı ve şehrin büyük bir kısmının yumuşak kum ve bataklık toprağın içine yavaşça batmaya devam ettiği düşünüldüğünde, son iklim değişiklikleri nedeniyle fırtına dalgası tarafından istila edilme olasılığı sadece marjinal olarak daha azdı.

Ancak bu kaygıların hiçbiri Vietnam Savaşı'nın uyandırdığı tedirginlik ve belirsizlik derecesine ulaşmadı. 1960'larda reşit olan pek çok genç için savaş, ebeveynlerinin tüm baskıcı kültürüne karşı duydukları hoşnutsuzluğun dayanak noktası haline geliyordu. Bu durum, ülkeler arasında -özellikle Batı'da- modern dünyanın şimdiye kadar gördüğü en geniş ve en yüksek sesle mücadele edilen kuşaklar arası çatlağa yol açtı.

Devrimci altmışlı yıllardı ve gençlik isyanı zamanıydı. Ve isyan

edecek çok şey vardı.

Bu asi dönemin tarihi ve detayları iyi bilinmektedir ve bunları burada tekrarlamama gerek yok. Beni daha çok ilgilendiren, daha az belirgin olan birkaç gözlem.

Takip eden yarım yüzyıl boyunca dünya genelinde meydana gelen muazzam sosyal dönüşümlerin daha geniş bağlamında anlaşıldığında, 1960'lar eski ve körelmiş sosyal kalıpların kırılmasında genel olarak kabul edilenden çok daha geniş çapta etkili olmuştur. Bu etkilerin birçoğu incelikli olmuştur; duygusal ve ruhani alanlarda, sonraki nesillerin kalplerine ve zihinlerine dokunarak kendini göstermiştir. Bu ince dürtülerin sonuçları, ulusal ve siyasi alanlarda meydana gelen beklenmedik uzlaşmalarda olduğu kadar, dünyanın gençleri arasında sosyal adalet ve bireysel özgürlükler hakkı için son zamanlarda ortaya çıkan dürtüde de takdir edilebilir.

Sovyet komünizminin çöküşü ya da Güney Afrika ırk ayrımcılığının sona ermesi gibi çok çeşitli nedenleri olan olumlu sonuçları abartmak istemiyorum. 1987'den 2012'ye kadar olan dönem, Prens Caligastia'nın 203.000 yıllık perde arkası entrikalarının ardından dünyanın sosyal ve siyasi sistemlerine işlemiş olan yolsuzluk ve eşitsizliğin açığa çıktığı bir dönemdi. Dolayısıyla, bu yirmi beş yıllık dönem pek çok insan için özellikle sert ve zor geçmiştir.

Ancak, bu konudan biraz sapmış oldum. Anlatımın teması açısından daha önemli olan, pek çok genç insanda giderek artan haklı devrimci coşkunun ortaya çıkmasıdır. Bu kendini ilk kez 1960'larda kitlesel olarak gösterdi ve İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra doğan ve 60'lar ve 70'lerde olgunluk çağına ulaşan ilk büyük cisimleşmiş asi melek dalgasının sonuçlarından biriydi. O zamandan bu yana ve bu anlatıda daha önce de belirtildiği gibi, enkarne meleklerin daha yakın tarihli diğer dalgaları, kendilerinden önce gelenlerin duygusal güvenliğini ve ruhani içgörülerini geliştirebilmiştir.

Buraya kadar okumaya özen gösteren herkesin muhtemelen reenkarne olduğundan emin olduğum için (değilseniz, sözlerimi pek anlamlandıramamış olabilirsiniz), daha rahat konuşabileceğimi hissediyorum. Hayatınızın bu noktasında ruhani mirasınızı henüz fark etmediyseniz ve bu olasılık üzerinde kafa yoruyorsanız - çünkü bu, neden her zaman çoğu insandan bu kadar farklı hissettiğinizi açıklayabilir - sizi bu konuyu kendiniz için daha derinlemesine araştırmaya teşvik edebilirim.

Kendimin beden değiştirmiş olması ve ölümlü enkarnasyona girmeyi umuyor olmam, bu hassas konularda, bu tür iddiaların kendini beğenmişlik kuruntusu olarak kolayca göz ardı edilebileceği Ev Sahibim'den daha yetkili konuşmamı sağlıyor. Bunların "hassas konular" olduğunu söylüyorum çünkü sizden öncekilerin birçoğu, sizin de önceki yaşamlarınızda deneyimlemiş olabileceğiniz gibi, özellikle tatsız sonlarla karşılaştı.

Bugün bile dünyanın pek çok yerinde "normal insanlar" gerçekte kim olduğunuzu öğrendiklerinde sizi dinleri adına seve seve öldürebilirler. Günümüzün daha gelişmiş kültürlerinde bile, akademi sizi muhtemelen küçümseyecek; komşularınız sizden kaçınacak; sevgilileriniz ve eşleriniz sizi anlamayacak; ve psikiyatristler sizi "sanrılarınızdan" kurtarmaya çalışırken çok fazla para kazanacak ve Big Pharma'yı daha da zenginleştirecektir. Ve

en az üç büyük dinin rahipleri sizinle alay edecek (ve hatta bazıları sizi ölüme mahkum edecek).

Reenkarne olanların melek ya da dünya dışı mirasları hakkındaki bilgileri kendilerine saklamaları son derece doğaldır. Bu tehlikeli bir bilgidir. Ancak, aynı şekilde, eğer size doğru geliyorsa ve kendinizi ve davranışlarınızı daha iyi anlamanıza yardımcı oluyorsa, o zaman bu bilgiyi kalbinizde tutun, onu besleyin ve yaşamınızı nasıl zenginleştireceğini gözlemleyin. Muhtemelen önceki yaşamlarınızda çocukken yetişkinler tarafından göz ardı edilen veya açıklanan parıltılar ve içgörüler yaşamışsınızdır; meditasyonlarınızda bunları yeniden gözden geçirmenizi öneririm. Eğer size imgeler veya vizyonlar gelirse, aktaracakları değerli bir şey olduğunu varsayın. Eğer daha önceki yaşamlarınız olduysa ("normal" insanlar için gerekli değildir), çözülmemiş sorunların veya ıstırabın nasıl aktarıldığını ve bu yaşamda size nasıl dokunduğunu anlamak için onların ölüm biçimlerini incelemekte büyük olasılıkla çok değer bulacaksınız. Eğer Mein Host'un deneyimler zincirini takip ediyorsanız, bunu eylem halinde gözlemleme fırsatınız olacaktır.

Bunu birden fazla kez söylediğimi biliyorum ama bu çok büyük önem taşıyor. Enkarne asi melekler genellikle kim olduklarının ve nereden geldiklerinin farkında değildirler, çünkü hepimizin Lucifer'in devrimini takip etmek için yaptığımız seçimin sonucunda ortaya çıkan koşullar altında ölümlü bir hayat yaşamak ve deneyimlemek için buradasınız. Bugün sürdürmekte olduğunuz ölümlü yaşam, dünyanın talihsiz durumu göz önüne alındığında, reenkarne olmuş bir asi melek için son derece zorlu bir deneyimdir. Buradaki yaşamınız, Lucifer'i takip ederek isyan etmiş olmanızın haklı bir karşılığı olarak anlaşılabileceği gibi, geçmiş seçimlerinizin sonucu olarak dikilenleri deneyimlemek için de bir fırsattır.

Bir anlamda, kişisel bir kefaret yoludur ve çok da zengin bir yoldur.

Gerçekten de "İnsan en yüce Tanrı'dır" denmiştir - insanlar tarafından çok yanlış anlaşılan ama melekler tarafından anlaşılmayan bir ifade! Daha önce de belirttiğim gibi, melekler Yaratıcı Tanrı tarafından içselleştirilmemiştir. Bildiğimiz gibi Atman, aklı başında tüm ölümlülerin yegane ayrıcalığı gibi görünmektedir. Yükselen de ölümlü ruhtur.

Biz melekler ölümlüler gibi görev yerlerimizden yükselmeyiz. Aslında, daha zeki teologlarınızdan bazılarının doğru bir şekilde tahmin ettiği gibi, birçok şeyin nedeni tam da bu İçsel Ruh armağanıdır.

Lucifer'in şikayetleri. Kendisi bunu asla kabul etmezdi -her ne kadar bir Sistem Egemeni'nin aklından geçenleri bilmem beklenemezse de- ancak bazı yorumcular Lucifer'in devrim sırasında insan egemenliğini derinden kıskandığını iddia etmişlerdir. Dolayısıyla, Lucifer'in bu kadar imrendiği ve büyük olasılıkla kendisi tarafından kabul edilmeyen şey yalnızca tüm ölümlü varlıklara doğal olarak tanınan seçim özgürlüğü değil, aynı zamanda reddettiği söylenen bu Yaratıcı Tanrı tarafından içselleştirilme hırsıydı. Bu Lucifer'in de ölümlü bedenlenmeyi beklediği anlamına mı gelir? Ya da, belki de zaten insan formunda mı? Ya da yakında size yakın bir gezegene mi geliyor? Ya da gelecekteki bir zamanda ... hayır, hayır, bunu şimdi kesmeliyim. Bu tür spekülasyonlar Lucifer'e haksızlıktır ve bu tür şeyleri bilmek ya da açıklamak benim şu anki maaş derecemin oldukça ötesindedir. Ancak Lucifer'in kendisinin de bir ölümlü olarak bedenlenebileceğine dair düşünce formuna ilk kez izin verdiğimi gözlemliyorum.

Bu ciltler boyunca, bu insan özgürlüklerini deneyimleme fırsatının tam da asi meleklerin elde ettiği şey olduğunu anlamaya başladım. Yine de burada, anlatı devam ettikçe daha da netleşeceğinden şüphe duymadığım derin bir gizem de ortaya çıkıyor.

* * *

Mein Host, New Orleans'ta tanıştığı ya da tanıdığı neredeyse herkesten farklı bir şeyler olduğunun (ve toplumdaki diğer bazılarının) daha fazla farkına varmaya başlamıştı. Bu yeni bir düşünce değildi - bu düşünceyi daha önce birkaç kez ifade ettiğini duymuştum. Ama bilmeden ve hayal kırıklığından dolayı söylemişti. Bir üstünlük ifadesi gibi de görünmüyordu, tam tersi. Gözlemlediğim kadarıyla, bir şekilde özel bir ceza için seçildiğine inanmaya daha meyilli görünüyordu.

"Neden erken doğmayı, çocukken travma geçirmemi sağlayacak bir savaşa girmeyi seçtim ki?" Onu günlüğüne yazarken görmüştüm. "Beni okulda sürekli yakalanıp dövülmek için otoriteye karşı gelmeye iten neydi? Ya da Mary Ann'e karşı patlamaya ve yaptığım gibi çekip gitmeye?"

Eski kız arkadaşları Jennifer ve Jean gibi bazı nadir istisnalar ve toplumda kendini yakın hissettiği birkaç kişi dışında -hepsi de farkında olmadan reenkarne olmuştu- New Orleans sokaklarında birdenbire bu deneyimi yaşadığı daha fazla insanla karşılaşıyordu

garip ve açıklanamaz bir rezonans. Kahvehanede koğuşumla telepatik diyaloğa giren ve sonra eriyip giden isimsiz genç adamda olduğu gibi, diğerleri de koğuşumda kendilerinden bir şeyler buluyor gibiydi ve bunu belki de sadece karizma olarak düşünüyorlardı.

İşte bu faktör, bu karizma, benim koğuşumun İlk Süreç'i yürütmek üzere atanmasına yol açtı. Bu, şubede düzenlenen haftalık bir toplantıydı - Süreç'in potansiyel üyelere sunabileceği her şeyin tanıtıldığı bir akşam. İster sokakta bir Süreççiyle tanışıp ondan bir dergi satın alarak, ister kahvehanede lezzetli bir Ogmar'la (Smoothy'nin öncüsü) oturup çarpıcı bir üniforma giymiş, gözleri parlayan (ve dikkat çekici şekilde büyümüş göz bebekleri olan) ve çekici bir tavır takınan genç bir kadın tarafından "sohbet edilerek" (onların deyimiyle) olsun, Süreç'e en ufak bir ilgisi veya merakı olan herkes İlk Aşama'ya katılarak işe başlardı. Bu onların Gizem Okuluna giriş kapısıydı.

Mary Ann ve Robert köpekleriyle birlikte Avrupa'dan Amerika'ya yeni gelmişlerdi. Pontchartrain Gölü'nün diğer yakasında güzel bir eve yerleşmişlerdi ve New Orleans Bölümü'nde perde arkasında rollerini oynamaya yeni başlamışlardı. Bu nedenle, Mary Ann'in adamlarını akıllıca kullanmasının, koğuşumun bu önemli haftalık tanıtım etkinliğini vermesiyle sonuçlandığını düşünme eğilimindeyim.

Her hafta İlk İlerleme'yi verirken, alt kişiliklerinden bir diğerinin, alterlerinin kendini hissettirmeye başladığını gözlemledim. Bu, kolayca tanıdığım kurban Gabriel Stern değildi. Artık sadece Ev Sahibim aşırı zor durumdayken nadiren ortaya çıkıyordu. Bu kişilikte, Ward'ımın doğal duygusal suskunluğu ya da ilgi odağı olmaktan uzak durma arzusu yoktu. Bu oldukça farklıydı.

Koğuşumun (her kim için tezahür ediyorsa, o benim koğuşum olarak kalacaktır) İlk İlerleme'ye katılan sık sık itişip kakışan grupları idare etme becerisini gözlemlerken, bu alt kişiliği daha önce bir kez gördüğümü fark ettim. Koğuşum on dört yaşındayken annesi Diana, on sekizinci yüzyıldan kalma bir İngiliz savaş gemisinde, ülkenin dört bir yanından gelen yaklaşık kırk gençle birlikte birkaç hafta geçirmesini ayarlamıştı.

Bu muhteşem eski gemi limana güvenli bir şekilde yanaşmıştı ve şimdi, biraz ironik bir şekilde, genç denizcilik meraklılarını okyanus dalgaları üzerinde bir hayatla tanıştırmak için kullanılıyordu. Oğlumun özel bir denizcilik meraklısı olmadığı açıktı ve annesinin onu oraya gönderme tercihine şaşırmıştı. Denize karşı büyük bir sevgi beslemiyordu ve yelken öğrenmeye hiç ilgi duymamış ya da fırsat bulamamıştı, ancak teknedeki ilk günden itibaren kaba ve hazır yaşamdan açıkça keyif almıştı. Kendini, bu tür gemilerin gerçekten de dalgalara hükmettiği, savaşlarını kazandığı ve daha sonra sürekli genişleyen Britanya İmparatorluğu'nu denetlemeye hizmet ettiği bir çağ hakkında öğrenilecek her şeye verdi.

Mein Host hiçbir şekilde çocukların en yaşlısı değildi ve kesinlikle en özgüvenli ya da en sağlam yapılı görünmüyordu, bu yüzden ikinci gün donanma personeli onu tüm çocukların genel sorumlusu olarak atadığında şaşırdı. Onların kaptanı olacaktı!

Koğuşum ilk kez lider olma deneyimini yaşıyordu ve liderliğin onun hiçbir zaman arzuladığı bir şey olmadığını biliyordum. Her zaman başını öne eğmeyi tercih etmişti. Fark edilmeden kalmayı.

Yine de rolünü oldukça iyi oynadı. Doğal

bir lider gibi görünüyordu.

Şaşırmıştım ve onun için biraz da korkmuştum.

Yine de sık sık asi olan mürettebatını titiz bir örnek oluşturarak ve bunu mizah ve cazibeyle ve gerektiğinde onu şaşırtmış olması gereken bir otoriteyle yaparak kolayca idare etti. Bununla birlikte, o bunu çok kolay kabullenmişti ve o zamanlar bunun üzerinde fazla düşündüğünü sanmıyorum. Bunun alt kişiliklerinden birinin işi olduğunu fark etmesi için uzun yıllar geçmesi gerekecekti.

Mary Ann, İlk İlerleme'den sorumlu olması için koğuşumu seçtiğinde, onu mürettebata kaptan olarak seçenlerle aynı gizli liderlik potansiyeline dokunuyordu. Bu özel alt kişiliğin ortaya çıkması için alan yaratan, saygı duyabileceği otorite figürlerinden gelen ve onu öne çıkmaya teşvik eden bu talepler olabilir mi? Ya da otorite sahibi kişiler tarafından fark edilen ve istismar edilen, alt kişiliğin kendini ifade etme arzusu olabilir mi?

Omega'nın hala tüm üyeleri şahsen tanıdığı bu dönemde, herkesin isminin değiştirilmesi talimatı geldi.

Geçmiş kimlikten kopuş ve yeniyi sahipleniş olarak sunulan her birine Mary Ann tarafından iki yeni isim verildi.

Böylece oğlumun adı artık Micah Ludovic olacaktı. Bu isimlerin ne anlama geldiğini ya da Mary Ann'in neyi amaçladığını bildiğini sanmıyorum ama Juliette'e bu isimlerin kulağa hoş geldiğini söylediğini duydum. "İkisi de sert ve kurnaz isimler. Kulağa iş yapmak istiyorlarmış gibi geliyor. Lu-do-vic'te üç heceli güzel bir sıçrama ... havalı, ha?"

Juliette, "Micah da oldukça hazırcevap," diye onayladı.

Ama bu sadece isimlerin kulağa nasıl geldiğiydi. Bu Micah Ludovic kimliğinin asla hoş olarak tanımlanamayacak başka bir tarafı daha olacaktı. Yine de Mary Ann'in sezgisel zekâsına bir övgü niteliğindeydi ki, koğuşumu onu kendi amaçları için kullanacak kadar iyi tanıyordu. Çünkü evet, Micah Ludovic zeki ve çekiciydi ve evet, kendi tarzında karizmatikti. Ama aynı zamanda son derece içine kapanık ve duygusal olarak ulaşılmaz biriydi ve giderek daha alaycı ve çıkarcı olmaya başlamıştı. Grubun dışındaki insanları pek umursamıyor gibiydi ve İlk İlerleme'deki başarısı - onu bir kez daha Mary Ann'in yakın çevresine çekmişti- Kahin'in sürekli sevgi ve yakınlık karmaşasında daha az tercih edilen diğerlerine onu sevdirmiyordu.

Micah Ludovic, kısacası, gerçek bir eserdi.

* * *

Sonraki ay Astar'la tekrar görüşmeden önce biraz zaman ayırdım.
-Bana çoklu gerçeklikler hakkında anlattıklarını daha anlamlı hale getirmeye çalışmak için. Çoklu Evren'in çok katmanlı doğasına aşina olsam da, farklı olayların ... ne? Paralel gerçekliklerde mi? Bunu kavramakta çok daha zorlandım. Bu gerçekliklerden hangisinin gerçek olduğunu bilmek istiyordum.

Sinir bozucuydu ve bunu çözmeye çalışmaktan kendimi alamıyordum. Sürekli olarak nasıl işlediklerini anlamanın sınırında hissediyordum. Yine de, bu sorunla boğuşurken bile, giderek artan bir düzenlilikle gerçekleşen o içgörülerden birini daha yaşadım. Demek bedenlenmiş bir ölümlü olmak böyle bir şey diye düşündüm! Gerçeği bilmek istemek, merak etmek! Anlaşılması zor bir sorunun temeline inme dürtüsünü hissetmek böyle bir şeydi. Değişen şey merakımın yoğunluğuydu.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, anlamaya çalıştığım şeyi tanımlayacak kelime dağarcığına sahip olmadığımı görebiliyorum. Kuantum fiziği ve sözde çoklu dünyalar yorumu açısından düşünebilseydim, en azından gizeme biraz ışık tutmak için gerekli kelimelere sahip olabilirdim. Kuantum mekaniğinin "kelimeleri" diyorum, çünkü teorinin gözlemciyi denkleme dahil etmesine rağmen, gözlemcinin bilinç durumuna çok az vurgu yapılıyor. Sonuçta, her zaman ya sadece gözlemleyen, ya "ölçüm yapan" ya da "dalga fonksiyonunu çökerten" gözlemcidir. Her zaman gözlemci ile sonuçlanacaktır.

Kuantum mekaniğini ve teorinin olası sonuçlarını ele almanın yeri burası olmasa da, ıssız yarımadayı dolaşarak geçirdiğim o gergin ay boyunca düşüncelerimi geriye dönük olarak gözden geçirirken bu teorinin bazı içgörülerini kullanmak benim için yararlı olacaktır. Bunu aklımda tutarak, vardığım sonuçları tek bir faktöre indirgeyebilirim.

Gözlemcinin bilincinin niteliğine gereken değeri verirsem ve tek varsayımsal gözlemci iç içe geçmiş bir gözlemci hiyerarşisini içerecek şekilde genişletilirse -her biri dalga fonksiyonlarını sorumluluklarına, deneyimlerine ve bilinçlerinin niteliğine uygun şekilde daraltır- o zaman bulmacanın parçaları yerine oturmaya başlar.

Bir Gözcü olarak bu makul bir varsayım gibi görünüyordu. Benim sadece düşük bir üyesi olduğum bir gökseller hiyerarşisi olduğunu biliyorum. Seraphim olarak yaratılmış olmama rağmen, Lucifer'i takip etmeyi seçtiğimde ve Yerel Sistem izole edildiğinde, statüm değişti. Bundan önce "zihin uyarma" sanatının yanı sıra ölümlülerin ahlaki ve ruhani kararlarını kurnazca destekleyerek eşit sosyal ilişkilerin nasıl teşvik edileceği konusunda eğitim almıştım. Benim türümden diğerleri gibi biz de kendimizi Seraphic Üst-Hükümet'in uzantıları olarak görüyorduk, ancak benim durumumda ben özellikle Prens'in personeline atanmıştım.

Tabii bu sorunlardan önceydi. Şimdi her şey değişti. Hayatımı giderek zorlaştıran MS'in ajanları tarafından aşağılık biri olarak görüldüğümü kabul edebilirdim. Hayır, bu yeni merak beni neredeyse bunaltıyordu.

Sadece her şeyin birbirine nasıl uyduğunu anlamam gerekiyordu.

Ve bu beni korkuttu, gardiyanımın dediği gibi, ölümüne korkuttu.

14

İç İçe Hiyerarşiler

Gözcünün Hikayesi Devam Ediyor, Trajik Aldatmacalar, Yaratılış Mitleri ve Bir Vudu Töreni

Daha önce bu iç içe geçmiş hiyerarşileri göksel bir bakış açısından gözlemcinin ikilemine kelimelerle ifade etmeye çalışmanın bir yolu olarak yazmıştım. Şimdi anladığım kadarıyla, birincil tarihsel zaman çizgisi - Gözcü'nün deyimiyle

-Dünya gibi bir gezegenin yaşamı, ölümlülerin yaptıkları seçimler ve verdikleri kararlar tarafından yönlendirilir. Sıradan bir düzeyde, deneyimlediğiniz gerçekliği şekillendiren şey ilgi alanlarınızın duygusal yoğunluğu ve seçimlerinizin odaklanmış değeridir. Açıkçası, bu kararlar onları veren ölümlülerin bilinç durumuna bağlıdır.

Bu kadarının artık aşikâr olması gerekir.

Bu gerçekliğin, Yerel Evrendeki üstlerinin gereksinimlerini ve ölümlülerin süregelen ihtiyaçlarını karşılamak için birincil zaman çizgisini daha da iyileştirmekle görevli olan göksel varlıkların seçimleri ve kararlarıyla nasıl düzenlendiği daha az açıktır.

Bunu klasik felsefi soruya getirdiğim yorumla açıklığa kavuşturabilirim: Eğer meşhur ormanda bir ağaç düşerse ve onu gözlemleyecek bir ölümlü yoksa, bu ağacın düşüşünün, görevleri ormanı denetlemek olan doğa ruhları tarafından gözlemlenmediği anlamına mı gelir? Aynı şekilde, bir kalabalıkta ya da çölde yalnız olduğunuzda da gözlemlenirsiniz ve gözlemlendiğiniz için farkında olmadan gözlemciden etkilenirsiniz.

Bu şekilde, birincil zaman çizgisini değiştiren göksel varlıkların kendi amaçları doğrultusunda Gözetmen'in bana anlattığı hikayeye, Rüya Zamanı'nda eşzamanlı olarak ortaya çıkışını izlediğim gerçeklikten daha fazla vurgu yapmayı nasıl seçmiş olabileceklerini anlayabildim. Her iki gerçeklik, her iki hikaye de eşit derecede gerçekti - ancak bunlardan yalnızca biri

birincil zaman çizgisi. Bu, hem insani hem de göksel en fazla sayıda varlık için en fazla manevi değeri taşıdığı düşünülen ve geleceğe uzanan anlatı olmalıdır.

Melekler arasında bir devrim yeterince nadir görülen bir olaydır. Daha önce de belirttiğim gibi, Melchizedek öğretisine göre bu Yerel Evren'in tüm uzun tarihi boyunca daha önce sadece üç isyan olmuştur. Buraya kadar anlattıklarımdan da anlayacağınız üzere, Lucifer İsyanı'nın yukarıdan gizlice onaylanmış olup olamayacağı ya da MA'nın görev ve temsilcilerinin süregelen başarısızlık örüntüsünde herhangi bir kasıt olup olmadığı üzerine kafa yormaktaydım. Dünya dışı ziyaretçilerin birincil zaman çizgisine damgalanmasıyla ilgili son fiyasko hakkında öğrendiklerimden, Dünya gibi bir gezegenin diğer gezegen uygarlıklarının öğrenebileceği bir "öğretim makinesi" haline geldiğini fark ettim.

Ancak, Nodite kabilelerinin ziyaretçilerin güzel bahçesinde yaptıkları tahribatın acı gerçekliğini incelediğimde, düşüncelerimin bir şekilde alakasız hale geldiğini gördüm. Bunun doğrudan nedenini sorduğumda, bunun ziyaretçilerin bazı takipçilerinin eylemleri tarafından başlatıldığını duyduğumda şaşırdım. Görünüşe göre, bu takipçiler bir zamanlar muhteşem olan liderlerinin içler acısı halini gördükten ve ihaneti öğrendikten sonra çılgına dönmüşlerdi. Ziyaretçilerin misyonunu yıkmaya yönelik bir Nodit komplosu olarak gördükleri şey onları öylesine çileden çıkarmıştı ki, bir kanunsuz sürüsü gibi kırık dökük ve hırpalanmış duvarın üzerinden geçip gitmişlerdi. Çılgın bir kana susamışlık içinde, bulabildikleri her erkeği, kadını ve çocuğu öldürerek yakındaki Nodit yerleşimlerini tamamen yok ettiler.

Kurbanlar sadece ziyaretçilerin misyonuna karşı herhangi bir komplodan masum değillerdi, aynı zamanda yakınlardaki Nodite köyleri kabile bağlılıklarını büyük ölçüde aşmışlardı ve ziyaretçilerin takipçileriyle sevgi bağlarının yanı sıra güvenilir ticaret ittifakları kurmanın tadını çıkarıyorlardı. Serapatatia hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Bildikleri kadarıyla ziyaretçilerle çok sıcak ilişkiler içindeydiler, öyle ki gençleri ziyaretçilerin eğitim programlarına katılmak için kendi deyimleriyle "duvarı geçiyorlardı".

Çılgına dönmüş ordular köylerine akın ettiğinde, saldırılar köylüleri tamamen gafil avladı. Birçok aile çadırlarında ve kamış çatılı kulübelerinde diri diri yakıldı. İdamdan kurtulacak kadar şanslı olanlar

Korku ve dehşetten ne yapacaklarını şaşırmış bir halde dumanın içinde sendeleyip durdular, ta ki kesilip acımasızca öldürülene kadar.

Yarımadada dolaşırken duyabildiğim kadarıyla bu vahşetin gerçeklerini bir araya getirmeyi başardım. Anladığım kadarıyla, öfkeli kalabalık ancak katliamdan döndükten sonra yaptıklarının tam etkisini hissetmeye başlamıştı. Ziyaretçilerin şiddet karşıtı ilkelerine ihanet ettikleri için kendilerinden o kadar utanıyorlardı ki, katliamdan söz edilmesini bile yasaklamaya çalışıyorlardı.

Ziyaretçiler elbette bu vahşet karşısında dehşete düşmüşlerdi. Akıl almaz şiddetin sebebinin kendileri olduğuna inanmaları ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamamaları, zaten hissettikleri sefaletin üzerine korkunç bir şekilde eklenmiş olmalı.

Yine de kendine acımak için zaman olmadığı açıktı.

İkilinin geçtiğimiz yüzyıl boyunca inşa etmeye çalıştıkları her şey etraflarında dağılıyordu ve şimdi de takipçilerinin ayrım gözetmeksizin gerçekleştirdikleri katliamlarla uğraşmak zorundaydılar. Her ikisi de katliamlar karşısında dehşete düşmüştü ve sadık takipçilerinin kontrolünü kaybettikleri için kendilerini sert bir şekilde suçluyorlardı. Son yüz yıldır barış, karşılıklı saygı ve işbirliği vaazları veriyorlardı ve işte müritleri ortalığı kasıp kavuruyor, tüm aileleri katlediyordu.

Ziyaretçiler, kutsal ilkelerinin takipçileri tarafından, MA'nın kutsal emanetine ihanet ettikleri kadar ihanete uğradığını hissettiler. Bu şokun üzerine, ziyaretçiler ana Nodite kabileleri kardeşlerinin katledildiğini öğrendiklerinde bunun korkunç yansımaları olacağını da biliyor olmalıydılar. Ziyaretçilerin yarımadayı ve güzel bahçelerini savaşmadan geride bırakmak için bir işaret olarak aldıkları şeyin bu tehdit olduğuna inanıyorum.

İki soylu sadık arasında kulak misafiri olduğum dedikodu bunu doğruluyordu. Her ikisi de ziyaretçilerin yakın çevresinde yer almış ve son sıkıntılar boyunca onlara katılmışlardı. Onlara rastladığımda, Noditlerin karşı saldırıya geçtiği çatışmalar sırasında yaralandıkları için hapishanede çürüyorlardı. Tabii ki konuşmalarını dinlediğimi bilmiyorlardı.

Ziyaretçiler bu katliamın şiddetli bir öç alma, intikam cinayetleri, göze göz, dişe diş bir modelin başlangıcı olacağının acı bir şekilde farkındaydılar; bu modelin tarih boyunca etnik temizlik, pogrom ve soykırımların sonsuz bir silsilesi halinde kendini tekrar edeceğini biliyorlardı.

Kadın ziyaretçinin üzüntüsüne üzüntü katmak istercesine, Serapatatia tarafından birlikte olmaya ikna edildiği sevgilisinin, yakındaki yerleşim yerlerini basan çeteler tarafından öldürülenler arasında olduğunu duydum. Bu tamamen tesadüf gibi görünüyordu, çünkü o yerleşim yerine ilk kez, orada yaşayan ve bir ticaret ağı kuran uzak bir akrabasını, hiç tanımadığı bir kuzenini ziyaret etmek için gitmişti. Her ikisi de kesilerek öldürülmüş ve cesetleri tüccarların eşleri ve çocuklarının çoğuyla birlikte yakılmıştı.

Ziyaretçilerin yarımadayı terk etme kararı, tüm hesaplara göre, takipçileri arasında daha da fazla bölünme yaratmıştı. Bazıları ziyaretçilerin şiddet içermeyen geri çekilişini korkaklık olarak niteleyip öfkeyle reddetmiş ve kaçınılmaz Nodit istilasını püskürtmek için kalmaya yemin etmişti. Daha küçük bir grup ise ziyaretçilere sadık kalmış ve yeni bir yuva bulmak için doğuya doğru yaptıkları uzun yolculukta aynı kervanla ayrıldıkları söylenmiştir.

Etrafımda yıkım ve tahribat gördüm: güzel binalar enkaza dönmüştü, ziyaretçilerin iddialı bahçecilik projeleri doğaya geri dönüyordu ve en şaşırtıcı olanı, yerleşkelerinden geriye kalanların içindeki ve etrafındaki her ağaç yapraklarından ve meyvelerinden tamamen arındırılmıştı. Tüm bunlar beklenmedik bir şekilde kalbimi parçalayan manzaralardı. Ağaçların güçlü ve sağlıklı olması, yaprak ve meyvelerle kaplı olması gereken yaz ortasında doğaya yapılan bu saygısızlığı gözlemlemek bana özellikle acı verdi.

Ayın dolunayında Gözetmen kardeşimle bir kez daha buluşmadan önce keşfettiklerim bu kadardı. Küçümsemesine karşı sabırlı olmayı öğrenebilirsem, daha fazla kişisel ayrıntı için ona güvenebileceğimi biliyordum.

"Aptallar!" diye araya girdi Gözcü, sözlerinden küçümseme damlıyordu. Onun varlığını hissetmemiştim. Onun hakkındaki düşüncelerim onu buraya çekmiş olmalıydı.

"Elbette Nodite aristokrasisi ağaçtan haberdardı! Herkes biliyordu! Ama hangisi olduğunu bilmiyorlardı!" diye homurdanarak bitirdi.

Ben o soyulmuş ve ölmekte olan ağaçları düşünürken, o benim endişelerimi tekrar anlamış olmalı.

Noditlerin peşinde olduğu şey bu olmalı! Ziyaretçiler ona "Hayat Ağacı" diyorlardı. Onu her zaman korurlardı. Meyvesini sadece ziyaretçilerin yemesine izin verilirdi. Tabii ki bu yasak, bu "ölümsüzlük ağacı" hakkındaki haberlerin yayılması için yeterince cazipti. Herkes *onun* tadına bakmak istiyordu!

"Şu aptal insanlar!" diye alay etti Gözcü yine. "O ağacın meyvesini yerlerse kendilerinin de ölümsüz olacağını sandılar. Ziyaretçiler gibi sonsuza dek yaşayacaklarını düşündüler. Ama hangi ağaç olduğunu bilmiyorlardı!" Gözcü'den daha yakıcı bir kahkaha geldi.

"Ama öyle olsa bile," diye yanıtladım, "meyvenin onlar üzerinde hiçbir etkisi olmaz, değil mi?"

"Ziyaretçilerin biyolojisine sahip değillerdi," diye kabul etti. "Meyve normal ölümlülerde asla işe yaramazdı. Ayrıca bazı aptallar diğer ağaçların zehirli yapraklarını yerken hastalanıp ölüyorlardı. Bu da birçoğunu uzaklaştırdı."

Nodit soyu doğrudan Nodu'nun soyundan geldiği için, asi Nefilimlerin liderlerinden biri orijinal Hayat Ağacı'nın tarihinin Nodit rahipleri tarafından canlı tutulmasını sağlamıştı. Nodite aristokrasisi, ziyaretçilerin bahçesinde bu efsanevi ölümsüzlük ağaçlarından bir tane daha olduğunu keşfettiğinde, oradaki hiçbir ağaç güvende olmayacaktı.

Onların karışık düşüncelerine birlikte güldük. İkimiz de bu Hayat Ağacı'ndaki belirli bir kimyasalın ölümsüzlüğü sağlayan etken madde olduğunu biliyorduk. Devrimden önce Prens'in asasında olduğu gibi, özel olarak hazırlanmış bedenleriyle ziyaretçiler meyvesini yediğinde, kimyası bedenlerindeki belirli kozmik frekanslarla kenetleniyor ve böylece uzun ömürlü olmalarını sağlıyordu.

Asanın durumunda, MA'nın isyandan sonra bu belirli frekansları kesme kararı, bir zamanların ölümsüz asi asasının ölümüne yol açtı. Onların Nefilim olarak hatırlanmalarına yol açan, insanüstü özelliklerinden çok, son derece uzun yaşam süreleriydi.

Enoch Kitabı'nda Nefilimler yanlış bir şekilde "Gözcüler" olarak adlandırılmış ve yine yanlış bir şekilde düşmüş melekler olarak tanımlanmıştır. Bu doğru değildir. Düşmüş olabilirler ama Nefilimler melek değildi. Enoch

daha sonra "insan kızlarıyla" çiftleşenlerin bu "düşmüş melekler" olduğunu iddia ederek suları daha da bulandırır.

Melek olsalardı bunların hepsi imkânsızdı.

Nefilimler MA'nın ajanlarıydı, kabul, ama kesinlikle melek soyundan gelmiyorlardı. Onlara olağanüstü uzun ömürlü insanüstü araçlar verilmiş olabilir, ancak asi Nefilimler fazlasıyla insan olduklarını kanıtladılar.

Gözcüler -daha önce de söylediğim gibi benim gibi düşmüş asi melekler- istesek bile ölümlülerle çiftleşemezler, tabii ki ölümlü olarak bedenlenene kadar. Ama bunun nasıl bir şey olacağını merak ettim ve dişi ziyaretçinin Cano'nun cinsel partneri olmasının nasıl bir his olduğunu düşündüm, sadece bir gecelik bir çiftleşme için bile olsa. Düşüncelerim daha sonra onun eylemlerinin sonuçlarına yöneldi ve bununla birlikte Gözcü'nün sesini bir kez daha duydum.

"Olayı gözlemleyen hepimizi hayrete düşürdü," diye söze başladı Astar. "Erkek ziyaretçi eşinin ne yaptığını, tüm görevi mahvettiğini anladığında, yine de çekip gidebilirdi. Kadının ve Noditlerin onun arkasından neler çevirdiğinden haberi yoktu. Serapatatia ona planlarından bahsetmemişti. MA mahkemelerinin gözünde tamamen masumdu. Jerusem'e giden ilk gemiye binebilir ve tüm bu olaydan ellerini yıkayabilirdi. *Ben de* öyle yapardım!"

Bunu anlamam için durakladı.

"Ne yaptığını biliyor musun?" Kendisi de hâlâ tam olarak inanamıyordu. "Hayal edebiliyor musun? Gidip genç bir yerli kızı kendisi için becerdi..."

"İntikam için mi? Karısından öç almak için mi?" Ben de şaşırmıştım. Bunun kesin ölüm anlamına geldiğini biliyor olmalıydı.

Astar güldü, zihnimde kuru bir tırmalama. "Başlangıçta ben de öyle düşünmüştüm. Ama hayır! Bunu aşk için yaptı! Aşk için! Hayal edebiliyor musun?!"

"Kızı seviyor muydu?" Sorguladım. Buna inanmak giderek zorlaşıyordu.

"Hayır, hayır, kız değil. Onun eşi!" Astar hafifçe sinirlenerek söyledi. Sonra sesi hüzünlü bir hal aldı. "Onu gerçekten ama gerçekten çok sevmiş olmalı. Onsuz yaşamaya devam etmeyi hayal bile edemediğini söylemişti. Elbette *kızı* sevmiyordu. İntikam değildi; öyle değildi."

Görünüşe göre Astar kendimi aptal gibi hissetmeme engel olamıyordu. Ben de başkalarına *böyle* mi hissettiriyordum? Umarım öyle değildir. Duyduklarımla bu kadar ilgilenmeseydim onu durdurabilirdim.

"Eşi ölecekse ..." diye iddia ettiğini duydum, durakladı ve devam ettiğinde ses tonundaki inançsızlığın kırışıklığını duydum. "O zaman onunla birlikte öleceğini söyledi. O da öyle yaptı. Dışarı çıktı ve kızla kasten cinsel ilişkiye girdi ... hepsi eşinin aşkı içindi. Böylece ölümle birlikte yüzleşeceklerdi. Buna inanabiliyor musunuz?"

Merak ettim. "Bu, Solonia'nın bahçede onlara yasayı söylemesinden sonra mı oldu?"

Astar başını eğdi.

Bunu bir cesaretlendirme olarak algıladım. "Yani eşinin yolundan gitmenin sonuçlarını biliyor muydu?"

"Tabii ki biliyordu!" dedi. "Bu yüzden yaptı!"

Yine o keskin küçümsemeyi hissettim. Eminim bu olayı ilk gördüğünde o da en az benim duyduğum kadar şaşırmıştır. Anlayacağınız, ziyaretçinin bu hareketine inanmak bizim için gerçekten zordu. Gezegende geçirdiğim bunca zaman boyunca ölümlü ırkların bireyleri arasında böylesine derin bir sevgi ve şefkat eylemini kesinlikle hiç gözlemlememiştim. Ve şimdi düşünüyorum da, Zandana halkından da böyle bir şey görmemiştim. Böyle bir fedakârlığı saçma bir duygusallık olarak değerlendireceklerinden şüpheleniyorum.

Yine de Caligastia'nın dünyasının talihsiz durumu göz önüne alındığında, böyle bir özverili sevgi eylemi, yanmış ve kararmış bir manzarada tek bir gül gibi parlayabilirdi. Yani evet, kız kardeşim haklıydı. Burada gerçekten de felaketi incelerken gözden kaçırmış olabileceğim hassas bir dokunaklılık vardı.

"Ve sonra ortadan kayboldu!" dedi muzaffer bir edayla. "Bir gezintiye çıktı. Yeni aydan yeni aya. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Endişe ve suçluluk duygusundan neredeyse çıldıracaktı. Hiç hoş değildi."

Arkadaşı için korkunç bir zaman olmalı. Tüm görevi ikisinin de başına yıkmıştı. Ve başka bir fırsat bulmaları da pek olası değildi.

"Serapatatia'nın kendini boğması yardımcı olmadı."

Bu kısım beni çok etkiledi. Ne olduğunu duymamıştım.

"Hemen ertesi gün," dedi gururla. "Bahçede neler olduğunu duyduğunda. Solonia'nın ziyaretçilere anlattıkları kulaktan kulağa yayılmıştı."

"Ama Serapatatia'nın masum olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Masum mu, hayır," dedi kararlılıkla. "Tek söylediğim, planının asil ve iyi olduğuna gerçekten inandığıydı. Tam destek veriyordu."

Bu sefer duraklama sırası bendeydi.

Prens'in kurnazlığını takdir etmek zorundaydım. Ziyaretçi yerleşkesine yaptığı ilk ziyaretlerden beri bu aldatmacayı kuruyor olmalıydı. İstismar edebileceği herhangi bir zayıflık için çifti araştırıyor olmalıydı. Kadının sabırsızlığını ve hırsını kolayca okumuş ve planını daha o zamandan kurmaya başlamış olmalıydı. Peki ya Serap? O ne zaman devreye girdi?

"Hiçbir fikirleri yok!" Astar düşünceme cevap verdi. "İkisinin de. Ve Serap kendini öldürdüğünde bile Caligastia'nın onu kullandığını bilmiyordu."

"Ziyaretçiler Prens tarafından kandırıldıklarını biliyorlar mıydı?"

"Ah evet!" dedi, sempatisinin nerede yattığını belli etmeyen bir kıkırdamayla. "Aman Tanrım, evet! Solonia bunu çok açık bir şekilde ifade etti. O zamana kadar sanırım ikisi de inkâr içindeydi... en azından o öyleydi. Solonia'ya kadar, bana hala MA'nın yaptığı şeyin iyi tarafını göreceğini umuyormuş gibi geldi. Ya da en azından Solonia'nın, bunun gerçekten Serap'ın fikri olduğunu duyduğunda tüm olayı göz ardı edeceğini umuyordu."

"Biraz şans!" Onun kahkahasına uymaya çalışarak söyledim. Ama gülüyor olsam da mutlu değildim.

Belki de Caligastia'nın bir başka stratejik zaferinin tadını çıkarıyor olmalıydım - ne de olsa o benim unvanlı üstümdü. Oh evet! Ve bu Dünya'nın Tanrısı!

Yapamadım işte. Bir anda ortaya çıkan ve neredeyse beni ele geçirecekmiş gibi görünen üzüntü duygusunu kontrol edemiyordum. Gözetmen fark etmeden önce bu duyguyu maskelemeye çalıştım ama ona döndüğümde geldiği gibi sessizce uzaklaşmıştı.

Ben oturmuş öğrendiklerimi düşünürken ay tepemde duruyordu. Umarım belirsizliğimi çok fazla büyütmemiştir ve eğer

Caligastia'ya rapor etmeyeceğini söyledi. Prens'in sabrından ve kurnazlığından övgüyle bahsettiğimi kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Biz Gözetmenler arasında birbirimiz hakkında üstlerimize bilgi vermememiz söylenmemiş bir kuraldı ama buna kimin uyup kimin uymadığından asla emin olamazdım. Caligastia'nın her yerde özel ajanları vardı. Tüm Gezegensel Prenslerin sahip olduğu psişik yeteneğe sahipti ve Gözetmenlerinden herhangi birini istediği zaman harekete geçirebiliyordu. Onun talimatlarına dolaylı olarak uyuyoruz - çünkü bizim görevimiz bunu yapmak. Bu tür konularda çok az seçeneğimiz var.

O zamanlar anlayamadığım nedenlerden dolayı, Prens'in ağına henüz bu kadar yakından çekilmemiştim. Örneğin, Prens tarafından geçici olarak ele geçirildiklerinden bahseden diğer Gözetmenlerden bu aktivasyon hakkında bir şeyler duymuş olmama rağmen, henüz hiç aktive edilmemiştim. Bana bunun ne zaman başlarına geleceğini asla bilemediklerini söylediler. Ve bazen ele geçirilme o kadar ince, kendi niyetleriyle o kadar uyumluydu ki, Prens varlığını geri çekene kadar bunun gerçekleştiğinin farkında değillerdi.

İçlerinden biri bana Caligastia'nın kendisini onun adına herhangi bir eyleme zorladığını hiç hissetmediğini söyledi. Gerçekten de hayır, öyle bariz bir şey yok. "O bizim melek doğamızla oynuyor," diye hafif bir tebessümle devam etti, "hizmet etme sevincimiz ve düzen arzumuzla. Bize verdiği görevler ne kadar tatsız olursa olsun, bizi harekete geçirdiğinde bu hoş tatmin duygusunu hissediyor ve kendimizi hedeflere ulaşmaya adadığımızı görüyoruz."

Caligastia'nın üzerimizdeki tüm gücüne rağmen, bir seferde yalnızca birimizi harekete geçirebileceğini ve onun aracılığıyla çalışabileceğini biliyordum. Bir süre önce ondan aldığım, yakın zamanda dünya dışından gelen ziyaretçilerin yerini bulma talimatı ancak bir aktivasyon olarak adlandırılabilirdi. Görevi yerine getirmek için zaman ayırmıştım ve bunu başarmanın verdiği gizemli bir tatmin duygusundan kesinlikle etkilenmemiştim.

Prens'in gelecekte özellikle iğrenç bir faaliyeti için benim aktivasyonumu saklamamasını hararetle umduğumu hatırlıyorum.

Bu fikrin beni korkuttuğunu itiraf etmeliyim.

* * *

Mein Host'un Catherine ve oğlundan kurtulduğu için mutlu ve rahatlamış olduğu çok açıktı. New Orleans'a nakledilmeden önce Chicago'da geçirdiği son birkaç ay, genç hayatının en zorlu dönemlerinden biri olmuştu.

Catherine çocuğun doğumu için "bir devlet hastanesine atılmasından" onu sorumlu tuttu. Bu doğru değildi. Bu kararın onunla hiçbir ilgisi yoktu, ama yine de Catherine'in suçlamaları tartışmalarda ve sürekli didişmelerde su yüzüne çıkıyordu. Tartışmalarının içeriğini ya da ateşkeslerinin bastırılmış sessizliğini kaydetmeme gerek yok; bunları hayal etmek zor değil. Çoğu sevgi dolu ebeveynin yapacağı gibi, Catherine'le cinsel yakınlaşmanın tesellisine de sahip değillerdi, çünkü o zamana kadar her ikisinin de diğerinden yürekten hoşlanmamak için nedenleri vardı. Beşiğinde bebeğiyle birlikte aynı yatağı paylaşmaktan başka seçenekleri yoktu ama ikisi de cinsel ilişkilerini yenilemeye ilgi göstermemişti. Bir çocuğun doğumunun anne ve babasını birbirine yakınlaştırdığı durumlardan biri asla olmayacaktı.

Eminim bu dönem Catherine için de en az gardiyanım için olduğu kadar zor geçmiştir ama çocuğun kendisinden olmadığına ve kendisine tüm gerçeğin söylenmediğine dair sezgisel duygusu onu rahatsız etmeye devam etmiştir. Tartışmalarında bunu karısına karşı hiç kullanmadığı için gurur duysam da -Catherine için çok incitici olurdu- duygusal bedeninin durumundan bunun onu endişelendirmeyi asla bırakmadığını görebiliyordum. Şimdi bana, kendi endişesinin üstesinden gelmesini engelleyen ve çocuğa daha fazla sevgi ifade etmesini kısıtlayan şeyin duygusal olgunlaşmamışlığı olduğunu hissettiğini söylüyor.

Bununla birlikte, bir yetişkin olduğundan beri sezgisel olarak hissettiği şeyden de bahsetmeliyim: asla çocuk sahibi olmaya niyetli değildi. Bunu bilinçli olarak bilmiyordu ama enkarnasyon öncesi yaşam planlaması görüşmesinde bu konuda anlaşmaya varılmıştı. Aktif ve genellikle korunmasız bir cinsel yaşamı olmasına rağmen bu bugüne kadar geçerliliğini korudu. İstenmeyen gebelikler ve çocuklar olmadı.

Koğuşumun enkarnasyon öncesi tartışmaya dair bilinçli bir anısı olmasa da - ve uzun yıllar boyunca da olmayacak olsa da - bilinçaltında bu kararın farkında olması gerekirdi. Bu, Mein Host'un bebeğe karşı kayıtsızlığını haklı göstermese de, çocuğu oğlu olarak tamamen sahiplenme konusundaki isteksizliğini açıklamaya yardımcı oluyor. O zamandan beri onu duydum

sadece bunu yapmak için kendini zorlayamazdı - bir yalanı yaşıyor ve daha önce de belirtildiği gibi gerçek baba rolünü gasp ediyor olacaktı.

Doğal olarak Catherine bu isteksizliği, hem yeni doğum yapmış savunmasız bir kadın hem de çocuğunun doğumu hakkında bilerek yalan söylemiş biri olarak kişisel bir hakaret olarak yorumladı. Gururlu, asil bir genç kadındı ve hayatı boyunca yalanlarını ortaya çıkarmak için hiçbir yatırımı olmayan kişiler tarafından şımartılmış, bunun sonucunda da kusursuz bir yalancı haline gelmişti. Dolandırıcı babasından hiçbir ahlaki yön duygusu ve alkolik annesinden daha da az sevgi dolu bir ilgi görerek büyümüştü, bu yüzden Catherine'in kendi yalanlarına inanması şaşırtıcı değildi.

Ancak şu anda içinde bulunduğu çıkmaz, zaten dengesiz olan ruh halini fena halde zorluyordu. Mary Ann'den, çocuğun gerçek babalığının kaynağını gizleyerek velayetim altındaki kişiye çocuğun babasının kendisi olduğunu söylemesi talimatı almıştı. Genç kadının hakkını teslim etmek gerekirse, Kahin'in talimatının onu yalanlarının herkesin iyiliği için olduğuna inanmaya teşvik ettiğinden hiç şüphem yok, ki bu yalancılar için doğruyu söylediklerine inanmaktan çok da farklı bir şey değil.

Yine de, çocuğun kendisinden olduğuna ikna etme çabalarına rağmen, Mein Host'un oldukça belirgin olan babalık ruhundan yoksunluğu, Catherine için ikiyüzlülüğünün sürekli bir hatırlatıcısı haline geldi ve bu da onu daha da çileden çıkardı (Yalancıları, doğruyu söylediklerini düşündüklerinde kendilerine inanılmamasından daha fazla öfkelendiren bir şey yok gibi görünüyor!)

Cemaate katılmadan önce gerçekler konusunda zaten biraz zayıf bir kavrayışa sahip olan genç bir kadın için bu konunun hassasiyetini takdir edeceğinize inanıyorum. Örneğin, annesini *gerçekten* öldürmüş müydü? Ve eğer öldürmediyse, neden böyle duygusuz bir iddiada bulunmak istesin ki? Ve Mein Host'un bildiği kadarıyla bunu hiç inkar etmemişti.

Mary Ann'in aldatıcı manipülasyonu ve Catherine'in Kahin'in yalanına uymaya istekli olmasının yarattığı kafa karışıklığı üzerinde çok uzun durmuş gibi görünüyorsam, bu, eşit derecede kafa karıştırıcı bir dizi durumdan sadece birinin taslağını çizmek içindi. Süreç topluluğunun üyelerinden daha fazla çocuk doğdukça, bazıları aynı derecede belirsiz koşullar altında, bunlar artan sıklıkta ortaya çıkacaktır.

Peki ya bu belirsiz koşullar?

Umarım sabırlı okuyucu, bu bilgiyi şimdilik sakladığım için kendini haksızlığa uğramış hissetmezsin. Bir gizem yaratmaya çalışmaktan çok, kendimi aşmaktan kaçınmak için elimden geleni yapıyorum - fark edeceğinizden emin olduğum gibi, sürekli bir cazibe. Her ne kadar benimki bir anlatı yaklaşımı olsa da, Mary Ann'in geçmişi hakkında koğuşumun bildikleri konusunda zaten haddimi aştım. Catherine'in çocuğunun babalığına dair iddiası söz konusu olduğunda, gerçeğin ortaya çıkması o kadar uzun sürdü ki, bunu şimdi açıklamak çiftin sonraki davranışlarına çok az ışık tutacaktır.

Mein Host New Orleans'a transfer edildiğinde nasıl kandırıldığına dair hiçbir şey bilmiyordu ve sadece sezgileri arkasından çok yanlış bir şeyler döndüğünü fısıldıyordu. Tüm yalanları çözmesi ve sonunda çocuğun gerçek babasının kim olduğunu öğrenmesi, cemaatten ayrıldıktan uzun yıllar sonra gerçekleşecekti.

New Orleans koğuşumu o kadar meşgul ediyordu ki, sıkıntılı evlilik durumu aklına gelen en son şeydi. Eğer bu konuyu düşündüyse bile, bu sadece bu konudan kurtulmuş olmanın verdiği bir zevkti.

Royal Street Process kahvehanesi, daha ciddi eğilimleri olan gençler için bir sığınak olarak tanınmaya başlamıştı. Erkeklerin çoğu askere alınmakla karşı karşıyaydı ve neyi seçerlerse seçsinler -askerlik ya da Kanada veya İsveç'te belirsiz bir gelecek- hayatlarının gidişatını sonsuza dek değiştirecek bir kararla yüzleşmeye çalışıyorlardı.

Dönemin yoğunluğu, Cavern'de gerçekleşen hareketli tartışmalara bir ölüm kalım niteliği kattı. Genç Amerikalıları ilk kez iktidar seçkinlerinin ikiyüzlülüğü ve Amerikan siyasetinin kalbindeki yozlaşmayla yüzleşmeye zorladı. Dört yıl önce Başkan Kennedy'ye düzenlenen suikast, kısa bir süre için siyasi yaşamın yüzeyinin altında akan kötü niyetli akımları açığa çıkarma tehdidinde bulunmuş, ancak yarım kalan işlerin acımasızca temizlenmesiyle engellenmişti. Warren Komisyonu'nun bulguları yaşlı nesli rahatlatmış olabilir, ancak gençler arasında daha dikkatli ve zeki olanlar için, başkanın böylesine açık bir şekilde şüpheli koşullar altında öldürülmesi, gözlerini en üst düzeylerde suç teşkil eden suiistimal gerçeğine açtı. Martin Luther King ve Robert Kennedy'nin 1968 baharında ve yazında öldürülmeleri, her ikisinin de ne yazık ki üst düzey komploların sonucu olması, sadece

otorite. Ölü sayısı her geçen gün artarken, hükümetin savaş için öne sürdüğü gerekçeler giderek daha zayıf ve gerçek dışı hale geliyordu. Bu, geniş çapta televizyonda yayınlanan ilk savaştı ve neredeyse her evde bir televizyon olduğu için, gelecekteki hiçbir askerin hizmete çağrıldıklarında kendilerini neyin beklediği konusunda şüphesi yoktu.

İnsanlar liderliklerinin ne kadar yozlaşmış olduğunu ilk kez fark ettiklerinde sıklıkla olabileceği gibi, gelecek o kadar kasvetli görünebilir ki, bunun devamına katkıda bulunma talebi vicdana ihanet gibi hissedilebilir. Siyasi liderlerinizin çoğunun sadece kendi çıkarlarını düşündüğünü bilmenin son derece tedirgin edici bir keşif olduğunu biliyorum. Lucifer'i devrime kadar takip eden bizler, MA'nın ajanları bizi Lucifer'in deliliğine ikna etmeye çalıştığında böyle bir ikilemin tersiyle boğuşmak zorunda kaldık.

Bu, hayvani doğası gereği güçlü liderliğe içgüdüsel olarak güvenen bir tür için öylesine sert ve tatsız bir vizyondur ki, çok az insan daha derine inmeyi göze alacaktır. Bu nedenle, çağdaş dünyanın iktidar seçkinlerinin 200.000 yıldan fazla bir süredir, çoğunlukla farkında olmadan, kendini bu Dünyanın Tanrısı ilan eden Prens Caligastia'nın kölesi olduğunu keşfetme ihtimallerinin düşük olması belki de bir şanstır.

Yolsuzluğun seviyesi o kadar rahatsız edici görünüyor ki, çoğu insanın kandırıldıklarına dair korkunç olasılığa kendini kapatması ve bu nedenle bir inkar durumunu sürdürmeyi seçmesi için bir anlık bakış yeterli oluyor. Bazıları öğrendikleri karşısında o kadar dehşete düşüyor ki, tek çözümün iktidara şiddetle karşı çıkmak olduğuna inanıyorlar. Bunlar Weathermen ve Black Panthers gibi militan gruplara katılan insanlardı.

1960'lardaki diğer genç insanlar için hayatın yüzeyinin altındaki bu kısa ve çirkin bakış, bağlılıklarını yeniden değerlendirmeleri ve ailelerine ve sosyal yükümlülüklerine sırtlarını dönmeleri için yeterliydi. Bunlar altmışlı yılların sonundaki beatnikler ve hippilerdi, düz toplumun dışına çıkanlar. Cinsel açıdan özgür, kararlı bir şekilde bireyci, otoriteye şüpheyle yaklaşan ve çoğu zaman ütopik hayallere dalıp bir Gizem Okulu'nun üyesi olmak için gereken coşku ve öz disiplini bir araya getiremeyecek kadar dikkati dağılmış kişilerdi. Ancak Process kahvehanesine sığınmaktan, bitki çaylarını yudumlamaktan, aralıksız sigaralarını içmekten ve hem reddettikleri hem de hala bağımlı oldukları bir toplumun adaletsizliklerini durmaksızın tartışmaktan çok mutluydular.

Son olarak, trajedinin kapsamını anlayacak kadar dünyayı algılayabilen ve Batı kültürlerindeki siyasi sınıflara nüfuz eden yozlaşma ve açgözlülüğün derinliği hakkında hiçbir yanılsaması olmayanlar vardı. Süreç, Amerikalı takipçilerini büyük ölçüde, dünyayı net bir şekilde görebilen ve umutsuz bir gelecekten bunalmaya başlayan bu azınlık arasından topluyordu.

* * *

Neden ziyaretçilerin hüzünlü hikâyesine ve misyonlarının görünürdeki başarısızlığına odaklanmayı tercih ettiğimi merak edenler varsa, bunun nedeni geçmişe dönük bir anlayışa sahip olmamdır.

Burada yapmaya çalıştığım gibi, gezegenin 500.000 yıl öncesine uzanan birincil tarihsel zaman çizgisini incelediğimde, desteyi Prens Caligastia'nın lehine daha da eğen bir dizi temel kilit koşul olduğunu görüyorum. Günümüze geri dönülmez bir şekilde yol açan çeşitli olayları kendim için açıklığa kavuşturmak istiyorsam, en çok dikkat etmem gereken olaylar bunlardır.

Ayrıca bu zamana kadar bu olaylara ilişkin yorumumun, hatta bir olay yerine başka bir olayı seçmemin kişisel olduğunu bilecek kadar çok şey öğrendim. Bu nedenle, bu inceleme sadece benim yorumum olarak ele alınmalıdır. Elbette bu anlatımda yer vermediğim başka önemli olaylar da oldu, çünkü ya ben bu olayların içinde değildim ya da olayların etkisi yeterli küresel önem düzeyine ulaşmadı. Doğal olarak bu tür olaylar kendi öncelikleri olan diğer aktörler tarafından da gözlemlenmiş ve kaydedilmiş olacaktır.

Kendi Hakikat Ruhunuzla hangisinin en güçlü şekilde yankı bulduğuna kendiniz karar vermelisiniz.

Burada sadece aşikâr olması gereken bir şeyi teyit edebilirim: anlattığım hikâye modern çağa İncil'deki Adem ve Havva hikâyesi olarak inmiştir ve türünüzün mitik tarihinde derin bir öneme sahip olmuştur.

Yaratılış mitleri ilginç olaylardır. Hem kendilerini yaratan kültürleri şekillendirirler hem de aynı zamanda bu kültürlerin en derin korku ve önyargılarından bazılarını yansıtırlar. Geleneksel Adem ve Havva hikayesi

Düşüş'ün suçunu Havva'nın davranışına yükleyerek, kadınların sonraki ikinci sınıf statüsüne resmi dini otorite kazandırmıştır. Ve sonra, Adem ve Havva'yı ilk insanlar olarak göstererek, Hıristiyan dogması tarafından yorumlandığı şekliyle mit, sonraki her insanı doğası gereği günahkâr olarak tasvir eder. Ve şimdi cinsiyet ayrımcılığının bariz bir eylemi olarak düşünülebilecek bir şekilde Havva ve dolayısıyla tüm kadınlar bu günahkârlığın kaynağı haline gelir.

Bu fikir sadece saçma ve bariz bir rahip kurnazlığı olmakla kalmıyor, aynı zamanda kadınların aşağı rolünü ilahi bir onay damgası vurarak meşrulaştırmaya çalışıyor. Ancak şu da talihsiz bir gerçektir ki, Yaratılış hikayesi Batı'nın kadınları aşağılamak için kutsallaştırılmış bir gerekçesi haline gelmeden çok önce de, dünyanın neredeyse tüm kültürlerinde kadınlar erkekler tarafından boyunduruk altına alınmıştır. Çağdaş feministler, çok az istisna dışında, erkeklerin kadınlara hükmetmesine her zaman izin veren şeyin, erkeklerin nispeten daha iri cüsseleri ve daha güçlü olmaları ile çocuk doğurma konusundaki bağımsızlıkları olduğunu duyduklarında hayal kırıklığına uğrayabilirler. Ancak bir kültür belli bir olgunluğa eriştiğinde cinsiyet eşitsizliği konusu tartışmaya açılır ve gezegenin tarihi boyunca bu kültürlerden yeterince azı var olmuştur.

İncelememin daha geniş bağlamı içinde, sözünü ettiğim Adem ve Havva kesinlikle İncil'de adı geçen orijinal insanlar değildi. Eğer öyle olsaydı, insan ırkının sadece 38.000 yaşında olduğu anlamına gelirdi ki bu da bazı İncil köktencilerinin gezegenin yaşı olarak kabul ettiği 6.000 yıla göre en azından küçük bir ilerlemedir.

Anlayışları ne kadar sınırlı olursa olsun, bu tür köktenciler Adem ve Havva'nın geleneksel hikayesinin insanlık tarihinde son derece önemli bir olay olduğuna inanmakta haklıdırlar. İnsan gelişiminin seyri üzerinde son derece rahatsız edici bir etkiye sahip olduğu ortaya çıkan seçimler yapıldığına dair inançlarında da haklıdırlar. Bu iki faktör tamamen doğru olsa da, Adem ve Havva'nın gelişi ve varoluşu, İncil'de taslağı çizilen çocuk hikayesinden çok daha garip ve karmaşık bir olaydı. Başarısızlıkları, eğer öyleyse, cinsel bir patavatsızlık ya da güvene ihanetten çok, her ne kadar bu da meydana gelmiş olsa da, evrene giren çok az miktardaki menekşe kanında yatıyordu.

insan genomu ve bunun sonucunda evrimleşen insan ırklarında ortaya çıkan dengesizlik.

Ziyaretçiler yarımadadan ayrıldıklarında, yaklaşık bin altı yüz kişiden oluşan sadece dört nesil safkan soy vardı. Bunların üçte ikisi, gözden düşmüş atalarıyla birlikte gezegende kalmaktansa Melchizedek'in Jerusem'e geri dönme teklifini kabul etmeyi tercih etti. Böylece, dünyanın dört bir yanına yayılmış ve farklı insan ırklarıyla melezleşen yüz binlerce saf menekşe kanı yavrusu yerine, ziyaretçilerin genetik misyonlarını yerine getirecek altı yüzden daha az doğrudan torunları kalmıştı.

Yine de, yerel Nodite kabilelerinin damarlarına giren son derece sınırlı miktardaki menekşe kanıyla bile, ziyaretçilerin ve soylarının insan gelişimi üzerinde yarattığı etkinin sınırlı sayılarından çok daha fazla olduğu da doğrudur.

Gözcü dostum Astar'ın, Caligastia'nın ziyaretçilerin görevini altüst etmesindeki kurnazlığa duyduğu hayranlığa bir parça yer vermiş olsam da, bunu paylaşmadım. Gerçek şu ki, tüm bu durum sürekli olarak üzücü sonuçlar doğuran sefil bir başarısızlıktı. O çok az miktardaki menekşe kanı bile başta Nodit aristokrasisinin soyuna karışmıştı. Astar, Noditlerin bunu tek bir soyda tutacaklarına güvenilemeyeceğini söylerken haklıydı. Yine de bu, hem zekâya hem de bağışıklık sistemlerine önemli bir destek sağlayan nadir bir yetenekti.

Bu sınırlı genetik soyların korunması, Orta Doğu'ya, Hint alt kıtasına ve güney Avrupa'ya yayılan çeşitli soylu klanlar için neredeyse patolojik bir endişe haline geldi. Birbirleriyle evlendiler; ateşkesler ve ittifaklar kurdular; ordular kurdular ve birbirleriyle savaştılar; ve daha önce çok daha az saldırgan olan Neandertal kabilelerinin ellerinde tuttukları bölgelere doğru gittikçe daha fazla ilerlediler. 15.000 yıl içinde Neandertallerin neredeyse tamamı yok oldu. Erişilemeyen mağaralarda yaşayarak tespit edilmekten kaçan küçük Neandertal klanları dışında, bu yeni erkekler ve kadınlar, menekşe rengi kanlarının hediyesiyle, Avrupa Kıtası'nın büyük bir bölümünde yaşama hakim oldular ve Yakın ve Orta Doğu'ya kadar uzandılar.

Adem ve Havva, bir zamanlar dünya dışı olan iki ünlü ziyaretçimiz, artık ölümsüzlüklerinden de mahrum kalmışlardı ve bazı genç çocukları ve takipçileriyle birlikte Akdeniz'den çöl boyunca doğuya doğru yürüyüşe çıktılar. Bir yıl süren zorlu yolculuktan sonra Dicle ve Fırat nehirleri arasındaki verimli bir bölgeye varıp yeni kamplarını kurdular. Yerel göçebe kabileler, bu tanrısal, sarı saçlı, "mavi gözlü şeytanlar" klanının akınını öğrenince bölgeden kaçtılar ve sonunda ziyaretçilerin soyundan gelenlerle arkadaş olana kadar bölgeden uzak durmaya devam ettiler.

Bu çift oldukça uzun bir yaşam sürmüş ve altmıştan fazla çocuk sahibi olmuş, bu çocukların da çocukları ve torunları olmuştur. İki ilk ziyaretçi, her ikisi de tamamen ölümcül bir şekilde ölmeden önce kendilerini affettirmek için ellerinden geleni yaptılar. Onların soyundan gelenler, yerli kabilelerle melezleşerek ve daha önceki Nodit felaketinin aksine, genetik armağanı mümkün olduğunca geniş bir alana yaymaya çalışarak uzun yaşamlarını sürdürdüler.

Bu talihsiz olayın son aşamalarını birkaç paragrafa sıkıştırdıysam, bunun nedeni o sırada kafamın fena halde karışmış olması olmalı. Korkarım soğukkanlılığımı kaybettim. Kervanı Fırat'a kadar takip edecek ya da ziyaretçilerin yeni yerlerine yerleşmelerini gözlemlemek için zaman ayıracak yüreğim yoktu. Neşenin son kırıntısının da uçup gittiğini hissettim - tüm meleklerin doğal ruhani mirası olan bir neşe. Sorumluluklarını yerine getirmediği söylenen bizler bile bu orijinal neşenin bir parçasını muhafaza edebiliyoruz. Ancak ziyaretçilerin misyonunun çöküşünü takip eden korkunç kederli hali gözlemlediğimde, kendimi yabancı ve korkunç derecede karanlık bir yere doğru çekildiğimi hissettim.

Sanırım o zamandan beri öğrendiğim, bir insan için acı verici olsa da bir Gözcü için tam bir işkence olan zihinsel depresyon durumuna o zaman girdim. Ziyaretçinin görevinin çöktüğünü duyduğumda ve ardından bunun üzücü sonuçlarını bizzat gözlemlediğimde verdiğim alışılmadık duygusal tepkilerin bir karışımının bunu tetiklediğinden hiç şüphem yoktu. Kendimi bu ezici umutsuzluk çukurunda kapana kısılmış gibi hissediyordum.
-Caligastia'nın başarılı sabotajına sevinmem gerekirken. Yine de bundan hiç zevk alamadım. Umutsuzca dengesiz bir şeyler olduğunu, korkunç derecede yanlış bir şeyler olduğunu hissediyordum.

Ayrıca, Lucifer'in davasına katılmamın sebebi bu değildi! Bu yüzden katılmamıştım! Tüm varlıklar için vaat edilen daha büyük özgürlük bu değildi! Bu, kötülük ve hile için ve iktidardakilerin kişisel amaçları için kullanılan daha büyük bir özgürlüktü.

Burası hızla Prens Caligastia'nın ve isyancı ortayolcuların tek vilayeti haline gelen bir dünyaydı. Menekşe kanının potansiyel genetik etkisinin bu kadar radikal bir şekilde en aza indirilmesiyle Caligastia, toplam güç için giderek daha çıplak bir şehvet olduğunu kabul etmek zorunda olduğum şeyde, neredeyse tüm ana soyları koopere etmekte ve yozlaştırmakta çok az zorluk çekti.

Prens Caligastia uzun zamandır kendisini bu Dünyanın Tanrısı ilan etmişti ve şimdi bana öyle geliyor ki insanların bunu bildiğinden kesinlikle emin olmak istiyordu. Prens'in insanları doğrudan "ilahi otoritesi" altında birleştirmeye yönelik önceki girişimi, yaklaşık kırk beş bin yıl önce Kuzey Afrika ve Orta Doğu'nun çoğunu harap eden korkunç savaşla sonuçlanmıştı. Prens'in aynı hatayı ikinci kez yapmayacağını hissediyordum.

Şimdi kendime ne kadar acıdığımı itiraf etmekten utanıyorum ama ne yöne döneceğimi ya da kendimi bu sefil karmaşaya nasıl soktuğumu gerçekten bilmiyordum. Yaşadığım duygusal ıstıraptan kaçma arzumdan mı yoksa Prens'e olan bağlılığımla kendimi sonsuza kadar belirsizlik ve umutsuzluğa mahkum etmiş olabileceğim şeklindeki takıntılı düşünceden mi bilinmez, strese ve gerginliğe daha fazla dayanamadım.

Hatırladığım son şey daha önce hiç yaşamadığım bir duyguydu. Sanki yok oluyordum - sanki kendim için görünmez oluyordum. Bu tamamen nahoş bir duygu değildi, çünkü beni yaşadığım korkunç, kontrolden çıkmış, ruhsal acıdan kurtarmıştı.

Kendimi tam bilincime kavuşmuş olarak bulduğumda, kendi irademdışında Mu Adaları'na geri götürüldüğümü fark ettim.

Kesinlikle zihnimin daha berrak olduğunu hissettim ve bunun için bir anlığına minnettar oldum. Yine de daha önce Vanu, Amadon ve Lemurya halkını içinde bıraktığım çıkmazı hatırladığımda, neredeyse o kara depresyona geri dönüyordum.

Beklemediğim bir sürprizle karşılaştığımı söylemekten mutluluk duyuyorum.

* * *

Mein Host New Orleans'a geleli henüz üç hafta olmamıştı ki, Chicago Bölümü'nden kendisine Catherine'in alışılmadık derecede rahatsız ruh haline daha da ışık tutan tuhaf bir hikâye ulaştı.

O ilk birkaç hafta koğuşum için mutlu bir dönem olmuştu. Diğerleri arasında popüler olduğu açıktı ve para kazanma yetenekleri onu her zaman her bölüm için bir varlık haline getirmişti. Catherine'den ve bebekten uzakta olmaktan duyduğu rahatlamanın kısa bir süre sonra, kendini giderek daha fazla evinde ve rahat hissettiği bir şehirde olmaktan duyduğu gerçek hazzın gölgesinde kaldığına inanıyorum.

Bu nedenle, Chicago Bölüm Başkanı olan arkadaşı Chris tarafından yazılmış bir mektubun kendisine gösterilmesinin onun için daha da şok edici olacağını düşünmüştüm. Yine de bu ilginç hikâyeden hiç etkilenmemiş, hatta eğlenmiş görünüyordu. Mektup benim koğuşuma değil, daha önce Mein Host ve çırağı Nick'i Sicilya'ya gönderdiğinde tanıştığımız ve New Orleans Bölümü'nün başına atanan genç aile reisi Wendy'ye gönderilmişti.

Not kısa ve özdü.

Catherine birkaç gün önce, herkes yattıktan çok sonra, sabah saat iki sularında Chicago Chapter evinin bodrumunda bulunmuştu. Görünüşe göre karanlıkta, sadece etrafını saran beyaz mumların titrek alevleriyle aydınlanmış bir halde bulunmuştu.

Mektupta, tütsü bulutlarının o kadar yoğun olduğu (onları uyaran yatak odalarına kadar gelen kokuydu) ve Chris'in neler olduğunu anlamasının neredeyse imkânsız olduğuna dair bir espri vardı. Merdivenlerden parmak uçlarında indiğini ve Catherine'in kendisini duymasına fırsat vermeden, ne bulacağını bilmeden dumanın içinde ilerlediğini yazıyordu.

Yaklaştığında ve yükselen duman görebileceği kadar temizlendiğinde, Catherine'i uzun beyaz bir gecelik içinde, hafif bir transa girmiş gibi buldu. Büyülü sözler mırıldanıyor ve daha sonra kocasına benzettiğini itiraf ettiği küçük bir balmumu heykelciğe iğneler batırıyordu. Onun üzerinde Voodoo büyüsü yapıyordu! Eğer onu öldürmeye çalışmıyorsa bile, hayatını olabildiğince acı verici hale getirmek için elinden geleni yapıyordu.

Wendy mektubu okumayı bitirdiğinde gülümseyerek ev sahibime baktı. Kadının iyi bir dedikodudan hoşlandığını biliyordum ve bu belli ki nadir ve ilgi çekici bir dedikodu parçasıydı - zevk almamak için çok iyiydi. Zamanında iki dünyada da ölümlülerin bazı tuhaf davranışlarına tanık olmuş olan ben bile bu tuhaflık karşısında şaşırmıştım. Catherine'e pek iyi davranmadığının farkındaydı ama onun için durumun bu kadar kötüleştiğinden haberi yoktu.

"Şey, benden hoşlanmadığını biliyordum ..." dedi gardiyanım Wendy'ye şaşkın bir bakış atarak. "Ben de ondan pek hoşlanmıyordum! Ama bu? Hayır, böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim... Bu çok garip!"

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmaktan bahsetti mi?"

"Asla. Bu hiç beklenmedik bir şey." Koğuş arkadaşım cevap verirken başını sallıyordu ve onun gerçek şaşkınlığını hissedebiliyordum. "Bu zor bir durumdu, bunu biliyordun, değil mi?"

Wendy bir sigara yaktı ve cesaretle gülümsedi.

Bunu duyunca elbette ilişkilerinin durumunu biliyordur diye düşündüm. Muhtemelen, New Orleans'a geldikten kısa bir süre sonra Catherine'le ilgili acı verici düşünceleri bir kenara bırakmış gibi görünen Mein Host'tan daha fazla şey biliyordu.

Yakın topluluklarda, sorunlu ilişkilere dair haberler hızla yayılır. Bu tür haberler, söz konusu her söz ve eylemin psişik, psikolojik ve ruhsal sonuçlarını analiz etme ve durmaksızın tartışma dürtüsünü besleme eğilimindedir. Genel olarak topluluklar özünde ilişkilerle, çok çeşitli zorlu koşullar altındaki insan etkileşimleriyle ilgili olduğundan, bunda olağandışı bir şey olmamalıdır. Ancak, iyi orta sınıf evlerden gelen ve üniversite eğitimi almış iyi huylu genç İngiliz kızları ve erkekleri arasında dedikodu yapmak genellikle teşvik edilmezdi. Dolayısıyla, dedikoduyu psikoterapötik bir bağlamda çerçevelemek, dedikodu yapmanın kabul edilebilir bir yolu haline gelmişti. Aslında, bu koşullar altında kulak misafiri olduğum tartışmaların çoğu Süreç terimleriyle o kadar doluydu ki, bilmeyenler için neredeyse anlaşılmazdı.

Bana göre bu gereksiz bir gösterişti ve hepsi de bunu biliyordu. Bu tür baş döndürücü konuşmalar aslında sadece duygusal bir dedikodu ihtiyacının o anda toplumda moda olan süslü bir jargonla süslenmiş haliydi. İhtiyaç var

Bunda utanılacak bir şey yok, çünkü dedikodu her zaman toplumsal yaşamın ayrılmaz bir parçası olmuştur. Ancak erken dönem alışkanlıklarının kırılmasının zor olduğu açıktır. İyi yetiştirilmiş genç İngiliz okul çocuklarına yatılı okullarında aşılanan "birinin arkasından konuşmak" ile ilgili utanç, akıllı söylemler ve anlayışlı gözlemlerle ne kadar ustaca kamufle edilirse edilsin, asla tamamen ortadan kalkmayacaktır.

Mary Ann ise hiçbir zaman bu kadar ılımlı bir orta sınıf suskunluğuna sahip olmamıştı. Bu zamana kadar tamamen yakın çevresi tarafından kendisine aktarılan dedikodulara bağımlıydı - her ne kadar onlar bunu sözlü raporlar olarak düşünseler de
-Süreç bölümlerindeki çeşitli bireylerde neler olup bittiği hakkında. Aslında, dedikodu yapma dürtüsü (ancak bunu gizemli Süreç ilkeleriyle çerçevelemeyi her zaman hatırlayarak), grubun giderek karmaşıklaşan dini terminolojisinin gelişmesiyle daha da soyutlaşan, süregelen bir model haline gelecekti.

Yine de bir tür gizli dil, dünyayı görme ve yorumlama biçimi yarattı ve bu da Elekt'i inisiye edilmemiş sürüden ayırdı. Aynı zamanda onları hayali bir ortak kimlik ve ortak bir amaç duygusuyla birbirine bağlamaya da hizmet etti.

"Hastanede Catherine'in yanında olmadıktan sonra ..." Mein Host Wendy'ye "... en azından beni bununla suçladı ... daha da kötüye gitti. Sonra, çocuk çığlık atarken ve herkes onları uyanık tuttuğumuz için bizi suçlarken o küçük odada birlikte sıkışıp kaldıktan sonra ..."

"Ama iğneler? Oyuncak bebeğinize iğne batırmak mı?" Wendy bunun peşini bırakmayacaktı. "Bu oldukça aşırı! Bunu hak edecek bir şey yapmış olmalısın!"

"Hiçbir fikrim yok." Gardiyanım yine şaşkınlıkla başını sallıyordu. "Her şey olabilir. Ona iyi davranmadığımdan eminim. Bunu biliyorum. Muhtemelen tek bir şey değildi, bir yığın şeydi. Onun için her şeyden çok üzülüyorum."

"Bebeği sevmedin mi?" Wendy daha da bastırıyordu. "En azından onun iyiliği için barışı koruyamaz mıydın?"

"Onunla hiçbir ilgisi yoktu, zavallı küçük yaratık," diye itiraf etti. "Her şey Catherine'le benim aramdaydı. Tabii ki gürültüyü azaltmaya çalıştık. Bu

imkansız bir durumdu. Ne kadar sinirli bir kız olduğunu biliyorsun.
. ... onun için benden çok daha zordu ..."

Wendy sırıtarak, "Senin gibi bastırma sanatları konusunda iyi eğitimli," diye cevap verdi; İngiliz erkeklerini tanıyordu.

"Cidden, onun için bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Ama bodrumdaki iğneler?! Gerçekten mi?!" Bu sefer ikisi de gülmeye başlamıştı. Bu *çok* saçmaydı.

"Ve biliyor musun? Hiçbir şey hissetmedim!" Daha fazla kahkaha. "Hiçbir şey! İğne ucu kadar bile. Buraya geldiğimden beri kız hakkında fazla düşünmedim bile."

"Belki de sadece pratik yapıyordu!" Wendy kıkırdamalar arasında ağzından kaçırmadan edemedi. "Belki de henüz iyi kısma gelmemişti!"

Catherine'in durumunun tuhaflığına rağmen -sonuçta, voodoo büyücülüğü yaparken yakalanan birine ne yaparsınız ki? Bunun bir kardeşlik sempatisi olduğunu düşünmüştüm.

Ancak bunun dışında Wendy'nin yaptığı çok daha sahtekârca bir şey daha vardı. Mein Host'un bu alışveriş boyunca bilmediği şey, Wendy'nin Londra'da hamile Catherine'e ne yapılacağı konusundaki tartışmanın bir parçası olduğuydu. Dolayısıyla Wendy, çocuğun koğuşumun oğlu olma ihtimalinin düşük olduğunun farkında olduğu kadar, çocuğun dünyaya gelişindeki olağandışı koşulları da biliyor olmalıydı.

Wendy'ye ek olarak, elbette göz önünde bulundurulması gereken bir de Diana vardı, koğuşumun sadık annesi. Tüm anneler gibi Diana da ilk (ve tek) torununu öğrendiğinde çok heyecanlanmıştı. Bebek haberini duyduğunda, oğlunun evlendiğini öğrendiğinde olduğu kadar şaşırmıştı ama tahmin edilebileceği gibi bir torun sahibi olma ihtimali onu çok sevindirmişti.

Çocuk doğduğunda Diana çok sevinmiş olmalıydı. Kendisi de üç kız kardeşin en büyüğü olan Diana, diğer iki kız kardeşin torun sahibi olmasıyla birlikte fazladan bir memnuniyet hissetmiş olmalıydı. Birbirlerinden çok farklı olsalar da, üç kız kardeş birbirlerini seviyorlardı ama bazı ailelerde görülen hafif bir rekabet duygusu da vardı.

Mein Host, Süreç'in New Orleans Bölümü'ndeki yoğun hayatına alışırken, Diana ve torununun bu işi, topluluk boyut ve etki olarak hızla büyürken karşılaştığı zorluklardan sadece biri olacaktı.

Koğuşumun görüşüne göre topluluk bir zamanlar bir Gizem Okuluydu; yakında bir din haline gelecekti. Hem de bir din! Hepsi resmi ve artık Son Yargı Süreci Kilisesi olarak adlandırılıyor.

"Bir kilise! Tanrı aşkına!" Koğuşum bu ironi karşısında alaycı bir şekilde kıs kıs gülmekten kendini alamadı.

Cemaatin yeni adı ve resmi konumu, tam da benim koğuşumu ateist yapan türden organize bir dini kuruma benziyordu.

Bundan sonra ne olacağını sadece merak edebiliyordum.

SON SÖZ

Bilinmeyen Bölge

Alight'ı Yakalamak ve Gözcülerin Ortaya Çıkan Bilgeliği

Georgia ile *Bir Asi Meleğin İtirafları* üzerinde çalışmaya başladığımda, bunun çok ciltli bir aşk emeğine dönüşeceğini bilmiyordum; ve kesinlikle gezegenin geçmiş tarihini bu kadar ayrıntılı bir şekilde veya Dünya'nın tarih öncesi boyunca örülen birçok rakip ipliği çözme ihtiyacıyla getirdiği tutkuyla keşfedeceğini tahmin etmemiştim. Bu sinir bozucu konuları çözmeye yönelik geçici bir ilgiden ziyade bir "ihtiyacı" olduğunu söylüyorum, çünkü bana öyle geliyor. Bunu yapmaya gerçekten *ihtiyacı var*. İşte bu yüzden bu projeyi bizi götüreceği yere kadar götürme dürtüsü Georgia'nın ellerindeymiş gibi hissediyorum. Belki de daha iyi bilmeliydim!

Georgia ve ben birlikte ilk cilde başladığımızda, yazma sürecinin kendisi o kadar büyüleyiciydi ve o kadar çok şey öğreniyordum ki, işbirliğimizin bizi nereye götürebileceğine pek dikkat etmedim. *Urantia Kitabı'nı* okuduğumda, ne kadar büyük bir zaman dilimini kapsadığını zaten anlamıştım. Kitabı sezgisel olarak gerçekçi bulmaya başlamam, kayıtlı tarihten önceki binlerce bin yıl boyunca, bizden çok da farklı olmayan insanoğlunun en zor koşullar altında hayatlarını ellerinden geldiğince iyi bir şekilde yaşamalarını geniş bir şekilde takdir etmemi sağladı.

Urantia Kitabı ve ortaya koydukları benim için kişisel bir vahiydi. Hatırladığım kadarıyla, Dünya tarihinin bir noktasında bir şeylerin umutsuzca ters gittiğine dair huzursuz bir his hep vardı içimde. Muhtemelen bir savaşta doğmuş olmak başlangıçta bana önyargılı davranmama neden olmuş olabilir, ancak büyüdükçe ve dünyanın yöntemlerini daha iyi tanıdıkça fikrimi değiştirmek için hiçbir neden bulamadım. Bir şeyler korkunç bir şekilde yanlış gitmiş olmalıydı; bu rahatsız edici duyguyu dayandırabileceğim hiçbir şey yoktu, ama

Bir gezegenin organize edilmesi ve yönetilmesi için en iyi yolun bu olamayacağı düşüncesi beni hiç terk etmedi.

Belki şekilsiz ve kuşkusuz naif bir düşünce, ancak bazı tarihsel bilgilere sahip olduğumuz sadece son dört ya da beş bin yılın makul bir değerlendirmesi, bir şeylerin zaten derinden yanlış olduğuna ve gölgesini tüm insan faaliyetlerinin üzerine attığına işaret ediyor.

Bu huzursuz hissin köklerinin gerçek bir olaya dayanıyor olabileceğini, pek çok farklı kadim kültürde "Cennetteki Savaş" olarak nitelendirilebilecek bir olaya dair referanslara rastlamaya başladığımda fark etmeye başladım. Eğer Cennet'in kendisi savaştaysa bizim ne tür bir şansımız olabilir ki diye düşündüğümü hatırlıyorum. Bu korkunç bir gerçekti ve benim de bu işte parmağım olabileceğine dair aynı derecede ısrarcı ve rahatsız edici bir hisle daha da kötüleşti. Bunun kulağa iddialı ve biraz da aptalca geldiğinin farkındayım, ancak bu his devam etse de hiçbir zaman zulüm ya da kendini beğenmişlik sanrılarına dönüşmedi, sadece zihnimin bir köşesinde kaldı.

O zamandan beri entheojenleri kendini tanıma aracı olarak kullanan birçok insanın da uzak bir geçmişte yapılan ve şimdi kendimizi affettirme şansına sahip olduğumuz hatalarla ilgili aynı duyguyla karşılaştığını öğrendim. Bu içgörünün nereden kaynaklandığı ve kefaret fikrinin neleri içerebileceği, bu kitaplarda gelişen temalardan sadece ikisi.

Kırklı yaşlarımın başında *Urantia Kitabı'yla* karşılaştığımda, Cennetteki Savaş olarak adlandırılan bu olayın çok daha açık bir şekilde tanımlandığını ve orada "Lucifer İsyanı" olarak adlandırıldığını gördüm; bu isyanın sonuçları gerçekten de bugün hepimizi etkileyecek şekilde tarihe yayılmıştır. Melekler arasındaki bu isyanda rahatsız edici derecede tanıdık gelen bir şeyler vardı. Bu drama duygusal olarak göz ardı edebileceğimden daha fazla yatırım yaptığımı hissettim ve böylece nihayetinde Georgia ile bu ciltler üzerinde çalışmaya yol açan araştırma izi başladı.

Her ikimizin de birbirimize güvenmeyi öğrendiğimiz yoğun bir eğitim dönemi olduğunu sonradan fark ettiğim yaklaşık on beş yıl sürdü. Georgia'nın kendisini bir "asi melek" ya da onun tercih ettiği şekliyle, isyan sırasında Lucifer ile aynı hizaya gelmiş bir melek olarak ortaya çıkarması birkaç yıl sürdü. Doğam gereği batıl inançlarım yoktur ve kolay kolay da korkmam ama kendimi bilinmeyen bir bölgeye soktuğum açıktı. Urantia belgelerine tek minnettarlığım, en azından bana biraz bilgi sahibi olabileceğim bir bağlam sağladıkları içindir.

Georgia'nın kim olabileceğine ve hayatımda ne yaptığına dair sınırlı bir anlayış.

Birbirimizi tanıdığımız yıllarda, insan dışı zekâların dünya üzerindeki perde arkası etkilerini inceleyen üç kitabımı yazıyordum ve yine de Dünya'daki yaşamı şekillendirmede böylesine güçlü bir etkiye sahip gibi görünen bu meleksel devrime odaklanmaya sürekli geri çekiliyordum. Bu konuda yazmayı denememem gerektiğini biliyordum. Altmışlı yaşlarımın başında, içimde mayalandığını hissettiğim hikayeye yaklaşacak ve anlatacak doğru sesi bulmak için üç başarısız girişimde bulundum. Ancak Georgia aynı alanın çoğunu kendi amaçları için keşfetmek istediğini açıkça belirttiğinde aradığım sesi bulduğumu anladım; ve belki de daha önemlisi, Georgia'nın gözlemlerinin ve bilgisinin derinliğinin benim masaya getirebileceğim her şeyin çok ötesinde olacağından emin oldum.

Urantia belgelerindeki alışılmadık sözcüklere, terimlere ve kavramlara aşinalığım ortak bir kelime dağarcığı oluşturmamızı sağladı ve zihnim kitaptaki materyalle zaten genişlemiş olduğu için Georgia'nın anlatısının her dönüşünde çıldırmıyordum. Tam tersine. Kendimi tamamen büyülenmiş buldum. Kanallık yapmak ya da dikte almak gibi değildi. Zaten bunu yapmak istemedim. Georgia'yı zihnimde net bir şekilde duyabilsem de, gerçek besteleme ve yazma, şunu veya bunu ifade etmenin en iyi yolunu veya hangi metaforun en uygun olduğunu tartıştığımız veya gözlemlerinden birini doldurmak veya kanıtlamak için benden küçük bir araştırma yapmamı isteyebileceği tamamen işbirliğine dayalı bir çabadır. Benim zaaflarıma karşı her zaman nazik ve hoşgörülü davranıyor ve anlatısı bilinçli olarak farkında olmadığım olayları, kişilikleri ve içgörüleri ortaya çıkarmaya devam ettikçe şaşırmaya ve büyülenmeye devam ediyorum.

Georgia'nın *İtirafları'nın* üçüncü cildi olan bu kitapla birlikte gerçekten alevlendiğimizi hissettim. İlk iki ciltten küçük ama sadık bir okuyucu kitlesi edinmiştik ve Georgia'nın bu tepkiden cesaret aldığını biliyorum. Diğer insanların ilgisini çekmeyecek kadar kişisel ve kendine özgü olduğunu düşündüğüm için bu çalışmayı yayınlamak benim asıl niyetim değildi. Ancak, Georgia'nın sözlerinin başkalarında tanıdık bir akorda çarptığı görülüyor ve bunu, anlatının devam ederken doğrulanması olarak kabul ediyorum.

Inner Traditions - Bear & Company tarafından yayınlanan bir sonraki cildin başlığı *Gözcülerin Bilgeliği*.

Her ne kadar bu ciltleri mümkün olduğunca birbirinden bağımsız hale getirmeye çalışsak da, Georgia'nın Dünya'daki yarım milyon yıllık görevine dair ortaya çıkardığı hikaye uzun bir süreç haline geliyor ve insan olmayan kilit kişiliklerin çoğu Georgia'nın anlatısında zaman içinde ortaya çıkmaya devam ediyor. Örneğin üçüncü ciltte Lemurya halkının yaklaşan felaketler konusunda uyarıldığını görüyoruz, ancak felaketin kendisi ve Pleiadesli tahliye operasyonu *Gözcülerin Bilgeliğini* beklemek zorunda kalacak.

Bu üçüncü ciltte Georgia, Prens Caligastia'nın ziyaretçilerin misyonunu baltalamasını anlatırken, bir sonraki ciltte ziyaretçilerin başarısızlığının sonuçlarının yerli halk Caligastia'nın kontrolü altına girdikçe nasıl tahribata yol açmaya devam ettiğini yazıyor.

Bu ciltte, Georgia'nın Dünya'da işler çok kızıştığında ziyaret etmeyi sevdiği komşu bir gezegen olan Zandana'nın Gezegen Prenslerinden biriyle önemli bir alışverişi anlatıyor, ancak bu ilişkinin nasıl sonuçlanacağı ve Prens Caligastia üzerindeki talihsiz etkisi daha sonraki ciltlerde ortaya çıkıyor.

4. ciltte, Georgia'ya gezegenler arası seyahatlerini genişletme, Lucifer'in devrimiyle aynı hizaya gelen bir avuç başka dünyayı ziyaret etme ve keşfetme fırsatı verilir ve Dünya'nın özel bir kader için seçilmiş gibi göründüğünü fark etmeye başlar.

Georgia tarafından incelenen ve analiz edilen hayatıma gelince, bu bir keşiften başka bir şey değil. Perde arkasında neler olup bittiğini, o zamanlar hiç anlamadığım ya da fark etmediğim şeyleri görebiliyorum. Burada, bir sonraki ciltte olduğu gibi, cisimleşmiş Tanrıçam Mary Ann'in kölesi olmaya devam ediyorum, ancak bunlar daha ilk günler ve Süreç 1960'ların sonu ve 70'lerin başında topluluk Amerika'ya doğru genişledikçe sayı ve etki olarak büyümeye devam edecek.

Bu ciltte yolumu bulmaya çalışırken -henüz yirmili yaşlarımın sonlarındayım- bir sonraki ciltte Amerika'da geniş çaplı seyahat etme ve Millbrook malikanesinde Dr. Timothy Leary ile bir çadırda geçirdiğim uzun ve unutulmaz üç gün de dahil olmak üzere bir dizi tanınmış ama alışılmadık kamusal figürü tanıma şansım oldu.

Yine de bu ilk ciltler boyunca, Prens Caligastia'nın güce olan açlığı ve tanrısallık iddiaları gibi bazıları belirgin olan bir dizi gelişen tema var gibi görünüyor; Lucifer'i takip eden meleklerin ölümlü varlıklar olarak enkarne olmalarına izin verildiğine ve verilmekte olduğuna dair çeşitli ipuçlarında olduğu gibi, diğer temalar daha az belirgin olsa da gelecekteki öneme gebedir. Melek miraslarının bilincinde olmayan bu tür insanların, Georgia'nın tarih öncesi anlatısında yeni yeni ortaya çıkmaya başladıklarına dair işaretler vardır; bir sonraki ciltte Atlantis dönemine yaklaştıkça daha fazla sayıda bulunacaklardır.

Georgia'nın asi meleklere olanlara inanma konusunda son derece temkinli davrandığı görülmektedir. Görünüşe göre melek ve ölümlünün böyle bir birleşimi duyulmamış bir şeydi çünkü böyle bir melek/insan melezinin etkileri çok geniş kapsamlı ve öngörülemez olacaktı. Bu kitaplar boyunca kendisi için bir ölümlü enkarnasyonu umut etme konusunda yavaş yavaş daha az isteksiz hale gelir. Georgia bu beklenmedik fenomeni ve Atlantis zamanlarında nasıl tezahür edeceğini gözlemlemeye daha aşina hale geldikçe temkinliliği yavaş yavaş değişecektir.

Hayatımı anlatırken Georgia bu iddiada bulunurken daha az ihtiyatlı davranıyor ve New Orleans Chapter kahvehanesindeki adamla telepatik karşılaşmam gibi, genç adamın gelişmiş bir bedenlenmiş asi melek olduğunu söylemekten çekinmediği olayları anlatıyor. Şaşırtıcı görünse de, Georgia enkarne asi melekleri ve bazı durumlarda bu tür bireylerin tarihsel anlatıda oynadıkları rolü tanımlamaya devam ediyor. Bir ölümlü olarak enkarne olma fırsatının bir asi melek için hiç de kolay olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

Bu kitapta Aleister Crowley üzerine yaptığı kısa analizde de belirttiği gibi, onun gerçek etkisi, az sayıdaki diğer çağdaş cisimleşmiş asi meleklerde olduğu gibi, bir önceki çağın sahte kesinliklerine dayanan kendini beğenmiş iddiaları ve sanrıları yıkmaya ve ifşa etmeye yardımcı olmaktı. Dolayısıyla, Crowley'nin hatırlanmayı umduğu gibi, ne büyü çalışmaları, ne gizemli teorileri, ne şiirleri, ne de sıradan felsefeciliğiyle değil, Georgia'nın da işaret ettiği gibi, zamanın boğucu sosyal ve dini düzenine karşı koyan cesur ve kararlı bir asi olarak gerçek etkisiyle hatırlanacaktır.

Bir sonraki cilt olan *Gözcülerin Bilgeliği'*nde, M.Ö. 39.000 ile M.Ö. 16.500 yılları arasında evrimleşen Dünya'nın kadim tarihini anlatmaya ve kendi eşsiz perspektifinden bakarak benim hayatımı incelemeye devam edecek. Georgia, gezegenin gelişiminin bu kritik dönemi boyunca ve kendi yaşamıma dair gözlemlerinde, sayıları her zaman nispeten az olan asi melek enkarne akınının zaman içinde nasıl arttığını, daha kalabalık hale geldiğini ve hatta bazı durumlarda on dokuzuncu ve yirminci yüzyılların sosyal ve kültürel gelişmelerine damgalarını vururken kültürlerinde nasıl etkili olduklarını anlatıyor.

Bu çalışma boyunca Georgia'nın rehberliğinde anlamaya başladığım şey, insan olarak enkarne olan asi meleklerin, bir zamanlar Lucifer ile aynı hizada olan melekler olarak önceki varoluşlarının neredeyse her zaman farkında olmasalar da, her zaman ebeveynlerinden, kardeşlerinden ve hayatta karşılaştıkları insanların çoğundan açıklanamayacak kadar farklı hissettikleridir. Nadiren kolay bir hayatları olur ve bazen dünyevi anlamda başarılı olsalar bile, hayatları genellikle hayal kırıklığıyla gölgelenir.

Bir asi meleğin ölümlülerin yükseliş programına tam olarak kabul edilmesi için birçok yaşam süresine ihtiyacı olacaktır. Georgia şu anda Dünya'da bu tür varlıkların yüz milyondan fazla olduğunu doğruladı ve aldığım mektuplardan, onun sözlerinin bu kitaplara ilgi duyan okuyucular için değerli olduğunu kanıtladığı açık. Kişisel deneyimlerime dayanarak onları temin ederim ki, eğer kendilerini enkarne olmuş asi melekler olarak tanıyorlarsa, büyük olasılıkla uzun ölümlü yaşamlar döngüsünü tamamlamışlardır ve bu yaşamda üstlendikleri görevleri tamamladıklarında ölümlüler olarak yükseleceklerdir.

Bu kitapları Georgia ile birlikte yazarken çok kişisel destek ve cesaret aldım ve umuyorum ki şimdi bu satırları okuyan sizler de Georgia'nın anlatısını bir sonraki ciltte takip ederken aynı değeri bulacak ve *Gözcülerin Bilgeliği'nde* onun içgörüleri ve ifşaatlarıyla benim onun sözlerini kaydettiğim kadar zenginleşeceksiniz.

EK

Melek Kozmolojisi

Ben Timothy, Cennette Savaş olarak adlandırılan bu olayın dünyanın dört bir yanındaki farklı mit ve efsanelerde, ayrıca büyük dinlerin kutsal kitaplarında ve geleneklerinde yer alan pek çok versiyonunu okudum ve bu savaşın büyük olasılıkla gerçek bir olaya dayandığını düşünüyorum. En yetkili açıklamanın *Urantia Kitabı'nda* bulunabileceğine inanıyorum, burada Lucifer İsyanı olarak anılmaktadır.

Urantia Kitabı'nı ilk kez okuduktan otuz yıl sonra, onu hala hem dünya dışı hem de göksel faaliyetler hakkında en güvenilir bilgi kaynağı olarak görüyorum. Kitap şu konulara ayrılmış dört bölüme ayrılmıştır: Tanrı'nın Doğası, Merkezi ve Süper Evrenler; Yerel Evren; Urantia Tarihi (bu gezegene verdikleri isim); ve İsa Mesih'in Yaşamı ve Öğretileri. (Hem *Urantia Kitabı* hem de bu kitapta ortak olan terimlerin tanımı için lütfen sözlüğe bakınız).

Urantia modeline göre, birlikte maddi Çokluevreni oluşturan yedi Süperevren vardır. Bu yedi Süperevren sonlu Çokluevrenin özünü oluşturur ve Çokluevrenin toroidal formunun merkezindeki delik olarak görselleştirilebilen Merkezi Evreni çevreler.

Her bir Süperevren yüz bin Yerel Evren içerir ve bunların her birinin kendi Yaratıcı Oğlu (bizimki Mesih Mikail veya İsa Mesih'tir) ve kendi İlahi Annesi vardır - bunlar kendi alanlarının Yaratıcı Varlıklarıdır. Bu yüksek varlık çifti, kendi Yerel Evrenlerindeki varlıkları ve gezegensel biyosferleri yaratmak ve biçimlendirmek için Merkezi Evrenden aşağıya doğru inen enerjiyi modüle eder.

Her bir Yerel Evren on bin Yerel Sisteme bölünmüş on milyon yerleşik gezegeni barındırır. Her bir Yerel Sistem, sırayla, üzerinde yaşanılan ya da yaşanılacak olan bin gezegen içerir ve her birinin Sistem Egemenleri çifti vardır (bizimkiler Lucifer ve Satan'dı).

Sistem. Her gezegenin kendi dünyalarını denetleyen iki Gezegen Prensi vardır (bizimkiler Caligastia ve Daligastia idi).

Urantia Kitabı'na göre Lucifer ve Şeytan, Yerel Evrenlerin Yaratıcı Evlatları tarafından hayali bir Görünmeyen İlahiyat'ın varlığını teşvik etmek için ayrıntılı bir komplo düzenlendiğine ve Yaratıcı Evlatların bunu daha sonra kendi yarattıkları göksellerin ve meleklerin düzenlerini manipüle etmek için bir kontrol aracı olarak kullandıklarına inanmaya başladılar. Bu komplonun varlığını duyuran Lucifer, tüm varlıklar için daha fazla özerklik ve Sistem Egemenleri ile Gezegensel Prenslerin ölümlü yüklerinin ruhani gelişimini hızlandırmak için kendi yaklaşımlarını takip etmelerini talep etti.

Devrimciler hızla taraftar kazandılar ve isyan hızla yayılarak Sistemimizdeki otuz yedi gezegeni etkiledi; Urantia, yani Dünya gezegenimiz de bunlardan biriydi. Sistem faaliyetlerini denetlemekle görevli pek çok meleğe isyancı gruba katılıp katılmama konusunda seçim hakkı verildi.

Lucifer'in suçlaması - yükselen ölümlülere çok fazla ilgi gösterildiği - çok sayıda meleğin yanı sıra otuz yedi çift idari melek için de doğru çıktı: Gezegensel Prensler ve onların dünyalarındaki ölümlü (insan) varlıkların düzenli bir şekilde ilerlemesinden sorumlu olan yardımcıları. Devrim, onu iğrenç bir isyan olarak nitelendiren yönetim yetkilileri tarafından etkili bir şekilde bastırıldı; bunun iki acil sonucu Lucifer ve Şeytan'ın değiştirilmesi ve Sistem'in izole edilerek Dünya'nın karantinaya alınması oldu.

Lucifer İsyanı sırasında, Dünya'daki 50.000 orta yol meleğinin büyük çoğunluğu - 40.119 - Lucifer ve Şeytan'la aynı hizaya gelmişti. *Urantia Kitabı'na* göre, Mesih'in zamanına kadar gezegenimizde kalmaya mahkumdular, o zaman Mesih'in gizli işlevlerinden biri onları ortadan kaldırmaktı. Bu kısa bir referanstır ve kitapta isyancı ortayolcuların nereye götürüldüğüne dair daha fazla ayrıntı verilmemektedir. Bununla birlikte, bu asi ebabillerin ortadan kaldırılmasıyla, sayılarının beş katının görevlerini yerine getirmek üzere burada sadece 9.981 sadık ebabil kalmıştır.

Tüm bunların bir sonucu olarak, melek yoldaşların ve yardımsever ara yolcular ile dünya dışı varlıkların varlığının sıradan bir deneyim olması gereken normal bir gezegenin (karantinaya alınmamış bir gezegenin) aksine, biz Dünyalılar, kalabalık bir Çoklu Evren'in kendi köşemizde uyukluyoruz.

Kim olduğumuzu ve bu hale nasıl geldiğimizi. İsyandan bu yana geçen 203,000 yıl boyunca karantinaya alınıp normal dünya dışı faaliyetlerden izole edildikten sonra, önce çoklu evrendeki yerimizi unuttuk, sonra da tamamen unuttuk. Bu durum göz önüne alındığında, sorunlu bir tür olarak evrimleşmemiz kaçınılmazdı. Gezegenimiz, Lucifer İsyanı nedeniyle normal gelişim rotasından sapmış birkaç dünyadan biridir.

Bu tedirgin edici durum, bu gezegensel karantina, iki yüz bin yıldan fazla bir süre devam etti ve nihayet 1980'lerin başında karara bağlandı ya da ben öyle anlıyorum.

Gezegensel karantina nihayet kaldırıldığı için, Çoklu Evren'in geri kalanı artık bizimle meşru temas kurabiliyor. Son zamanlarda tanık olduğumuz şey, dünyamızın yaklaşmakta olan dönüşümünde bize yardımcı olmak üzere geri dönmekte olan asi ara yolculardır (Mor Alev Varlıkları). Okuyucularım için belki de daha kişisel bir ilgi alanı olsa da, isyan sırasında Lucifer ile aynı hizada olan pek çok melek ölümlüler olarak enkarne oluyor. Görünüşe göre bu asi melekler ve Gözcüler, dünya gölgelerden sıyrılmak ve olağanüstü kaderini gerçekleştirmek için bitmek bilmeyen uzun bir Karanlık Çağ'dan çıkarken, kişisel kurtuluşa giden bir yol olarak insan enkarnasyonunu öneriyorlar.

Sözlük

Birçok farklı kaynaktan gelen birçok değerli görüş, bu kitap dizisinin keşfetmeye çalıştığı temalara ve temel sorulara katkıda bulunmuştur, ancak Tanrı, Evren ve Her Şey hakkında karşılaştığım en güvenilir ve kapsamlı açıklama, otuz yıl sonra *Urantia Kitabı* olmaya devam etmektedir. Aşağıdaki bazı kavram ve kelimeler bu kitaptan alınmış ve (UB) olarak işaretlenmiştir, ancak tanımlar bana aittir.

Albedo: simyasal sürecin ikinci aşaması olup, ilk aşamada mevcut olan safsızlıkların yavaşça yakılmasıyla ortaya çıkar.

Melek: Yerel bir Evrende yöneticilik yapan herhangi bir varlık düzeni için kullanılan genel bir terimdir.

Atman, İçkin Ruh, Düşünce Ayarlayıcı (UB): insan ve dünya dışı tüm ölümlü varlıkların içinde bulunan Yaratıcı'nın bir özü.

Biyoplazma (UB): Biyoplazma donörünün biyolojik bir kopyasını yeniden oluşturmak veya klonlanmış bir fiziksel aracı amaçlanan ortama kalibre etmek için gerekli olan bir bireyin genomunun bir bileşeni.

Caligastia (UB): Bu dünyanın Gezegensel Prensi olarak görev yapan ve Lucifer ile ittifak kuran İkincil Lanonandek Oğlu.

Cano (UB): Dişi ziyaretçi Eve ile çiftleşen genç Nodite aristokratı.

Merkezi Evren (UB): orijinal Yaratıcı Tanrı/ların - Baba, Anne/Oğul ve Kutsal Ruh'un (UB) meskeni. Eğer Çoklu Evren bir torus ise, o zaman Merkezi Evren çok daha ince bir frekansta var olan ve enerjinin maddi Çoklu Evrenin yapı taşlarını oluşturmak üzere aşağıya doğru indiği ortadaki deliktir.

Citrinitas: Simyacının Yüce ile nihai birleşmeyi gerçekleştirebileceği ileri ruhani aydınlanma hali.

Yaratıcı Oğullar (UB): 700.000 Yerel Evrenin (UB) her birinin - her birinin dişi tamamlayıcısı olan Ana Ruha (UB) sahip - ortak yaratıcıları. Yerel Evrenlerin ortak yaratıcıları, kendi Yerel Evrenlerinin tüm frekans alanlarında var olan varlıklar için yaşam formları tasarlamak üzere Merkezi Evrenden aşağıya doğru inen enerjileri modüle ederler.

Daligastia (UB): Caligastia'nın sağ kolu olarak görev yapan bir İkincil Lanonandek Oğlu.

Şeytanlar: olumsuz düşünce formları.

Devalar: doğal dünyanın koordine edici ruhları. Tüm canlı organizmalar devalar (ya da Doğa Ruhları) tarafından gözetilir. İnsanda deva, bedeni hayatta tutan muazzam miktardaki fiziksel ve biyokimyasal bilgiyi koordine ve senkronize eden şeydir.

Dünya dışı: Bazıları bizim frekans alanımıza erişimi olan daha gelişmiş dünyalardan gelen bizim gibi ölümlü varlıklar.

Fandor (UB): yaklaşık 38.000 yıl önce nesli tükendiği söylenen büyük, yarı-epatik, yolcu bir kuş.

Frekans alanı: duyuları belirli bir spektruma ayarlanmış olan yaşam formlarını destekleyen frekansların spektrumu.

Tanrı: *Benim* kişisel deneyimime göre Tanrı hem Yaratıcı hem de Yaratılışın bütünüdür, tezahür etmiş ve etmemiş, içkin ve aşkındır.

Koruyucu (Refakatçi) Melekler (UB): Ölümlü koğuşlarının yaşamları boyunca ruhen büyümelerini sağlamak için çiftler halinde çalışırlar.

İçkin Ruh, Atman, Düşünce Ayarlayıcı (UB): insan ve dünya dışı tüm ölümlü varlıkların içinde bulunan Yaratıcı'nın bir özü.

Janda-chi: Zandana gezegenindeki iki Gezegensel Prens'ten ikincisi.

İsa Mesih: Joshua ben Joseph'in fiziksel bedeninde İsa Mesih olarak enkarne olan Yerel Evrenimizin (UB) Michaelson'u (UB); Nebadonlu Mikail (UB) olarak da bilinir.

Lanaforge (UB): Sistem Hükümdarı olarak Lucifer'in yerine geçen birincil Lanonandek Oğlu.

Lanonandek Oğulluk Düzeni (UB): Sistem Egemenleri (Birincil Lanonandekler) ve Gezegensel Prensler (İkincil Lanonandekler) olarak hizmet eden Tanrı'nın Yerel Evren Alçalan Oğullarının üçüncü mertebesi.

Yerel Sistem (UB): Satania (UB) olarak adlandırılan Yerel Sistemimizin şu anda 600 ila 650 arasında yerleşik gezegene sahip olduğuna inanılmaktadır. Dünya bu sıralamada 606. sırada yer almaktadır (UB).

Yerel Sistem Merkez Gezegeni, Jerusem (UB): Satania Sisteminin siyasi ve sosyal merkezi.

Yerel Evren (UB): on milyon yerleşik dünyadan oluşan bir gezegenler grubu.

Lucifer (UB): tahttan indirilmiş Sistem Hükümdarı ve melekler arasındaki isyanın baş kahramanı.

Lucifer İsyanı (UB): Melekler arasında 203.000 yıl önce Jerusem'de meydana gelen ve Dünya'nın da içinde bulunduğu otuz yedi gezegeni etkileyen Sistem çapında bir isyan.

Ana Evren (UE): Yedi Süper **Evreni** (SÜ) içeren Çoklu **Evren.**

Melchizedek Oğulları/Kardeşleri (UB): öncelikle eğitime adanmış ve acil durumlarda gezegensel yöneticiler olarak işlev gören Yerel Evren Oğullarının yüksek bir düzeni.

Midwayer'lar veya Midway Yaratıkları (UB): İnsanlar tarafından algılanamayan, bitişik bir frekans alanında var olan ve kalıcı gezegen vatandaşları olarak hizmet eden zeki varlıklar.

Ölümlüler (UB): Bir gezegendeki biyolojik evrimsel süreçler sonucunda ortaya çıkan zeki varlıklar. Ruhlar ölümsüz yaşamlarına ölümlüler olarak doğarlar ve kendilerine Çoklu Evren kariyerlerine devam etme seçeneği verilmeden önce fiziksel bedenleri yaşar ve ölür.

Ölümlü Yükseliş Şeması (UB): Yerel Sistemlerin maddi dünyalarında yaşayan ve ölen tüm ölümlü varlıkların birbirini takip eden yedi seviyeden geçerek Jerusem'e ulaştıkları ve burada Evren kariyerlerine başladıkları süreç.

Ana Ruh (UB): Michaelson ile birlikte, Yerel Evrenin dişi ortak yaratıcısı.

Çoklu Evren**:** Ana Evrenin (UB) her seviyesinde, frekans alanlarının tüm aralığı.

Çoklu Evren **Yönetimi (MA)** (UB): Yerel Evren bürokrasisine özel atıfta bulunarak göksel yönetim için kullanılan genel bir terimdir.

Nebadon (UB): on milyon yerleşik gezegenden oluşan bu Yerel Evrenin adı.

Noditler (UB): Caligastia'nın ayaklanmasını takip eden Prens'in ekibinden olanlar ile fiziksel ölüme mahkum olduklarını anlayan seçilmiş ölümlüler arasındaki yasadışı çiftleşmenin soyundan gelenler.

Nodu, Nod (UB): Nodu, Georgia'nın Caligastia'ya karşı çıkan ve zamanla halkını Mu Adalarına götüren Prens'in ekibinin üyesine verdiği gayri resmi ama saygılı isimdir.

Şeytan (UB): Lucifer'in 203.000 yıl önceki melek isyanını birlikte teşvik eden sağ kolu.

Serapatatia (UB): Eve'i Cano ile çiftleşerek ziyaretçilerin görevini hızlandırmaya ikna eden ve sağlıklı bir menekşe kanı ile tek bir Nodite soyu yaratan Nodite prensi.

Seraf (im) (UB): Görevleri arasında refakatçi (koruyucu) melekler ya da Georgia gibi gözlemci melekler olan yüksek bir melek mertebesi.

Seraphic Taşıma Sistemi (UB): Maddesel olmayan varlıkları, Gözcüleri ve Yükselen Ölümlüleri taşıyan canlı varlıklar olan Serafları Çoklu Evren içindeki çeşitli frekans alanlarındaki diğer dünyalara nakledin.

Solonia (UB): Ziyaretçileri uyaran ve bahçedeki evlerini terk etmelerini ve İki Nehir Ülkesi'ne yerleşmek için uzun yolculuklarına başlamalarını sağlayan Seraphic "bahçedeki ses" (UB).

Süperevren (UB): 100.000 Yerel Evren (UB) içeren bir Evren.

Gezegenler Sistemi (UB): Yaşayan veya yaşanacak olan bin gezegenden oluşan bir gezegenler grubu.

Satania Sistemi: Dünya'**nın,** yönetim alanı içindeki 1.000 gezegenin 650'den fazla yerleşik dünyasından yalnızca biri olduğu ve Lucifer devriminin gerçekleştiği gezegenler sistemi.

Sistem Hükümdarı (**SH**): aynı rütbedeki bir yardımcısıyla birlikte bir Yerel Sistemin genel yetkisine sahip olan yönetici melek. Lucifer ve Şeytan bu gezegenler Sisteminden sorumlu çiftti.

Düşünce formları: astral bölgelerde var olan ve sınırlı güçlerini hem bilinçli hem de bilinçsiz insan zihninden dışarı yansıtılan güçlü duygusal düşüncelerden alan yarı-yaşam formları. Düşünce formları negatif ya da pozitif olabilir. Lokalize negatif olanlar korkudan etkilenen düşünce formları olarak adlandırılır.

Nakliye Serafimi: Dördüncü ve beşinci boyutlarda gezegenler arası geçişi mümkün kılmak için özel olarak bilinçli araçlar olarak yaratılmış Serafim düzeni.

Dünya Dışı veya Dünya İçi Varlıklar: Komşu frekans alanımızda yaşayan ve *Urantia Kitabı'nın* orta yolcular veya orta yol yaratıkları olarak adlandırdığı varlıklar.

Unava: Komşu gezegen Zandana'nın iki Gezegen Prensi'nden en kıdemlisi olan Prens Zanda'nın personel şefi.

Evren Kariyeri (UB): Bir ölümlünün kaderi, aksi seçilmediği sürece, Çoklu Evren'in yüzlerce seviyesinde yükselmek ve sonunda Yaratıcı ile karşılaşmaktır.

Menekşe Kanı (UB): Biraz daha yüksek frekanslı genetik bağışların infüzyonu potansiyeli, daha keskin duyular ve daha derin bir ruhani farkındalık ve duyarlılıkla sonuçlanır.

Zanda: Georgia'nın sık sık ziyaret ettiği ve kendi adıyla anılan bir gezegen olan Zandana'nın kıdemli Gezegen Prensi.

Zandana: Dünya ile yaklaşık olarak aynı zaman diliminde gelişen ve Gezegensel Prensleri de Lucifer'i devrime kadar takip eden komşu bir gezegen.

Dipnot

*1 *Bu Helianx Önerme: Bu da Dönüş . ve Gökkuşağı Yılan,* Sewannee, Tenn.: The Daynal Institute, 2012.

Yazar Hakkında

Timothy Wyllie, 1940 yılında Britanya Savaşı'nın en yoğun olduğu dönemde Londra'da doğmayı tercih etti. İngiliz Devlet Okulu'ndaki eğitimini kesintisiz sürdürdükten sonra mimarlık eğitimi aldı ve 1964 yılında mezun olarak Londra ve Bahamalar'da çalışmaya başladı. Bu süre zarfında iki kişiyle birlikte Process Kilisesi olarak bilinen bir Gizem Okulu kurmak için çalıştı ve daha sonra toplulukla birlikte Avrupa ve Amerika'yı dolaştı. PROCESS dergisinin sanat yönetmeni oldu ve 1960'larda ve 70'lerde son zamanlarda psychedelic dergi tasarımının başlıca öncüleri arasında kabul edilen bir dizi dergi tasarladı. 1975 yılında New York'taki merkezin yöneticisi oldu ve beden dışı seyahat, dünya dışı karşılaşmalar, alternatif kanser tedavileri ve Tibet Budizmi gibi alışılmışın dışında konularda bir dizi konferans ve seminer düzenledi. Topluluktaki meslektaşlarıyla yaşadığı bazı kırılgan ve temel anlaşmazlıkların ardından 1977'de yeni bir hayata başlamak üzere ayrıldı. Wyllie'nin Süreç Kilisesi Gizem Okulu'nda geçirdiği on beş yılın kayıtları ve bu eksantrik ruhani topluluğun gerçek hikayesi *Aşk, Seks, Korku, Ölüm adlı* kitabında yer almaktadır: *The Inside Story of The Process Church of the Final Judgment (Aşk, Seks, Korku, Ölüm: Son Yargı Süreci Kilisesi'nin İçyüzü) adlı kitabı* 2009 yılında Feral House tarafından yayımlanmıştır. Kitap yavaş yavaş bir kült klasik haline gelmektedir.

1973'te yaşadığı derin bir ölüme yakın deneyim, Wyllie için diğer varoluş seviyelerinin gerçekliğini doğrulamış ve insan dışı zekâların ömür boyu sürecek araştırmasını başlatmıştır. Niyetini oluşturduktan sonra, Çoklu Evren, bir kıyı sürüsü vahşi yunusla yüzmesine, iki dünya dışı karşılaşmaya - bunlardan biri sırasında ET sözcüsünü yaşadığı Çoklu Evren'in bazı yolları hakkında sorgulayabildi - ve son olarak Toronto, Kanada'da bir ışık transı aracılığı ile konuşan bir grup melekle uzun bir diyaloğa yol açan bir eşzamanlılık izinde açıldı.

Wyllie'nin ruhani keşiflerinin ilk aşaması *The DETA Factor adıyla* yayımlanmıştır: *Dolphins, Extraterrestrials & Angels adıyla* 1984 yılında Coleman Press tarafından yayımlanmış ve 1993 yılında Bear & Company tarafından *Dolphins, ETs & Angels* adıyla yeniden basılmıştır.

Bear & Company tarafından 1993 yılında yayımlanan ikinci kitabı *Dolphins, Telepathy & Underwater Birthing,* 2001 yılında Wisdom Editions tarafından *Adventures Among Spiritual Intelligences* adıyla yeniden yayımlanmıştır: *Melekler, Uzaylılar, Yunuslar ve Şamanlar.* Bu kitapta Wyllie seyahatlerine devam ederek Bali şamanik şifasını, Avustralya Aborjin kozmolojisini, su altında insan doğumunu, yunus ölümü ve cinselliğini, enteojenik ruhaniliği, gezegendeki uzaylı varlığını ve bir Walk-In ile yaptığı seyahatleri ve daha pek çok şeyi keşfediyor.

Wyllie'nin 1980'ler boyunca meleklerle yaptığı çalışmalar Meleklere *Sor* kitabıyla sonuçlandı: *A Practical Guide to Working with Your Messengers of Heaven to Empower and Enrich Your Life (Meleklerinize Sorun: Hayatınızı Güçlendirmek ve Zenginleştirmek için Cennet Elçilerinizle Çalışmak için Pratik Bir Rehber) adlı kitabını* Alma Daniel ve Andrew Ramer ile birlikte yazdı ve 1992 yılında Ballantine Books tarafından yayınlandı. New York Times'ın en çok satan dini kitaplar listesinde üst sıralarda yer alan *Meleklere Sor,* on bir çeviriyle uluslararası bir başarıya imza attı.

Asi Meleklerin Dönüşü, Wyllie'nin Yunuslar, ET'ler ve *Melekler ve Ruhsal Zekâlar Arasında Maceralar* ile başladığı seriyi devam ettirerek insan dışı zekâlara dair daha derinlemesine sezgisel keşifler sunuyor. Wyllie'nin bilinmeyen ve uzun süredir tabu olan bölgelere yaptığı otuz yıllık keşif yolculuğunun birçok anlamlı parçasını bir araya getirerek, iyi huylu ve zengin bir şekilde yaşayan Çoklu Evren'in göze çarpmayan yardımıyla insan türünün yakın geleceği için tutarlı ve dikkat çekici derecede iyimser bir tablo çiziyor.

The Helianx Proposition or The Return of the Rainbow Serpent (Helianx Önerisi ya da Gökkuşağı Yılanının Dönüşü), Wyllie'nin kadim bir dünya dışı kişilik ve onun bu dünyadaki yaşam üzerindeki okült etkisi üzerine resimli mitik araştırmasıdır. Daynal Institute Press tarafından 2010 yılında yayınlanan kitap iki DVD ve iki CD'den oluşmaktadır. CD'ler yazarın dijital sonik manipülasyon ustası Emmy ödüllü müzisyen merhum Jim Wilson tarafından zenginleştirilen 19 parçalık vizyoner gözlemlerini içermektedir.

Wyllie'nin Georgia ile ilk ortak çalışması olan *Confessions of a Rebel Angel* 2012'de Inner Traditions - Bear & Company tarafından yayımlandı ve 2013'te *Revolt of the Rebel Angels,* 2014'te *Rebel Angels in Exile ve* 2015'te *Wisdom of the Watchers ile devam etti.* Wyllie, *İtiraflar* serisinde Georgia ile işbirliği içinde çalışmaya devam ediyor ve sadece sadık yayıncısının ve küçük ama büyüyen okuyucu kitlesinin, son yarım milyon yıllık küresel faaliyetin bu çok boyutlu, çok gezegenli, çok ciltli genel bakışından etkilenmeye ve eğitilmeye devam edeceğini umabilir.

Wyllie, New Mexico yüksek çölünün vahşi doğasında bir mesa'nın eteklerinde kendi tasarımı olan bir evde yaşıyor.

TIMOTHY WYLLIE'NİN KİTAPLARI

DETA Faktörü: Dolphins, Extraterrestrials & Angels, 1984 (şu anda *Dolphins, ETs & Angels,* 1993 olarak basılmaktadır).

Meleklere Sor: A Practical Guide to Working with the Messengers of Heaven to Empower and Enrich Your Life, 1992 (Alma Daniel ve Andrew Ramer ile birlikte yazılmıştır).

Dolphins, Telepathy, & Underwater Birthing, 1993 (şu anda *Adventures Among Spiritual Intelligences* olarak basılmaktadır: *Angels, Aliens, Dolphins & Shamans,* 2001).

Contacting Your Angels Through Movement, Meditation & Music, 1995 (Elli Bambridge ile birlikte).

Aşk, Seks, Korku, Ölüm: The Inside Story of the Process Church of the Final Judgment, 2009 (editör, Adam Parfrey ile birlikte).

The Helianx Proposition or the Return of the Rainbow Serpent, 2010 ve 2014.

Asi Meleklerin Dönüşü, 2011.
Bir Asi Meleğin İtirafları, 2012.
Asi Meleklerin İsyanı, 2013.

Inner Traditions - Bear & Company Hakkında

1975 yılında kurulan Inner Traditions, yerli kültürler, çok yıllık felsefe, vizyoner sanat, Doğu ve Batı'nın ruhani gelenekleri, cinsellik, bütünsel sağlık ve şifa, kişisel gelişim üzerine kitapların yanı sıra etnik müzik ve meditasyon için eşlik kayıtları yayınlayan lider bir yayınevidir.

Temmuz 2000'de Bear & Company Inner Traditions ile birleşti ve 1980'de kurulduğu Santa Fe, New Mexico'dan Rochester, Vermont'a taşındı. Inner Traditions - Bear & Company birlikte on bir baskıya sahiptir: Inner Traditions, Bear & Company, Healing Arts Press, Destiny Books, Park Street Press, Bindu Books, Bear Cub Books, Destiny Recordings, Destiny Audio Editions, Inner Traditions en Español ve Inner Traditions India.

Daha fazla bilgi almak veya basılı ve e-kitap formatlarındaki binden fazla kitabımıza göz atmak için www.InnerTraditions.com adresini ziyaret edin.

Özel teklifler ve üyelere özel indirimler almak için Inner Traditions topluluğunun bir parçası olun.

İLGİ ÇEKEN KİTAPLAR

Asi Meleklerin Dönüşü
Urantia Gizemleri ve Işığın Gelişi
tarafından Timothy Wyllie

Bir Asi Meleğin İtirafları
Gözcülerin Bilgeliği ve Dünya Gezegeninin Kaderi
tarafından Timothy Wyllie

Asi Meleklerin İsyanı
Çoklu Evrenin Geleceği
Timothy Wyllie

Gözcülerin Bilgeliği
Asi Meleklerin Dünya'nın Unutulmuş Geçmişine Dair Öğretileri
tarafından Timothy Wyllie

Yunuslar, ET'ler ve Melekler
Ruhsal Zekâlar Arasında Maceralar
tarafından Timothy Wyllie

Şafağın Habercileri
Pleiadeslilerden Öğretiler
tarafından Barbara Marciniak

Pleiadian Gündemi
Işık Çağı için Yeni Bir Kozmoloji
tarafından Barbara Hand Clow

Pleiadian İnisiyasyon Evi
Bilgelik Bekçilerinin Odalarında Bir Yolculuk
Yazan: Mary T. Beben Önsöz: Barbara Hand Clow

İÇSEL GELENEKLER - BEAR & COMPANY
P.O. Box 388 - Rochester, VT 05767

1-800-246-8648
www.InnerTraditions.com

Veya yerel kitapçınızla

iletişime geçin

Bear & Company
One Park Street
Rochester, Vermont 05767
www.BearandCompanyBooks.com

Bear & Company, Inner Traditions International'ın bir bölümüdür

Copyright © 2014 by Timothy Wyllie
Çizimlerin telif hakkı © 2014 Timothy Wyllie ve June Atkin'e aittir

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması
Wyllie, Timothy, 1940-
Sürgündeki asi melekler : Pleiadesliler, gözcüler ve insanlığın ruhani dirilişi / Timothy Wyllie.
sayfa cm
Dizin içerir.
Özet: "Asi bir meleğin 203.000 yıl önceki Lucifer İsyanı'ndan sonraki melek karantinasına dair açıklamaları" - Yayıncı tarafından sağlanmıştır.
Baskı ISBN: 978-1-59143-188-6
e-kitap ISBN: 978-1-59143-770-3
1. Melekler-Miscellanea. 2. Şeytan-Miscellanea. 3. Demonoloji-Miscellanea. 4. Dünya dışı varlıklar-Miscellanea. 5. Dünya (Gezegen)-Tahmin. I. Başlık.
BF1999.W958 2014 133.9-
dc23

2014011729

Bu kitabın yazarına yazışma göndermek için, yazara c/o Inner Traditions - Bear & Company, One Park Street, Rochester, VT 05767 adresine birinci sınıf bir mektup postalayın, iletişimi ileteceğiz veya **www.timothywyllie.com** adresindeki web sitesi aracılığıyla yazarla iletişime geçin.

Dizin

Tüm sayfa numaraları bu başlığın basılı baskısına aittir.

Thelema Manastırı, 81-82
Absorpsiyonlar, 148, 156-61, 166,
173
Adam, 13, 269-70, 271-72
Ruhsal Zekalar Arasında
Maceralar, xv
Aiwass, 84, 86
Yabancı Varlık, An, pl. 7
Amadon, 11, 30-32, 43-46, 169-72
karışıklığı, 114-17
kültü, 74-75
dünya dışı varlıklar üzerine tartışma,
104-9 İlahi İkizlerin rüyası, 68-71
Yaşlılar ve, 71-73
MA'nın müdahaleleri ve, 14-22 kişiliği,
73
Yıldız İnsanları ve, 90-93
Amadonitler, 162
Amerika, 190-92, 193-96, 203-4
Andrew (üretim müdürü), 23, 178-80
melekler, 199
Anunnaki, 17
apartheid, 248-49
arketipler, 99
Meleklerinize Sorun, xv, 83
Astar, 46, 88-89, 202-3, 210-18,
225-31, 240-47, 261-64, 271
Astor, 34 yaşında.
ateistler, 199
Atlantis, 93

otorite, 5
Avalon cerrahları, 92
Avatar, 195

Balfour Place, 5, 6-7, 38-39, 60
Kıyamet Canavarı, 84 Güzellik,
25
Menekşe Alevin Varlıkları, 286
Kara Panterler, 268
kan tutkusu, 160
Yasa Kitabı, 83, 84

Caligastia, Prens, 4, 10-13, 44-46,
139-42
"ilahi otorite" olarak, 273
etkisi, 185-86
güç arzusu, 13
Noditler ve, 211-14 atom savaşı
sorumluluğu, 18 ziyaretçiler ve,
161-66, 185-86,
211-14
Cano, 244
Carpino, Kardinal Francesco, 97-100
Katharlar, 205
Catherine, 132-33, 144, 145, 149,
157-61, 218, 222-23, 232-37,
264-67, 273-77
Mağara, 7, 10, 156-57, 181-82
CefalÃº, 81
bekarlık, 125-26, 131-32, 143-49.
Ayrıca bkz. cinsiyet ve
cinsellik Merkez Fonu, 194
Cézanne, Paul, 85-86
Chicago Bölümü, 191-92, 193-96,
203-4, 208-9, 234, 274-77
çocuklar, 147-48

seçim, özgürlük, 228-29 Chris,
219-22, 274-75
İsa, 167, 285-86
medeniyetler, 3-4
klonlama, 14-15
komünizm, 248-49
Kompulsiyon Analizi, 219
Aleister Crowley'in İtirafları, The,
82-83
Bir Asi Meleğin İtirafları, xiii-xiv, 278
tüketim kültürü, 222
yolsuzluk, 268-69
yaratılış mitleri, 269-70, 271-72
Creator Sons, 36, 285-86
Crowley, Aleister, 81-86, 282-83
kristal kase, 56

Daligastia, Prens, 10, 139
Dalmaçya, 44
DAL Evreni, 91-92 Daniel,
Alma, xv
Diana, 98, 182-84, 190, 277
Dianetics, 127
İlahi Anne, 123
İlahi İkizler, 68-71. *Ayrıca bakınız*
Amadon; Vanu
yunusları, 48-50
rüyalar, 28-29, 223-31
Dreamtime, 257
ilaçlar, 204

Dünya, 2-3
depremler, 94
Paskalya Adası, 47
Yılan balığı, 88

Einstein, Albert, 1
Yaşlılar, 71-73, 87
Eleena, 119-23, 150
Emergence Moving Forward, pl.4 E-metre, 127
empati seansları, 126-29
Günün Sonu, pl.8 Enoch, Kitabı, 260-61 eğlence endüstrisi, 222
kıskançlık, 221-22
Epstein, Brian, 181-82
Fırat Nehri, 271-72
Havva, 13, 269-70, 271-72
Ewald, 23, 24, 43
inanç, 29, 199
fandorlar, 30-31, 32-35, 46-47, 49
Peder Güneş, 32, 115, 169
beşinci boyut, 91-92, 137
İlk İlerleme, 252, 253 Dört Büyük Tanrı, 167-68
dördüncü boyut, 137
seçme özgürlüğü, 228-29
İfade Özgürlüğü, 23

devasa kristal kase, 56
Yaratılış, Kitabı, 270
Gürcistan, xiii-xvi, 7
  Astar ve, 88-89, 240-47, 261-64, 271
  ziyaretçi misyonunun çöküşü üzerine, 161-66, 185-86, 210-18
  Dünya'nın koşulları ve, 149-55
  depresyonu, 272-73
  rüyalar, 28-29, 223-31
  fandorlar ve, 30-31
  Janda-Chi ve, 134-43

Lucifer ve, 137-43
destek ekibinin bir üyesi olarak, 12-13 Prens Caligastia'ya raporlar, 25-32 Astar'dan hikaye, 210-18
telepati ve, 33
Zandana gezileri, 117-25, 186-89
iki yönü, 197-201 çoklu gerçeklikleri anlamak, 254-55
ziyaretçiler ve, 201-3
Mein Host ile yazılar, 278-83
Tanrısallık, 32, 35-36, 95
Altın Kural, 154
Göring, Hermann, 112-13
açgözlülük, 268-69
Grigori, 17
guru'lara bağlılık, 131

Kayıtlar Salonu, 169
Gezginler Salonu, 123
Hari Krishnas, 194-95
Helianx, 55, 225-28
Helianx Önermesi, The, xiv
kahramanlar, 221-22
hiyerarşiler, iç içe, 256-64
tarihsel zaman çizgisi, 240, 269
boynuzlu keçiler, 185
Hubbard, L. Ron, 127
insanlık, yıkım, 8
Humphries, Barry, 173

Ben, Yehova, 167
Ben, Lucifer, 167
Ben, Şeytan, 167
İçkin Ruh, 170, 207, 250
İç Dünyalar, 17

İç Prosesler (IP'ler), 6, 129, 130-31, 178-79
gezegenler arası karantina, 76
sezgi, xiii-xiv
Görünmez Tanrı, 31-32

Jagger, Mick, 23-24, 37-38, 40
Janda-Chi, Prens, 12, 123-24, 134-43
Jean, 232-33, 251
Yehova, 167
Jennifer, 251
Jerusem, 10, 109, 197-98
Joy, 25
Joy Beauty, 83
Juliette, 53, 113-14, 128, 145
Jung, Carl, 99

Katrina, Kasırga, 248
Kennedy, Robert, 267
King, Martin Luther, 267

Lanaforge, 14, 15, 20-22
Leary, Timothy, 282
Lemurya, 4
Lemurya ve Lemuryalılar, 34, 43-46
  yaklaşan trajedi, 168-73, 175-78
  Yıldız İnsanları ile toplantı, 87-93
  Ayrıca bakınız Amadon;
Vanu Küçük Daniel, 183-85, 190 Eve Giden Uzun Yol, 122 sadakat, 218
Lucifer, xiii, 10, 35-36, 116-17, 134-43, 167
  Şeytan'dan farkı, 188-89
Lucifer İsyanı, 257, 285-86

Ludovic, Micah, 59, 253-54
Lyman, Mel, 195

MacLean, Mary Ann. *Bakınız* Mary Ann
Mafya, 94
Manson, Charles, 233
birçok-dünya, 254-55
Mary Ann, 6, 37-43, 59-60
  Amerika Birleşik Devletleri'ne geliş, 252-54 çocuklar ve, 147-48
  Gürcistan, 7-8
  lider olarak, 218-20
  kontrol ihtiyacı, 126, 129, 143, 182
  cinsellik ve, 126, 131, 143-49
İnanç Ustası, 32
mastürbasyon, 173-74
Maddi Kız Çocukları, 242
Material Sons, 245
Mayalar, 93
meditasyon, 55-56
ortamlar, 84
Mein Host, xiii-xvi, 2
  Amerika'da, 193-96, 203-4, 267-69
  Catherine ve, 157-61, 222-23, 232-37, 264-67, 273-77
  bekarlık ve, 126, 144-45
  çocuk, 264-67
  utanç, 40-43
  empati oturumları, 126-29
  kıskançlık ve, 221-22
  genişletilmiş anlamları, 2
  enkarne melekler ve, 208-9
  bir Gözcü olarak yaşam, 1-4
  Mary Ann'e duyulan sevgi, 191-92, 196 yazma sevgisi, 196

evliliği, 232-37
Micah Ludovic olarak, 253-54
New Orleans Bölümü ve, 203-4, 267-69
Nick ve, 110-12
beden dışı deneyimler, 54-56 Paris Bölümü ve, 178-82 PROCESS dergisi ve, 23-25, 37-43, 57-60, 166-67
suskunluk, 4
Kıta'dan dönüş, 112-14 cinsellik ve, 156-61
ruhani uyanış, 238-39, 250-54
alt kişilikler, 43, 52-67, 101, 110-12, 158
telepati ve, 237-40
seyahatleri, 77-82, 95-101, 190-92, 193-96
dini dogmaya bakış, 95-96 karşı şiddet, 159-61
Gürcistan ile yazılar, 278-83
Melchizedeks, 164, 205-6, 208, 228-29, 257, 270-71
Orta Doğu, 6
Midwayers, 12
Milarepa, 205-6
"Mayfair'in Akıl Bükücüleri, The," 8 akıl bükücü, 23-24
Gerçeklik Anı, A, pl.6 Moonies, 195
Moor, Robert. Bkz: Robert
ölümlüler, 199-200, 205-7, 230
Toprak Ana, 32, 115, 169
Ana Ruh, 123
Mu, 101, 105, 108, 168, 175-78

çoklu gerçeklikler, 254-55
Çoklu Evren, 284
Çoklu Evren Yönetimi (MA), 10, 72-73, 116-17
  Lucifer'e karşı propaganda, 137
  isyanlara ilişkin tutum, 207-8
  ziyaretçiler ve, 162-66
Gizemli Okullar, 148, 218
Neandertaller, 271
ölüme yakın deneyimler (ÖYD'ler), xiv
Nefilim, 17, 243, 260-61
iç içe geçmiş hiyerarşiler, 256-64
New Aeon, 83
New Orleans, 248
New Orleans Bölümü, 236-40, 252-54, 267-69
Nick, 60-67, 77-82, 95-101, 109-10
Nigredo, 142, 155, 192
Noditler, 15, 16-18, 19-20, 28, 72, 162-63, 202, 211-14, 257
Nodu, 16-17, 186, 242-43, 244, 260
yenilik, 229
nükleer savaş, 196

Ogmar, 23, 252
Omega, 6, 37-43, 218. *Ayrıca bkz:* Mary Ann; Robert
Tek Gerçek Tanrı,
32 Onya, 34
Maddi Oğullar ve Kızları Tarikatı, 13

Palermo, 93-94, 109-10
Panentheistic Journey, pl.3
paralel dünyalar, 92

Paranoyakların Kursu, 9
ebeveyn/çocuk ilişkileri, 145-47
Paris Bölümü, 178-82
Paul, 219-20
Pax Natura, pl.5
yarımada, 25-26
Georgia'nın rüyası, 223-31 kişisel
güç, 131
Peter, 7
Gezegensel Prensler, 10-11
Pleiadesli tahliye gemileri, 169
Pleiadesliler, 4, 229
Süreç
karşı saldırılar, 8-10 üyelerin
bekarlığı, 125-26 hiyerarşisi,
129-33
1960'ların sonlarında, 126-33
para kazanma becerisi, 6
hamle, 60-67
organizasyonu, 218-23
varoluş nedeni, 5-10
topluluk kısıtlamaları, 129 PROCESS
dergisi, 8, 23-25,
166-67, 179-80, 189
Prokofiev, Sergei, 85-86
P kapsamı, 127, 128

kuantum fiziği, 254-55
karantina, 76, 153

Ramer, Andrew, xv
asi melekler, xiv, 85-86, 102-3, 205,
249-51
isyanlar, 207-8, 248-49
uzlaşma, 99
Kefaret, 250

reenkarne olur, 249-51
Rahatlatıcı An, A, pl.1
çözünürlük, 99
Robert, 6, 37-43
  Amerika Birleşik Devletleri'ne varış, 252-54 Mary Ann ile ilişkisi, 130
Robinson, Sugar Ray, 182
rol modelleri, 221-22
Rolling Stones, 203-4 Roma Katolik Kilisesi, 95, 97-100
Royal Street Process kahvehanesi, 267
Rubylith maskeleme filmi, 190

Şeytan, 98, 100, 167, 188-89
Scientology, 127, 195
deniz yaratığı, 28-29
İkincil Midwayer'lar, 13
gizlilik, 148
Sephira, 123-24
Serapatatia, 159, 262-63
Seraphic Nakliye Merkezi, 117-19, 149-50
  seks ve cinsellik, 125-26, 131-32, 143-49, 156-61, 166, 173-74
şamanlar ve şamanizm, 1-2
Değişen Gerçekler, pl.2
Sicilya, 94
Solonia, 246-47, 262-63
Tanrı'nın Oğulları, 17
Cennetin Oğulları, 17
uzay-zaman sürekliliği, 1-2
spor endüstrisi, 222
Yıldız İnsanlar, 87-93, 101-4, 168-73

Stern, Gabriel, 43, 110-12, 157
alt kişilikler, 43, 52-67, 101,
110-12, 158
Süper Evrenler, 284-85
Sistem Egemeni, 10, 228-29
uzun-poppy sendromu, 221
telepati, 33, 48, 53-54, 88-89,
91-92, 215
Telepati Geliştirme Kursu, 156
Görünmez Tanrı Tapınağı, 31-32
Tet Saldırısı, 237
üçüncü boyut, 137
Dicle Nehri, 271-72
Kara Güneş'in Zamanı, 142
aktarım, 131
Taşıma Merkezleri, 117-19, 149-50
Hayat Ağacı, 260
gerçek, xiii-xiv

Unava, 123-24
Amerika Birleşik Devletleri, 190-92, 193-96,
203-4
Urantia Kitabı, 154, 168, 239,
278-80, 284-85

Vanu, 11, 26, 30-32, 152, 169-72
Caligastia ve, 43-46
dünya dışı varlıklar üzerine tartışma,
104-9 İlahi İkizlerin rüyası, 68-71
Yaşlılar ve, 71-73
fandorlar ve, 32-33
MA'nın müdahaleleri ve, 14-22
Yıldız İnsanlar ve, 90-93
Vietnam Savaşı, 237, 248
Viewpack Sistemi, 182-83
menekşe kanı, 14, 217, 242

ziyaretçiler, 29-30, 214-15, 241-42, 257
  yarımadadan ayrılış, 201-3 karşı
  zulümler, 257-64
  Caligastia ve, 185-86
  misyonun çöküşü, 161-66
  mirası, 270-71
volkanlar, 168-69
Voodoo, 273-77

Wanderers, 103
Cennette Savaş, 284-86
Warren Komisyonu, 267
savaş gemisi, 252-53
Gözetmenler, 102
  tarih üzerine, 231
  yaşam olarak, 1-4
  Caligastia ile ilişki, 27 Vanu
  ve Amadon üzerine, 73-74
  Ayrıca bakınız Astar; Georgia
Weathermen, 268
Wells Street Bölümü, 209, 234
Wendy, 62-64, 219-20, 274-77
balinalar, 47-48
irade-yaratıklar, 150-51
Gözcülerin Bilgeliği, 281, 283
Wyllie, Timothy, xiii-xvi, 2
  Amerika'da, 193-96, 203-4, 267-69
  Catherine ve, 157-61, 222-23,
    232-37, 264-67, 273-77
  bekarlık ve, 126, 144-45
  çocuk, 264-67
  utanç, 40-43
  empati oturumları, 126-29
  kıskançlık ve, 221-22
  genişletilmiş anlamları, 2
  enkarne melekler ve, 208-9

Gözcü olarak yaşam, 1-4
Mary Ann'e duyulan sevgi, 191-92, 196 yazma sevgisi, 196
evliliği, 232-37
Micah Ludovic olarak, 253-54
New Orleans Bölümü ve, 203-4, 267-69
Nick ve, 110-12
beden dışı deneyimler, 54-56 Paris Bölümü ve, 178-82 PROCESS dergisi ve, 23-25, 37-43, 57-60, 166-67
suskunluk, 4
Kıta'dan dönüş, 112-14 cinsellik ve, 156-61
ruhani uyanış, 238-39, 250-54
alt kişilikler, 43, 52-67, 101, 110-12, 158
telepati ve, 237-40
seyahatleri, 77-82, 95-101, 190-92, 193-96
dini dogmaya bakış, 95-96 karşı şiddet, 159-61
Gürcistan ile yazılar, 278-83

Xtul, 39, 93
Xtul deneyimi, 125-26

Zadkiel, xv
Zanda, Prens, 12, 187-88
Zandana, 2-3, 117-25, 149, 177, 186-89
Zeta Retikuli Sistemi, 76
Zophiel, xv

Elektronik baskı tarafından üretilmiştir

Antrik eXPress

www.antrikexpress.com

Bu dosya Z-Library projesinden indirilmiştir

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se singlelogin.re go-to-zlibrary.se single-login.ru

Resmi Telegram kanalı

Z-Erişim

https://wikipedia.org/wiki/Z-Library